

Mưa Ở Phía Tây

Contents

Mưa Ở Phía Tây	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	27
22. Chương 22	29
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	42
30. Chương 30	43
31. Chương 31	45
32. Chương 32	46
33. Chương 33	48
34. Chương 34	51
35. Chương 35	53
36. Chương 36	54
37. Chương 37	57
38. Chương 38	59
39. Chương 39	61
40. Chương 40	64
41. Chương 41	66

42. Chương 42	68
43. Chương 43	70
44. Chương 44	72
45. Chương 45	74
46. Chương 46	76
47. Chương 47	79
48. Chương 48	82
49. Chương 49	84
50. Chương 50	86
51. Chương 51	88
52. Chương 52	91
53. Chương 53	93
54. Chương 54	95
55. Chương 55	97
56. Chương 56	99
57. Chương 57	101
58. Chương 58	103
59. Chương 59	105
60. Chương 60	107
61. Chương 61	110
62. Chương 62	112
63. Chương 63	114
64. Chương 64	116
65. Chương 65	118
66. Chương 66	121
67. Chương 67	123
68. Chương 68	125
69. Chương 69	128
70. Chương 70	131
71. Chương 71	133
72. Chương 72	135
73. Chương 73	138
74. Chương 74	140
75. Chương 75	143
76. Chương 76	145
77. Chương 77	148
78. Chương 78	151
79. Chương 79	152
80. Chương 80	154
81. Chương 81	156
82. Chương 82	158
83. Chương 83	160
84. Chương 84	162
85. Chương 85	164
86. Chương 86	166
87. Chương 87	168
88. Chương 88	170
89. Chương 89	172
90. Chương 90	174
91. Chương 91: Phiên Ngoại: Lễ Tình Nhân Năm Ấy	177

Mưa Ở Phía Tây

Giới thiệu

Truyện Mưa Ở Phía Tây là một món ăn tinh thần nhẹ nhàng hay là một thức tráng miệng không quá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-o-phia-tay>

1. Chương 1

Mãi đến khi cầm giấy chứng nhận kết hôn đỏ thắm trong tay, Quý Hân Nhiên mới ý thức được mình đã kết hôn, trong lòng đột nhiên lại có cảm giác như trút bỏ được gánh nặng.

Đỗ Trường Luân hỏi: “Em về nhà hay về trường học?”

“Về trường đi”. Cô chỉ xin nghỉ phép nửa ngày, chiều vẫn còn phải lên lớp.

“Mười giờ anh còn phải họp, không đưa em đi được, em tự về nhé”. Người chồng trên pháp luật của cô vẫn bình tĩnh như trước, vẻ mặt không có chút hi, nộ, ái, ố gì.

Cô vốn không hi vọng gì Đỗ Trường Luân sẽ đưa cô về trường, anh có thể dành ra nửa ngày để đến đăng ký kết hôn đã là hiếm có rồi. Cũng chẳng biết sao anh lại bận rộn như vậy, chẳng phải chỉ là một thư ký sao, sao trông còn bận hơn cả thị trường.

Đỗ Trường Luân là đối tượng đi coi mắt đầu tiên của cô. Trước khi gặp mặt cô từng nghĩ, chỉ cần người này không quá đáng ghét thì chọn anh ta đi. Cô có thể cùng cha đối chọi gay gắt cũng không lùi bước nhưng lại chẳng thể nào đối phó được với nước mắt của mẹ. May mà gặp được Đỗ Trường Luân nhã nhặn, phong độ. Hai người gặp gỡ, tiếp xúc vài lần, theo cô quan sát, đối phương ngoài việc có hơi nghiêm túc thì hình như cũng không có vấn đề gì về tâm lý, coi mắt mà gặp được người như vậy thì cũng xem như là may mắn rồi.

Thế nhưng mẹ cô lại rất vừa lòng với anh, luôn khen anh là: “Thành thực, ổn trọng, tin cậy, có giáo dục”. Cha cô Quý Kiến Đông lại không nghĩ thế: “Một nhân viên công vụ nho nhỏ có gì tốt? Hân Nhiên nhà chúng ta muốn người thế nào chẳng được? Đỗ Trường Luân này nhìn ngoại hình thì còn miễn cưỡng xứng với Hân Nhiên các phương diện khác thì đúng là tèo cao...”

“Được rồi, ông đừng nói nữa, chỉ cần Hân Nhiên thấy được là được!”

Mẹ cẩn thận nhìn sắc mặt Hân Nhiên sau đó lườm Quý Kiến Đông một cái. Trời mới biết vì để Hân Nhiên chịu đi coi mắt lần này mà bà đã tốn bao nhiêu nước mắt. Cũng chẳng phải con gái nhà họ khó gả, bình tĩnh mà xem xét, Quý Hân Nhiên tuy rằng không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng trông thanh tú đáng yêu, hơn nữa nhà bọn họ gia thế bối cảnh tốt, kẻ muốn làm con rể nhiều không đếm hết.

Nhưng vấn đề mấu chốt là Hân Nhiên lại không có hứng thú với chuyện này. Năm tốt nghiệp đại học, cô dẫn về một cậu bạn, nói là bạn trai. Quý Kiến Đông sống chết không đồng ý, hai cha con cãi cọ một hồi, Hân Nhiên tuyên bố sẽ cùng cậu bạn kia xuống phương nam sống. Kết quả cuối cùng cô không xuống phương

Nam mà là chia tay với cậu bạn kia. Nhưng cũng khiến tình cảm gia đình không còn như trước, luôn giữ thái độ lạnh lùng với Quý Kiến Đông.

Một mình chạy đến huyện ngoại thành làm giáo viên ngữ văn trung học, mãi cho đến trước khi đi xem mặt này cô chẳng hề hẹn hò với ai. Với sự sắp xếp của người nhà cũng đều một mực từ chối. Mắt thấy bạn bè cùng trang lứa đều đã thành gia thất, Trữ Bằng là mẹ đương nhiên rất sốt ruột. Vừa vặn trước đó vài ngày, bà có chút bệnh tim phải nhập viện mấy ngày, Hân Nhiên trở về thăm bà, bà dùng nước mắt nước mũi mà uy hiếp mới khiến cô chịu đi coi mắt.

Kỳ thật, đúng là cô cảm thấy Đỗ Trường Luân không tệ, bất luận là bề ngoài hay tu dưỡng, nội hàm. Nhân viên công vụ đúng là có hơi nghèo một chút nhưng công việc này cũng có điểm tốt, đó là rất yên ổn, cũng đáng tin. Hơn nữa Hân Nhiên vốn không phải là loại người chỉ để ý đến tiền.

Quý Hân Nhiên thấy cha không xem trọng Đỗ Trường Luân thì lại cảm thấy bình thường trở lại. Mấy năm nay đường như đã hình thành một thói quen, chỉ cần Quý Kiến Đông phản đối thì cô sẽ dùng trăm phương ngàn kế mà làm. Nếu Quý Kiến Đông vô cùng vừa lòng với Đỗ Trường Luân thì chắc cô và Đỗ Trường Luân cũng sẽ chẳng thể lâu dài. Ngược lại như vậy lại làm cho cô và Đỗ Trường Luân cùng đi đến hôm nay.

2. Chương 2

Quay lại trường học, mọi thứ vẫn như thường. Các giáo viên khác sau khi đăng kí kết hôn đều phải chia kẹo nhưng lúc cô xin nghỉ thì chỉ nói trong nhà có chút việc, chưa hề nói là đi đăng ký kết hôn, ngay cả Lưu Lâm ở cùng kí túc xá cũng không nói, trong tiềm thức, cô không muốn công khai chuyện này.

Lưu Lâm oán thán với cô cả nửa ngày, trong lớp học sinh nào lại đánh nhau, học sinh nào không làm đúng quy định lúc thể dục buổi sáng... Cô là chủ nhiệm lớp, Quý Hân Nhiên là giáo viên phụ trách môn văn của lớp đó. Trẻ con tuổi này đúng là tuổi ngỗ ngược nhất, tinh lực tràn đầy, mọi chuyện cũng rất phức tạp. Làm chủ nhiệm lớp đúng là mệt chết đi được. Nhìn Lưu Lâm thì biết, buổi sáng mở mắt ra đã phải kiểm tra thể dục buổi sáng, ăn sáng xong thì phải tới lớp truy bài, giữa trưa thì kiểm tra kỉ luật nghỉ trưa, tối phải đợi học trò đi ngủ mới có thể về kí túc xá. Hầu như ngày nào cũng là như vậy. Hân Nhiên tự thấy mình không có bản lĩnh này nên tình nguyện dạy ngữ văn cho hai lớp chứ không hề muốn làm chủ nhiệm.

Than trách nửa ngày, cuối cùng Lưu Lâm tổng kết một câu:

- Ai dà, nói đến nói đi lúc trước không nên học sư phạm, hoặc là trước lúc tốt nghiệp thì nên đổi nghề, em xem, giờ nói gì cũng đã muộn... Ai, Hân Nhiên, lúc trước sao em lại chọn nghề này?

- Ha ha, ai bảo chị giác ngộ thấp như thế, giáo viên nhân dân là công việc thần thánh đó, em là mang lý tưởng cao thượng, nguyện hiến thân vì sự nghiệp giáo dục nên mới đến đây!

Quý Hân Nhiên cố ý đùa cô, thực ra Lưu Lâm oán thán vậy thôi nhưng cô ấy luôn rất nghiêm túc với công việc.

- Nha đầu chết tiệt kia, em làm chị tức chết!

Lưu Lâm làm bộ muốn đánh cô.

- Dã man vậy sao, Tống Kiến Quân nhà chị không quản chị à!

Tống Kiến Quân là bạn trai của Lưu Lâm, cũng là thầy giáo ở trường hai người, hai người yêu nhau đã nhiều năm.

- Nói đến nói đi, Hân Nhiên, em tìm bạn trai thì trăm ngàn lần đừng tìm thầy giáo. Lưu Lâm nghiêm trang nói.

- Thầy giáo thì sao? Hai người bọn chị chẳng phải rất tốt hay sao?

- Hân Nhiên, em xem, bọn mình giờ đều toàn nói mấy chuyện này, đúng là thành bệnh nghề nghiệp rồi. Hai chúng ta ban ngày ở cùng với đám học sinh, buổi tối về nhà vẫn là nói về mấy chuyện khó chịu này, ngày thật buồn tẻ, nghĩ đã thấy to đầu.

Nhìn vẻ buồn rầu của cô, Quý Hân Nhiên không nhịn được mà mỉm cười. Lưu Lâm lớn hơn cô một chút, hẹn hò với Tống Kiến Quân cũng nhiều năm nhưng mãi chưa kết hôn, không biết là vì nguyên nhân gì. Thật ra cô cũng không cho rằng cuộc sống như này có gì không tốt. Vốn đều là sống trong một vòng luẩn quẩn

Nghề giáo viên này thực ra là do Quý Kiến Đông chọn cho cô.

Năm đó Quý Hân Nhiên vốn định chọn một đại học xa nhà: “Lên đại học còn ở nhà với bố mẹ, xấu hổ chết mất”. Cô vốn rất khinh bỉ khi Triệu Nghiê Hiểu chọn một đại học trong thành phố. Kết quả, cô cũng chẳng có nhiệt huyết là mấy. “Con gái đi xa thế làm gì?... Đầu trông cậy gì vào con kế thừa sự nghiệp của cha, con gái làm giáo viên cũng rất được, hoàn cảnh công tác đơn giản...” Quý Kiến Đông một câu quyết định trường học và nghề nghiệp của cô. Một khắc đó, Quý Hân Nhiên cảm thấy cuộc đời học tập khổ hạnh của mình thật vô nghĩa.

Không nhịn được lại nghĩ tới Đỗ Trường Luân. Bọn họ ở bên nhau cơ hồ là đã được công thức hóa. Nửa tháng gặp nhau một lần, trên cơ bản là cùng đi ăn một bữa cơm rồi tùy tiện đi dạo, sau đó đưa cô về nhà. Cô cũng chẳng thấy có gì là không tốt, ở nhà chẳng phải cũng thế sao? Cô cảm thấy tình yêu gì gì đó giống như mì chính, cho vào đồ ăn đương nhiên là ngon nhưng chẳng có thì cũng chẳng sao.

3. Chương 3

Thứ bảy cô quay về nội thành Vân Hải. Mẹ đã thúc giục vài lần, bảo cô và Đỗ Trường Luân trở về ăn cơm. “Đều là người một nhà, các con phải thường xuyên trở về mới đúng chứ”. Lúc này Quý Hân Nhiên mới lại ý thức được trên pháp luật mình đã là vợ của người ta. Cô gọi điện cho Đỗ Trường Luân, Đỗ Trường Luân đang ở nông thôn, xung quanh khá ồn ào. “Chủ nhật đi, tối chủ nhật anh đến”. Anh lớn tiếng nói, không đợi cô đáp lời đã dập máy.

Về đến nhà, mẹ đã làm xong một bàn đầy thức ăn, cá hấp, ốc biển... Đều là những món cô thích. Quý Kiến Đông còn chưa về. “Cha con tối nay phải đi xã giao, mẹ còn sợ con không về đấy?” Thấy cô Trữ Băng vô cùng vui vẻ, Quý Hân Nhiên nhìn bàn đầy đồ ăn, thực sự muốn hỏi mẹ: Nếu con cũng không về thì sao?

Quý Kiến Đông bận rộn cả ngày không thấy bóng người, mà mình lại vì dối ông mà không muốn về, cô nghĩ đến bao nhiêu tối mẹ đều phải ngồi một mình bên bàn ăn thịnh soạn, nghĩ bóng dáng cô đơn dưới đèn mà cô cảm thấy áy náy vô cùng.

“Mẹ, thuê giúp việc đi, mẹ cũng lớn tuổi rồi, người cũng không khỏe, hơn nữa mẹ nên dành thời gian đi dạo phố, đừng ở nhà suốt ngày như thế...” Thật ra cô còn muốn nói: mẹ đừng giao mọi hỉ, nộ, ái, ố của mình cho người khác, ai cũng nên sống vì bản thân mình nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì, cô không muốn mẹ đau lòng.

Trữ Băng khi còn trẻ là một kiến trúc sư tài hoa, trong thư phòng vẫn còn rất nhiều giấy chứng nhận, bằng khen của bà. Sau vì công việc của chồng mà bà từ chức, cùng chồng gây dựng sự nghiệp. Đến khi chồng thành công thì lại nghe lời ông, ở nhà giúp chồng dạy con.

Sự nghiệp của Quý Kiến Đông càng làm càng lớn, tiền càng lúc càng nhiều, chẳng biết bao nhiêu người hâm mộ Trữ Băng nhưng Quý Hân Nhiên luôn cảm thấy mẹ không được hạnh phúc như vẻ bề ngoài đó.

Rất nhiều lần cô thấy mẹ ngồi trong thư phòng lật xem những giải thưởng từng đạt được, vẻ mặt buồn bã. Người ngoài chỉ thấy được những gì mẹ có được còn những gì mẹ mất đi? Lúc ấy ai có thể cân nhắc lợi hại, bên nào nặng bên nào nhẹ? Lần đó, khi TV đưa tin trong thành phố có một kiến trúc sư giành giải thưởng cuộc thi toàn quốc, mẹ xem mà rơi nước mắt. Sau mới biết được người đó từng là đồng nghiệp của mẹ, mà mẹ năm đó ở viện thiết kế, bất luận là tài hoa hay danh tiếng đều vượt xa người đó.

Tối Chủ nhật, Đỗ Trường Luân đúng giờ mà đến. Anh là người không dễ dàng hứa hẹn nhưng một khi đã hứa thì sẽ không thất hứa. Cũng khó mà có được ngày Quý Kiến Đông chịu về nhà sớm. Quý Hân Nhiên và mẹ bận rộn trong phòng bếp, hai người đàn ông ngồi ngoài phòng khách nói chuyện phiếm, cũng có vẻ hòa thuận, vui vẻ.

Nhưng không khí tốt đẹp này sau khi bữa cơm kết thúc đã xảy ra biến hóa, Trữ Băng hỏi: “Trường Luân, các con định khi nào thì cử hành hôn lễ? Là về bên nhà con hay tiến hành ở Vân Hải? Bác cũng chuẩn bị trước”

Đỗ Trường Luân nhìn Quý Hân Nhiên: “Bác gái, chuyện này con và Hân Nhiên còn chưa thương lượng, chờ chúng con bàn bạc xong sẽ nói lại với bác”.

Bọn họ quả thật chưa kịp bàn chuyện này. “Mẹ, mẹ vội đuổi con đi thế sao? Hơn nữa bọn con kết hôn thì mẹ chuẩn bị gì chứ?”

Trữ Băng giận dữ lườm cô một cái: “Con không vội nhưng cũng không nghĩ cho người khác à... Chuyện phải chuẩn bị nhiều lắm, con gái cả đời chỉ có một lần, sao có thể không đặc biệt lo toan...”

Bên cạnh Quý Kiến Đông cũng nói xen vào: “Lúc nào hai đứa rảnh đến khu Lam Hải xem rồi chọn nhà đi”. Hoa viên Lam Hải là khu chung cư của công ty Quý Kiến Đông xây dựng.

Không đợi Quý Hân Nhiên nói chuyện, Đỗ Trường Luân đã lễ phép từ chối: “Không cần đâu ạ, bác Quý, cháu đã có nhà do cơ quan cấp, thu dọn một chút là được”.

Quý Kiến Đông có lẽ không nghĩ là sẽ bị từ chối, có chút giận nói: “Nhà đó mà cũng có thể ở”.

Cũng là giọng điệu đó, ba năm trước ông đã nói: “Người thế này cũng định làm con rể tôi?”

4. Chương 4

Lửa giận trong lòng Quý Hân Nhiên bốc lên: “Cha, cha nói gì thế, nơi đó có gì mà không thể ở, con nhớ rõ căn nhà đầu tiên chúng ta ở còn chẳng bằng nơi đó còn gì?”. Giọng nói và sắc mặt của cô rất tệ.

Bất luận là ở công ty hay ở nhà, Quý Kiến Đông đều là nói một không nói hai nhưng chỉ riêng với cô con gái này là chẳng có cách nào. Ba năm trước đây, vì cậu con trai đó mà Hân Nhiên cùng ông âm ỹ một trận. Quan hệ cha con bị đẩy tới đỉnh điểm, may mà có Trữ Băng ở giữa điều hòa lại nhưng chung quy vẫn có ngăn cách.

“Hân Nhiên, cha không có ý gì, chỉ là muốn các con sống thoải mái”. Hiếm khi ông chịu hạ giọng.

“Đó chỉ là ý nghĩ của cha, cha làm sao biết được chúng con ở nhà của cha thì sẽ sống tốt hay không?” Hân Nhiên nhấn mạnh hai chữ “của cha”.

“Hân Nhiên”. Trữ Băng và Đỗ Trường Luân đồng thanh gọi. Đỗ Trường Luân tuy rằng cảm thấy cách nói chuyện của Quý Kiến Đông có hơi vô đoán nhưng phản ứng của Quý Hân Nhiên cũng quá mạnh.

Quý Kiến Đông bị con gái trách móc, sắc mặt cũng rất khó coi: “Hân Nhiên, cha biết con vẫn vì chuyện đó mà trách cha nhưng con phải hiểu, là nó buông tay, chỉ là cha đã đoán trước được kết quả này mà thôi...”

Cảm giác khó xử và đau lòng thoảng tới, Quý Hân Nhiên lạnh lùng nói: “Đúng thế, cha rất vĩ đại, nói mấy câu đã khiến mẹ bỏ qua công việc, sự nghiệp của mình, nhẹ nhàng một câu đã thay đổi giấc mơ đại học con phấn đấu mười mấy năm... Cha cho rằng, cha cảm thấy, cha nghĩ... Cha, tới khi nào thì cha mới nghĩ tới việc phải hỏi xem mẹ nghĩ gì? Con nghĩ gì?... Cha có biết không, một người luôn sống vì ý nghĩ của người khác, nhắm mắt lại có thể nghĩ đến mười mấy năm sau là thế nào là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào? Điều này đủ khiến cho người ta sống trong tuyệt vọng...”

Kết quả cuối cùng, Quý Kiến Đông mặt xanh mét không nói được gì. Quý Hân Nhiên sập cửa mà đi, đi theo Đỗ Trường Luân trở về nhà anh.

Đỗ Trường Luân rất kinh ngạc. Quý Hân Nhiên để lại cho anh ấn tượng là người con gái văn tĩnh, thanh lịch. Lần đầu tiên thấy cô, trắng trẻo, nhẹ nhàng, là kiểu con gái thoải mái, đậm chất trí thức. Không thể phủ nhận, anh rất có hảo cảm. Sở dĩ anh đến gặp mặt chỉ là muốn lập gia đình, ổn định hôn nhân. Ngày đó thị trưởng Trần như vô tình mà nói: “Tiểu Đỗ, nên lập gia đình?”. Anh đương nhiên là hiểu hàm ý của lãnh đạo.

Anh vốn không muốn trêu chọc cô gái đang hoàng này, anh không mang lại được cho bọn họ nhiều ảo tưởng. Nhưng Quý Hân Nhiên đem đến cho anh cảm giác rất phù hợp, trên thực tế, quả đúng là vậy.

Cô dường như cũng không có quá nhiều yêu cầu với anh, khi hai người ở bên nhau, anh bị triệu tập khẩn cấp thì cô cũng chẳng giận dỗi gì, đúng là người con gái hiểu biết, nhu thuận. Hẹn hò một thời gian, anh đến gặp cha mẹ cô, gặp được Quý Kiến Đông thì mới biết cô lại chính là con gái của Chủ tịch công ty Đông Hạo. Điều này khiến anh phải nhìn cô với con mắt khác. Xã hội này có biết bao cô gái muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, người như cô đúng là động vật quý hiếm.

Anh rót nước cho Quý Hân Nhiên: “Uống ngụm nước đi”. Quý Hân Nhiên đã bình tĩnh lại rất nhiều, trong lòng cũng có chút ảo não. Đúng như Trữ Băng nói, mấy năm nay chỉ cần ở cùng với Quý Kiến Đông thì cô cứ như là con nhím vậy. Nhưng hôm nay, trước mặt Đỗ Trường Luân, quả thật có chút... Cô ngẩng đầu nhìn lên Đỗ Trường Luân, vừa khéo lại thấy ánh mắt ý nhị của đối phương. Cô hoảng hốt, mặt đỏ tai hồng, vội cúi đầu.

“Quý Hân Nhiên, theo pháp luật mà nói thì chúng ta đã là vợ chồng, ở trước mặt chồng đôi khi em bộc lộ một chút vẻ mặt thật của mình thì cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ chứ?”. Đỗ Trường Luân trêu chọc.

“Em sợ anh thất vọng...”. Cô còn chưa nói xong đã bị Đỗ Trường Luân ôm vào lòng rồi nói: “Anh thất vọng cái gì?”. Anh cúi đầu nói vào tai cô, hơi thở ấm áp khiến cô đỏ mặt. Vẻ e lệ đó khiến Đỗ Trường Luân không tự chủ được mà hôn lên môi cô. Nụ hôn ngọt ngào, hơi thở vắn vít, độ nóng của không khí cũng càng ngày càng cao...

5. Chương 5

Đêm đó cuối cùng không xảy ra chuyện gì hết, trong lúc Quý Hân Nhiên đang ý loạn tình mê thì Đỗ Trường Luân đột nhiên dừng lại. “Anh không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn”. Giọng nói lộ rõ sự kìm nén.

Quý Hân Nhiên phản ứng lại, vừa thẹn vừa quẫn, như vậy khác nào là mình đang rất nóng lòng. Nhưng vừa nghĩ lại, đây mới chính là phong cách của Đỗ Trường Luân, lý trí, bình tĩnh. Trường hợp không khống chế như vậy trước đó cũng chỉ xuất hiện một lần. Đó là lần đầu tiên Quý Hân Nhiên đến nhà Đỗ Trường Luân.

Đỗ Trường Luân không phải là người thành phố này, cha mẹ anh đều ở trên tỉnh, cách Văn Hải mấy trăm km. Bình thường bọn họ ở bên nhau rất ít khi đề cập đến gia đình mình. Có đi thì Quý Hân Nhiên mới biết, thì ra cha mẹ anh đều là quân nhân, cha anh Đỗ Văn Châu làm ở quân khu tỉnh, mẹ là Thượng Mai là một quân y.

Bọn họ rất nhiệt tình với Quý Hân Nhiên, nhất là Thượng Mai, luôn nắm tay cô thân thiết, vẻ mặt luôn tươi cười: “Thằng bé Trường Luân này, tính tình lãnh đạm, không ưa nói chuyện, Hân Nhiên, nó có làm cháu tủi thân thì cứ nói cho bác biết...”. Đỗ Trường Luân ở bên nghe hai người nói chuyện thì cũng từ chối cho ý kiến, dường như không liên quan đến mình.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, hai người ra ngoài tản bộ. Nơi đây phong cảnh tao nhã, hai bên đường là hai hàng cây phù dung, đúng mùa hoa nở, những đóa hoa tròn tròn màu hồng nhạt phối với những cành lá xanh biếc, từ xa nhìn lại như những chú khổng tước đang trở mã, rất đẹp.

“Lúc trước sao anh không tham gia quân đội hoặc là thi vào trường quân chính?”. Đỗ Trường Luân là người duy nhất trong nhà không mặc quân trang. Cô từng thấy ảnh chụp gia đình bọn họ. Anh của anh là Đỗ Trường Côn, là thượng tá trong trung đoàn tỉnh Võ Cảnh.

“Không thích”. Đỗ Trường Luân vẫn thản nhiên như cũ. Quý Hân Nhiên cảm thấy từ khi về nhà, ngữ điệu của anh lúc nào cũng chỉ như vậy.

Cô nghiêng đầu đánh giá anh, Đỗ Trường Luân trông giống mẹ thanh tú, nhả nhặn còn anh trai anh có vẻ giống cha, có khí chất uy vũ của một quân nhân.

“Anh là thư sinh yếu ớt như vậy, chắc mặc quân trang vào thì cũng chỉ có thể làm quân y linh tinh thôi nhưng anh trai anh lại rất có khí chất này, giống như là trời sinh để mặc quân trang vậy...” Cô trêu chọc anh.

“Quý Hân Nhiên!” Giọng Đỗ Trường Luân lạnh lùng, đột nhiên nắm chặt bả vai cô, sắc mặt âm trầm rất đáng sợ: “Ai bảo em anh là thư sinh yếu ớt?”

Cô còn chưa phản ứng lại thì hơi thở nam tính đã dồn đến. Cô theo bản năng lui về phía sau, dùng sức lực mà ép cô dựa vào gốc phù dung bên cạnh rồi bá đạo mà hôn cô, giống như muốn cắn nuốt cô. Đây là lần đầu tiên hai người thân mật như vậy lại khiến cô cảm thấy rất lạ. Người trước mặt này tuyệt đối không giống anh bình thường, ánh mắt tối tăm đó khiến cô vô cùng bối rối, không khỏi đẩy đẩy anh ra nhưng những cái đẩy của cô lại càng khiến anh ra sức hơn. Cô chỉ cảm thấy vai mình đau đớn, lại thêm chút tủi thân, nước mắt lập tức trào ra. Nhìn thấy nước mắt của cô, người Đỗ Trường Luân cứng lại, sức lực trên tay anh cũng rút đi rất nhiều, cẩn thận hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng gọi tên cô: “Hân Nhiên, Hân Nhiên...”

Quý Hân Nhiên vừa tỉnh lại thì bữa sáng đã được dọn sẵn. “Mau ăn đi, ăn xong anh đưa em đến trường”. Đỗ Trường Luân đã bắt đầu ăn sáng.

“Không cần đâu, em tự bắt xe bus đi là được rồi, anh cũng phải đi làm mà”. Trường cô ở rất xa nơi này, lái xe cũng mất hơn nửa tiếng.

Quận Hoàn Dương thì ra chính là một huyện gần thành phố Vân Hải, mấy năm trước sáp nhập vào Vân Hải, thật ra cũng chỉ là sửa từ huyện Hoàn Dương thành quận Hoàn Dương mà thôi, cũng không có thay đổi thực chất gì. Không giống vùng núi gần Hoàn Dương, có đủ các loại chính sách, kinh tế phát triển nhanh, tài chính thu nhập gấp đôi Hoàn Dương. Dùng cách nói của Lưu Lâm thì chính là “Cách một con đường mà chia làm hai thế giới”. Cái này cũng không hề khoa trương, đều là giáo viên, tiền lương và đãi ngộ của khu vùng cao bao giờ chẳng tốt hơn chỗ các cô.

Đỗ Trường Luân nhìn nhìn đồng hồ: “Anh đi kịp, em mau ăn đi”.

Đỗ Trường Luân luôn đúng giờ, cô cũng không muốn vì mình mà khiến anh muộn làm nên bữa sáng này có thể nói là dùng tốc độ thời học quân sự trong đại học mà ăn. Ăn xong miếng cuối cùng, cô đứng lên nói: “Đi thôi”. Đỗ Trường Luân cầm khăn giấy đưa cho cô: “Lau miệng đi”.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Trường Luân đến trường của cô. Thứ hai, ngoài cổng trường đều là các học sinh về trường. Quý Hân Nhiên bảo anh đỗ ở đối diện trường. “Em xuống ở đây, đằng kia nhiều học sinh”

Thật ra là cô sợ đụng mặt đồng nghiệp của mình, cô chưa từng nói chuyện mình có bạn trai, đến lúc đó chẳng biết phải giới thiệu thế nào. Ai ngờ, cô vừa sang đường, Đỗ Trường Luân lại đuổi theo: “Quý Hân Nhiên!”. Anh đưa cho cô một chùm chìa khóa: “Chìa khóa nhà anh”.

6. Chương 6

“Khá lắm, Quý Hân Nhiên, công tác giữ bí mật của em xem như là quá giỏi, đến cả chị mà cũng giấu?”. Tan học vừa về kí túc xá đã bị Lưu Lâm quở trách.

Ánh mắt của quần chúng đều sáng như tuyết, những lời này quyết đối không thể là giả được.

Buổi sáng, Đỗ Trường Luân chỉ là đứng ở cổng trường một chút mà chỉ chốc lát sau tất cả giáo viên trong trường đều dồn đại cô có bạn trai “sự nghiệp thành công, diện mạo tuấn tú”. Mọi người đều như chợt hiểu ra, hai năm qua cũng có vài thầy giáo có ý theo đuổi cô giáo Quý xinh đẹp nhưng đều bị từ chối, thì ra người ta sớm đã có ý trung nhân. Quý Hân Nhiên đúng là chỉ biết cười khổ, đi chiếc xe 307 đã bị đồn thành như vậy, nếu đi xe sang hơn chút thì chắc cô thành vợ được con cá béo mất.

Nhưng với Lưu Lâm quả thật cô có chút suy nghĩ, đúng như Lưu Lâm nói: “Chị và Tống Kiến Quân chuyện gì cũng nói cho em, em thì ngược lại, cái gì cũng giữ kín...”

“Lưu Lâm, chị đừng giận, chuyện này là em không đúng, được rồi, đừng giận nhé, được không?” Cô cười, hai người ở chung kí túc xá lâu như vậy vẫn rất hòa hợp, cô rất thích cá tính thoải mái của Lưu Lâm, cũng không mong vì chuyện này mà cô ấy hiểu lầm mình. “Thật ra thì bọn em quen nhau cũng chưa được bao lâu, em không nói với chị là vì em cũng không để ý”. Thực sự là vậy.

Sau đó lại đem tên tuổi, nghề nghiệp, gia đình của Đỗ Trường Luân khai báo lại một lượt. Lưu Lâm nghe xong thì vỗ vỗ vai cô: “Em ấy à, Quý Hân Nhiên, nhìn trông lẳng lẳng mà lòng lại rất thấu đáo, điều kiện của Đỗ Trường Luân cũng không tồi, em được nở mặt rồi, đừng để cậu ta chạy thoát”.

“Sao chị lại nói như thế em đâu được cảnh cao thế”. Quý Hân Nhiên không cho là đúng.

“Hân Nhiên, nói thật, em trông xinh đẹp, nhà lại ở trong Vân Hải, đương nhiên tiêu chuẩn sẽ cao nhưng mà em xem những người trong trường mình tìm đối tượng, về cơ bản đều là hạ thấp tiêu chuẩn, hoặc là trông bình thường, hoặc là điều kiện gia đình không khá giả. Để được điều động về dạy trong Vân Hải cũng không phải chuyện người bình thường có thể làm được. Người có điều kiện tốt ai muốn tìm những người như chúng ta? Đỗ Trường Luân có nhà, có xe, công việc không tệ. Giờ chỉ là nhà cửa thôi cũng đủ khiến người ta muốn chết mà, em xem, chị và Tống Kiến Quân hẹn hò mấy năm rồi, nói thì là chưa vội kết hôn nhưng thực ra sao có thể không vội? Nhưng không có nhà thì kết hôn kiểu gì? Ở căn phòng chật chội của trường? Mua nhà trong Hoàn Dương cũng tốn ít nhất là 30 vạn, hai người bọn chị đều gốc nông thôn, kiếm đâu ra nhiều tiền như thế? Đi vay trước thì phải làm đến bao giờ mới trả hết nợ...”

Nghe xong những lời này của Lưu Lâm, Quý Hân Nhiên nghĩ, đúng là mỗi nhà đều có một hoàn cảnh riêng.

Đầu tháng 7, trường học tổ chức kì thi cuối kỳ, điều này có nghĩa là đã kết thúc năm học, kì nghỉ dài đang vẫy gọi. Nghề giáo viên với nhiều người mà nói, điều hấp dẫn nhất chẳng qua là hai kì nghỉ dài mà thôi. Quý Hân Nhiên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Đối với kì nghỉ này cô đã có không ít kế hoạch. Thực ra cô rất thích vận động, hơn nữa thích đạp xe đạp. Lúc học đại học cũng từng tham gia một câu lạc bộ đạp xe, hầu như là đã đạp xe đi khắp Vân Hải.

Học đại học, tuy là vẫn ở quê nhà nhưng dưới sự kiên quyết của cô, cha mẹ cũng đồng ý cho cô ở lại kí túc xá trường. Với phòng kí túc xá 6 người, rất nhiều bạn học oán thán nhưng với cô mà nói, đây là cuộc sống tập thể mà cô tha thiết mơ ước.

Cô mua xe đạp và một bộ đồ kèm theo, khi đó cuối tuần nào cũng đều có người đứng ra tổ chức hoạt động trên diễn đàn, mà cô hầu như lần nào cũng đều tham gia. Cô thích cảm giác đạp xe qua những nơi sơn dã, bên tai là tiếng gió vù vù, trong không khí có hơi thở tươi mát của núi, của biển. Thời khắc đó đúng là “chim hót véo von, trăm hoa đua nở, cuộc đời thật tươi đẹp”. Cho dù là sau khi trở về toàn thân đau nhức thì cũng khiến cho cô có niềm vui được khiêu chiến.

7. Chương 7

Đương nhiên hoạt động này cô vẫn giấu gia đình. Quý Kiến Đông chắc chắn là phản đối, lý do của ông luôn rất nhất quán: con gái nên có phong phạm của con gái. Còn Trữ Bằng thì lo lắng cho sự an toàn của cô

nên cũng không đồng ý. Quý Hân Nhiên không muốn gây phiền toái nên vẫn đều lên đi. Đương nhiên cuối cùng bọn họ vẫn biết, nhưng khi đó thì bọn họ đã chẳng muốn trách cô nữa.

Hai năm sau khi tốt nghiệp, vì đủ loại nguyên nhân mà cô rất ít khi đạp xe. Trước đó vài ngày, cô lại lên diễn đàn đó, nhìn thấy rất nhiều cái tên quen thuộc, còn cả ảnh chụp các hoạt động, nhớ lại những ngày vui vẻ trước kia, nhiều chuyện dần dần hiện ra trước mắt... Hạnh phúc là do chính mình, cho nên cô tự báo danh, tham gia hoạt động hàng tuần của diễn đàn tổ chức.

Thức ăn ở căn tin trường quá dở, mọi giáo viên độc thân nhắc tới đều đau đầu. Bình thường vì phải lên lớp nên mọi người cũng không có thời gian ra ngoài ăn, chỉ đành ăn tạm. Nhưng qua hai ngày chấm thi thì cũng coi như là có thời gian, mọi người tùm nập năm tụm ba mà lượn lờ các nhà hàng xung quanh.

Mấy người Quý Hân Nhiên cùng đi ăn cơm, tuổi tác xấp xỉ nhau, ngoài Lưu Lâm và giáo viên vật lý Tiền Thực Anh là hoa đã có chủ rõ ràng thì mọi người đều xem như độc thân, hoặc là chưa có bạn trai hoặc quan hệ chưa rõ ràng. Thành hôn rồi sẽ không có được sự náo nhiệt, vui vẻ này nữa.

Thật ra mối quan hệ của Quý Hân Nhiên là chắc chắn hơn cả, chỉ là mọi người không biết mà thôi.

Bình thường khó có dịp thư giãn như vậy, buổi tối lại không cần lên lớp tự học nên mọi người đều uống không ít rượu. Mặt Quý Hân Nhiên đỏ bừng nói: “Lưu Lâm, chị mau kết hôn đi, bằng không căn tin trường học của chúng ta sớm muộn gì cũng biến chúng ta thành những bộ xương”.

Mọi người đều phụ họa, Lưu Lâm hung hăng lườm cô một cái: “Muốn ăn ngon còn không dễ sao, sớm bảo vị Đỗ tiên sinh kia lấy em về rồi hầu hạ em”. Đề tài của mọi người lại lập tức chuyển sang Quý Hân Nhiên, lòng hiếu kỳ của bọn họ đều bị vị Đỗ tiên sinh kia hấp dẫn.

Đang lúc mọi người nói cười vui vẻ thì điện thoại cô đổ chuông: “Chắc là “Đỗ tiên sinh”, haha, theo đuổi kĩ quá...” Lại là một hồi truân chọc.

Quý Hân Nhiên lấy điện thoại trong túi, tiện tay ấn nút nghe. “Hân Nhiên, là anh...”. Cô lập tức ngây người, lâu như vậy không nghe giọng nói này, lâu đến độ cô ngỡ mình đã quên...

Ở đây ồn ào, cô đi ra hành lang rồi mới nói: “Chào anh, Mễ Kiều Dương”. Giọng nói bình tĩnh đến độ khiến cô phải giật mình.

Đối phương hiển nhiên là nghe ra sự khách khí của cô, một lúc sau mới đáp: “Hân Nhiên, anh tốt nghiệp rồi, chuẩn bị về Vân Hải”.

“Hay quá, chúc mừng anh, cuối cùng cũng được công thành danh toại”. Hơn một tháng trước cô đã biết anh sẽ trở lại.

Mấy lần bạn đại học tụ họp, Triệu Nghệ Hiểu lặng lẽ nói cho cô: Mễ Kiều Dương đã trở lại, anh đã tốt nghiệp thạc sĩ, hơn nữa trong tay có độc quyền một loại thuốc, xí nghiệp sản xuất thuốc lớn nhất của Vân Hải đã bổ nhiệm anh là phó tổng giám đốc.

“Hân Nhiên, đừng như vậy!” giọng trầm thấp của Mễ Kiều Dương ẩn chứa chút đau đớn: “Lúc trước chỉ là anh không mong em đi theo anh mà chịu khổ, anh muốn em được sống tốt”.

“Vậy giờ anh cảm thấy mình có thể làm được?” Lòng Quý Hân Nhiên có chút tức giận, cô nói tiếp: “Mễ Kiều Dương, bốn năm trước anh không cho em được thì bây giờ cũng vẫn thế...”

Bốn năm trước, người đàn ông này nói cho cô: “Anh không thể cho em hạnh phúc, vui vẻ, Hân Nhiên, chúng ta chia tay đi...”. Cứ như vậy đi không từ biệt, còn mình vẫn ngây ngốc đi thuê nhà, chuẩn bị cùng người nhà đấu tranh vì tình yêu, cuối cùng... Thật ra, Quý Kiến Đông nói đúng, là chính anh ấy đã buông tay.

Nếu không buông tay thì sẽ không phải quay đầu.

“Hân Nhiên, anh biết em trách anh... mấy năm qua anh cũng chẳng vui vẻ gì... anh nhớ em nhưng lại không dám liên lạc với em... Hân Nhiên...” Sự bất đắc dĩ trong giọng nói của anh khiến cho tim Quý Hân Nhiên trở nên mềm lại, từng nghĩ anh là người hiểu lòng cô nhất nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, thì ra anh cũng không hiểu.

Thật ra, cô chỉ cần một bát cơm là no bụng nhưng anh lại dùng bốn năm để làm bàn tiệc Mãn Hán. Chẳng lẽ anh không từng nghĩ, cô chờ lâu như vậy, sớm đã chết đói.

“Mẽ Kiều Dương, cảm ơn anh còn nhớ đến em, em sắp kết hôn, có lẽ anh sẽ về kịp tham dự hôn lễ của em”. Nói xong, cô đập máy.

8. Chương 8

Kế hoạch tham gia đạp xe đạp nhân dịp nghỉ hè của cô đành ngâm nước nóng bởi vì hôn lễ của cô đã quyết định vào thứ bảy, chủ nhật tuần thứ ba sau khi nghỉ hè. Đây thực ra là đề nghị của cô, Đỗ Trường Luân hỏi cô có suy nghĩ gì về việc bao giờ nên kết hôn thì cô liền nói: “Nghỉ hè đi”, thấy rõ sự ngạc nhiên trong mắt Đỗ Trường Luân thì cô vội giải thích: “Nghỉ hè không bận, lúc khác còn phải xin nghỉ phép rồi dạy bù linh tinh, phiền phức lắm”.

“Cũng được” Đỗ Trường Luân gật gù đầu, anh vốn nghĩ cô không muốn sớm bước chân vào hôn nhân như vậy nhưng ngoài dự kiến của anh, từ khi đi đăng kí đến chuyện kết hôn, cô đều đáp ứng rất thoải mái.

Bọn họ bàn bạc rồi vẫn quyết định cử hành hôn lễ ở Vân Hải. “Đến lúc đó mời cha mẹ anh đến, bạn bè, người thân của em đều ở bên này, sau khi kết hôn bố mẹ anh lại về bên kia cũng không sao”. Quý Hân Nhiên đương nhiên là không có ý kiến. Nói thật, nếu phải cử hành hôn lễ ở nhà Đỗ Trường Luân thì cô sẽ rất lo lắng.

Cô chưa bao giờ biết việc chuẩn bị cho hôn lễ lại mệt mỏi đến vậy. Những thủ tục, lễ tiết rườm rà không thể thiếu như cha mẹ hai nhà gặp mặt, chụp ảnh cưới, chọn áo cưới, thử lễ phục... Tất cả khiến đầu cô to như cái đầu.

Theo cô thấy, kết hôn là việc của hai người, sao phải phức tạp như vậy, ra ngoài du lịch là tốt nhất. Trước kia Trữ Băng và Quý Kiến Đông cũng chính là nhân dịp đi Bắc Kinh, lúc về phát kẹo mừng, thế là xong một đám cưới.

Nghe cô oán thán thì Trữ Băng vội gõ đầu cô mắng: “Lúc ấy cha mẹ vì tiết kiệm tiền cho nên mới vừa du lịch vừa kết hôn. Giờ là thời buổi gì rồi, hơn nữa mẹ cũng chỉ có một đứa con gái, chuyện lớn như vậy sao có thể qua loa đại khái được?”

Thật ra cho dù trong nhà đồng ý thì chỉ e Đỗ Trường Luân cũng không có thời gian cùng cô đi du lịch.

Triệu Nghị Hiểu nhận được điện thoại của cô thì hỏi đi hỏi lại mấy lần liền: “Kết hôn? Hân Nhiên, là cậu kết hôn sao?”

Quý Hân Nhiên bị cô hỏi vậy mà không biết nên khóc hay cười: “Đương nhiên là mình kết hôn, Triệu Nghị Hiểu, mời cậu tới tham dự hôn lễ của mình”. Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “của mình”.

“Thế chú rể là ai? Sao chưa từng nghe cậu nhắc tới”. Mấy năm qua Quý Hân Nhiên không nói chuyện yêu đương, bọn họ đều nghĩ rằng cô đang chờ Mẽ Kiều Dương nhưng giờ mắt thấy Mẽ Kiều Dương đã trở lại thì bên này, Quý Hân Nhiên lại đột nhiên muốn kết hôn.

“Đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.” Quý Hân Nhiên lười biếng đáp.

Giờ vốn không nên nhắc đến Mẽ Kiều Dương nhưng cô vẫn không nhịn được, thật cẩn thận hỏi: “Hân Nhiên... chuyện đó... nghe Hách Lực nói tháng này Mẽ Kiều Dương sẽ quay về...”

Hách Lực là bạn trai của Triệu Nghị Hiểu, học cùng lớp với Mẽ Kiều Dương, lúc trước là Quý Hân Nhiên và Mẽ Kiều Dương tác hợp cho hai người bọn họ.

Quý Hân Nhiên ngừng một lát, cô đương nhiên biết ý của Triệu Nghị Hiểu: “Mình biết, anh ấy đã gọi điện inh... Nghị Hiểu, đó sớm đã là chuyện quá khứ rồi...”

Hôn lễ trang trọng mà náo nhiệt, Quý Kiến Đông vẫn rất nghe lời cô, chỉ thông báo cho thân bằng cố hữu còn những bạn bè làm ăn thì đều không xuất hiện. Cha mẹ Đỗ Trường Luân tới, Quý Hân Nhiên vốn nghĩ anh và chị dâu của anh cũng đến nhưng bọn họ chỉ nhờ cha mẹ tặng hai người một hồng bao lớn mà không đến tham dự hôn lễ.

“Trường Côn phải đi chấp hành nhiệm vụ, công ty của Quản Dĩnh cũng bận không đi được, chờ các con về cả nhà lại tụ họp”. Thượng Mai như là sợ Đỗ Trường Luân tức giận, ánh mắt luôn liếc qua anh nhưng Đỗ Trường Luân vẫn như cũ, vẻ mặt như không muốn tham gia góp ý gì thêm.

9. Chương 9

Quý Hân Nhiên mời vài người bạn thân từ thời đại học, còn cả Lưu Lâm và Tống Kiến Quân. Lúc mời rượu, Lưu Lâm lặng lẽ thì thầm vào tai cô: “Quý Hân Nhiên, sao em luôn thích chơi trò tập kích bất ngờ vậy...”

“Lưu Lâm, em đang vội thay cho chị đấy? Chị xem ánh mắt chờ mong của Tống Kiến Quân kia”. Cô trêu đùa, trường học thường có quy định bất thành văn, giáo viên kết hôn có thể được chia một phòng kí túc xá, cô chuyển ra thì Lưu Lâm có thể độc chiếm một phòng rồi.

“Được rồi, em cứ vui vẻ mà hưởng tuần trăng mật đi, chờ lúc khai giảng thì trong trường lại đầy tin đồn đấy. Em nói xem mọi người liệu có đoán em có phải là bác sĩ bảo cưới không?” Lưu Lâm xấu xa liếc qua bụng cô một cái, nếu không phải đang mặc lễ phục thì Quý Hân Nhiên đã tung quyền qua rồi.

Tiệc cưới xong xuôi, Quý Hân Nhiên mệt không buồn động đậy, cô nằm trên sofa kêu than: “Mệt chết đi được, đúng là chẳng phải chuyện gì tốt”.

Đỗ Trường Luân thay quần áo, đang chuẩn bị đi tắm rửa, nghe xong lời này của cô thì xoay người nhìn cô. Cô ngay cả quần áo cũng chưa thay, cả người mặc lễ phục màu đỏ, mặt chưa tẩy trang, vô cùng xinh đẹp, rất động lòng người, nhìn kiểu gì cũng là một tân nương tử thiên kiều bá mị.

“Quý Hân Nhiên, đây không phải là lời một cô dâu hạnh phúc nên nói đâu”. Lại dám nói kết hôn chẳng phải là chuyện tốt.

Quý Hân Nhiên nghe vậy, ngẩng đầu “Sớm đã nói với anh, đừng bị biểu hiện giả dối che mắt, sao thế? Giờ hối hận à?”

“Hình như hối hận cũng không kịp nữa rồi, bà xã”. Anh gọi một tiếng bà xã khiến mặt Quý Hân Nhiên ửng hồng, dường như ý thức được đêm tân hôn vừa mới bắt đầu.

Đỗ Trường Luân tốc độ rất nhanh, lập tức ra khỏi phòng tắm. Không phải là một màn “mỹ nam xuất dục đồ” như trong TV, anh mặc áo ngủ chỉnh tề đi ra, vừa lau tóc vừa nói với cô: “Không phải mệt mỗi sao? Còn không đi tắm đi”.

Chờ Quý Hân Nhiên tắm xong đi ra thì anh đã đang nằm trên giường đọc sách dưới ánh đèn bàn. Cô nhìn vẻ sạch sẽ, thoải mái của anh lại nhìn chiếc giường lớn kia trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, chân chừ nửa ngày mới trèo lên.

Cô mặc chiếc váy ngủ hai dây màu hồng cánh sen để lộ ra vùng lưng trắng mịn, người tỏa ra hương thơm ngát mơ hồ, vẻ mặt có chút hoảng hốt, trông vô cùng mê hoặc.

Đỗ Trường Luân vươn cánh tay dài kéo cô lại. Một khắc khi quần áo rơi xuống, Quý Hân Nhiên nhìn cơ ngực trần của anh, không nhận được nói: “Không thể tưởng được đáng người anh lại tốt như vậy...”

Đáp lại cô là thế công mạnh mẽ, nơi nào tay, môi Đỗ Trường Luân chạm đến nơi đó đều như bốc hỏa khiến cho cô run rẩy, nhanh chóng đã buông cờ đầu hàng...

Quý Hân Nhiên vốn cũng không mong sẽ cùng Đỗ Trường Luân đi hưởng tuần trăng mật nhưng cô nghĩ rằng anh nhất định sẽ đưa cô về nhà cha mẹ anh vài ngày. Không ngờ Đỗ Trường Luân lại đưa cô đến thành phố D, nhà bà ngoại của anh.

Thành phố D là khu du lịch biển mới nổi tiếng cả nước, cách Vân Hải cũng không xa, trước cô cũng hay đến, cũng khá là quen thuộc.

Nhà bà ngoại của Đỗ Trường Luân ở khu tập thể của quân nhân về hưu, căn nhà hai tầng rất tĩnh lặng, hoàn cảnh cũng rất tốt.

“Sau khi ông bà ngoại anh về hưu thì vẫn luôn ở đây, trước khi đi học anh cũng là ở đây với ông bà”.

Có thể thấy Đỗ Trường Luân rất thích nơi này, về đây như thể anh mới có cảm giác về nhà, chắc vì đây là nơi anh vẫn sống.

“Năm đó mẹ nó đưa nó về đi học, nó khóc lóc lặn lội không chịu về, cuối cùng vẫn là nhân lúc nó ngủ mà lặng lẽ bế nó lên xe”. Bà ngoại kể lại chuyện hồi nhỏ của anh, về mặt từ ái.

Đỗ Trường Luân cùng ông ngoại ở thư phòng chơi cờ, Quý Hân Nhiên cùng bà ngoại ở trong vườn nói chuyện hoa hoa cỏ cỏ.

Trong vườn trồng rất nhiều hoa, hồng, thược dược, mẫu đơn, các loại hoa lan... Không phải quý hiếm như tất cả đều rất có sức sống. Cô thích nhất là những đóa thủy tiên trong hồ, lá cây xanh biếc làm nổi lên màu trắng của hoa khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, như thể sự nóng bức của mùa hạ đều được nó thanh lọc.

10. Chương 10

“Hoa đó là đẹp nhất bà ạ”. Cô chỉ vào hoa thủy tiên.

“Ha ha, Trường Luân cũng thích thủy tiên nhất, cá ở đó đều là bảo bối của nó đấy”. Nhìn kỹ thì dưới những lớp lá cây, thỉnh thoảng có mấy con cá chép đỏ lượn qua lượn lại.

“Không nghĩ là anh ấy còn thích những cái này”. Cô còn tưởng rằng ngoài công việc ra thì anh sẽ không cảm thấy hứng thú với điều gì khác.

“Trường Luân, lúc trước nó cũng không giống bây giờ, đúng là... Ai, lớn lên tính tình càng lúc càng nghiêm túc”.

Ăn cơm chiều xong, Quý Hân Nhiên nằm trong phòng xem album ảnh, bên trong có rất nhiều ảnh chụp khi còn nhỏ của Đỗ Trường Luân, có bức ảnh anh một tay cầm súng đồ chơi, một tay chống nạnh, trông hiên ngang như thật.

Cô không nhịn được cười: “Đỗ Trường Luân, anh cũng rất có khí khái anh hùng đấy chứ?”

Đỗ Trường Luân nhìn qua thấy vậy thì vội giật lấy album ảnh: “Đừng xem, bà ngoại đúng là, sao lại lấy ra nữa?”

Anh định giật đi lại kích thích lòng hiếu kỳ của Quý Hân Nhiên. Nhân lúc anh chưa giật được thì cô lại lật thêm một trang, vừa nhìn thì đã cười đến chảy nước mắt. Bức ảnh đó là lúc anh được một trăm ngày, ha ha, mông tròn, chỉ mặc mỗi cái yếm nhỏ.

“Bức ảnh này hẳn nên ghi chú “cắm trẻ em”, cô nhìn Đỗ Trường Luân đỏ mặt mà trêu ghẹo.

“Quý Hân Nhiên”. Đỗ Trường Luân bình tĩnh gọi, trong mắt lóe ra chút tia sáng quen thuộc, cô sợ tới mức vội ngậm miệng, phỏng chừng nói thêm gì nữa thì anh sẽ có cách làm cho cô im miệng.

Một quyển album cũ, trong đó có rất nhiều ảnh chụp cả nhà bà ngoại. “Đây là ai thế?” Cô chỉ vào một người phụ nữ xinh đẹp đứng bên Thượng Mai.

Sắc mặt Đỗ Trường Luân hơi buồn: “Đó là chị gái của mẹ anh”.

“Khó trách mà giống nhau như vậy, bác ấy đâu? Sao chưa từng nghe anh nhắc đến?”. Đường như cả bà ngoại cũng chưa từng nói qua.

“Bác ấy qua đời rồi, rất nhiều năm về trước đã bị tai nạn xe cộ mà qua đời”.

“À”. Thì ra là thế, cô nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia, quả đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Bọn họ ở nhà bà ngoại cũng chỉ được 4 ngày. Đỗ Trường Luân nhận được thông báo phải cùng lãnh đạo đi phía nam khảo sát một hạng mục đầu tư nên vội vàng quay về.

Quý Hân Nhiên cũng không cảm thấy hụt hẫng cho lắm. Đỗ Trường Luân không ở nhà cô lại thoải mái hơn nhiều. Hai mấy năm qua, lần đầu tiên cùng người xa lạ sinh hoạt dưới một mái nhà, có rất nhiều chuyện không quen.

Quay về nhà một chuyến, Trữ Băng luôn miệng hỏi cuộc sống hôn nhân của cô có quen hay không, như là rất lo lắng. Cô có chút buồn cười: “Mẹ, bọn con cũng ở cùng nhau cũng chỉ được một tuần, trước mắt mọi thứ đều ổn, mẹ đừng lo lắng như vậy được không?”.

Trữ Băng nghĩ cô giận, vì Đỗ Trường Luân vừa kết hôn đã bỏ cô qua một bên mà đi công tác nên nói: “Hân Nhiên, đàn ông đương nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng, hơn nữa tính chất công việc của nó như vậy, muốn ở nhà cùng con cũng không được...”

“Được rồi, mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ làm vợ hiền dâu thảo”. Thật ra trong lòng cô nghĩ, con sẽ không bao giờ kí thác hạnh phúc của mình lên một người đàn ông, thường hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

Giờ còn cách khai giảng một đoạn thời gian, cô mua một chiếc xe leo núi, mặc đồ thể thao, đội mũ đeo găng tay, đứng trước gương nhìn mình mà tự thấy thật oai hùng hiên ngang.

Cô đạp xe đi tìm Triệu Nghị Hiểu, đứng dưới lầu gọi điện thoại cho cô ấy: “Triệu Nghị Hiểu, mình mua xe rồi”.

“Thật à? Là Polo, Toyota hay là Hyundai?” (Tên xe mình chém đấy, mấy thể loại 206 trong CV mình chả biết nó là xe gì). Cô vẫn luôn rất để ý đến mấy dòng ô tô đó.

“Không phải”. Quý Hân Nhiên nén cười. “Mình ở ngay dưới lầu nhà cậu đấy, xuống xem thì biết”.

“Quý Hân Nhiên, cậu chưa có bằng mà dám lái xe loạn khắp nơi?”

Chờ Triệu Nghị Hiểu xuống đến nơi thì cô đã cười đến gãy lưng. “Triệu Nghị Hiểu, xe này của mình thế nào?”

Triệu Nghị Hiểu trợn mắt há hốc mồm: “Quý Hân Nhiên, sao cậu còn dám đi xe này?”

11. Chương 11

Đêm đó cô tham gia hoạt động đạp xe đạp về đêm do diễn đàn tổ chức, cũng không đi quá xa, chỉ khoảng chừng 10km nhưng dù sao cũng lâu rồi chưa đi, sáng hôm sau cả người cô đau nhức, lưng đau, chân đau, cổ đau mà mông cũng đau, hầu như chẳng thiếu chỗ nào. Nằm trên giường mà không thể cử động. Nhưng đến tối hôm sau nữa cô lại đi. Cứ rèn luyện vài lần như vậy, tình hình khá lên nhiều, dần dần đã có thể đuổi kịp mọi người, trong lòng cũng rất tự hào. Bây giờ đã bắt đầu kế hoạch 11h đi tham gia đạp xe đường dài mấy trăm km được rồi.

Cuộc sống này khiến cô rất tự do, thanh thoi nên cũng quên đi sự tồn tại của người nào đó.

Tối hôm đó cô mờ mờ hồ hồ kê ghế nhể nhại trở về nhà thì thấy Đỗ Trường Luân mặt cau có đang ngồi trong phòng khách, lòng cô cũng có chút kinh ngạc

“Về rồi sao không nói trước một tiếng?”. Cảm nhận được sắc mặt anh không tốt lắm, giọng cô từ từ thấp xuống.

Đỗ Trường Luân nhìn Quý Hân Nhiên đứng trước mặt, quần áo thể thao bó sát hiện lên đường cong tuyệt đẹp, khuôn mặt vốn trắng nõn vì vận động mà đỏ ửng, thanh xuân vô hạn. Trong lòng anh dù không muốn cũng phải thừa nhận, mấy ngày anh không ở đây, cô sống cũng không tệ chút nào.

“Anh đã nhắn tin cho em rồi”. Giọng điệu của anh cũng không tốt cho lắm, tối nào gọi điện cho cô, không tắt máy thì cũng không có ai nghe, nghĩ tới điều từng khiến anh lo lắng này, tâm tình anh càng tồi tệ. “Ngày nào em cũng về muộn thế này?”

Quý Hân Nhiên đang luống cuống tìm di động: “Em không biết có tin nhắn, a... cũng không phải ngày nào cũng về muộn như thế...”. Cô tìm kiếm trong túi cả nửa ngày cũng chẳng thấy di động yêu quý đâu.

Đỗ Trường Luân cau mày, gõ gõ bàn trà, cô ngẩng đầu, di động nằm ở bên túi khoai tây chiên

“Quý Hân Nhiên, sao anh không cảm thấy em có chút tính tự giác nào của người làm vợ nhỉ?”. Cuộc sống của anh vốn nề nếp, thích sạch sẽ, vừa và nhà quả thực rất hoảng sợ. Trên sofa, trên bàn, chỗ nào cũng la liệt sách, ảnh, khoai tây chiên, gối ôm chỗ này một cái chỗ kia một cái. Còn Quý Hân Nhiên thì lại chẳng thấy đâu, gọi điện cho cô thì tiếng chuông lại reo từ bàn uống nước...

“Em muốn đọc sách thì có thể vào thư phòng đọc, buồn ngủ thì có phòng ngủ, còn nữa, đừng có nói với anh là mấy ngày nay em toàn ăn những thứ vô bổ này”. Anh ném một túi khoai tây chiên lên bàn uống nước.

Quý Hân Nhiên vốn vì về muộn, hơn nữa không nhận tin nhắn của anh mà lòng có chút áy náy nhưng bị anh nói như vậy thì cơn tức cũng dâng lên.

“Đỗ Trường Luân, đây có phải là nhà em không vậy? Ai quy định đọc sách thì phải vào thư phòng, ngủ thì phải ở trong phòng ngủ? Đây không phải là khách sạn cũng chẳng có ai đến kiểm tra vệ sinh... Yêu cầu của anh thì hình như là không cần tìm vợ mà tìm người làm thuê bán thời gian là được rồi...”

Quý Hân Nhiên ngồi trong vườn hoa nhỏ dưới lầu, tự giễu lần đầu tiên cãi nhau sau khi kết hôn không ngờ đến nhanh như vậy. May mà cô không có nhiều kì vọng với cuộc hôn nhân này, nếu không thì đúng là vỡ nát tim gan.

Cô vốn tưởng rằng kết hôn rồi sẽ có một ngôi nhà của chính mình, có thể thoải mái, tự tại nhưng lại quên trong nhà vẫn còn một người nữa. Đúng vậy, cô chán ghét quy củ, đương nhiên cô cũng không phải là người lười thôi. Nhưng từ nhỏ đến giờ, cô rất ghét những nơi không vương hạt bụi, chỗ đó có thể gọi là nhà sao?

Trước đây, khi còn nhỏ, cô dẫn bạn về nhà chơi, mọi người nhìn sàn nhà sạch bóng, thảm trắng tinh mà chân không dám bước lên. Cho dù mẹ cô cực kì nhiệt tình nhưng các bạn cũng chỉ miễn cưỡng ở lại một lát rồi rời đi như đi trốn.

Sau này, cô mời bạn họ đến nhà, ai nấy đều lắc đầu.

Dao Dao nói với cô: “Hân Nhiên, cậu tha cho bọn mình đi, nhà cậu không phải chỗ để đùa đâu, đó như nơi để trưng bày vậy đó”.

Hôm đó về nhà, cô vì đeo giày đi thẳng vào nhà làm sàn nhà, thảm trải sàn bị bẩn mà suýt thì bị đánh.

12. Chương 12

Dường như bắt đầu từ lúc đó cô đã không thích ở nhà. Cô đến nhà Dao Dao, nhà bọn họ không rộng nhưng chỗ nào cũng có thể thoải mái chơi đùa, cũng chẳng cần cởi giày. Bọn họ lăn lộn trên giường, mặt đất đầy đồ chơi, bàn ăn đầy sách báo... Tiếng chạy ầm ầm từ trên lầu truyền xuống, cảm giác thoải mái chưa từng có.

Nhưng sự vui vẻ đó cũng không kéo dài, Quý Kiến Đông không thích cô cả ngày cùng đám “quỷ sứ” đó chơi chung, cô bị bắt đi học đàn dương cầm, học khiêu vũ, vẽ tranh...

Quý Hân Nhiên thường nghĩ, nếu không bị bắt ép đi học mấy thứ này thì có lẽ cô sẽ thích những thứ đó, như đánh đàn, vẽ tranh. Nhưng dưới tình thế bị bắt ép, đối với những gì phải học cô đều cảm thù đến tận xương tủy.

Cho nên, khi cô có khả năng từ chối thì cô hoàn toàn từ bỏ những thứ cô vốn yêu thích này.

Ngồi thật lâu, đêm mùa hạ cũng có chút lạnh hướng chi lúc ra ngoài cô còn chưa thay đồ, quần áo ướt mồ hôi dính trên người, lạnh lạnh, cô không nhận được mà hắt xì.

Cho dù cô không hi vọng Đỗ Trường Luân sẽ đi tìm mình nhưng đi lâu như vậy ngay cả điện thoại cũng chẳng gọi, lòng cô cảm thấy lạnh buốt.

Nhịn không được lại nhớ đến Mễ Kiều Dương. Kết hôn lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô nhớ đến anh ấy, cho dù cô chưa từng có ý định so sánh hai người đàn ông này với nhau nhưng lúc này, cô vẫn nghĩ tới anh ấy.

Lúc yêu Mễ Kiều Dương, hình như không có lần nào cãi nhau.

Mễ Kiều Dương là người phía nam, tính tình ôn hòa, tâm tư tinh tế, luôn chú ý đến từng cảm xúc nhỏ của cô. Mỗi khi khiến cô không vui, anh đều có những cách khác nhau mà dỗ dành cô: “Hân Nhiên, em phạt anh đi, phạt anh giúp em giặt quần áo, cọ sàn, rửa cặp lông cừm... được không?”. Nói đến đây thôi là Quý Hân Nhiên đã không nhận được mà phì cười.

Trên người Mễ Kiều Dương hoàn toàn không có cái gọi là tư tưởng “nam tử hán” gì gì. Có lần anh đến tìm Quý Hân Nhiên thì thấy cô đang ở trong phòng giặt quần áo, mùa đông rất lạnh, tay Quý Hân Nhiên bị nước làm cho tím tái. Mễ Kiều Dương nhìn thấy vậy, không nói hai lời đã kéo cô qua một bên, xắn tay áo giặt đồ cho cô.

Chuyện này sau đó được mọi người trong kí túc xá truyền ra ngoài, ai cũng lấy đó là tấm gương để giáo dục bạn trai của mình. Thế cho nên mới có chuyện có cậu nam sinh gặp Mễ Kiều Dương mà nói: “Mễ Kiều Dương, cậu thương ấy kẻ đáng thương như bọn mình một chút được không, đừng có thế này nữa...”

Lần cãi nhau lớn nhất của bọn họ chính là lúc chia tay. Quý Hân Nhiên chưa từng thấy Mễ Kiều Dương quyết tuyệt như vậy bao giờ, cô thực sự đã coi nhẹ lòng tự trọng của đàn ông. Một khắc đó, cuối cùng cô mới hiểu, thực ra tình yêu cũng chẳng là gì hết...

Về đến nhà, phòng khách lại gọn gàng như trước, đèn trong phòng ngủ đã tắt, hiển nhiên Đỗ Trường Luân cũng đã đi ngủ. Quý Hân Nhiên nghĩ, may mà không thực sự bỏ nhà ra đi, nếu không đúng là trò hề.

Cô tắm rửa xong, ôm laptop chạy ra phòng khách lên mạng.

Thực ra Đỗ Trường Luân cũng không ngủ, chỉ là ngồi máy bay lâu như vậy rồi lại vội về nhà nên rất mệt. Sau khi Quý Hân Nhiên bỏ đi anh cũng hiểu mình nói hơi nặng nhưng lại không có mặt mũi nào mà đuổi theo, trong tiềm thức cũng cảm thấy không thể nuông chiều thói xấu này, chỉ chút việc nhỏ đã bỏ nhà ra đi thì sau này sống thế nào? Quý Hân Nhiên đi lâu không về, lòng anh cũng rất bất an, không nở.

Quý Hân Nhiên lướt lờ các trang web, lên các diễn đàn chơi, cuối cùng thực sự mệt mỏi thì nằm dài lên sofa xem TV. Là một bộ phim truyền hình dài tập khá cũ, tình cảm lê thê, đúng là chẳng hiểu vì sao năm đó lại có thể lấy đi nhiều nước mắt của mình như vậy.

Cứ xem một hồi cuối cùng ngủ gật. Kết quả sáng hôm sau tỉnh lại lại phát hiện mình ngủ trên giường, chỉ là bên cạnh đã chẳng có ai.

Trên tường có dán một mẫu giấy nhớ: “Cô giáo Quý, mời ăn sáng”. Chữ đẹp đến độ người làm giáo viên như cô cũng có chút mặc cảm.

Trên bàn cơm là bữa sáng được dọn sẵn, Quý Hân Nhiên vừa cắn bánh vừa nghĩ: Đây có được tính là chút xin lỗi của Đỗ Trường Luân vì chuyện tối qua không?

13. Chương 13

Kỳ nghỉ này cuối cùng Quý Hân Nhiên cũng không động chạm gì đến xe đạp.

Đầu tiên là cảm mạo, có lẽ vì tối hôm đó bị nhiễm lạnh. Tuy rằng cảm mạo nhưng cơ thể cô vốn khỏe mạnh, lớn như vậy nhưng số lần tiêm cũng vẫn được tính trên đầu ngón tay.

Nhưng lần này thực sự rất khó chịu, cảm giác xương cốt toàn thân ê ẩm, đứng dậy đã thấy đầu váng mắt hoa, đồ điểm tâm ăn vào rồi lại nôn hết ráo.

Đến tối Đỗ Trường Luân tan tầm về nhà thì cô đã bị sốt mà mơ mơ màng màng. Lúc tỉnh lại thì cô đã đang nằm trên giường bệnh mà truyền dịch.

Đỗ Trường Luân ngồi ở ghế bên giường, chân dài tay dài trong không gian nhỏ hẹp này trông có vẻ hơi thừa thãi

Thấy cô tỉnh, anh vươn tay sờ trán cô: “Cuối cùng cũng hạ sốt”

Rồi anh lại đổi giọng: “Quý Hân Nhiên, giận thì cũng không thể tùy tiện thế được. Nếu tối anh không về thì phải làm sao? Đúng là trẻ con”.

Quý Hân Nhiên mơ hồ hồi lâu rồi sau mới hiểu, thì ra Đỗ Trường Luân nghĩ cô dối anh nên mới không nói cho anh biết cô bị bệnh. Cô nghĩ thầm: Trong lòng anh em có vị trí thế nào em tự biết. Nào dám lấy mạng nhỏ của mình ra mà giỡn?

Chẳng qua là lúc đầu thấy không khỏe cô nghĩ ngủ một giấc là ổn, chờ đến sau đó bị sốt mơ mơ màng màng thì sao còn gọi điện thoại được.

Đỗ Trường Luân thấy cô không nói gì thì nghĩ cô vẫn đang giận: “Chuyện đó... Tối qua anh hơi mệt... nói chuyện chắc không dễ nghe...”. Người này chắc chắn là rất ít khi đi xin lỗi ai, nói năng thật mất tự nhiên.

Chuông di động đột nhiên đổ dồn, là của Đỗ Trường Luân. Anh cầm di động đi ra ngoài hành lang. Quý Hân Nhiên nhìn đồng hồ trong phòng bệnh, thì ra đã 10h rồi.

Lúc Đỗ Trường Luân quay về, cô không nhận được hỏi: “Có phải anh có chuyện cần làm không? Hay là anh cứ đi trước đi, chút nữa em bắt taxi tự về”.

“À, lần đi vừa rồi anh còn vài tài liệu chưa sửa lại, ngày mai lãnh đạo muốn xem, anh vốn định về nhà lấy tài liệu. Chẳng có gì đâu, về nhà rồi sửa một chút là được”.

Cuối cùng cũng truyền xong, về nhà cũng gần 11h, sau khi đỡ cô vào giường, Đỗ Trường Luân lại ra thư phòng. Cũng chẳng biết anh làm việc đến mấy giờ, mấy lần Quý Hân Nhiên tỉnh lại thấy bên cạnh vẫn trống không.

Trước kia cứ nghe người ta nói người bình thường mà ít ốm thì khi ốm sẽ rất nặng. Lần này Quý Hân Nhiên như kiểm nghiệm được điều này. Một mõi suốt một tuần mới dần khỏe lại.

Khỏe lại rồi, hai người tranh thủ về nhà Quý Hân Nhiên. Đây vẫn là lần đầu tiên hai người về nhà sau khi kết hôn, vốn là cả nhà cùng vui nhưng vì một câu nói vô ý của Đỗ Trường Luân mà hoàn toàn vui dập giắc mơ đi xe đạp của cô.

Hôm đó, Trữ Bằng tùy tiện hỏi một câu: “Hân Nhiên, bình thường con làm gì thế? Sao đen đi bao nhiêu?”

Cô còn chưa kịp nói thì Đỗ Trường Luân đã tiếp lời: “Chắc là rèn luyện thân thể mẹ ạ, mua một chiếc xe đạp, cả ngày đều mõi mõi”. Anh hồn nhiên không biết câu này lại tạo ra nhiều phản ứng khác biệt như vậy.

Trữ Bằng biến sắc: “Hân Nhiên, sao lại đi xe đạp nữa? Không phải con đã nói sẽ không đi nữa sao? Ai dà, con đã lấy chồng rồi mà vẫn làm mẹ phải lo lắng...”

Quý Kiến Đông cũng nói: “Hân Nhiên, mẹ bị bệnh tim, coi như vì mẹ mà con nghĩ lại đi...”

Lúc này Đỗ Trường Luân mới biết thì ra trước kia trong một lần đi xe đạp, Quý Hân Nhiên đã xảy ra tai nạn nghiêm trọng cho nên vừa nhắc đến xe đạp là cha mẹ cô đã biến sắc, nghiêm lệnh không cho phép cô chạm vào xe đạp nữa.

Cuối cùng, Trữ Băng cùng Quý Kiến Đông giao nhiệm vụ cho Đỗ Trường Luân, bắt anh phải xử lý gọn chiếc xe đạp kia.

“Đỗ Trường Luân, anh cứ lẳng lặng giữ xe lại cho em được không? Em đã nói rồi, những đoạn đường này đều rất an toàn. Chỉ là rèn luyện thân thể, đừng nghiêm trọng hóa quá như vậy.”

“An toàn? Quý Hân Nhiên, anh đã lên mạng tra rồi, buổi tối đoạn đường các em đạp xe qua đến đèn đường còn không có, em có biết chỗ như vậy mỗi năm xảy ra bao vụ tai nạn không?”. Quả thực anh nghĩ thôi cũng sợ rồi. “Hơn nữa rèn luyện thân thể cũng được, mua vé ở phòng tập, đến câu lạc bộ thể hình đi, trong khu nhà chúng ta cũng có đó, cần gì đi xa như vậy?”

“Đỗ Trường Luân, sao anh có thể dung tục như vậy? Có biết cái gì gọi là “gần gũi với thiên nhiên” không?”. Thẻ tập thể hình, Quý Kiến Đông làm cho cô rất nhiều nhưng cô không bao giờ động đến.

Cuối cùng, cô cũng chẳng thể nào thuyết phục được Đỗ Trường Luân, đành oán hận nói một câu: Đúng là cái đồ chuyện bé xé ra to!

Ngày hôm sau, xe đạp của cô quả nhiên không thấy đâu, cô cũng chẳng buồn hỏi xem là bán đi hay tặng cho ai.

14. Chương 14

Nghỉ hè đã đến lúc kết thúc.

Quý Hân Nhiên về trường, soạn bài, lên lớp. Cô mang theo bánh kẹo cưới và thuốc lá đi phát từng tổ bộ môn. Đúng như lời Lưu Lâm, với việc cô trở thành cô dâu nhanh như chớp này, ẩn trong những lời chúc mừng là cả những sự ngạc nhiên.

Trong trường học cũng xảy ra một chuyện lớn khác. Vốn là hiệu trưởng cũ về hưu, sở giáo dục điều đến đây một hiệu trưởng mới còn khá trẻ. Lần đầu tiên gặp mặt các giáo viên trong trường hiệu trưởng mới đã có thể phát biểu một bài diễn thuyết mạch lạc và đông dặc. Nhìn khuôn mặt hăng hái kia, chẳng hiểu sao lòng cô lại sinh ra cảm giác phiền chán.

Nghề giáo viên cho tới bây giờ cũng chẳng ít 3' nhiệt huyết, mà cái thiếu chính là sự tự nguyện một cách bình thản, lòng phẳng lặng không bon chen. Vị trước mắt đây đã tâm bình bưng, dường như là đã đến nhằm chỗ.

Việc sắp xếp giáo viên hầu như cũng không có gì thay đổi, cô và học sinh cũ cùng lên lớp, Lưu Lâm vẫn là chủ nhiệm lớp cũ.

Học sinh vừa đến trường, công việc lập tức lại trở nên lu bù, lại bắt đầu lặp đi lặp lại những tháng ngày trước kia: Soạn bài, đi dạy. Điều duy nhất biểu hiện việc cô đã kết hôn chính là cô chuyển ra khỏi kí túc xá cũ mà ở một phòng kí túc xá riêng. Nhưng người tính không bằng trời tính, cô vốn định chuyển ra để cho Lưu Lâm thoải mái hơn thì trường học lại có giáo viên mới chuyển về, vì thế phòng Lưu Lâm lại có thêm một giáo viên mới.

“Chị cũng đừng buồn, đến lúc đó em cho anh chị mượn chỗ là được”. Cô cố ý trêu đùa Lưu Lâm.

“Nha đầu chết tiệt kia! Vừa kết hôn xong cái gì cũng dám nói”. Lưu Lâm làm bộ muốn đánh cô. Sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, sau này em định thế nào?”

“Em làm sao cơ?”. Cô có hơi khó hiểu.

“Đúng là đồ ngốc, em, thế nào? Định cứ hai người ở hai nơi thế mãi à?”

Thì ra cô nói về chuyện này. “Chút khoảng cách này cũng gọi là hai người hai nơi à? Chị ơi, ở Bắc Kinh, như bọn em vẫn còn là gần chán”.

“Bắc Kinh là Bắc Kinh, chỗ như chúng ta, chỉ cần không thể ngày nào cũng về thì chính là hai người hai nơi. Tuy khoảng cách không phải quá xa nhưng cũng chẳng tiện gì. Giờ chạy tới chạy lui còn được, chờ sau này có con thì em mới biết phiền phức cỡ nào”.

“Ái dà, chị nghĩ xa quá rồi đấy! Em cảm thấy như vậy rất tốt, ít gặp thì ít cãi nhau, rất tốt cho việc bồi dưỡng tình cảm, với hôn nhân mà nói chính là lợi chứ không phải hại”. Cô thực sự cảm thấy như vậy rất tốt. Đỗ Trường Luân bận rộn, cho dù ngày nào cô cũng về thì cũng không chắc có thể luôn ở bên nhau. Hơn nữa cho dù ngày nào cũng bên nhau thì cô cũng e là bọn họ nói chuyện cũng như chẳng nói gì.

“Quý Hân Nhiên, không nhầm chứ? Giờ coi như em vẫn còn đang ở trong kỳ trăng mật, hẳn là phải như keo như sơn, một ngày không gặp như cách ba thu, sao nghe khẩu khí của em lại cứ như là đôi vợ chồng già thế?”. Nói xong, Lưu Lâm lại thì thầm vào tai cô đầy ái muội: “Có phải là đồng chí “Tiểu Đỗ” nhà em phương diện đó hơi nhả nhận nên em oán trách?”

Quý Hân Nhiên đến cổ cũng đỏ bừng: “Lưu Lâm chết tiệt, miệng nói không thèm e dè, cẩn thận Tổng Kiến Quân xử lý chị”.

Nhưng Lưu Lâm sai rồi. Sau khi kết hôn cô đã phát hiện, Đỗ Trường Luân bề ngoài trông nhả nhận nhưng thực ra rất mạnh mẽ, cả người rắn chắc không một vết sẹo.

Cô thực sự tò mò không nhịn được mà sờ thử cơ bắp trơn nhẵn của anh, bình thường không thấy anh thể dục thể thao gì nhưng lại có vóc dáng tốt như vậy. Đỗ Trường Luân như nhìn ra sự nghi hoặc của cô: “Lúc học đại học anh từng luyện qua Quyền Anh”. Tay ôm cô khẽ dùng sức, quả nhiên là thấy cô hít sâu một hơi.

Quý Hân Nhiên không biết anh nói thật hay đùa nhưng cô biết chắc bề ngoài nhả nhận của anh thực ra chỉ là để lừa tình.

15. Chương 15

Cô vẫn như trước đây, cứ cuối tuần mới quay về Vân Hải.

Chuyện đi về này cô cũng không nói trước với Đỗ Trường Luân, lúc sáng hôm khai giảng về trường, đang định ra ngoài thì Đỗ Trường Luân gọi giật lại: “Chuyện này... Quý Hân Nhiên, có chuyện này anh định nói một tiếng. Anh mong chúng ta sẽ không tham gia vào công việc của nhau”. Hồi lâu sau cô mới hiểu được ý của anh, trong lòng có chút tức giận, anh chẳng qua chỉ là một thư lý, cho dù có chút quyền nhưng cũng quá coi thường Quý Hân Nhiên cô rồi: “Anh yên tâm, em không có ham mê đó”.

Đỗ Trường Luân thực ra là vì sợ quan hệ quan trường phức tạp, sợ có người sẽ kéo Quý Hân Nhiên vào vòng luẩn quẩn này nhưng nhìn vẻ mặt của Quý Hân Nhiên thì hiển nhiên là cô đã hiểu nhầm ý anh.

(Lạy anh, nói như anh thì ai chả hiểu nhầm)

Lúc cuối tuần quay về, cô đi siêu thị trước rồi mới về nhà. Sau khi bọn họ kết hôn, số lần thực sự nổi lửa nấu cơm quả thực cũng không quá nhiều. Buổi trưa Đỗ Trường Luân không về nhà, tối lại hay đi xã giao, một mình cô đảm ra cũng lười.

Thật ra khả năng nấu nướng của cô cũng chỉ thường thường, biết làm một số món ăn đơn giản như món trứng sốt cà chua, bò hầm khoai tây như cô đang làm.

Đỗ Trường Luân vừa vào nhà đã thấy Quý Hân Nhiên mặc tạp dề hoa bận rộn bên bếp, anh đẩy cửa ra rồi nói: “Đây hình như là lần đầu tiên anh được hưởng phúc lợi hôn nhân”

“Không ngờ yêu cầu với hôn nhân của Đỗ tiên sinh lại đơn giản như vậy, phúc lợi này anh đâu cần kết hôn, tìm bảo mẫu là được rồi”. Quý Hân Nhiên dọn đồ ăn, giận dỗi nói.

“Ha ha, có cần anh giúp gì không?”

“Lúc em nấu cơm không cần anh giúp nhưng phải nói rõ một chút, lúc anh nấu cơm em cũng không cần giúp”. Quý Hân Nhiên xoay người nghiêm túc nói.

“Sao em biết anh biết nấu ăn? Đến nước tương hay giấm anh còn không phân biệt được nữa là”. Anh buồn cười nhìn cô.

“Không biết làm thì có thể học, đây là nghĩa vụ của anh, “luật hôn nhân” có quy định, anh chẳng những có quyền mà còn phải thực hiện nghĩa vụ nữa”. Dựa vào cảm giác của mình, cô cảm thấy, Đỗ Trường Luân nhất định biết nấu ăn.

Anh là người có khả năng tự lập rất cao, sau khi kết hôn quần áo của anh đều là tự anh để ý, ngăn tử của anh quần áo, âu phục, caravat... đều rất gọn gàng ngăn nắp. Ngược lại tử quần áo của Quý Hân Nhiên thì lộn xộn vô cùng.

Không khí bữa cơm chiều rất tốt, Đỗ Trường Luân rất nể mặt mà ăn hết hai bát cơm đầy.

“Đây từng là món ăn được hoan nghênh nhất trong căng tin trường đại học của anh”. Anh chỉ vào món thịt bò hầm khoai tây. “Đi muộn là hết phần”.

“Lúc đó em lại thích ăn nhất là món đậu phụ ma bà trong căng tin số 2 của trường, hehe, rất tiện, ăn cũng rất ngon”. Lúc đó hầu như ngày nào cô cũng đến căng tin số 2 ăn cơm, sau này bác bán cơm dần quen cô, cặp lồng cơm của cô vừa giơ ra thì bác bán cơm đã hét to: “...”

Sau này tốt nghiệp, mỗi khi ra ngoài ăn cơm cô đều gọi món này nhưng không đâu có thể làm ra hương vị giống của trường học kia.

Cơm nước xong, Đỗ Trường Luân rất tự giác đi rửa chén.

Quý Hân Nhiên cũng ăn no căng. Cô có một tật xấu, ăn no rồi thì tuyệt đối không muốn làm gì, chỉ nằm lười trên sofa xem TV.

Lúc đi vào, Đỗ Trường Luân thấy cô như con mèo nằm sấp ở đó thì nói: “Này, em khôn nghe người ta nói ăn cơm xong đã nằm sẽ không tốt cho tiêu hóa à? Hơn nữa sẽ bị béo phì”.

“Lý thuyết này em không thực hiện được”. Lưu Lâm đã từng rất nghiêm khắc kháng nghị: “Quý Hân Nhiên, em như thế mà không bị béo, tại sao chị phải gánh chịu hết chứ?”. Cô vừa cố gắng ngồi nghỉ vừa oán hận nhìn Quý Hân Nhiên đang ung dung nằm trên giường.

Đỗ Trường Luân ngồi xuống bên kia sofa: “Có ai từng nói với em là tiếp xúc với em ở cự ly xa khác hẳn với khi tiếp xúc ở cự ly gần không?”

16. Chương 16

“Hehe, chẳng bằng anh thành thật là mình đã bị lừa đi, cũng chẳng có cách nào cả, em tiếp xúc với người lạ sẽ luôn là như thế, thời gian lâu dần thì cũng sẽ lộ nguyên hình, đây đều là nhờ cha em cả, ông ấy vốn định bồi dưỡng em thành tiểu thư khuê các, phong phạm thực nữ, đáng tiếc trời sinh em đã không có tư chất đó...”. Cô có chút trào phúng nói.

“Vậy trước đây chắc hẳn em ngỗ nghịch lắm nhỉ?”

“Sai, hoàn toàn ngược lại. Hầu như những ai biết em đều nói em là một đứa trẻ nhu thuận, hiểu biết”. Họ hoàn toàn không biết sau biểu hiện nhu thuận đó, cô đã phải chịu sự dày vò cỡ nào.

“Tuổi nổi loạn của em so với người khác chậm hơn rất nhiều, sau khi vào đại học mới bắt đầu”. Cô từng xem một bộ phim học đường, trong đó một thầy giáo có nói về quá trình trưởng thành. Người thầy đó nói phạm sai lầm là một quá trình mà bất kỳ ai muốn trưởng thành cũng phải trải qua, quá trình này sớm muộn gì cũng phải có... Quý Hân Nhiên cho rằng lời này rất chí lý.

“Được rồi, chương này kết thúc tại đây. Chương kế tiếp, xin mời bạn học Đỗ Trường Luân kể một chút về quá trình trưởng thành của mình nào”.

“Cái này thì có gì mà nói?” Đỗ Trường Luân bật cười.

“Anh học kinh tế nhưng sao lại đi làm nhân viên công vụ?”. Anh tốt nghiệp trường đại học tốt nhất trong tỉnh, tốt nghiệp còn là thủ khoa, hẳn là có rất nhiều lựa chọn.

“Là anh lựa chọn và cũng là được điều động, phục tùng sự an bài của tổ chức”. Quý Hân Nhiên thực ra cũng không quá tin vào lý do này của anh, cho dù là phục tùng cấp trên thì anh cũng không cần chạy xa như vậy, đến thành phố hoàn toàn xa lạ, ở lại tỉnh của anh hoặc thành phố D đều là những lựa chọn rất tốt.

(Vấn đề thành thị, địa phương trong truyện này cứ như dở hơi ý, lại còn tên các hãng xe, ngu si chả biết xe 307, 206 là xe gì).

“Tuổi thơ của anh chắc chắn là rất hạnh phúc, có một người anh trai, thật tốt?”. Trước đây cô thích nhất là có một người anh trai, có người anh đi đâu cũng dẫn mình theo, ăn gì ngon cũng để phần mình, mình gây họa sẽ có người che chở mình...

“Trước đây anh đều ở cùng bà ngoại, sau khi về nhà thì anh trai đã đi học, về cơ bản bọn anh không có nhiều thời gian ở chung”. Anh dường như không muốn nhiều lời, đứng dậy đi vào thư phòng.

“Vừa mới mưa thu rồi lại lạnh”. Đúng là chẳng sai chút nào, dường như mùa hè nóng bức vẫn còn trong trí nhớ mà chỉ qua một đêm trời đã sang thu. Những cây ngô đồng ven đường bắt đầu trút lá vàng, mọi người đều mặc quần áo mùa thu, mùa thay đổi thật nhanh...

Đang lúc thất thần thì Triệu Nghị Hiểu gọi điện đến nói với cô rằng cuối tuần này bạn bè muốn tụ tập, yêu cầu cô: “dù bận rộn trăm công nghìn việc thì cũng bớt chút thời gian tham gia”.

Lúc trước cô có rủ vài lần, Quý Hân Nhiên tìm đủ mọi lý do từ chối. Thực ra là vì cô không muốn chạm mặt Mễ Kiều Dương.

Anh hẳn đã về Vân Hải được một đoạn thời gian nhưng chưa từng liên lạc. Lúc kết hôn, Mễ Kiều Dương nhờ Triệu Nghị Hiểu tặng quà cưới cho cô, là một chiếc hộp nhạc thủy tinh rất đẹp, một con chuột đang kéo violon: “Em yêu anh, yêu anh, như chuột yêu gạo...”. Ca từ đơn giản, bài hát “Chuột yêu gạo” này từng là bài hát mọi người dành riêng cho bọn họ mỗi khi mọi người tụ tập.

Cô chỉ nghe một lần rồi lập tức gói lại, cất hộp nhạc vào ngăn tủ.

Cô không phải là loại người thích hoài niệm người cũ, quá nặng nề.

Tụ họp ở một nhà hàng trong nội thành Vân Hải. Cô gọi điện về cho Đỗ Trường Luân bảo mình đi họp lớp, ăn cơm tối xong rồi mới về. Đỗ Trường Luân dặn dò: “Thời tiết không tốt, nhớ cẩn thận” rồi cúp máy.

Quý Hân Nhiên nghĩ rằng, cho dù chỉ là xã giao bề ngoài cũng nên hỏi câu có cần tới đón không chứ?

17. Chương 17

Trong phòng rất náo nhiệt, ngoài Triệu Nghị Hiểu và Hách Lực còn có vài người nữa, đều là bạn bè thân thiết. Đương nhiên, Mễ Kiều Dương đã ở đó. Thực ra cô biết bọn họ đều là qua Mễ Kiều Dương, bọn họ đều là bạn bè của Mễ Kiều Dương. Năm đó cô thường xuyên tham gia vào những lần tụ tập của bọn họ, sau này mới tác hợp cho Triệu Nghị Hiểu và Hách Lực.

“Lại đây nào, Hân Nhiên, qua đây ngồi”. Hách Lực chỉ cho cô chỗ bên cạnh Triệu Nghị Hiểu.

“Ái dà, cô giáo Quý, mời được cậu đứng là chả dễ dàng gì”. Triệu Nghị Hiểu vẫn ghi hận những lần cô từ chối.

“Ở trường rất bận sao?” Mễ Kiều Dương ôn hòa hỏi. Mấy năm rời khỏi đây anh trông không thay đổi nhiều, chỉ là bớt đi sự ngây ngô, sáng khoái mà thêm vài phần trầm ổn.

“À, cũng tạm ổn” nhất thời cô có chút xấu hổ, thật ra ở trường thì bận cỡ nào, chẳng qua là lý do cô bịa ra thôi.

Hai người từng thân mật như vậy, giờ gặp lại lại khách khí đến cỡ này, trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó nói. Cũng may, đồ ăn đã dọn lên, mọi người bắt đầu rục rịch.

“Cho một bát dấm chua”, Mễ Kiều Dương dặn người phục vụ, không riêng gì Quý Hân Nhiên mà những người khác cũng đều sưng sốt.

Quý Hân Nhiên bị dị ứng nhẹ với hải sản nhưng chỉ cần uống chút dấm chua thì sẽ không sao. Cho nên lúc ra ngoài ăn cơm cô đều gọi một bát dấm. Năm đó, sau khi mọi người biết thói quen này của cô thì hay đùa với Mễ Kiều Dương: “Tiểu tử, cậu phải cẩn thận kiểm điểm lại hành vi của mình đi, nếu không một khi Quý Hân Nhiên ăn dấm chua thì cậu chết đuối là chắc...”

Mễ Kiều Dương rất tự nhiên đưa bát dấm đến trước mặt cô. “Cảm ơn”, Quý Hân Nhiên cười khổ trong lòng, mấy năm qua cô ít uống dấm chua nhưng cũng không còn bị dị ứng nữa.

Vốn mọi người đều rất quen thân, lúc trước kia đều rất vui vẻ nhưng vì quan hệ của cô và Mễ Kiều Dương nên hiển nhiên ai cũng có chút kiêng dè, sợ lỡ mồm nói sai nên cũng không dám cười đùa nhiều, có vẻ rất trầm lắng. Cuối cùng vẫn là Lộ Hiểu Đằng đề nghị chơi trò đoán diêm. Trò chơi này lúc trước bọn họ cũng vẫn hay chơi, chính là một người giấu diêm trong tay, nói ra số lượng que diêm, mọi người đoán xem anh ta nói thật hay nói dối. Nếu đối phương đoán đúng thì người giấu bị phạt một ly, nếu đoán sai thì tự mình phải uống một ly.

“Nhớ nhé, nam nữ ngang hàng, không được bao che nhau”. Lộ Hiểu Đằng như ám chỉ mà nhìn nhìn Mễ Kiều Dương và Hách Lực.

Qua vài vòng, Quý Hân Nhiên thua nhiều thắng ít, đã uống được vài chén.

“Hân Nhiên, hôm nay tâm trạng để đi đâu thế”. Có người cười cô, trước kia chơi trò này hầu như cô chỉ thắng chứ không thua.

“Hehe, chắc tại già rồi...”. Mặt Quý Hân Nhiên đã đỏ bừng.

“Sao lại thành mắng bọn anh thế? So chứng minh thư thì em là ít tuổi nhất còn gì”. Hách Lực không chịu bỏ qua “Nào, tiếp tục, tiếp tục”.

Lại đến lượt Mễ Kiều Dương giấu, cô đoán

“Một que”

“Không đúng”. Cô không thèm nghĩ đã trả lời.

Mễ Kiều Dương xòe tay ra, quả nhiên là một que diêm

Cả tối, lặp đi lặp lại đều là như vậy

Mễ Kiều Dương nhìn khuôn mặt ửng hồng như hoa đào kia mà nói “Hân Nhiên, em tội gì phải thế?”

“Đoán đúng thì sao? Huống chi chưa bao giờ em có thể đoán được tâm tư của anh”.

Cuối cùng, chẳng biết Quý Hân Nhiên đã uống bao nhiêu nữa, tửu lượng của cô vốn không tồi, lần cuối cùng uống nhiều như vậy hình như là bữa cơm sau chia tay bạn bè trong kí túc xá sau khi tốt nghiệp đại học.

Lúc Đỗ Trường Luân mở cửa thì giật mình hoảng hốt. Quý Hân Nhiên đứng đó cười ha ha rồi nói “Ông xã, em về rồi đây!”. Mặt cô đỏ bừng gần như có thể so với bộ áo khoác nhưng đỏ thắm cô đang mặc.

“Sao lại uống nhiều thế?”. Anh đỡ lấy cô, chưa bao giờ anh thấy cô nói chuyện bằng giọng điệu như vậy.

“Đương nhiên là vì vui rồi”. Cả người Quý Hân Nhiên gần như là dán lên người anh, hơi thở ấm áp phủ vào cằm anh. Anh đặt cô ngồi xuống sofa, cởi áo khoác, vừa định đứng dậy rót nước thì bị Quý Hân Nhiên kéo lại “Lại định bỏ em một mình?”

Anh bật cười: “Anh đi rót nước cho em”

“Đỗ Trường Luân, em không muốn uống nước...”. Cô kéo dài giọng như đang làm nũng.

18. Chương 18

“Em tự đi về”

“Hehe... cuối cùng mới nghĩ đến việc phải hỏi em về thế nào à?”, Quý Hân Nhiên vỗ vỗ mặt anh.

“Đỗ Trường Luân, không phải chỉ chôn quan trường mới cần làm màu làm mè đâu, cuộc sống hôn nhân đôi khi cũng phải thế. Ở đây lâu trên lâu dưới đều là đồng nghiệp của anh, để bọn họ thấy vợ anh đêm hôm khuya khoắt được người đàn ông khác đưa về thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của anh, đúng không?”

Anh nghĩ thầm, đúng là say rượu nói thật, hơi cúi người muốn nhìn rõ vẻ mặt của cô thì đột nhiên Quý Hân Nhiên lại xoa cằm anh mà nói: “Còn nữa, không cần cứ phải cạo râu sạch sẽ như vậy, chẳng lẽ không ai nói với anh rằng khi cằm anh còn lún phún râu trông rất gợi cảm sao?”

Tay thậm chí còn bắt đầu cởi cúc áo của anh, “Cũng không phải ở văn phòng, mặc chỉnh tề thế này cho ai xem đây nữa?...”. Cô vốn chỉ định cởi hai cúc áo trên cùng của anh nhưng vừa dùng sức thì đã giật bung cả hàng cúc áo.

“Quý Hân Nhiên!”. Đỗ Trường Luân cảm thấy mình sắp tiêu đời rồi, tay cô bắt đầu sờ tới sờ lui trên người anh. “Đây là em đang dụ dỗ anh à?”, nói rồi anh hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô...

Đỗ Trường Luân mỉm cười nhìn Quý Hân Nhiên đang cuộn tròn mà say ngủ trong lòng mình, cảm giác thoải mái đến từng lỗ chân lông.

Rượu đúng là thứ tốt, không ngờ lại khiến con người biến hóa như vậy. Nhớ lại sự nhiệt tình khi nãy của Quý Hân Nhiên, miệng anh bất giác lại mỉm cười.

Đừng thấy bình thường Quý Hân Nhiên nói chuyện nhanh nhẩu mà có vẻ tinh đời, thực ra ở một số phương diện, da mặt cô rất mỏng. Lúc ở trên giường anh chỉ hơi có chút động tác thôi đã khiến cả người cô ửng hồng. Nhưng vừa rồi... như biến thành con người khác vậy...

Sáng hôm sau, Quý Hân Nhiên tỉnh lại, cảm giác đầu đau như búa bổ, hơi cựa mình thì mới thấy là cả người đều đau nhức. Cô vội nhớ lại, hình như tối qua uống rượu, Hách Lực và Triệu Nghị Hiểu đưa cô về, sau đó... sau đó hình như là nói gì đó với Đỗ Trường Luân, sau đó... trí nhớ vừa mơ hồ vừa ngắt quãng...

Cô vội lấy chăn bịt kín mặt, sao lại thế này?

Tật uống rượu của cô vẫn luôn không tốt, uống say thì hát hò hoặc nhảy nhót, không khóc thì cười, dù sao có gì có thể làm trò cười cho thiên hạ thì cũng đã làm. Cô tổng kết nguyên nhân là vì bình thường cô chịu nhiều áp lực, cảm xúc của cô người luôn phải có lúc phát tiết.

Căn cứ vào hiểu biết về bản thân nên bình thường khi uống rượu cô đều vẫn rất cẩn thận, hôm qua quả thật có quá chén, làm ra những chuyện như vậy, cô cảm giác đến ngón chân cũng đỏ ửng lên được. Chút nữa phải đối mặt với Đỗ Trường Luân ra sao đây?

Nhớ lại mình vẫn đang trong tình trạng người không mảnh vải, cô vội vàng mặc áo ngủ rồi trốn vào nhà tắm. Cô kì cạch trong phòng tắm nửa ngày, da sắp bị nước ấm chưng đỏ, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa và tiếng Đỗ Trường Luân, “Em không sao chứ?”

“A, sắp xong rồi”. Dù sao vẫn phải ra ngoài.

Đỗ Trường Luân dựa ở cửa: “Anh còn đang sợ em thể lực cạn kiệt mà ngất ở trong đây cơ?”. Hiển nhiên là tâm tình anh rất tốt, vẻ mặt vốn luôn nghiêm túc giờ lại có chút tình vô cùng tốt, luôn luôn nghiêm túc biểu tình cư nhiên mang theo vài phần khôi hài.

May mà mặt Quý Hân Nhiên vốn đã bị hơi nước làm cho đỏ bừng, nếu không thì đúng là quần muốn chết.

Cũng không biết sao lại như vậy, trên phương diện này da mặt cô vô cùng mỏng, bình thường ở trường mọi người hay đùa giỡn, đôi khi cũng nói về mấy chuyện này nhưng cô chưa bao giờ dám mở miệng. Có khi chỉ nghe thôi cũng đã mặt đỏ bừng bừng. Trước kia còn có thể hiểu nhưng giờ cũng đã là vợ người ta rồi nhưng vẫn không thoải mái được. Lưu Lâm vẫn luôn đùa cô “Làm cũng làm rồi, còn gì không nói được?”. Nghĩ lại thì cũng đúng nhưng cô vẫn không thể nào bình thản được.

“Sớm biết uống rượu rồi lại có phúc lợi tốt như vậy thì đáng ra ngày nào cũng ta cũng nên uống một chút”. Nhìn vẻ xấu hổ của cô, Đỗ Trường Luân không nhịn được lại đùa.

“Đỗ Trường Luân...”. Quý Hân Nhiên có chút ảo não, giận dữ đi về phòng.

“Chuyện này... sau này ra ngoài với bạn, lúc về anh sẽ đi đón em”. Đỗ Trường Luân đứng sau cao giọng nói.

19. Chương 19

Sau lần uống say đó, Quý Hân Nhiên cảm thấy Đỗ Trường Luân hiền hòa hơn rất nhiều. Ví như cuối tuần này, anh thậm chí còn gọi điện thoại đến nói là muốn đón cô khiến cô kinh ngạc vội hỏi lại: “Có chuyện gì sao?”

“Quý Hân Nhiên, em có cần lo lắng thế không?”. Đầu bên kia truyền đến tiếng anh cười. Quý Hân Nhiên cũng hiểu mình có hơi nhạy cảm.

Lúc lên xe vừa khéo gặp phải cô giáo Tôn phải về nhà ở nội thành, xin đi quá giang. Cô giáo Tôn này lớn hơn cô mười tuổi, mấy năm nay đều cố gắng xin chuyển về Văn Hải, con cũng đã học lên tiểu học nhưng cũng chưa được chuyển về.

Chị ta vừa lên xe đã bắt đầu khen Đỗ Trường Luân: “Tiểu Quý à, em xem, em có phúc biết bao, gặp được đối tượng kết hôn tốt như vậy, tuần nào cũng có xe đưa xe đón. Em xem, ở trường mình có xe đưa rước cũng đều là những cô giáo chưa kết hôn, chỉ cần kết hôn rồi thì còn ai chịu khó được như thế...”

Ngoài mặt Quý Hân Nhiên vẫn tươi cười nhưng trong bụng thì trợn tròn mắt. Chị ơi, người này lần đầu tiên đến đón em đây chị ạ. Quả thực là lần đầu tiên kể từ khi quen biết đến khi kết hôn.

“Đúng rồi, Tiểu Đỗ, em làm việc ở đâu?”. Chị Tôn hiển nhiên là rất có hứng thú với Đỗ Trường Luân.

“À, em làm ở tòa thị chính”. Quý Hân Nhiên nghĩ, Đỗ Trường Luân, đây là lần đầu tiên anh lắng nghe tiếng nói của người dân đúng không. Bà chị Tôn này vì mấy năm qua chưa được điều động về Văn Hải nên rất bực mình, chỉ cần gặp phải người chị ta cho rằng là “lãnh đạo” thì sẽ bắt đầu tố khổ. Năm kia, Giám đốc Sở giáo dục đi “giám sát”, muốn mở một hội nghị. Gặp phải chị Tôn, kết quả một mình chị Tôn nói hết cả giờ, nói đến độ Hiệu trưởng toát mồ hôi hột. Sau này có những hoạt động tương tự thì cũng không dám cho chị ấy tham gia nữa.

Quả nhiên, vừa nghe Đỗ Trường Luân nói làm trong Chính phủ, mắt chị Tôn sáng bừng: “Tiểu Đỗ à, những lãnh đạo như em phải thông cảm cho giáo viên bọn chị, vất vả lắm...”

Cứ như vậy, cả đường đi toàn là tiếng chị Tôn liên miên cần nhần. Đỗ Trường Luân rất có tu dưỡng, anh không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, thỉnh thoảng còn lễ phép đáp lại đôi câu, tỏ vẻ rất có hứng thú với đề tài này. Quen giao tiếp với các vị lãnh đạo, chị Tôn này với anh mà nói, chắc cũng chỉ như bữa điểm tâm mà thôi.

Xuống xe, chị Tôn còn không quên quay đầu nói với Quý Hân Nhiên: “Tiểu Quý, có rảnh cùng Tiểu Đỗ đến nhà chị chơi nhé. Chúng ta cùng trò chuyện thân mật”.

Quý Hân Nhiên nén cười mà liên miêng đáp: “Được ạ, lúc nào rảnh bọn em sẽ đến”.

Đợi chị Tôn đi rồi, cô không nhịn được mà bật cười: “Đỗ Trường Luân, đường nhân duyên của anh không tệ đâu”

Đỗ Trường Luân nghiêng người nhìn cô: “Đồng nghiệp của em sao anh dám lơ là?”

“Vậy anh nên tiếp thu ý kiến của quần chúng đi, lãnh đạo ơi”

“Giáo viên các em thú vị thật đấy, anh thì gọi gì là lãnh đạo chứ”

“Trong mắt dân đen bọn em, e là đến con chó nuôi trong Tòa thị chính cũng được gọi là “lãnh đạo” ấy chứ”

“Quý Hân Nhiên, mắng ai thế?”. Đỗ Trường Luân không câu nhưng bất thành linh khê búng trán cô.

Giữa bọn họ rất ít khi có những động tác thân thiết này, mặt Quý Hân Nhiên ửng hồng lên.

Bọn họ đi chợ, chợ buổi tối vô cùng náo nhiệt, nơi nơi đều là tiếng hò hét của những bà bán hàng. Bình thường cô vốn chỉ đến siêu thị mua đồ, ít có thời gian đến chợ nên cảm thấy rất thú vị.

Lúc đến chợ cá, Đỗ Trường Luân nói: “Mua con cá đi”. Thời gian ngư dân nghỉ ngơi vừa qua, giờ chợ quá đang rất náo nhiệt, hơn nữa còn rất tươi.

Cô nhìn đủ loại cá mà có chút sầu não, cho dù từ nhỏ lớn lên bên biển nhưng cô chẳng có tí nghiên cứu gì về cá hết: “Em không biết làm cá”.

Phía kia, Đỗ Trường Luân như không nghe thấy, anh ngồi xổm xuống chọn. “Lấy con này đi”, anh chỉ vào một con cá.

“Được đấy, đúng là người thành thạo, anh nhìn bụng nó này, trông vẫn rất tươi”. Người bán cá khen.

“Anh biết thật hay giả vờ thế?”. Quý Hân Nhiên bán tín bán nghi.

“Tôi về nhà thử tay nghề của anh thì biết liền”. Đỗ Trường Luân úp mở nói.

20. Chương 20

Ở cổng chợ, một người đàn ông đang bán châu chấu. Những chiếc lồng nhỏ bằng tre, trúc rất tinh xảo buộc bên một chiếc đèn lồng to bự cùng với tiếng châu chấu kêu thu hút vô số người xem.

Quý Hân Nhiên cũng chạy tới, cô rất thích những gì nhỏ nhỏ yêu yêu như vậy.

“Hai tệ một con, hai tệ một con”. Người kia đang nhiệt tình rao bán.

Trên đường về, Quý Hân Nhiên không ngừng chơi đùa với hai cái lồng nhỏ, xuyên qua khoảng cách giữa nan lồng có thể nhìn thấy loáng thoáng con châu chấu xanh đang nhảy nhót.

“Thích sao? Lại đi mua cái này?”. Đỗ Trường Luân thấy cô coi chúng như bảo bối thì có chút buồn cười.

“Cái này hay lắm, về nhà để ở ban công cho chúng nó gáy, cảm giác như đang trong vườn hoa vậy”. Sau khi kết hôn cô đã bày đầy hoa hoa cỏ cỏ trên ban công nhà, đều là những loại hoa dễ trồng, một tuần không tưới nước cũng chẳng sao, những loài hoa đồng đánh quá cô đều không thích.

“Em thế này có giống đại tiểu thư từng sống trong biệt thự đâu?”. Nhà của Quý Kiến Đông ở trong một khu biệt thự sa hoa bậc nhất.

“Chỗ đó thì có gì tốt, lúc đi học chẳng bao giờ em nói ra địa chỉ nhà mình hết”

“Vì sao?”

“Như vậy có nghĩa rằng anh phải cố gắng gấp đôi thậm chí là hơn rất nhiều mới có thể được mọi người đối xử thoải mái, thân thiện”.

Có một bạn học ở chung kí túc xá có lần thấy cô xuống xe tại điểm dừng ở khu biệt thự đó, hôm sau người đó hỏi: “Quý Hân Nhiên, thì ra nhà cậu ở đó à?”. Trong mắt người đó là sự xa cách và phòng bị rất rõ. Cô vội giải thích: “Đâu cơ? Đó là nhà họ hàng xa của mình thôi”. Từ đó về sau, mỗi lần cùng bạn học đi xe bus về nhà, cô đều xuống trước một bên.

Bất kể tính cách bạn có thân thiện cỡ nào nhưng một khi mọi người biết bạn đến từ một gia đình giàu có như vậy thì mọi thứ không còn như ban đầu nữa. Bạn tiết kiệm sẽ bị mọi người coi là làm màu, bạn đoàn kết với bạn bè sẽ bị mọi người coi là kéo bè kết phái, bạn không quan tâm đến một số chuyện thì sẽ bị coi là tự cao tự đại, có hơi nóng tính thì sẽ bị cho rằng tiểu thư... Dù mọi thể loại. Đương nhiên trong trường học cũng có những sinh viên thoải mái khoe nhà giàu nhưng cô tự biết bản thân không sống được cuộc sống đó.

Lúc lên nhà thì gặp hai người hàng xóm: “Chủ nhiệm Đỗ mua đồ ăn à?”. Anh ta nhìn Đỗ Trường Luân tay xách đồ ăn mà nói: “Không thể tin được chủ nhiệm Đỗ lại mô phạm như thế. Ha ha, đúng là phụ xướng phụ tùy rồi...”

(*Phụ xướng phụ tùy: Chồng bảo sao vợ nghe vậy, trường hợp này thì ngược lại).

Đỗ Trường Luân cũng không đính chính, chỉ mỉm cười chào hỏi.

Quý Hân Nhiên nhìn lại, anh mặc tây trang đi giày da lại xách theo túi lớn toàn đồ ăn, thậm chí là cả cá sống, đúng là hình tượng tiêu biểu của những ông chồng tốt. Còn bản thân thì chỉ xách hai cái lồng châu châu con con, chắc trong mắt người ta đã nghĩ mình là loại đàn bà đánh đá chỉ biết vênh mặt hất hàm sai bảo chồng mất rồi. Đúng là oan uổng.

Đỗ Trường Luân cũng không nói dối, anh làm món cá trạch om đưa quả thực có thể so với khách sạn nổi tiếng nơi đây.

“Không ngờ anh thực sự có tài như vậy đâu đấy!”. Cô vừa ăn vừa khen ngợi.

“Anh chẳng những biết nấu cá mà câu cá cũng là cao thủ, chờ hôm nào rảnh sẽ đưa em đi cho em mở mang tầm nhìn”. Đỗ Trường Luân có chút đắc ý.

“Là luyện từ khi còn ở nhà bà ngoại đúng không?”. Quê anh ấy là thành thị, người nơi đó đa phần không thích ăn đồ biển.

“Ừm, trước kia chỉ cần được nghỉ là anh sẽ về nhà bà ngoại, sau đó cả ngày đều ra biển, theo thuyền đi câu cá, bắt cua bắt ốc biển... Ngày nào anh cũng phơi nắng đến độ đen nhem như Bao Công, bà ngoại nói, chỉ cần có anh thì bọn họ có lộc ăn, ngày nào cũng được ăn hải sản.”

“Lúc nào rảnh chúng ta đi thăm bà ngoại đi”. Quý Hân Nhiên quả thực rất nhớ hai ông bà.

Hai người đang nói chuyện thì TV chiếu tin tức địa phương, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh mà có cả Đỗ Trường Luân trong đó, anh đứng bên cạnh những vị lãnh đạo, dáng người cao ráo như ngọc rất hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Ái dà, anh còn lên cả truyền hình nữa?”

Đỗ Trường Luân không để ý tới lời trêu chọc của cô mà hỏi: “Quý Hân Nhiên, em có nghĩ đến việc về Vân Hải không?”

Quý Hân Nhiên thoáng sửng sốt hỏi “Làm chi vậy?”

“Thôi vậy, nếu em muốn về thì cũng chẳng đợi tới bây giờ”. Dựa vào quan hệ của Quý Kiến Đông, cô muốn đến trường nào dạy còn chẳng phải chỉ là chuyện con con.

Quả thật, đến trường cấp hai Hoàn Dương dạy là chủ ý của Quý Hân Nhiên. Vốn Quý Kiến Đông định để cô học tiến sĩ rồi ở lại trường đại học làm giảng viên. Nhưng năm tốt nghiệp, vì chuyện với Mễ Kiều Dương mà quan hệ gia đình vô cùng căng thẳng, gần như là đã bỏ nhà ra đi nên đương nhiên không có chuyện nghe lời học tiếp tiến sĩ gì gì đó. Sau này chia tay với Mễ Kiều Dương, cảm xúc của cô cũng rất tệ, đập xe bị tai nạn ngã gãy tay... Từ đó về sau, với mọi sự sắp đặt của gia đình cô đều chống đối, Quý Kiến Đông thấy vậy cũng chỉ đành mặc kệ cô.

“Vậy không tốt sao?”. Khoảng cách sinh tốt đẹp. Huống chi anh cũng không cần ngày nào cũng phải nhìn mặt em, vừa định nói câu này nhưng thấy sắc mặt Đỗ Trường Luân không ổn lắm nên cô lại nuốt ngược vào.

Đỗ Trường Luân cũng chẳng hiểu sao mình lại có suy nghĩ này. Có lần, buổi tối trở về, đến dưới lầu anh luôn theo bản năng nhìn lên cửa sổ, nhìn cửa sổ tối om mà lòng lại có chút buồn bã. Lúc Quý Hân Nhiên ở nhà, bất luận anh về muộn thế nào cô vẫn luôn thấp đèn chờ anh. Anh tự giễu, lúc còn độc thân cũng đâu có nhiều cảm xúc như vậy, sao kết hôn rồi lại trở nên đa sầu đa cảm thế này.

21. Chương 21

Vừa bận rộn cho kỳ thi giữa kỳ, Quý Hân Nhiên lại gặp phải một chuyện phiền lòng khác.

Cuộc bình bầu danh hiệu thi đua mỗi năm một lần bắt đầu, phòng giáo dục Hoàn Dương từ trước vẫn đều giao chỉ tiêu ỗi trường sau đó để trường học tự bình bầu một cách dân chủ rồi báo lại. Đây là cửa thứ nhất, lọt vào danh sách rồi cũng không nhất định là sẽ đạt danh hiệu thi đua mà còn phải đợi Sở giáo dục Văn Hải tổ chức bình bầu mới được. Năm nay, mỗi trường trung học có năm chỉ tiêu, xem như nhiều hơn mọi năm nhưng vì năm nay giáo viên trẻ nhiều nên cạnh tranh rất khốc liệt.

Xét mọi phương diện, cô đều xếp ở vị trí thứ ba, dân chủ công khai bình bầu cũng đã xong nhưng đến khi viết báo cáo thì lại có biến.

Hiệu trưởng đến tìm cô, hi vọng cô nhường vị trí lại cho Mạnh Nhã Lệ ở tổ âm nhạc.

“Cô giáo Quý, cô còn trẻ, còn nhiều cơ hội. Hơn nữa cô giáo Mạnh cũng có rất nhiều cống hiến với trường ta, chúng tôi làm lãnh đạo cũng phải nghĩ đến những mối quan hệ...”. Giọng quan trên mười phần khách khí.

Thực ra Quý Hân Nhiên cũng chẳng quá để ý đến chuyện bình bầu chức danh, nếu thực sự có mấy giáo viên lớn tuổi nhờ cô thì cô cũng sẽ giúp. Nhưng Mạnh Nhã Lệ này chỉ lớn hơn cô 1,2 tuổi, cái này không nói, bình thường cô ta y vào mình có cậu là Phó Sở đào tạo nên luôn cả vú lấp miệng em, đi đâu cũng muốn làm VIP, dạy học ở trường thì ít, còn mở cả một shop thời trang ở bên ngoài. Cả tuần đến trường được 3 ngày đã là quá giỏi.

Nhường cho người như vậy? Quý Hân Nhiên nghĩ: thế mà cũng nói ra miệng được?

“Hiệu trưởng Nguyễn, thực sự muốn tôi nhường cũng được nhưng anh hãy liệt kê những cống hiến của cô giáo Mạnh cho trường ra đi, để mọi người cùng thấy, cũng coi như là có cái mà ăn nói”. Cái gọi là “cống hiến” đó chẳng qua là nói tốt cho anh trước mặt lãnh đạo vài câu để anh đường quan thênh thang mà thôi.

Hiệu trưởng Nguyễn không ngờ Quý Hân Nhiên bình thường trông dịu dàng mà lại cứng rắn như vậy. “Cô Quý à, cô cũng nên thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi”.

Lúc về cô kể lại chuyện này cho Lưu Lâm, Lưu Lâm cũng rất tức giận nói: “Hân Nhiên, em đừng có nhượng bộ, đám lãnh đạo này vì lấy lòng cấp trên mà mặt mũi cũng chẳng cần. Anh ta nghĩ em dễ bảo nên mới thế đấy, có muốn nhường cũng chẳng đến lượt em, em xếp thứ 3 cơ mà”.

Chuyện này mắc tại đó, Quý Hân Nhiên cũng có chút nôn nóng, bình thường cô vốn rất hiền hòa nhưng vì chuyện này mà lập tức thành tiêu điểm, cả trường đều bàn luận chuyện này, cô không hề thích cảm giác đứng đầu sóng ngọn gió này chút nào.

Buổi tối Đỗ Trường Luân có xã giao, cô về nhà mẹ nhưng vì chuyện này mà cảm giác ăn cũng chẳng ngon, lãng phí một bàn đầy đồ ăn ngon mẹ làm

“Hân Nhiên, có phải con có chuyện gì không?”. Trữ Bằng thấy cô như vậy thì thử hỏi. “Có cần đến bệnh viện kiểm tra chút không?”.

“Hả, chuyện gì ạ? Đến bệnh viện làm chi?”. Cô bị hỏi chả hiểu gì nhưng thấy mẹ nhìn chăm chăm bụng mình thì mới hiểu ra, vội nói: “Ái dà, mẹ à, mẹ nghĩ đi đâu thế nữa?”.

“Sớm có em bé cũng tốt, nhân lúc còn trẻ...”. Lại dạy dỗ một hồi. Quý Hân Nhiên đành phải đồng ý sẽ “suy nghĩ”.

Lúc về Đỗ Trường Luân thấy cảm xúc của cô không tốt, còn tưởng là vì mình về muộn. Tối nay anh đi tiếp vài giám đốc các xí nghiệp từ phía nam đến đây định đầu tư, mấy người kia rất hứng phấn, ăn xong rồi còn đòi đi ca hát, uống không ít rượu.

Anh thường phải ra ngoài xã giao, Quý Hân Nhiên cũng chẳng có gì bất mãn với điều này, ít nhất bề ngoài là thế nhưng đến cuối tuần anh vẫn cố gắng về sớm một chút.

“Sao thế?”. Anh ngồi xuống bên cạnh Quý Hân Nhiên.

Quý Hân Nhiên vô thức nghịch nghịch điều khiển, trong TV, chuyên gia tài chính đang bàn luận về cơ cấu kinh tế của Trung Quốc, hướng phát triển của thị trường chứng khoán, bình thường cô có bao giờ xem mấy bản tin tài chính này.

Quý Hân Nhiên phiền muộn, căn bản cũng chẳng để ý đến TV đang nói gì.

“Mệt”. Cô nhìn người đối diện, vì uống rượu mà mắt anh long lanh, khuôn mặt trắng nõn hơi ửng đỏ. Tửu lượng của anh rất tốt, cũng chưa từng thấy say rượu rồi làm chuyện gì thất thố, nếu không vì mùi rượu và sắc mặt anh thì cô căn bản không thể đoán được anh có uống hay không.

Áp lực công việc của anh hẳn cũng không ít. Trước kia cô luôn nghĩ nhân viên công vụ rất nhàn hạ nhưng sau khi lấy Đỗ Trường Luân thì mới hiểu, thời gian riêng tư của anh rất ít.

“Lúc gặp chuyện phiền lòng thì anh sẽ giải quyết thế nào?”. Rất ít khi thấy cảm xúc của anh có gì thay đổi.

“Có thể bỏ qua thì bỏ qua, nếu nhất định phải đối mặt thì sẽ cố tìm cách để giải quyết”. Anh không nhanh không chậm nói: “Chuyện gì khiến em mệt mỏi như vậy?”.

Quý Hân Nhiên trong lòng buồn bực nên kể hết mọi chuyện ra.

“Chuyện này mà đã có thể khiến cô giáo Quý của chúng ta mệt mỏi như thế sao?”. Đỗ Trường Luân cười trêu ghẹo.

“Đương nhiên em chẳng thể so được với anh đâu phó chủ nhiệm Đỗ ạ, có thể trải qua sóng to gió lớn”. Trước đó mấy ngày cô mới biết Đỗ Trường Luân đã được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm.

(Chả rõ là chủ nhiệm cái gì :)) kệ na)

“Em đã từng nghe nói rằng vận động là phương pháp rất tốt để giải quyết áp lực chưa?”. Anh đột nhiên đến gần bên cô, nhẹ giọng nói.

Quý Hân Nhiên còn chưa phản ứng lại thì đôi môi ấm áp của anh đã dừng lại nơi cần cổ cô: “Em chính là thiếu “vận động” đây mà”.

Lần “vận động” này để lại hậu quả trực tiếp là hôm sau, mặt trời lên cao, Quý Hân Nhiên mới tỉnh lại trong tiếng châu chấu kêu nơi ban công. Cô nằm trên giường mệt mỏi, bên ngoài thời tiết rất đẹp, mặt trời đã xuyên qua khe rèm cửa mà chiếu lên giường, cô đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc.

Mùa thu là mùa cô thích nhất, trời xanh chẳng chút gợn mây.

Trước kia, mỗi khi đến mùa này cô và Mễ Kiều Dương đều đến nông thôn, đi qua những khu vườn trái cây và những cánh đồng rộng lớn. Trong không khí là hơi thở hạnh phúc của mùa màng. Năm đó, bọn họ đi giúp

một nhà nông thu hoạch nhỏ, cô không cẩn thận mà bị trẹo chân, lúc về đều là Mẹ Kiều Dương công cô về, mồ hôi ướt đầm. Khi đó, cô cũng có cảm giác hạnh phúc như vậy.

Vấn đề quả thực đã được giải quyết.

Thứ hai đi làm, hiệu trưởng Nguyễn tìm cô, thái độ thay đổi 180 độ, liên miêng giải thích “công việc sơ suất, mong cô lượng thứ”. Sau này cô mới hiểu, thì ra có một lãnh đạo nói chuyện với Phòng giáo dục Hoàn Dương, tặng cho trường cô một chỉ tiêu nữa, như vậy mọi vấn đề đều được giải quyết, cô và Mạnh Nhã Lệ đều được nằm trong danh sách bình bầu.

Có người tin tức linh thông đồn đại là việc này có liên quan đến chủ tịch khu Hoàn Dương.. Mọi người lại thay đổi cái nhìn với Quý Hân Nhiên một lần nữa, vốn từ thông cảm biến thành bội phục. Ngay cả Lưu Lâm cũng nói cô là “thâm tàng bất lộ”. “Quan hệ lợi hại cỡ nào mà kinh động đến cả chủ tịch Hoàn Dương?”.

Cô nghĩ lại, chuyện này cô chỉ nói với Đỗ Trường Luân, chỉ có thể là anh.

Cô gọi điện thoại qua, anh nói “Anh biết em sẽ gọi mà!”, tâm tình Đỗ Trường Luân có vẻ rất tốt.

“Em nhớ rõ chủ nhiệm Đỗ đã từng nói rằng sẽ không tham gia vào công việc của đối phương cơ mà”. Cô vẫn chưa quên lời anh nói sáng hôm đó.

“Nhưng anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn người khác cười đầu cười cổ vợ mình được”.

Những lời này lại khiến lòng cô ảm áp. “Thế vì sao lại muốn tặng chỉ tiêu?”. Thực ra điều cô băn khoăn không phải vấn đề chỉ tiêu mà là thái độ của lãnh đạo.

Đỗ Trường Luân đương nhiên hiểu cô nghĩ gì: “Em không cần thiết phải đắc tội với người như thế chứ?”.

Quý Hân Nhiên im lặng, cô đương nhiên biết nếu thắng thần triệt hạ Mạnh Nhã Lệ thì nhất định sẽ bị ghi thù. Giờ cách xử lý này cũng là nể mặt hiệu trưởng, quả thật rất chu đáo.

Năm ấy, kết quả bình bầu cuối cùng là ngoài Mạnh Nhã Lệ, năm giáo viên còn lại đều thuận lợi mà tăng thêm một ngạch lương. Mạnh Nhã Lệ bị đánh trượt ở vòng bình bầu của Sở.

22. Chương 22

Sắp đến Tết nguyên đán, đơn vị Đỗ Trường Luân muốn làm liên hoan, yêu cầu dẫn theo người nhà.

“Không đi không được sao?”

Nhìn vẻ lo lắng của cô, Đỗ Trường Luân có hơi buồn cười: “Em sợ gì? Chỉ là liên hoan trong đơn vị thôi mà, cũng như tiệc tối trong trường của em thôi”.

“Có phải biểu diễn gì không?”. Cô vẫn có chút lo lắng.

“Hình như là không cần đâu, có lẽ chỉ là mọi người cùng chơi đùa, thích hát thì hát vài bài cho náo nhiệt thôi”.

Địa điểm liên hoan ở hội trường một khách sạn, khắp nơi là treo đèn kết hoa, rất có không khí ngày hội. Lúc bọn họ đến thì người đã tề tựu gần đủ. Đây vẫn là lần đầu tiên sau khi kết hôn, Quý Hân Nhiên cùng Đỗ Trường Luân tham gia hoạt động như vậy. Đỗ Trường Luân nhất nhất giới thiệu đồng nghiệp của mình cho cô.

Tiệc liên hoan rất náo nhiệt, MC là một tiểu tử trẻ măng và một nữ MC của đài truyền hình, hai người điều tiết không khí rất tốt.

“Chỉ là tiệc liên hoan mà cũng mời MC của đài truyền hình, các anh thật hủ bại”. Cô nhỏ giọng thì thầm vào tai Đỗ Trường Luân.

“Đừng nói lung tung”, Đỗ Trường Luân khẽ lườm cô: “Cô ấy cũng là người nhà trong đơn vị anh”.

Tiết mục cũng rất đa dạng, thú vị nhất là Song Hoàng, nam giả giọng nữ giống như đúc khiến ai nấy cười ra nước mắt.

Còn một số trò chơi truyền thống như cướp ghế, đập bóng bay, thổi bóng bàn... Lúc trước ở trường lúc tổ chức trò chơi đều là cho đám học sinh chơi, giờ nhìn những người trưởng thành chơi trò này thực sự là quá buồn cười.

Bữa tiệc gần kết thúc thì bắt đầu chơi trò chơi tiếp hoa truyền thống, qua vài vòng, Quý Hân Nhiên bất hạnh “chết”.

(Đại loại là trò chơi cầm 1 bông hoa rồi truyền tay cho nhau, đợi hát xong 1 bài hoặc đánh trống, đánh đàn... hoa về tay ai là người đó chết).

Lúc tiếng trống ngừng, cô đang cầm hoa, xung quanh cười rộ lên. Một vài cậu trai trẻ kêu: “Chị dâu, hát một bài đi!”

Quý Hân Nhiên hơi hoảng, cô căn bản nào có chuẩn bị gì đâu.

Phỏng chừng bình thường mọi người đều không có cơ hội trêu đùa Đỗ Trường Luân, giờ vất vả lắm mới có được cơ hội này, há có thể dễ dàng buông tha?

Tiểu tử MC vui cười hơn hở nói: “Chúng ta hoan nghênh chủ nhiệm Đỗ và phu nhân biểu diễn tiết mục vợ chồng song ca được không?”

Cả sảnh đường là tiếng vỗ tay tán thành. Bất đắc dĩ, Đỗ Trường Luân cũng đành đứng dậy. Anh khẽ nói với Quý Hân Nhiên: “Không trâu bắt chó đi cày. Bây giờ đứng là không rút lui được rồi, chúng ta diễn cái gì đây?”

Quý Hân Nhiên nhìn quanh, ở góc sảnh có một cây đàn dương cầm, cô đã có một chủ ý. “Anh thuộc bài “hai con hổ” không?”. Hỏi thì hỏi vậy chứ chỉ cần trẻ đã lên mẫu giáo, ai chẳng biết bài này.

Đỗ Trường Luân hiển nhiên là không ngờ cô lại chọn bài hát thiếu nhi này, tò mò hỏi: “Em hát? Hay cùng hát?”

Quý Hân Nhiên nhin cười đáp: “Anh hát, em đệm đàn cho anh”

Mc thông báo: “Mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh chủ nhiệm Đỗ và phu nhân cùng biểu diễn bài hát “hai con hổ” nào”.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hai người bước lên sân khấu.

Xem ra 6 năm vất vả trước đây cũng chẳng phải là vô dụng. Ví như vậy giờ cũng có thể chữa cháy. Lúc ở trường có đôi khi cô cũng đến phòng đàn mà đàn vài khúc cho nên cũng không bị cứng tay.

“Hai con hổ, hai con hổ.

Chạy mau mau chạy mau mau,

Một con không mất một mắt,

Một con bị cháy đuôi,

Thật kỳ quái! Thật kỳ quái...”

Từ sau khi tốt nghiệp mẫu giáo Đỗ Trường Luân đã chẳng hát lại bài hát này nhưng ca từ thì vẫn nhớ rất rõ.

Đêm đó hai người bọn họ giành được giải “cặp đôi ăn ý nhất”, phần thưởng là một đôi chó nhồi bông.

Trên đường về, Quý Hân Nhiên không nhin được mà cười lớn, nói với Đỗ Trường Luân: “Sớm biết anh hát hay thế thì đã chẳng hát bài này, chọn bài nào yêu cầu kỹ thuật cao, đảm bảo kinh động cả hội trường”.

Đỗ Trường Luân biết cô cố ý: “Quý Hân Nhiên, thời khắc mấu chốt em lại ngáng chân anh là sao, anh nhớ là anh không đắc tội em mà?”.

Quý Hân Nhiên nghĩ thầm, anh quả thật không đắc tội em nhưng em không thích vẻ bình tĩnh, thoải mái của anh.

“Đừng có lúc nào cũng cao cao tại thượng, phải gần gũi với quần chúng một chút. Anh xem, em chọn bài này cho anh khiến anh và đồng nghiệp thân thiện với nhau thêm bao nhiêu”. Cô vừa vuốt lông con chó bông, vừa nghĩ không biết lúc về mọi người sẽ cười thế nào đây.

“Sao em không hát? Chúng ta cùng hát chẳng phải hiệu quả càng tốt sao?”

“Em hát hò dở tệ, nào dám há miệng”. Cô nói như thật, mọi người quen cô đều biết, khả năng hát hò của cô không phải là tốt bình thường, mấu chốt là người đối diện lại không hề biết.

“Em học dương cầm từ khi nào? Sao chưa từng thấy em chơi đàn?”. Trong nhà cô thực ra có một chiếc dương cầm, anh còn tưởng là của Trữ Băng.

“Trước đây đã học suốt 6 năm trời... Đây là một môn bắt buộc trong hành trình bồi dưỡng tiểu thư khuê các của cha em”.

“Em không thích?”

“Đồ có thích mà ngày nào cũng ăn thì cũng thành buồn nôn. Lúc đó em hận không thể phá hỏng đàn hoặc chặt hết ngón tay đi...”

Về nghiêng răng nghiêng lợi của cô khiến Đỗ Trường Luân cười lớn: “Cho nên hôm nay trút giận lên anh à?”.

Bài hát “hai con hổ” kinh điển đây ạ

23. Chương 23

Kỳ nghỉ đông, trên phố người qua lại dập dìu, đi dạo, mua đồ tết... Giới kinh doanh cũng bắt đầu lợi dụng thời gian hoàng kim này mà tuyên truyền khắp nơi, chỗ nào cũng là áp phích, quảng cáo như thể lễ mừng năm mới không phải vì cái gì khác mà chỉ vì mua sắm.

Quý Hân Nhiên cũng chẳng có nhiều cảm xúc gì với Tết, trước đây cô thích sự vui vẻ, náo nhiệt của ngày tết, lén lút đi theo mấy cậu bé trai xem đốt pháo, tuổi càng lớn thì sự háo hức khi tết đến lại càng nhạt, sau này cô chỉ coi đó như kì nghỉ đông dài mà thôi. Nhưng năm nay có thay đổi, cô phải về quê Đỗ Trường Luân ăn Tết, kết hôn rồi đương nhiên là phải về nhà chồng thôi. Tính ra, từ sau khi kết hôn bọn họ cũng chưa từng cùng nhau về nhà. Đỗ Trường Luân thực ra cũng thường về đó họp hành nhưng anh cũng chẳng về nhà, chỉ có một lần Thượng Mai biết thì gửi anh đem về ít đồ cho Quý Hân Nhiên. Quý Hân Nhiên làm con dâu nhưng chưa từng về nhà chồng, cùng lắm chỉ gọi vài cuộc điện thoại hỏi han mỗi dịp lễ tết mà thôi.

Kì nghỉ của Quý Hân Nhiên đã bắt đầu mà Đỗ Trường Luân thì càng về cuối năm lại càng bận. Chính anh cũng chẳng thể nói trước được bao giờ thì được nghỉ. Hai người bàn bạc rồi quyết định để Quý Hân Nhiên về trước.

Quý Hân Nhiên mua chút đặc sản địa phương, đều là đồ hải sản, rồi an vị lên xe về quê chồng.

Trước khi xuất phát cô có qua nhà mẹ đẻ, Trữ Băng luôn dặn dò cô phải chú ý cái này, không được làm cái kia khiến cô cũng thấy lo dần dần.

“Ai dà, con đó, lúc nào cũng tùy tiện, Trường Luân còn có anh và chị dâu, con phải chú ý một chút, sống hòa thuận vào. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng cần nhiều học vấn lắm đấy...”

“Được rồi mẹ à, chẳng phải đi nghỉ Tết thôi sao? Cũng có ở được mấy ngày đâu? Cha mẹ ở nhà cũng phải để ý sức khỏe, rảnh rồi thì ra ngoài đi lại một chút”. Lần đầu tiên không ở nhà trong dịp tết, trong lòng cô dù sao cũng có chút hụt hẫng.

Đến nhà họ Đỗ, lần đầu tiên nhìn thấy Quản Dĩnh, Quý Hân Nhiên cảm thấy rất bất ngờ. Trong tiềm thức, cô luôn nghĩ Quản Dĩnh là mẫu phụ nữ sắc sảo, giỏi giang nhưng Quản Dĩnh trước mặt lại trông xinh xắn, đáng yêu khiến ai nhìn cũng thương, đứng bên Đỗ Trường Côn cao lớn, oai hùng, quả thực là rất đẹp đôi.

Ngoài Đỗ Trường Luân, gia đình xem như đã tề tựu, Đỗ Vân Châu rất vui vẻ: “Đã lâu rồi nhà ta không náo nhiệt thế này, ha ha”.

“Bao giờ thì Trường Luân trở về?”. Tính cách của Đỗ Trường Côn và Đỗ Trường Luân thực sự là rất khác nhau, Đỗ Trường Côn hướng ngoại, thoải mái, rất có sức hút.

“Cũng không nói chính xác được”. Không khí hòa hợp khiến sự lo lắng của cô được hóa giải.

“Xú tiểu tử này lúc trước đáng lẽ không nên đi xa như thế, bận rộn quá mức, cả năm chả gặp nó được mấy ngày”. Đỗ Vân Châu có tính cách điển hình của quân nhân, vừa nhìn đã biết là rất nóng tính.

“Cha, nếu cậu ấy không chạy xa như thế sao có thể dẫn cô con dâu tốt như vậy về cho cha được?”. Quản Dĩnh vừa cười vừa nháy mắt với cô.

Ăn cơm tối xong, hai cha con vào thư phòng để lại mẹ chồng nàng dâu, ba người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm.

“Hân Nhiên, làm giáo viên thú vị không?”. Quản Dĩnh làm trong một công ty thương mại nên rất tò mò với nghề của Hân Nhiên.

“Nghề gì cũng đều có chỗ vui chỗ buồn cả, điều tốt nhất khi làm giáo viên chính là có thể hưởng thụ hai kì nghỉ dài”

“Đúng thế, như chị đây, thời gian được nghỉ cả năm chỉ tính trên đầu ngón tay, muốn cùng Trường Côn đi du lịch cũng chẳng có thời gian. Đúng rồi, em và Trường Luân có kế hoạch gì chưa, mấy ngày nghỉ này định đi đâu chơi?”

“Chỉ sợ anh ấy không đi được, anh ấy làm gì được nghỉ nhiều đâu”. Chính là cho dù có thời gian cũng chưa chắc đã có tâm tư đó.

“Cả ngày cậu ấy bận cái gì thế? Mỗi lần bọn chị họp lớp cậu ấy đều không đi khiến ai cũng giận. Thật chẳng hiểu cậu ấy nghĩ gì, lúc trước tốt nghiệp thành tích tốt như vậy, bao nhiêu công ty lớn mời về, ai ngờ lại đi Văn Hải...”

Lúc này Quý Hân Nhiên mới biết thì ra Quản Dĩnh và Đỗ Trường Luân lại là bạn đại học với nhau, chuyện này chưa bao giờ thấy anh nhắc đến.

“Trường Luân bận như vậy cũng chẳng có thời gian về nhà, vất cho con rồi”. Về mặt Thượng Mai rất từ ái.

Quý Hân Nhiên nghĩ, nếu bà biết mình chỉ về nhà vào cuối tuần, ngày thường con trai bà cũng vẫn như độc thân thì chỉ sợ về mặt bà đã chẳng thế này.

24. Chương 24

Nhà vốn rất rộng, Thượng Mai biết bọn họ sẽ về nên đã chuẩn bị phòng chu đáo, vợ chồng Đỗ Trường Côn cũng ở lại đây.

Cho dù ngồi xe 4,5 tiếng đồng hồ mệt muốn chết nhưng có lẽ vì lạ nhà đến rất lâu sau cô vẫn không ngủ được. Vất vả lắm mới hơi buồn ngủ thì di động lại vang, là Đỗ Trường Luân gọi.

“Đã ngủ chưa?”. Giọng anh cũng có chút mệt mỏi.

“Không đâu, lạ nhà em không ngủ được. Anh vừa về?”

“Ừm, vừa làm xong một văn kiện báo cáo, hơi mệt. Em ở đó có ổn không?”

“Tốt lắm mà, Quần Dĩnh cũng đã quay về, mọi người đều hỏi khi nào anh về đây”.

“Chắc là còn bận hai ngày nữa, em ở đó cứ chơi đùa vui vẻ, không có việc gì làm thì ra ngoài đi dạo. Mai anh còn phải họp, anh cúp máy đây”.

Chiều 28 tháng Chạp, Đỗ Trường Luân cũng chịu về. Sau khi anh về thì nằm trong phòng ngủ đến hơn nửa buổi chiều. Lúc Quý Hân Nhiên vào gọi anh dậy ăn tối anh còn chưa tỉnh lại.

Anh ngủ rất sâu, ngay cả cửa phòng mở cũng chẳng hề có cảm giác. Tướng ngủ cũng rất tốt, không như cô, nào nói mơ, nào đá chần, lộn xộn đủ các tật xấu. Quý Hân Nhiên nhìn khuôn mặt trước mắt, cảm anh hơi lún phún râu, cô nhẹ sờ lên, cảm giác gai gai, tê dại.

Chắc là rất mệt, anh vốn là người ưa sạch sẽ, bình thường đều cạo râu nhẵn nhụi, chưa bao giờ để râu lún phún như vậy cho dù cô cho rằng đàn ông để chút râu trông lại càng nam tính hơn.

Cô đùa nghịch mà nắm mũi anh trên đầu, người trên giường cuối cùng cũng mở mắt: “Đừng nghịch”.

“Heo lười, ăn cơm”

Đỗ Trường Luân đột nhiên kéo cô vào lòng, dùng cằm còn lún phún râu mà cọ cọ vào mặt cô rồi nói: “Không phải em bảo thích anh để râu sao?”

Quý Hân Nhiên sững sốt, làm sao mà anh biết?

Đỗ Trường Luân buông cô ra rồi ngồi dậy: “Sau Tết có hai đại hội, mọi người đều phải làm việc thâu đêm, nếu không hôm nay chưa chắc đã về được”.

“Các anh ấy à, toàn làm chuyện hao tài tốn của”.

“Chả có tí thông cảm nào hết”. Anh véo má cô rồi lại tiếp: “Xem ra hai hôm nay cũng không tệ”. Động tác có chút yêu chiều.

Mặt bạn trẻ Quý Hân Nhiên quá kém cỏi mà đỏ bừng lên: “Mọi người đều chờ anh xuống ăn cơm kìa”.

Hai người xuống lầu, mọi người đều đã chờ ở bên bàn ăn.

Quý Hân Nhiên phát hiện khi Đỗ Trường Luân ở cùng mọi người thì rất ít nói, chỉ là đôi khi sẽ gấp đồ ăn cho cô, đây là đãi ngộ khi ở nhà cô không được hưởng.

“Trường Luân kết hôn rồi thay đổi ghê, biết chăm sóc người khác như vậy.” Quần Dĩnh trên ghế.

“Thương vợ là truyền thống vinh quang của nhà mình đúng không cha?” Không đợi Đỗ Trường Luân nói gì, Đỗ Trường Côn đã cười nói.

Đỗ Vân Châu không nói gì, Thượng Mai vỗ vỗ Đỗ Trường Côn: “Chỉ có con nói nhiều thôi, xem, làm Hân Nhiên xấu hổ rồi kìa”.

Tính tình anh em nhà này đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, một người luôn giữ yên lặng, một người đi đâu cũng cười nói vui vẻ

Ăn cơm xong, Đỗ Trường Côn đề nghị chơi mạt chược: “Khó lắm mới có dịp đông đủ thế này, chơi đi cho vui nào”.

Đỗ Trường Luân vừa định nói gì thì Quần Dĩnh đã giữ anh lại. “Không được từ chối, coi như em cùng Hân Nhiên chơi một lúc đi, người ta từ xa đến đây, sao lại cả ngày ngồi không được?”

Quý Hân Nhiên không quá hứng thú với trò chơi này nhưng hồi học đại học, trong kí túc xá của cô có hai cô bạn vùng Đông Bắc rất mê trò này. Khi đó có quy định cấm chơi mạt chược trong kí túc xá, bọn họ thường vừa trông chừng cửa vừa lặng lẽ chơi bên trong, đôi khi thiếu người thì Quý Hân Nhiên bị lôi vào cuộc. Lâu dần, trình độ của cô cũng không tệ.

Mọi người ngồi xuống rồi bắt đầu xào bài, chơi được vài ván thì mới phát hiện, thì ra Quý Hân Nhiên là một cao thủ.

“Ai dà, Trường Côn, xem ra hôm nay chúng ta phải đền tiền rồi”. Quần Dĩnh tỏ vẻ khổ sở.

“Coi như giúp người nghèo đi”. Quý Hân Nhiên vui cười hớn hở, tiền lương của Quản Dĩnh gấp cô vài lần lận.

“Không thể ngờ được trình độ của Hân Nhiên lại cao như vậy, Trường Luân, bình thường có phải hai em hay chơi không?” Đỗ Trường Côn hỏi.

“Đỗ Trường Luân không thích chơi mạt chược, cậu ấy là cao thủ chơi bài, lúc đến trường cậu ấy là vô đối đó”. Xem ra Quản Dĩnh rất biết chuyện.

“Mấy lần bạn bè họp mặt em không về, bọn thằng béo đều chờ được chơi bài với em đó?”

“Thằng béo có khỏe không?”. Khó khăn lắm Đỗ Trường Luân mới chịu mở miệng.

“Khỏe, đã làm cha rồi, con gái nó đáng yêu lắm, mũm mĩm...”. Quản Dĩnh nói xong thì phì cười: “Em quên rằng lúc đến trước cậu ấy để ý một cô gái bên khoa Sinh, ngày nào cũng đợi dưới kí túc xá chờ người ta, để tiếp cận cô ấy mà còn chăm chỉ luyện nhảy để tham gia vũ hội sao?”.

Đỗ Trường Luân cũng không nhịn được mà cười. “Ai bảo là quên? Nó toàn đứng một mình khoa tay múa chân với mấy cái ghế như đồ dỡ hơi”.

Nghe đến đây mọi người đều mỉm cười.

“Đúng rồi, cuối cùng có theo đuổi được không?”

“Lấy đâu ra, chẳng qua chỉ là đơn phương thôi, cuối cùng không thiết cơm nước đâm ra lại giảm béo. Nhưng mà...”. Quản Dĩnh nói thêm: “Chị gặp vợ nó rồi, không tệ đâu, thằng béo xem ra cũng có phúc”

Có lẽ là vì cùng học nên Quý Hân Nhiên phát hiện Đỗ Trường Luân không hề gọi Quản Dĩnh là “chị dâu”

Lúc đi ngủ, Quý Hân Nhiên đắm đắm cổ kêu: “Ai dà, mệt quá”.

Đỗ Trường Luân vươn tay khẽ bóp cổ cho cô: “Trông em vui vẻ như thế, còn tưởng em nghiện mạt chược chứ?”

“Em sao có thể khiến mọi người mất hứng được, khó lắm mới có dịp gặp anh chị anh, lúc đi mẹ em cứ dặn đi dặn lại đến toét cả tai nào là phải “gây dựng mối quan hệ tốt với mẹ chồng...”.

Cô bắt chước Trữ Băng khiến Đỗ Trường Luân bật cười

“Không nghiêm trọng thể chứ, mẹ anh hiền mà”.

“Ừm, đúng thế thật, Quản Dĩnh cũng dễ tính lắm”.

Thượng Mai không hề có sự uy nghiêm của mẹ chồng chút nào.

“Đúng rồi, thì ra anh và Quản Dĩnh là bạn học à. Sao không thấy anh nhắc đến, chị ấy và anh anh sao quen nhau? Không phải là anh giới thiệu đấy chứ?”

Bàn tay xoa cổ cho cô thoáng khựng lại “Bọn anh học cùng lớp đại học, cô ấy và bạn đến nhà anh chơi nên biết anh trai anh”.

Quý Hân Nhiên xoay người “Vây anh cũng coi như là bà mối rồi, nhưng mà đúng là Quản Dĩnh rất xinh đẹp, đến con gái nhìn còn mê nữa là”.

Dưới ánh đèn thấp thoáng, Quý Hân Nhiên cảm thấy vẻ mặt Đỗ Trường Luân thoáng qua nét buồn.

“Đừng nhắc bọn họ nữa. Em chơi mạt chược giỏi như vậy, không phải là lúc ở trường hay chơi đấy chứ?”

“Nội quy trường em rất rõ ràng, cấm giáo viên chơi mạt chược, tay nghề này là từ hồi em học đại học cơ. Ở kí túc xá của em có mấy chuyên gia mạt chược”

“Nữ sinh mà cũng chơi cái này?”

“Bọn họ đâu chỉ là chơi mà chính là si mê. Lúc đó kí túc xá không cho chơi mạt chược, bị bắt là sẽ bị phạt. Có một lần bọn họ lên chơi, quản lý đi lên gõ cửa, thực ra là muốn tới kiểm tra vệ sinh, mấy cậu ấy tưởng có người báo chơi mạt chược, lúc bối rối đã vội ném mạt chược qua cửa sổ...”

Lần đó đúng là kinh tâm động phách, sau đó dưới sự yêu cầu khẩn thiết của mọi người, mấy cô nàng cũng dần ngoan ngoãn hơn.

“Đúng là nhiều trò, lúc đó em thích làm gì?”

“Em thích vận động”

Quý Hân Nhiên vừa nói xong thì đã muốn cắn lưỡi đi cho rồi, cô lại nhớ tới “vận động” mà Đỗ Trường Luân hay nói

Đỗ Trường Luân hiển nhiên cũng chú ý tới điều này, anh ghé sát bên tai Quý Hân Nhiên mà nói: “Giờ anh rất có lòng nhưng sức lại không đủ”.

25. Chương 25

Ngày hôm sau, anh lái xe đưa Quý Hân Nhiên đi trượt tuyết.

Cho dù chỉ còn một ngày nữa là sang năm mới thì khu trượt tuyết vẫn rất náo nhiệt, tiếng la hét âm ỉ khắp nơi.

Khu trượt tuyết này là sử dụng tuyết nhân tạo nên cũng không quá lạnh. Thuê đồ trượt tuyết, đội mũ, đeo găng tay, đeo kính trượt tuyết, khá nhiều đồ.

Quý Hân Nhiên chỉ từng chơi patin, chưa từng trượt tuyết, Đỗ Trường Luân lại không thuê người dạy mà chỉ nói: “Để anh hướng dẫn là chuẩn rồi”.

Sau khi ra khu trượt, anh trượt mẫu hai lần, động tác thuần thục, tư thế rất đẹp, thực sự là không tồi.

Nhưng nhìn người làm thì dễ, đến lượt mình làm thì lại khó. Dưới sự chỉ đạo của Đỗ Trường Luân, cô cẩn thận thử vài lần, đương nhiên không thể tránh khỏi bị trượt ngã, cũng không đau nhưng hơi chật vật. Đỗ Trường Luân cười kéo cô đứng lên: “Cẩn thận tối về đau mông đấy”.

Cũng may khả năng phối hợp của cô không tệ, cũng có vẻ là có thiên phú vận động, dần dần cũng tìm được cảm giác, luyện quen ở đường đơn giản thì Đỗ Trường Luân đưa cô lên khu vực cho những người trình độ cao hơn, bên này cao hơn nhiều, cũng phải xoay người rất nhiều, đứng trên đỉnh nhìn xuống cũng có chút bồn chồn.

“Đừng sợ, cứ thả lỏng đi”. Đỗ Trường Luân kiểm tra lại ván trượt cho cô.

Chẳng qua cũng chỉ là ngã thôi, cô nghiêng rầm trượt xuống. Tốc độ bên này thực sự rất nhanh, gió vù vù bên tai, cảm giác rất kích thích. May mà không ngã. Đỗ Trường Luân cũng trượt theo sau. “Không tệ không tệ, trong các đồ đệ của anh, em là người học nhanh nhất”.

“Xem ra là đã dạy rất nhiều người, chắc đều là nữ đệ tử đúng không?”

“Sao thế, ghen à?”. Tâm tình Đỗ Trường Luân rất tốt.

“Ghen? Trông giống ghen lắm à?” Cô hỏi lại

“Ừm, không giống”.

Đỗ Trường Luân ra về cẩn thận, nhìn chằm chằm cô rồi nói: “Nét mặt tỏa sáng thế này, chả giống ghen tí nào”. Vì vận động mà mặt cô đỏ ửng, trong bộ đồ trượt tuyết rực rỡ và nền tuyết trắng phau, cô như một gốc hàn mai đang nở rộ, vô cùng sống động.

“Đi thôi, đi thôi”. Quý Hân Nhiên bắt đầu thấy hứng thú nên vội vã thúc giục anh.

Vài lần trượt, cảm giác quen hơn rất nhiều, đôi lúc còn có thể xoay người, rất kích thích. Vốn là Quý Hân Nhiên còn định đến khu cao hơn để thử nghiệm nhưng có một cô gái bị ngã, hình như bị thương rất nặng

phải đưa vào viện nên Đỗ Trường Luân kiên quyết không chịu cho cô đi. Anh nói: “Được rồi, thế này là tốt lắm rồi, sắp sang năm mới rồi, xảy ra chuyện gì, về nhà cha mẹ mừng anh chết mất”.

Quý Hân Nhiên đang cao hứng, đương nhiên không chịu bỏ qua, liều chết mà làm nũng, năn nỉ ỉ ôi. Đỗ Trường Luân bắt đầu nói: “Đồ xấu xa, hay là chúng ta ngồi vòng trượt đôi nhé.”

Hai người cùng trượt từ cao xuống thấp, cảm giác như xoay tròn trên không, Quý Hân Nhiên không nhận được mà hét ầm ỹ, ôm chặt lấy lưng Đỗ Trường Luân...

Trượt tuyết quả thực là môn thể thao tiêu hao sức lực bậc nhất, lúc chơi cô còn không thấy mệt nhưng vừa lên xe được một lát thì đã ngủ gật.

Đỗ Trường Luân nghiêng người điều chỉnh lại ghế ngồi cho cô rồi cởi áo khoác của mình mà đắp cho cô. Khuôn mặt thanh tú này khiến anh nhớ lại mùa đông nhiều năm về trước, anh cùng các bạn đi trượt tuyết, lúc về đi xe bus, cũng là cảnh tượng như vậy, lần đầu tiên anh khoác áo của mình ột người con gái...

Sau khi trở về, Thượng Mai mắng Đỗ Trường Luân: “Con xem, làm Hân Nhiên bị lạnh rồi, trời thì lạnh mà con còn đưa con bé đi trượt tuyết, quá nguy hiểm”.

“Mẹ, là con muốn đi mà”. Quý Hân Nhiên vừa ăn vừa giải vây cho Đỗ Trường Luân, cô thực sự rất đói bụng, bữa trưa ở khu trượt tuyết sớm đã tiêu hao.

Thượng Mai thấy cô đói như vậy thì rất đau lòng: “Ai dà, mãi mới được ngày về nhà mà lại mệt mỏi thế này, con kể ẹ con biết thì mẹ con trách mẹ chết mất”.

“Giỏi lắm, hai em ra ngoài trượt tuyết cũng chẳng gọi chị, Trường Luân, em đúng là không biết nghĩ gì cả!”.

Đỗ Trường Côn có việc, Quân Đình ở nhà buồn chán một ngày, thấy hai người vui vẻ quay về thì oán giận.

“Hân Nhiên, Trường Luân trượt khá chứ. Ha ha, lúc học đại học, khả năng trượt tuyết của cậu ấy làm biết bao nữ sinh điên đảo, ở kí túc xá của chị có cô bạn Dương Đồng Đồng thầm thích cậu ấy mấy năm liền đó. Đáng tiếc, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình...”

“Được rồi, cà kê dê ngỗng thế mà cũng nói”. Đỗ Trường Luân ngắt lời Quân Đình.

“Chột dạ à?”

Quý Hân Nhiên nhìn hai người bọn họ cãi nhau, cảm thấy Đỗ Trường Luân và Đỗ Trường Côn không gần gũi cho lắm. Có lẽ là tính cách khác biệt, không thân mật gần bó như anh em nhà khác mà lại có chút khách khí, với cả Quân Đình cũng có chút khách khí.

26. Chương 26

Bữa cơm tất niên, cả nhà đoàn tụ thực sự náo nhiệt. Quý Hân Nhiên không có anh, chị, em cho nên một bàn ăn gia đình quây quần đông vui vẫn là điều cô mơ ước.

Đây cũng là ý nghĩa chân chính của từ đại đoàn viên. Mọi người đều uống rượu, ngay cả Thượng Mai luôn không uống rượu, dưới sự nài nỉ của Đỗ Trường Côn mà cũng uống một chén nhỏ: “Thằng tiểu tử này, mà định chúc say mẹ đấy à?”.

Quý Hân Nhiên cảm thấy có chút kì quái, cô thấy bà rất ít khi nói chuyện với Đỗ Trường Luân bằng ngữ khí này.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi trong phòng khách xem chương trình biểu diễn đêm giao thừa, thấy mọi người đều chẳng có tinh thần thì Thượng Mai vội bảo mọi người đi nghỉ ngơi: “Đi ngủ đi, mai sớm còn đi chúc tết nữa”.

Quay về phòng, Đỗ Trường Luân đi tắm, Quý Hân Nhiên dựa vào cửa sổ nhìn pháo hoa cách đó không xa. Ánh hào quang hoa mỹ lóe lên, bao phủ cả bầu trời đêm nhưng chỉ trong chớp mắt lại trở về với sự hắc ám...

“Nghĩ gì thế?”. Cửa sổ thủy tinh phản chiếu bóng dáng Đỗ Trường Luân.

“Xem pháo hoa”. Cô chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Em thích pháo hoa?”. Đỗ Trường Luân cũng cúi xuống bên cô.

“Em không thích những gì quá hào nhoáng”. Trước đây, cô thà đi đốt pháo đi đạch chứ cũng không thích xem pháo hoa.

“Con người luôn vô duyên với những gì mình cố hết sức theo đuổi...”. Cửa thủy tinh không hiện rõ vẻ mặt của anh, chỉ là giọng nói có chút u buồn.

“Em cũng không cần những gì em không có, em chỉ đau lòng khi mất đi những gì mình có”. Giọng Quý Hân Nhiên nhẹ bằng.

Đỗ Trường Luân không nói gì chỉ vươn tay ôm cô.

Cô xoay người lại, ánh mắt anh sâu như biển, trong mắt anh là bóng dáng của cô.

Trong đêm pháo hoa rực rỡ này, đề tài của bọn họ bàn luận lại có vẻ hơi nặng nề.

Cô mỉm cười: “Được rồi, ai không biết còn tưởng là hai nhà triết học gia đang trò chuyện?”.

Đỗ Trường Luân cũng cười: “Chúng ta xem kịch của Triệu Bản Sơn đi, xem ai cười trước?”.

Chiều mừng 2 Tết, Đỗ Trường Luân và Quân Dĩnh đi họp lớp. Vốn Quân Dĩnh muốn kéo cô đi cùng nhưng cô cảm thấy mình không quen thì từ chối: “Mọi người đi họp lớp em đi làm gì? Với lại em còn phải đưa mẹ ra ngoài mua sắm nữa”.

Quân Dĩnh nháy mắt: “Em không muốn đi xem xem Dương Đồng Đồng trông thế nào sao?”

“Em không thích đâu, chị bảo, nếu người ta nghiêng nước nghiêng thành chẳng phải là em vỡ tim mà chết sao?” Cô cũng rất phối hợp.

Buổi tối bọn họ về rất muộn, cô không ngờ là Đỗ Trường Luân lại quá chén, là một người bạn học đưa hai người về. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh uống say như vậy, cơ hồ chẳng biết gì nữa, mất rất nhiều công sức mới đỡ anh lên giường.

“Sao lại để Trường Luân uống nhiều thế?”. Cha mẹ đều đã nghỉ ngơi, Đỗ Trường Côn hạ giọng hỏi Quân Dĩnh.

“Chẳng biết hôm nay Trường Luân bị làm sao, mấy người bạn cùng nhau chuốc cậu ấy mà cậu ấy cũng chẳng chối, em can cũng không được”.

Quân Dĩnh nhìn Quý Hân Nhiên: “Hân Nhiên, ngại quá!”.

“Cũng không có gì, không phải chỉ uống nhiều chút sao, có thể là gặp bạn cũ nên hưng phấn”. Trách gì Quân Dĩnh được, thật ra lòng cô lại có chút mừng thầm. Đỗ Trường Luân, anh cũng có lúc uống say sao...

Đỗ Trường Luân ngủ cũng không sai, thỉnh thoảng nhỏ giọng than thở gì đó. Quý Hân Nhiên nghĩ anh muốn uống nước nên rót nước đưa qua: “Dậy uống nước nào”.

Ai ngờ anh đột nhiên lại nắm lấy tay cô, sức rất mạnh: “Sao không đợi anh? Sao không đợi anh nói?...”

Cô ngậy người bưng cốc nước ngồi đó, hiển nhiên anh đã coi cô là người khác.

Nửa ngày sau lại nghe anh thì thào: “Đúng là mĩ mai... vì sao chuyện gì cũng muốn tranh giành với tôi?”.

Thì ra, thì ra trong lòng mỗi người đều có một ai đó.

Người như Đỗ Trường Luân rất khó để nhớ đến ai mà để quên thì chỉ e lại càng khó.

27. Chương 27

Mùng 5 Đỗ Trường Luân có việc, vốn định đến thành phố D thăm ông bà ngoại nhưng vì năm nay nhà cậu không về nên đã đón ông bà qua Bắc Kinh chơi vì thế bọn họ quyết định chiều mùng 3 sẽ về Vân Hải.

Thượng Mai chuẩn bị cho bọn họ rất nhiều đồ: “Những cái này mang về cho cha mẹ con, nhớ gửi lời hỏi thăm thông gia ẹ”. Bà lại lấy ra một cái hộp đưa cho Quý Hân Nhiên: “Cái này tặng cho con”. Mở ra thì thấy là đôi vòng ngọc, ngọc trắng mịn, cho dù người mù kiến thức về ngọc như cô cũng biết đôi vòng này rất đắt.

“Mẹ, cái này...” Cô định từ chối.

“Nhận lấy đi, đây là khi kết hôn bà nội Trường Luân tặng mẹ, còn một món trang sức khác, lúc Trường Côn kết hôn mẹ đã đưa cho Quấn Dĩnh”.

“Nhận lấy đi con”. Đỗ Vân Châu ở bên cũng lên tiếng: “Có rảnh thì cùng Trường Luân về với bố mẹ, nếu nó không rảnh thì mình con về cũng được”.

Quý Hân Nhiên đành phải nhận lấy. Mấy ngày nay ở đây rất thoải mái, lúc đi cũng có chút không nề, ngược lại, Đỗ Trường Luân lại như thể là đi càng nhanh càng tốt.

“Chị dâu, có thời gian đến Vân Hải chơi, em và chị đi bơi, đừng thấy em trượt tuyết không giỏi nhưng em là cao thủ bơi lội đó”. Cô cười mời Quấn Dĩnh.

“Được, Trường Luân ở Vân Hải bao năm còn chưa bao giờ mời mọi người đâu? Vẫn là Hân Nhiên hào phóng”. Quấn Dĩnh cố ý chọc ngoáy Đỗ Trường Luân.

Trên đường về trời có hơi u ám rồi dần dần có tuyết rơi. Có lẽ hôm nay được ngày nên lượng người đi trên đường rất đông, bọn họ bị chìm trong dòng xe, dù là đang ở đường cao tốc nhưng cũng chẳng đi nhanh được.

“Hay là em đi thi lấy bằng lái xe đi?”. Đỗ Trường Luân nhìn Quý Hân Nhiên đang buồn ngủ ở bên mà nói.

“Sao thế? Lái xe mệt à?”. Điều hòa trong xe rất ấm, cô quả thật có hơi buồn ngủ. “Về sau về nhà đừng lái xe, bắt xe là được rồi, 4,5 tiếng vừa khéo ngủ được một giấc”.

“Năm sau chắc anh sẽ rất bận, chỉ sợ không thể thường xuyên đi đưa đón em được”. Giờ trên đường mười người thì 9 người có bằng lái ô tô, ngay cả mấy ông bà năm, sáu mươi tuổi cũng còn đi thi lấy bằng lái xe nữa là.

“Em không thích lái xe?”

“Cũng không phải, lúc vừa tốt nghiệp, ở trường có rất ít giáo viên có xe, đến giờ cũng chẳng nhiều hơn là mấy, em cảm thấy cũng không cần thiết, đi xe bus cũng rất tiện”.

Đỗ Trường Luân không lên tiếng. Gara nhà họ Quý vẫn để một chiếc xe việt dã không dùng qua mấy năm trời, hình như là trước kia Quý Kiến Đông đã chuẩn bị cho con gái.

“Quay về đi thi lấy bằng lái đi, lái xe dù sao cũng chủ động hơn”.

Ai ngờ, Quý Hân Nhiên lại đồng ý

“Xe của anh không tốt bằng xe của cha em đâu, xe tốt thế mà em không dùng...”

“Nhưng thế cũng không ổn, em là vợ anh đương nhiên phải đi xe của anh”. Quý Hân Nhiên cười khê nói.

Lúc về quả thực cô đi đăng ký thi lấy bằng lái ô tô, ngày lấy bằng, Đỗ Trường Luân đưa chìa khóa xe cho cô rồi nói: “Về sau nên để em đi đón anh”. Thực ra bình thường anh cũng không cần phải lái xe, có bến bus ngay trước cửa nhà, rất tiện.

Sau này lái xe đi làm, hôm nào không phải ở lại trông học sinh tự học buổi tối thì Quý Hân Nhiên sẽ về nhà. Đôi khi Đỗ Trường Luân không phải đi tặng ca thì sẽ bảo cô đi đón anh, hai người cùng đi chợ mua đồ ăn về nhà nấu.

Ăn cơm tối xong, Đỗ Trường Luân vào thư phòng làm việc, cô thì ở trong phòng khách xem TV hoặc nằm trên giường ôm máy tính lên mạng, ngày bình thản mà qua đi.

Triệu Nghệ Hiểu và Hách Lực kết hôn, Triệu Nghệ Hiểu kéo Quý Hân Nhiên đi khắp nơi mua đồ, quả thực còn mệt hơn khi cô kết hôn nhiều.

Hai người đi mệt rồi vào quán café nghỉ ngơi

“Trước cứ nghĩ bọn mình chắc chắn sẽ thành hai đôi, ai ngờ...” Triệu Nghệ Hiểu cảm khái.

Quý Hân Nhiên lặng yên không nói. Cô đương nhiên còn nhớ trước kia đã từng nói, đôi nào kết hôn trước thì đôi còn lại phải làm phù dâu phù rể.

“Hân Nhiên, lâu như vậy rồi nhưng mình vẫn muốn hỏi cậu, cậu sống ổn chứ?”. Ấn tượng của cô với Đỗ Trường Luân gần như chỉ giới hạn trong ngày thành hôn. Quý Hân Nhiên hầu như cũng không nói về cuộc sống hôn nhân với cô, thực ra cô có rất nhiều điều muốn hỏi.

“Bọn mình sống tốt lắm”. Đây là sự thật.

“Tình cảm của hai người tốt chứ?”

“Tình cảm?... Chuyện này...”. Thú thật ra, cho đến giờ, giữa hai người chưa từng có một câu I love u nào hết.

“Hi, phải kết hôn là cậu, bàn chuyện tình cảm cũng là của cậu chứ sao lại hỏi mình?”

Triệu Nghệ Hiểu thấy rõ sự chần chừ của cô.

“Hân Nhiên, có đôi khi cậu thật tuyệt tình. Cậu biết không? Có đôi khi cậu khiến mình có cảm giác rằng dù không có ai thì cậu vẫn sẽ sống rất ổn”.

“Không phải là mình tuyệt tình mà chỉ là sợ quá đa tình...”

Hách Lực không phải là người Vân Hải, bạn bè thân thiết ngoài bạn học thì chính là đồng nghiệp. Trong hôn lễ có rất nhiều bạn cũ trước đây từng quen biết. Lần này Đỗ Trường Luân cũng rất nể tình mà cùng cô đến dự, thiệp mời là ghi tên cả hai người, lúc nói cho Đỗ Trường Luân cô cũng không mong anh sẽ đồng ý đi cùng, nào ngờ anh lại thoải mái đáp: “Được, nhớ lúc nào đi em phải nhắc anh đấy nhé”.

Mễ Kiều Dương là phù rể, nhìn anh mặc âu phục quả thực có chút xa lạ. Trong trí nhớ của Quý Hân Nhiên, anh luôn chỉ mặc quần bò áo phông, hình như chưa bao giờ mặc vest. Nhớ có một lần cô hỏi: “Sao chưa bao giờ thấy anh mặc vest?”. Anh vui vẻ nói: “Anh để đến bao giờ kết hôn mới mặc”.

“Bạn đại học của em, Mễ Kiều Dương, còn đây là chồng em, Đỗ Trường Luân”.

Cô giới thiệu hai người.

“Chào anh” Mễ Kiều Dương vươn tay

“Chào anh, lúc nào rảnh mời tới nhà tôi chơi”. Đỗ Trường Luân lễ phép khách khí, anh không thấy sự chần chừ trong mắt Quý Hân Nhiên khi vừa nhìn thấy Mễ Kiều Dương.

Gặp lại rất nhiều bạn bè cũ, tiệc cưới quá nửa đều là những người bạn học trước kia.

Ra khỏi toilet thì đụng phải Mễ Kiều Dương ở ngay ngoài hành lang, hiển nhiên là anh uống nhiều rượu, mặt trắng bệch, anh thuộc diện càng uống mặt càng trắng. (Mình sợ các bác càng uống mặt càng trắng lắm, say muốn chết mà các bác ấy cứ như không!).

“Hân Nhiên!”. Anh đứng ở bên bồn cây cảnh.

Quý Hân Nhiên cũng dừng bước, xoay người nhìn anh.

Mễ Kiều Dương đột nhiên cười: “Thật mỉa mai, hai chúng ta tác hợp cho bọn họ, kết quả chúng ta lại là người chia ly...”

“Dù sao vẫn còn một đôi hạnh phúc, không phải sao?”. Quý Hân Nhiên thản nhiên nói.

“Hân Nhiên, anh vốn tưởng rằng em nói phải kết hôn chỉ là giận dỗi mà nói thế, kết quả... Nhiều năm như vậy, có khi nào em nhớ tới anh?”

“Em nhớ hay không thì có gì khác nhau? Chuyện quá khứ đừng nói lại nữa...”

“Hân Nhiên, em hận anh như vậy sao?”

“Sai rồi, Mễ Kiều Dương, em chưa từng hận anh. Em rất cảm ơn sự vui vẻ anh mang đến cho em... Chỉ là, tình cảm của chúng ta đã khiến em quá mệt mỏi, lòng em như sa mạc khô hạn không có lấy một giọt nước, anh có biết không?”

Quý Hân Nhiên dựa vào tường, giọng nói chưa sự bất lực.

Đỗ Trường Luân nhìn đến lại đúng là cảnh này, vẻ mặt Mễ Kiều Dương đầy đau khổ và Quý Hân Nhiên buồn bã...

28. Chương 28

Ngày mùng 1 tháng 5, bọn họ đến thành phố D thăm ông bà ngoại. Đỗ Trường Luân đưa cô ra biển câu cá. Chẳng biết anh mượn được đâu chiếc thuyền nhỏ, là loại thuyền gỗ khoảng 3,4m, động cơ đơn giản, có rất nhiều người đều là ngôi thuyền này đi câu cá. Đỗ Trường Luân lại có thể tự lái thuyền.

- Anh có làm được không?

Trời đất của tôi ơi, đây là ra biển, một khi có chuyện gì thì sẽ không thể cười nổi đâu.

- Không phải em biết bơi sao? Có chuyện gì thì bơi vào bờ cũng được :3

Anh mặc quần áo thể thao màu lam, bớt đi sự nghiêm túc thường nhật, khuôn mặt tuần tú dưới ánh mặt trời buổi sớm mà trông rất nhu hòa, thân thiết.

- Được rồi, lên đi! Yên tâm đi, nhất định sẽ đưa em trở về an toàn.

Anh kéo Quý Hân Nhiên lên thuyền.

Biển gió êm sóng lặng, ngồi trong thuyền nghe tiếng motor chạy ro ro thực sự là rất thú vị. Đỗ Trường Luân quả thực rất thành thạo.

- Hồi còn đi học, ngày nghỉ nào cũng đều ra đây câu cá, cũng quen được nhiều cao thủ câu cá. Thuyền này là của chú Lâm, chú ấy là đệ nhất cao thủ, mỗi lần đi ra biển với chú ấy đều thắng lợi mà về...”

Thuyền đi hơn 30’ thì dừng lại.

- Thuyền quá nhỏ, không thể đi quá xa.

Đỗ Trường Luân tắt máy, giải thích. Nơi này quả thật không quá xa bờ, cảnh quan rõ ràng ngay trước mắt. Đỗ Trường Luân bắt đầu móc mẻ, anh mang theo rất nhiều đồ câu cá, có một số thứ Quý Hân Nhiên cũng chẳng biết tên là gì. Tuy rằng lớn lên bên biển nhưng cô biết rất ít về câu cá, trước đây cô thích ra biển bơi lội hoặc đến chỗ có đá ngầm nhặt ốc biển. Đỗ Trường Luân bận bù đầu nhưng cô ngồi bên cũng chẳng giúp được gì, đành an vị phơi nắng, ăn đồ ăn vặt. Ánh mặt trời ảm áp, gió thổi qua mang theo mùi mặn mặn của biển, cảm giác thư thái khó mà nói hết... Đột nhiên trong đầu cô hiện lên câu thơ “Đã độ vô nhân chu tự hoành” (Nơi bến đò hoang không người, thuyền tự sang sông), ý cảnh cũng khá giống. Cô vừa ăn khoai tây chiên vừa vớt xuống biển cho cá.

- Đồ ăn không tốt cho sức khỏe, cá cũng không ăn đâu.

Đỗ Trường Luân ngồi xuống đối diện, tiện tay đưa cho cô chai nước khoáng rồi lại hỏi:

- Đến cả mũ em cũng không mang theo, không sợ bị đen à?

Trong ấn tượng của anh, phụ nữ đều sợ phơi nắng, mùa hè đi trên đường, có một số người khoa trương đến mức độ ngồi trong ô tô cũng đeo găng tay (Ngọc Trinh, Thủy Tiên cũng thế mà nhờ :)).

- Sợ cái gì? Anh không thấy mấy ngôi sao Hong Kong, Đài Loan đều phơi nắng cho đen đi à, đó là vẻ đẹp khỏe mạnh.

Ánh mặt trời ấm áp thế này, đội mũ chẳng phải là lãng phí sao?

Đúng lúc này có con cá cắn câu, cũng không quá lớn, lúc bắt vào xô nước vẫn còn quẫy đuôi vui vẻ. Cô sờ sờ thân mình trơn trượt của cá:

- Khó trách càng ngày càng ít cá.

Xung quanh bọn họ cũng có khoảng 4,5 chiếc thuyền câu cá lớn nhỏ.

- Những cần câu trên biển chắc nhiều như cột điện trên bờ vậy, mấy con cá này nhất định cũng rất khó xử, nhiều đồ ăn ngon thế này, rốt cuộc nên đi ăn nhà nào đây?

- Đúng thế, nghe bà ngoại nói lúc bà còn nhỏ, biển rất nhiều tôm cá, tôm he lớn chất đầy nhưng hình như giờ thành đặc sản rồi.

Đỗ Trường Luân lại tiếp tục thả câu.

Bà ngoại lớn lên ở làng chài ven biển, cô thể nói chính là thiếu nữ làng chài lưới. Lúc chiều quay về coi như là thắng lợi trở về, thành quả lớn nhất chính là một con cá vược hơn 3kg. Bình thường ăn cá cũng thấy bình thường nhưng tự mình câu được con cá lớn như vậy, hẳn phải dùng hai chữ “cao hứng” mới có hình dung được tâm tình lúc này.

- Giang thượng vãng lai nhân, dân ái lô ngư mỹ, quân khán nhất điệp chu, xuất nhập phong ba lý. (Bài thơ “Người đánh cá trên sông” của Phạm Trọng Yêm. Xem thêm tại đây)

Cô cảm khái nói.

- Đỗ Trường Luân, sau này chúng ta về hưu, tìm làng chài nhỏ mua một căn nhà, sống bên bờ biển, ngày ngày đi câu cá... nghe tiếng sóng biển...

Đỗ Trường Luân ngồi nghiêng, nghe cô nói xong đột nhiên quay người nhìn cô chăm chú

- Sao thế?

Bị anh nhìn như vậy khiến cô có cảm giác khó mà nói rõ. Anh mỉm cười không đáp rồi lại quay đi. Thuyền cách bờ càng lúc càng gần, người trên biển có thể mặc kệ mọi thứ nhưng lên bờ mới biết chẳng qua cũng chỉ là cao hứng ngỗ nghĩ vậy mà thôi.

Đỗ Trường Luân và bà ngoại liên thủ làm một bữa tối với những món hải sản phong phú, canh cá thơm ngon, thịt cá béo ngậy. Quý Hân Nhiên ăn đến độ không thể đứng nổi dậy nữa.

- Bà ơi, còn ăn nữa thì cháu biến thành heo mỡ.

Cô vỗ vỗ mặt mình

- Cháu mà béo lên thì bà mong còn chẳng được nữa là.

Bà ngoại rất vui. Thực ra từ khi học trung học đến giờ, thể trọng của cô không có nhiều thay đổi.

- Từ sau khi đi làm rồi, đây là lần đầu tiên Trường Luân về câu cá đấy, đã lâu rồi chưa thấy nó vui thế này. Thắng bé này tâm sự nặng nề, chuyện gì cũng chỉ giấu trong lòng. Năm ấy nghỉ hè, nó cả ngày ngâm người trên biển, kiểm đủ loại vỏ sò vỏ ốc, mài mài đeo đeo thành chiếc chuông gió rất đẹp rồi mang về nhà. Nhưng mấy ngày sau lại quay về, suốt cả kì nghỉ đều rầu rĩ không vui, hỏi nó cũng không nói... haiz

Bà ngoại nhìn Đỗ Trường Luân đang giúp ông ngoại tỉa cây mà nói.

Chiếc chuông gió đó cô cũng từng thấy rồi, cô không có sở thích xem trộm riêng tư của người khác, đồ của Đỗ Trường Luân hầu như cô cũng không động chạm gì đến. Hôm đó là trường làm bảng thống kê, yêu cầu mỗi người viết lại những thành tích của mình. Cô vốn không nhớ rõ mấy thứ này nên đành phải về nhà

xem giấy chứng nhận. Lúc kết hôn, mấy thứ giấy tờ này cô đều cất trong rương, để trong thư phòng nhưng có một số giấy tờ tìm không thấy. Đồ trong thư phòng Đỗ Trường Luân rất hay sắp xếp lại, cô nghĩ chẳng biết có phải mình vứt bậy bạ rồi anh cất đâu rồi không nên đành phải ra giá sách tìm. Trong góc giá sách lại tìm được một chiếc hộp, mở ra xem thì lại thấy là một chiếc chuông gió làm từ vỏ sò, vỏ sò trắng muốt dùng chỉ kết thành hình trái tim, vừa nhìn đã biết là đồ handmade, không lớn nhưng rất tinh xảo, khẽ chạm qua phát ra tiếng leng keng rất vui tai.

- Em học được thói lục lọi đồ của người khác từ bao giờ thế?

Chẳng biết Đỗ Trường Luân đã vào từ khi nào, mặt lạnh tanh, ngữ khí cũng không tốt.

- Sao lại là người khác? Không nghe người ta nói “vợ chồng là một” sao? Chia rõ ràng thế làm gì?

Cô cố ý nói thật nũng nịu, thực ra là rất bực mình với vẻ mặt lạnh băng kia của anh. Lúc về phòng cô nói với anh:

- Về sau có gì không muốn để người khác xem thì dán nhãn lên đó đi.

Tự tay làm chuông gió vỏ sò vì một cô gái, không ngờ anh cũng có lúc ôm ấp tình cảm lãng mạn như vậy. Cô không biết là anh đã nghe bài hát “Chuông gió vỏ sò” bao giờ hay chưa nhưng tâm tình anh nhất định là giống như lời bài hát...

“Mây trắng trên bầu trời xanh tựa như mọi chuyện đang dần trôi dạt. Vỏ sò lười biếng nằm trong lòng biển, lắc lư lắc lư. Mỗi lần gặp em bên bờ biển, chẳng hiểu sao tim anh cứ đập loạn, tựa như chuông gió vỏ sò bên cửa sổ bị gió thổi mà rối loạn...”

29. Chương 29

Lưu Lâm gặp phải chuyện phiền toái.

Nguyên nhân là trong lớp của cô có một cậu học sinh tên là Tùy Tiểu Lỗi, là một học sinh bất hảo có tiếng, đi học muộn, trốn về sớm, trốn học, đánh nhau, yêu đương... Lúc trước chia lớp, các giáo viên chủ nhiệm đều không muốn nhận cậu ta, hiệu trưởng chẳng có cách nào nên đành cho rút thăm. Thời khắc cuối cùng, Lưu Lâm đứng dậy nhận cậu học sinh này. Vì thế, lúc ấy Quý Hân Nhiên còn từng nói với cô: “Chỉ có chị là giàu lòng thương người, học sinh người ta không cần, chị nhận làm gì?”.

“Chị cũng biết đó là học sinh khó trị nhưng dù sao nó cũng là một con người, nào phải là đồ vật, sao có thể bắt thăm? Vậy còn gì là tự tôn?”

“Chị ấy à, lòng tốt để lãng phí, sẽ có lúc chị chịu khổ thôi.”

Ai ngờ những lời cô nói khi ấy lại thực sự ứng nghiệm.

Tùy Tiểu Lỗi này nửa đêm trốn ra khỏi kí túc xá ra quán nét bị bạn học cùng kí túc xá vốn là cán sự lớp phát hiện rồi nói cho cô giáo. Kết quả cậu ghi hận trong lòng mà đánh học sinh kia. Lưu Lâm nhân lúc cả lớp đi học môn thể dục mà gọi cậu này lại, phê bình cậu này rất gay gắt, có lẽ vì mất mặt nên cậu học sinh này tức tối chạy ra ngoài, không ngờ bị đập đầu vào cửa bị chảy máu. Vốn cũng chẳng sao, chỉ là vết thương ngoài da, Lưu Lâm đưa cậu đến phòng y tế băng bó rồi cho cậu về nhà nghỉ ngơi. Nhưng hôm sau phụ huynh của cậu tìm đến trường nói là Lưu Lâm đánh đập học sinh khiến Tùy Tiểu Lỗi bị vỡ đầu, yêu cầu trường học xử lý.

Cậu của Tùy Tiểu Lỗi có tiếng lưu manh trong Hoàn Dương, bình thường không có việc gì làm nên thích đi gây sự, lần này khiến trường học náo loạn. Cho dù Lưu Lâm giải thích đủ điều nhưng lúc ấy là giờ thể dục, trong lớp chỉ có cô và Tùy Tiểu Lỗi nên không ai có thể chứng minh cô vô tội.

Cậu của Tùy Tiểu Lỗi đưa ra yêu cầu rất vô lý: thứ nhất là muốn ban lãnh đạo trường xử lý Lưu Lâm, thứ hai là yêu cầu trường học bồi thường tiền viện phí và thiệt hại tinh thần, tổng cộng là năm vạn tệ.

Anh ta nói vết thương của Tùy Tiểu Lỗi rất nghiêm trọng, sau khi bị cô giáo đánh thì đầu vẫn đau, còn lấy cả giấy chứng nhận của bác sĩ. Nhìn qua đã biết là giả nhưng biết làm sao, anh ta có thể làm được điều này.

Hiệu trưởng Nguyễn hiển nhiên là không dám trêu chọc “địa đầu xà” này (còn đồ địa phương), biết rõ Lưu Lâm không hề đánh học sinh nhưng vẫn quyết định cho Lưu Lâm tạm thời nghỉ lên lớp.

Lưu Lâm hết đường chối cãi, khóc đến độ mắt sưng húp.

“Chị đừng vội, nhất định sẽ có cách giải quyết, thật giả không thể lẫn lộn”. Cô khuyên Lưu Lâm, thực ra trong lòng cũng biết đây là chuyện phiền phức, không có người thứ ba, cho dù kiện lên tòa cũng rất khó mà giải quyết

Bệnh “đau đầu” không có tính chất gì khác thường, đến bác sĩ cũng không thể đoán nổi là đau thật hay đau giả, huống chi bây giờ nảy sinh ra đủ các loại bệnh tâm lý, cậu học sinh kia tùy tiện nói bệnh gì thì ai chẳng phải tin, làm không tốt có thể hại đến tính mạng người khác.

Mấu chốt là chuyện càng kéo dài thì càng ảnh hưởng đến Lưu Lâm, cứ nghỉ dạy mãi thì phải làm sao?

Nhà họ Tùy còn tuyên bố sẽ tìm tòa soạn báo để làm sáng tỏ chuyện này, giờ giáo viên đánh học sinh đang là đề tài rất hấp dẫn, đám phóng viên muốn thu hút sự chú ý của độc giả mà luôn ao ước tìm được chuyện như vậy (chứ anh p, nhiều anh p chỉ mong thiên hạ đại loạn để kiếm bài câu khách, giật tit đừng đừng đâm ra giờ bị nhờn), bọn họ mà bắt tay với nhau thì Lưu Lâm còn làm giáo viên thế nào được nữa?

Quý Hân Nhiên đi tìm Tùy Tiểu Lỗi, qua mấy em học sinh nam khác mà cô biết Tùy Tiểu Lỗi căn bản không ở nhà dưỡng bệnh mà đến khu vui chơi giải trí.

Lúc thấy cô, Tùy Tiểu Lỗi hơi giật mình: “cô giáo Quý!”. Dù sao vẫn là học sinh, gặp giáo viên ở khu vui chơi cũng có hơi hẫ.

Quý Hân Nhiên dẫn cậu qua công viên ở ngã tư đường.

“Tùy Tiểu Lỗi, cô giáo Lưu bị đình chỉ dạy?”. Cô đi thẳng vào vấn đề.

Tùy Tiểu Lỗi cúi đầu không nói gì, trán cậu chỉ dán một miếng urgo, có thể thấy là đã không còn đáng ngại.

“Tùy Tiểu Lỗi, thành thật là nguyên tắc làm người quan trọng nhất. Lúc trước, cô giáo Lưu vì không muốn tổn thương lòng tự tôn của em nên không đồng ý để trường học bắt thăm mà nhận em vào lớp cô ấy, giờ em báo đáp cô ấy như vậy?”

“Cô Quý, em không muốn thế, là cậu em...” Mặt Tùy Tiểu Lỗi lúc hồng lúc trắng.

“Cô biết đây không phải là ý định của em nhưng em đã lớn như vậy rồi, hẳn biết tự phân biệt đúng sai, không thể cái gì cũng nghe người khác được”.

Cuối cùng, Tùy Tiểu Lỗi đồng ý nói ra sự thật, cậu tự đập đầu mà bị thương, không phải Lưu Lâm đánh, bảo cậu mình đừng đến trường gây rối nữa.

Quý Hân Nhiên quay về nói tin tốt này cho Lưu Lâm. “Cảm ơn em, Hân Nhiên”. Lưu Lâm không nhịn được lại rơi nước mắt.

“Được rồi, chuyện cũng qua rồi, chị đừng buồn nữa, cứ trốn mãi trong nhà thành ra cái gì nữa?”.

Sợ người nhà biết nên cô cũng không dám về nhà, ở trong trường lại chẳng thể lên lớp, qua vài ngày đã tiêu tụy đi rất nhiều.

30. Chương 30

Vốn tưởng rằng chuyện đã có biến chuyển tốt, ai ngờ cô nghĩ quá đơn giản.

Hôm sau, Tùy Tiểu Lỗi không đến mà cậu của Tùy Tiểu Lỗi lại đến, hẳn đến tìm Quý Hân Nhiên.

“Cô giáo Quý, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô đừng lo chuyện bao đồng nữa”.

“Anh biết rõ vết thương của Tùy Tiểu Lỗi là tự em ấy làm, vì sao lại đổ lỗi cho cô giáo Lưu”.

“Tự làm? Ai có thể chứng minh? Tôi nói là cô ta đánh thì chính là cô ta đánh. Về sau cô đừng tìm Tùy Tiểu Lỗi nữa, nếu không đừng trách tôi đến Sở giáo dục kiện cô tội đe dọa học trò.”

Cuối cùng hẳn ta còn bỏ lại một câu: “Cô để cô ta nhận xui xẻo đi”.

Quý Hân Nhiên vô cùng tức giận, đều nói học sinh là kẻ yếu vậy còn giáo viên? Gặp chuyện như vậy, đến nói lý lẽ còn không được.

Tổng Kiến Quân cũng đến, nhìn Lưu Lâm chật vật như vậy thì thở dài: “Anh đi tìm hiệu trưởng Nguyễn rồi, ý của anh ta là để Lưu Lâm đi xin lỗi sau đó trường sẽ bồi thường chút tiền cho qua chuyện”.

“Cái này không được, như vậy chẳng phải là thừa nhận Lưu Lâm đánh học sinh sao?”. Quý Hân Nhiên tuy biết trường cũng không mong làm lớn chuyện nhưng cách xử lý này cũng quá không công bằng. Hơn nữa, đối phương tham lam, vấn đề đền tiền cũng không dễ giải quyết như vậy đâu.

“Thôi đi, Hân Nhiên, thực sự không được, cứ vậy đi!”. Lưu Lâm đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Quý Hân Nhiên đến công ty của cha tìm Phó tổng là Trần Bình Đức. Trần Bình Đức lúc trước đi theo Quý Kiến Đông, nhiều năm qua đi, hai người còn thân thiết hơn anh em ruột thịt.

Cô hỏi thăm thì biết người cậu này của Tùy Tiểu Lỗi làm trong một công ty kiến trúc, tập đoàn Đông Hạo cũng có công ty xây dựng, bọn họ hẳn là thường xuyên tiếp xúc với một số công ty kiến trúc.

Cô vốn định tự bỏ tiền ra tìm hiểu chuyện này nhưng đối phương vô lại như vậy, nếu cầm tiền rồi còn cản ngược lại thì chẳng phải là càng rắc rối, tốt nhất là tìm người biết rõ mà đi nói chuyện.

“Ngô Đại Cương có ngoại hiệu “lưu manh”, đã từng có giao thiệp, cháu yên tâm, chút chuyện nhỏ này không thành vấn đề”. Trần Bình Đức thoải mái đáp.

Quý Hân Nhiên có chút lo lắng: “Chú Đức, hẳn ta là lưu manh có tiếng ở Hoàn Dương, rất khó chơi”.

“Hân Nhiên à, cháu yên tâm, hẳn ta cũng phải biết sợ người, chuyện này chú làm được, nếu chỉ một gã côn đồ còn không giải quyết được thì còn làm ăn gì?”.

Nói đến đây, lòng Quý Hân Nhiên cũng an tâm hơn, cô cũng biết làm bất động sản thì đều phải có qua lại giữa hắc bạch lưỡng đạo (ý chỉ xã hội đen).

Chuyện giải quyết thuận lợi quá cả dự kiến của cô, Ngô Đại Cương kia tự mình dẫn Tùy Tiểu Lỗi đến trường xin lỗi Lưu Lâm: “Đứa trẻ này cứ nói dối, người lớn chúng tôi lại tin, cô giáo Lưu, oan cho cô rồi, thực sự xin lỗi. Cô yên tâm, về sau chúng tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó cẩn thận, không gây phiền toái cho cô nữa”.

Thái độ tốt hơn mấy lần trước nhiều, đến cả hiệu trưởng Nguyễn cũng có chút sững sờ, không hiểu tại sao chỉ qua hai ngày mà đối phương đã thay đổi thái độ đến 180 độ như thế.

Lưu Lâm bắt đầu đi dạy, mọi chuyện lại trở về quỹ đạo bình thường,

Sau đó Ngô Đại Cương kia còn tìm Quý Hân Nhiên: “Cô Quý, thực sự xin lỗi, không biết cô là thiên kim của Quý tổng, lần trước mạo phạm đến cô, cô yên tâm, về sau ở Hoàn Dương có chuyện gì cứ đến tìm tôi...”

Quý Hân Nhiên thật sự là dở khóc dở cười, cũng không biết chú Đức tìm được nhân vật lợi hại nào.

Lưu Lâm biết đối phương sẽ không lương tâm cắn rứt, chắc chắn là có người giúp, hơn nữa 90% là Quý Hân Nhiên. Tuy rằng cô không biết rõ gia đình bối cảnh của Quý Hân Nhiên nhưng từ đợt bình bầu lần trước thì cũng biết là không tầm thường. Đường nhiên phỏng đoán của cô có chút sai lầm, chuyện lần này lại không liên quan gì đến Đỗ Trường Luân.

“Hân Nhiên, chị biết nhất định là em giúp chị, chị chẳng biết nên nói gì...”. Nói xong mắt lại đỏ bừng lên.

“Lưu Lâm, đừng như vậy, chẳng qua là lấy lại công bằng cho chị mà thôi”. Cô vỗ vỗ Lưu Lâm: “Qua rồi, chị quên chuyện khó chịu này đi, lại vui lên nào”.

Nói thì như vậy nhưng đến khi nhắc tới chuyện này với Đỗ Trường Luân thì vẫn rất bực bội.

“Làm lãnh đạo trường, giáo viên của mình bị người vu oan, không cố mà giải quyết còn bo bo giữ mình, gạt nhân viên qua một bên, thế nào bảo bọn em làm việc kiểu gì đây?”.

“Chuyện quan trường đều là như vậy, đâu ai muốn chịu tội thay người khác đâu em”. Đỗ Trường Luân thì lại có thể hiểu điều này.

Về thờ ơ của anh hoàn toàn chọc giận Quý Hân Nhiên: “Đỗ Trường Luân, anh có chút lòng thương xót được không? Bọn em là trường học, không phải là quan trường dơ bẩn của anh, nếu chút công bằng đó còn không thể cam đoan thì làm sao có thể để giáo viên yên tâm dạy dỗ học trò?”.

Cuối cùng vẫn bực tức mà bồi thêm câu: “Khó tránh lúc nào mặt anh cũng lạnh đăm đăm, chỗ các anh mà có ai nhiệt tình thì đúng là chuyện lạ”.

“Nói chuyện thôi, sao em kích động thế?” Đỗ Trường Luân nhíu mày.

Quý Hân Nhiên đứng dậy, thở phì phì mà đi vào phòng ngủ.

31. Chương 31

Cô thực sự không ngờ chuyện này lại để lại ảnh hưởng lớn đến Lưu Lâm như vậy.

Một buổi tối nửa tháng sau, cô phải trông lớp tự học về muộn nên về kí túc xá, Lưu Lâm tìm đến.

Cho dù đèn không quá sáng nhưng Quý Hân Nhiên vẫn nhìn ra mặt cô đỏ hồng.

“Lưu Lâm, chị làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lưu Lâm òa lên khóc: “ Hân Nhiên... Hân Nhiên...”

Quý Hân Nhiên hoảng sợ, vội hỏi: “Sao thế? Chị đừng khóc, từ từ rồi nói”.

Khóc được nửa ngày, Lưu Lâm mới bình tĩnh lại: “Chị chia tay với Tống Kiến Quân rồi!”

“Ồ?”. Lần này đến Quý Hân Nhiên nói không nên lời.

“Hai người cãi nhau sao?”. Yêu đương, cãi cọ rồi đòi chia tay là chuyện bình thường.

“Không phải, là chị đòi chia tay, chị phải kết hôn với người khác”. Mỗi câu nói như một quả bom.

“Lưu Lâm, chị điên rồi?” Hai người bọn họ yêu nhau được hai năm đại học rồi bốn năm làm việc, nếu không vì chuyện nhà cửa thì đã sớm kết hôn.

“Hân Nhiên, chị rất tỉnh táo, thật đó. Đúng, chị và anh ấy đi được đến bây giờ thực chẳng dễ dàng gì... Nhưng cuộc sống không phải chỉ cần có tình cảm, chuyện của anh chị, ban đầu nhà chị đã không đồng ý. Cha chị bị tiểu đường, tuần nào cũng phải đi xét nghiệm, em trai chị còn đang đi học, dân quê kiếm được bao nhiêu tiền, mẹ chị vẫn mong chị lấy người có điều kiện một chút, có thể giúp gia đình. Nhưng chị cố kiên trì nên mẹ cũng chẳng nói được gì...”

Quý Hân Nhiên không ngờ Lưu Lâm luôn lạc quan lại có nhiều tâm sự như vậy.

“Nhưng chị không thể quá ích kỷ, vì bệnh của cha mà nhà đã phải vay nợ rất nhiều tiền, em trai chị sắp lên đại học... Chẳng lẽ chị có thể vì bản thân mà trở mặt nhìn em trai bỏ học, còn bệnh của cha nữa, không có tiền rất khó mà duy trì...”

“Vốn chị còn có thể cố chịu nhưng chuyện vừa xảy ra kia khiến chị suy nghĩ, nếu không có em, chuyện chẳng biết sẽ thành ra thế nào? Em có biết không, chuyện này khiến chị hiểu được rất nhiều, xã hội này nếu không có tiền, không có bối cảnh thì thực sự là rất khó sống. Tống Kiến Quân là người chính trực, lương thiện nhưng những lúc như thế có tác dụng sao?”.

“Nếu phải có lỗi thì chị cũng chỉ đành có lỗi với Tổng Kiến Quân...”

Giọng Lưu Lâm trống rỗng, mơ hồ khiến Quý Hân Nhiên nhớ đến giọng cha Rafl trong “Tiếng chim hót trong bụi mận gai”.

Lưu Lâm phải lấy con trai một ông chủ cửa hàng thực phẩm đông lạnh. Dượng của cô làm kế toán ở đây, người đó gặp Lưu Lâm ở chỗ dượng cô rồi thích cô, dượng cô cũng nhiều lần nói tốt cho anh ta trước mặt Lưu Lâm, nói điều kiện nhà người ta tốt, gả qua đó thì chỉ cần chờ hưởng phúc, cha mẹ người kia cũng rất hài lòng. Lưu Lâm đương nhiên không đồng ý nhưng người đó vẫn luôn chung tình, còn chủ động cho cô vay tiền để chữa bệnh cho cha. Trước đó không lâu, dượng lại đến nhà nhắc tới chuyện này, mà Lưu Lâm vì chuyện lần trước mà đã có chút nản lòng, lại thêm bệnh của cha càng lúc càng nặng nên đồng ý.

“Anh ta cũng không học nhiều, chưa học hết trung học... người cũng không xấu, có lẽ sẽ nhanh chóng kết hôn...” Cô nói tựa như đang nói chuyện người khác vậy.

Quý Hân Nhiên không ngờ sẽ là kết cục này. Hai người bọn họ bên nhau, có lẽ cũng chưa từng nghĩ tới có ngày chia tay, tình yêu sẽ bị xé tan thành những mảnh nhỏ, tựa như cô và Mễ Kiều Dương khi trước, chỉ cảm thấy có tình yêu là sẽ có tất cả, tương lai ngay trước mắt mà đâu ngờ còn cả một bức tường thủy tinh dày ngăn cách khiến bọn họ phải đầu rơi máu chảy...

Lưu Lâm nhanh chóng chuyển khỏi trường cấp hai Hoàn Dương, đến trường thực nghiệm có điều kiện tốt nhất Hoàn Dương.

Ngày cô đi, có vài người mở tiệc chia tay, mọi người nói ít uống nhiều. Hân Nhiên chỉ nhớ Lưu Lâm nước mắt giàn giụa.

Về nhà, cô cứ tự thì thào: “Tình yêu là gì? ... Cái gì là tình yêu? Thế giới này thứ không đáng tin nhất chính là tình yêu, rõ ràng nhất chính là nó, một khi cần lựa chọn thì nó sẽ là thứ bị gạt bỏ đầu tiên... Thực ra nó chẳng là gì, có thì vẫn sống, không có cũng vẫn sống...”

Đỗ Trường Luân nhìn cô, chỉ thấy lòng càng lúc càng lạnh...

Ngày Lưu Lâm kết hôn, Tổng Kiến Quân uống rượu say khướt, khắp phòng đều là vỏ chai rượu. Hôm sau, anh ấy viết đơn xin từ chức, đi xuống miền Nam.

Trong trường có rất nhiều lời bàn tán, chủ yếu đều chỉ trích Lưu Lâm ham tài phú mà vứt bỏ bạn trai... Quý Hân Nhiên nghĩ, chắc gì Tổng Kiến Quân đã hận trách Lưu Lâm, ngày đó Lưu Lâm đã nói: “Nếu phải có lỗi thì cũng chỉ đành có lỗi với anh ấy...”

Thực ra, chị ấy cũng có lỗi với chính bản thân mình.

32. Chương 32

Sinh nhật của Quý Kiến Đông là vào cuối tuần.

Từ mấy ngày trước Trữ Băng đã gọi điện nhắc, Quý Hân Nhiên biết mẹ sợ mình quên, dù sao đây cũng là sinh nhật đầu tiên của cha sau khi cô kết hôn, nếu quên thì đúng là khó ăn nói. Thực ra cô sớm đã để ghi nhớ trong điện thoại.

“Cha em thích gì?” Đỗ Trường Luân vừa xem văn bản vừa hỏi.

“Tiền”. Quý Hân Nhiên đang nằm trên sofa, tay cầm quyển truyện tranh “Tổng Từ Thuyết” của Thái Chí Trung. Từ lần cãi nhau vì chuyện đồ đạc đó, cả hai đều có chút nhượng bộ. Quý Hân Nhiên vẫn không quen vào thư phòng đọc sách nhưng cô đọc xong thì sẽ nhớ cất sách về chỗ cũ. Đương nhiên cũng có lúc quên nhưng rất nhanh lại thấy sách đặt gọn gàng trên giá.

“Nói chuyện nghiêm túc với em đó. Sinh nhật cha dù sao cũng nên có quà chứ?”

Quý Hân Nhiên cất sách, ngồi dậy: “Em cũng nói thật mà, ông thích nhất đương nhiên là tiền, chỉ có kiếm tiền mới làm ông vui vẻ. Về phần tặng cái gì? Hình như ông chẳng thiếu gì, không tặng cũng chẳng sao”. Lúc ban đầu cô còn mua quà tặng nhưng sau này tiệc sinh nhật của ông về cơ bản thành một buổi tụ hội buồn bán, có đôi khi cô còn lấy cớ bận mà chỉ gọi về chúc mừng cho qua.

“Nhưng cũng không được, em thì có thể không mua gì nhưng chúng ta kết hôn rồi, chuyện ứng xử đối nội đối ngoại không thể lơ là được”.

“Vậy anh chọn cái gì chẳng được”

Mãi đến lúc đi trên đường cô mới nhớ ra mà hỏi: “Anh mua gì thế?”

“Nhờ người viết bức thư pháp”. Đỗ Trường Luân chỉ ra ghế sau.

“Suýt thì em quên, cha em rất thích học đòi văn vẻ”. Trong nhà có rất nhiều tranh, chữ của những người nổi tiếng trong tỉnh

Quý Kiến Đông mời hẳn một đầu bếp từ khách sạn về nhà nấu, cũng chẳng cần cô giúp gì. Lần này không như mọi khi, chỉ là tiệc gia đình, cũng chỉ mời thêm phó tổng giám đốc Trần Bình Đức của công ty mà thôi.

“Chú Đức, sao không đưa Tiểu Dung đi?”. Trần Bình Đức và nhà bọn họ đều rất quen thân.

“Nó ấy à, nếu ngoan bằng nửa cháu thì chú đã bớt lo”. Tiểu Dung là con gái của Trần Bình Đức, nổi tiếng điêu ngoa, ngang bướng.

Quý Kiến Đông hiển nhiên rất hài lòng với món quà của Đỗ Trường Luân, khen không dứt: “Chữ đẹp, chữ đẹp lắm!”

Quý Hân Nhiên đi qua xem, thì ra là tác phẩm của một nhà thư pháp nổi tiếng trong thành phố, nghe nói tác phẩm của ông rất được yêu thích cả ở trong và ngoài nước, nhiều quan chức lớn đều thích treo tác phẩm của ông trong nhà nhưng tính tình ông lại cổ quái, rất khó cầu.

Quý Hân Nhiên cảm thấy sắc mặt Trữ Băng có vẻ không tốt lắm, trông rất tiêu tụy.

“Mẹ, gần đây có phải mệt mỏi quá không? Sao sắc mặt kém vậy?”

“Mệt? Mẹ mà mệt được sao, mẹ nhàn quá ý chứ, các con rảnh về nhà ăn cơm với mẹ là tốt rồi”.

Sau khi kết hôn cô cũng ít về nhà, có lẽ mẹ rất buồn, lòng cô cảm thấy rất áy náy.

“Mẹ, nói bao nhiêu lần rồi, mẹ đi du lịch, thăm thú các nơi đi, cả ngày chỉ có ở nhà, không buồn mới là lạ”.

Trong khu nhà có câu lạc bộ, đủ các phương tiện giải trí, chỉ tiếc Trữ Băng và Quý Hân Nhiên đều không thích những chỗ như vậy.

“Cha con bận rộn như thế, mẹ đi một mình có ý nghĩa gì? Đợi qua vài năm nữa, cha con nghỉ ngơi, cũng có nhiều thời gian hơn”.

Trữ Băng bỗng nhiên nhớ ra cái gì, thấp giọng hỏi: “Hân Nhiên, các con định bao giờ thì sinh con đây? Tuần trước mẹ gặp dì Dương, bà ấy đã làm bà nội rồi, haha, đứa bé kia đáng yêu lắm”.

“Mẹ, giờ làm gì có ai vừa cưới đã sinh con?”. Bản thân cô còn chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Đứa con hẳn sẽ kéo dài tình yêu mỹ mãn và cuộc hôn nhân hạnh phúc. Nhưng cuộc hôn nhân của cô tựa như món đồ ăn nhanh, dựa trên nền tảng này mà sinh con thì đúng là hoàn toàn không có dinh dưỡng gì. Đỗ Trường Luân cũng chưa từng bàn chuyện này với cô nhưng anh vẫn luôn dùng biện pháp tránh thai, hẳn là chưa muốn có con.

Đàn ông lúc ăn cơm cũng không thể ngừng bàn chuyện tiền tài, chính trị.

Chú Đức rất tán thưởng Đỗ Trường Luân: “Tuổi còn trẻ mà đã làm phó chủ nhiệm, tiền đồ rộng mở lắm đây”.

“Nếu trên chốn quan trường thì phải có hậu thuẫn, cha rất thân với Phó thị trưởng Lưu chỗ con, phải bảo ông ấy chiếu cố đến con hơn...” Quý Kiến Đông cũng lên tiếng.

“Cha, chuyện của chúng con cha đừng can thiệp”. Chưa đợi Đỗ Trường Luân mở miệng thì Quý Hân Nhiên đã nóng nảy.

“Hừ, còn không phải vì muốn tốt cho các con, dựa vào chính mình thì đợi bao giờ mới thành công”

“Được rồi, trên bàn ăn đừng nói chuyện công việc”. Trữ Bằng vội hoà giải.

Trên đường trở về, Đỗ Trường Luân vẫn im lặng.

Quý Hân Nhiên nghĩ anh để ý những lời Quý Kiến Đông nói: “Tính cha em là thế, việc gì cũng tự cho là đúng, anh đừng nghĩ nhiều”.

Đỗ Trường Luân như đang nghĩ gì đó mà hồi lâu không đáp. Mãi đến lúc chờ đèn xanh ở ngã tư đường thì đột nhiên lại nói: “Lúc nào lựa lời khuyên cha em, quan trường hiểm ác, chuyện gì cũng có thể xảy ra, đừng quá thân thiết với phó thị trưởng Lưu”

“Khuyên ông ấy”. Quý Hân Nhiên bật cười: “Có bao giờ ông ấy chịu nghe ai nói, chuyện của em không muốn ông ấy quản, chuyện của ông ấy đương nhiên em cũng sẽ không tham gia”.

33. Chương 33

Lúc cuối tuần về nhà, dưới lầu có rất nhiều người trong công ty chuyển nhà, hình như là Tiểu Loan ở lầu trên chuyển nhà.

Buổi tối nhắc đến chuyện này với Đỗ Trường Luân: “Hình như Tiểu Loan ở trên lầu chuyển nhà”.

“Bọn họ ly hôn”. Ngữ điệu của Đỗ Trường Luân như thể đang nói “ăn cơm đi” vậy.

“Hả?” Quý Hân Nhiên há hốc miệng

Cũng khó trách cô giật mình như vậy, vợ chồng Tiểu Loan cũng trạc tuổi bọn họ, kết hôn sớm hơn cô và Đỗ Trường Luân một chút. Bình thường, vợ chồng son đi đâu cũng tay nắm tay, lúc chiều muộn còn có thể thấy bọn họ đang tản bộ trong vườn hoa của khu nhà, bọn họ là mô hình tiêu biểu của cặp đôi ân ái trong khu.

Vợ chồng như vậy mà cũng ly hôn?

Cô không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng, ăn cơm cũng chẳng còn cảm giác ngon.

“Em làm sao thế?” Đỗ Trường Luân ngạc nhiên, khi này còn ỏn mà.

“Hôn nhân là chuyện thật mong manh...” Cô có chút thổn thức.

Đỗ Trường Luân ngắt đầu: “Đúng là bệnh nghề nghiệp, chuyện gì cũng phải quy nạp, tổng kết rồi cảm khái?”.

“Cái này có gì không tốt, lấy đó làm gương, tránh để xảy ra với bản thân”.

Thực ra trong lòng cô cũng có chút sợ hãi, với cuộc hôn nhân này, cô không có tự tin.

“Cô giáo Quý, có một số chuyện không thể so sánh, giống như hôn nhân, vấn đề bọn họ gặp phải chắc gì chúng ta đã gặp, vấn đề của chúng ta chắc gì bọn họ đã biết”.

Thật ra cô biết anh nói cũng có đạo lý nhưng trong lòng luôn cảm thấy có chút khúc mắc.

“Được rồi, anh nói cho em lý do bọn họ chia tay? Vợ của Tiểu Loan ngoại tình với giám đốc công ty cô ấy, cô ấy chê Tiểu Loan kiếm ít tiền, không có tiền đồ, tóm lại theo lời cô ta nói thì là “quá chán những ngày tháng như thế”...”

Đỗ Trường Luân không thích tò mò chuyện của người khác nhưng chuyện của bọn họ cả cơ quan chẳng ai không biết, anh muốn làm lơ cũng khó.

“Nhưng cô giáo Quý của chúng ta lan tâm huệ chất, cho nên anh chẳng phải lo sẽ gặp vấn đề này”. Anh nháy mắt nhìn Quý Hân Nhiên.

“Sao anh biết em sẽ không tham phú phụ bần? Đồ tự cao tự đại”. Cô không nhịn được mà chế giễu anh.

“Nếu là thế thì lúc trước em đã chả lấy anh”. Lần này nói rất nghiêm trang.

Thấy cô không nói gì, Đỗ Trường Luân đứng dậy vỗ vỗ vai cô: “Được rồi, đừng buồn lo vô cớ, nếu phải thấy bất an thì cũng phải là anh mới đúng? Đừng để chuyện của người khác làm ảnh hưởng đến cảm xúc của em”.

Anh đổ dành một hồi khiến tâm tình Quý Hân Nhiên khá lên rất nhiều nhưng cảm giác vô định với hôn nhân luôn không thể gạt bỏ.

Lúc ngồi một mình cô sẽ cẩn thận suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô đã hiểu vì sao mình mãi cảm với chuyện ly hôn của người khác như vậy, trong tiềm thức, cô không mong cuộc hôn nhân của mình có sóng gió gì.

Điều này khiến lòng cô càng rối loạn, cô luôn không thích quá ỷ lại, toàn tâm toàn ý vào thứ gì đó vì đến khi mất đi nó, cảm giác như vỡ vụn. Cô từng trải qua một lần và không muốn thử lần thứ hai nữa.

Thứ tư, Quý Hân Nhiên xin nghỉ nửa ngày mà về Vân Hải.

Triệu Nghị Hiểu nói cho cô rằng Mễ Kiều Dương bị bệnh, thủng dạ dày, đang phẫu thuật trong bệnh viện.

Lúc cô vào phòng bệnh, Mễ Kiều Dương đang vừa truyền dịch vừa ngủ. Cũng chỉ mấy tháng không gặp mà đã gầy đi rất nhiều, tóc cũng dài ra nhiều, có vẻ rất tiêu tụy.

“Hân Nhiên, em đến rồi?” Chẳng biết anh tỉnh lại từ khi nào.

“Anh có thể cử động sao?” Thấy anh định ngồi dậy, cô vội đỡ tay anh.

“Hi, cũng chẳng sao, bác sĩ còn dặn anh phải chịu khó vận động, nằm mãi đau người lắm”.

“Sao chỉ có mình anh, bọn họ đâu?”. Ở Vân Hải, Mễ Kiều Dương không có người thân, nghe Triệu Nghị Hiểu nói đều là mấy bạn học cũ luôn phiên chăm sóc.

“À, công ty anh có mời một cô bé đến, truyền xong đi ra ngoài rồi. Ày dà, cô ấy ở đây lúc nào cũng liên thoáng, màng nhĩ của anh sắp thủng rồi”. Anh khoa trương sờ sờ tai.

“Anh đó, có người chịu nói chuyện cùng còn không biết quý”. Cô lấy bình giữ nhiệt ra: “em có hầm canh cho anh, có đói không, ăn luôn cho nóng”.

Mễ Kiều Dương mở bình giữ nhiệt rồi ngửi ngửi nói “Thơm quá!”, đột nhiên anh lại cười: “Cũng chẳng biết nước sôi trong phích có đủ uống không nữa?”

“Lại trêu em, cho anh mận chết đi”.

Chuyện này cũng có diễn cố, khi học đại học, có lần Mễ Kiều Dương bị cảm, Quý Hân Nhiên đến kí túc xá thăm, thấy anh không ăn được gì thì về dùng nồi cơm điện mà nấu mỳ cho anh, kết quả nhỡ tay cho hơi nhiều muối. Mễ Kiều Dương cũng chẳng nói gì, hỏi anh còn khen ngon, sau này cô mới biết, bát mỳ đó của cô mận chết người, hôm đó Mễ Kiều Dương uống sạch nước sôi trong kí túc xá.

Mễ Kiều Dương cười lớn, không khí thoải mái hơn nhiều.

“Nghe Nghị Hiểu nói hình như là công ty thuốc của anh đầu tư không được thuận lợi?”.

“Ai dà, hạng mục nhập khẩu đó còn đang đợi ban lãnh đạo phê duyệt mà không được, lần nào hỏi cũng bảo là chưa nghiên cứu, đúng là thói quan liêu hại chết người...” Mễ Kiều Dương có hơi bức bối.

Hai người đang trò chuyện thì một cô gái trẻ xách theo rất nhiều đồ đi vào. “Ai dà, Mễ tổng, anh tỉnh rồi? Những đồ anh cần không dễ mua, tôi phải chạy đi chạy lại mới mua đủ đó”.

Không cần nói Quý Hân Nhiên cũng biết đây chính là cô gái anh vừa nói, thực ra cũng chẳng trẻ hơn bọn họ là bao, có điều khí chất, khuôn mặt trông như trẻ con.

“À, đây là Tiểu Hồ trong công ty anh, đây là... bạn học của tôi, Quý Hân Nhiên”. Mễ Kiều Dương giới thiệu hai người.

“Chào chị, chào chị, chị là bạn học với sếp Mễ đây thì chắc cũng học bên xây dựng? Chị làm ở đâu ạ?”

Cô gái này quả nhiên là có thói quen hỏi nhiều.

“Được rồi, Tiểu Hồ, sao cô vẫn không bỏ được thói quen điều tra họ khẩu người khác thế?”

Lúc vừa đến công ty làm bị cô nàng này làm cho phiền muốn chết. Tiểu Hồ khẽ lẩm bẩm: “Lại bị Mễ tổng mắng”.

Quý Hân Nhiên cười cười, cảm thấy cô gái này rất thú vị.

Từ phòng bệnh ra chờ thang máy, cô bất ngờ đụng phải Đỗ Trường Luân, anh và vài người khác bước ra khỏi thang máy, hiển nhiên là cũng nhìn thấy cô và cũng giật mình.

Hôm nay Quý Hân Nhiên nghĩ không nói cho anh, thang máy vừa vận đã đến, cô không muốn chào hỏi nên vội bước vào.

Buổi tối lúc Đỗ Trường Luân về thì Quý Hân Nhiên đã nấu cơm tối xong.

“Em không khỏe? Hay là ai bị bệnh?”. Quý Hân Nhiên rất chuyên nghiệp ít khi xin phép nghỉ vì việc riêng, lúc thấy cô ở trong việc anh thực sự rất hoảng sợ.

“Bạn đại học của em bị bệnh nên em đi thăm”. Giọng Quý Hân Nhiên chẳng chút cảm xúc: “Còn anh?”

“Xí Nghiệp luyện kim Đông Giang xảy ra sự cố, anh cùng cấp trên đi thăm công nhân bị thương”. Thực ra Quý Hân Nhiên sớm đã đoán ra chuyện này.

“Sao nhìn thấy anh lại như chuột thấy mèo thế, chạy trốn nhanh như vậy?”. Anh vốn định ra nói chuyện với cô.

“Em thấy lãnh đạo cấp cao là sợ rồi, chân mềm nhũn, tránh làm anh mất mặt”. Quý Hân Nhiên nửa đùa nửa thật.

Cơm nước xong xuôi, Đỗ Trường Luân vào thư phòng, vừa đọc tài liệu được một chút thì Quý Hân Nhiên vào.

“Có chuyện gì?”. Bình thường rất ít khi cô đến đây.

“Ừm... Có chuyện muốn nhờ anh giúp...” Cô ấp a ấp úng.

“Nói đi”, anh buông văn kiện trong tay.

“Là thế này... xí nghiệp chế biến thuốc Hải Sơn có một dự án đang chờ xét duyệt, anh có thể thúc giục bọn họ một chút không?”

Đỗ Trường Luân xoay người, như có chút suy nghĩ mà nhìn cô: “Hình như đây là lần đầu tiên em chủ động mở miệng nhờ anh giúp đỡ?”

“Không được thì thôi”, cô xoay người định đi, sớm biết là anh khó nói chuyện mà.

“Đừng đi, lần đầu tiên vợ nhờ anh giúp, sao anh có thể từ chối?” Đỗ Trường Luân giữ cô lại: “Yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em việc này”. Ngoài miệng thì nói thế nhưng sắc mặt trông cũng không khá là mấy.

Nhưng quả thật anh nói được thì làm được.

Mễ Kiều Dương xuất viện rồi gọi điện thoại đến: “Hân Nhiên, tin tốt đây, dự án kia của bọn anh được phê duyệt rồi...”

Lúc về nhà, nhắc đến chuyện này với Đỗ Trường Luân: “Cảm ơn anh”

“Quý Hân Nhiên, từ bao giờ em trở nên khách khí như vậy?”

Mặt anh tối sầm lại rồi đi thẳng vào thư phòng.

Đúng là quái lạ, Quý Hân Nhiên chẳng biết là mình đã chọc giận anh khi nào nữa.

34. Chương 34

Những ngành khác đều làm từ đầu năm đến cuối năm, chỉ có trường học là ngoại lệ, bắt đầu nghỉ hè chính là chấm dứt một học kì, nghỉ hè là kì nghỉ chính thức của giáo viên và học trò, nghỉ đông thì chỉ là quá độ.

Lễ tổng kết cuối năm kết thúc, học sinh rời trường, kì nghỉ bắt đầu.

Quý Hân Nhiên thu dọn qua loa kí túc xá, mang vài thứ theo, lúc khóa cửa đột nhiên có chút cảm khái. Cảnh tượng đầu vô mồm cùng Lưu Lâm lúc nghỉ hè năm trước vẫn còn rõ ngay trước mắt nhưng giờ đã là cảnh còn người mất.

Nhớ lại đã được một thời gian không gặp Lưu Lâm, từ sau khi cô ấy rời khỏi đây, số lần hai người gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, chỉ là thỉnh thoảng gọi điện thoại hoặc chat chit với nhau một chút, thành phố chẳng lớn, hai trường chẳng quá xa chỉ là cô hơi sợ gặp mặt nhau. Trong tiềm thức, cô mong Lưu Lâm sống thật tốt nhưng lại sợ thấy cảnh cô ấy sống không tốt.

Thời gian còn sớm, cô gọi cho Lưu Lâm, hẹn ra công viên ở phía Đông thành phố gặp mặt.

Giữa mùa hè, trong công viên chỉ có mấy ông bà cụ, xa xa cũng chỉ có vài đứa trẻ đang chơi đùa trên con đường.

Hồ sen nhân tạo nước xanh biêng biếc, chỉ cần nhìn đã cảm thấy thời tiết dịu mát đi rất nhiều, cô ngồi xuống đình nhỏ cạnh hồ.

Lưu Lâm cũng từ trường đi tới, sau khi cô được điều tới trường thực nghiệm thì cũng không làm chủ nhiệm nữa. Thực ra, bất luận là thế nào thì Lưu Lâm vẫn là một giáo viên chủ nhiệm rất tận tâm, Quý Hân Nhiên rất tiếc.

Sau khi kết hôn, cách ăn mặc của cô có sự thay đổi rõ rệt. “Mấy ngày không gặp đã xinh đẹp thế này rồi?”. Cô chẳng biết nói gì nên đành nửa đùa nửa thật.

“Nếu chị còn ăn mặc như trước thì sẽ bị người khác cho rằng lấy nhầm chồng mất!” Lưu Lâm trào phúng.

“Sống thế nào? Chị có ổn không?”. Cô hỏi điều mà mình luôn trăn trở.

“Trong mắt người ngoài thì đương nhiên là “rất tốt”, áo cơm không lo, hơn nữa vì nhà chồng có quan hệ mà ở trong trường cũng được chiều chuộng, chị nghĩ đây là điều trước kia chị muốn, cho nên, xem như cũng không tệ”. Lưu Lâm cười khổ: “Chỉ là mọi người trong nhà anh ấy đều rất đề phòng chị... Cái này cũng chẳng trách người ta được, động cơ kết hôn của chị vốn không đơn giản, bọn họ sợ có ngày chị giành giật tài sản nhà họ... Cũng may, anh ấy đối xử với chị rất tốt... Hân Nhiên à, cá và tay giấu không thể chọn cả hai, như vậy cũng là tốt rồi...”

Nhất thời Quý Hân Nhiên cũng không biết nên nói gì, quả thực, từ khi Lưu Lâm lựa chọn cuộc hôn nhân này, có lẽ đã đoán trước được kết quả này.

Hai người nói chuyện cho đến lúc mặt trời ngả về tây, lúc chia tay, Lưu Lâm do dự rồi hỏi: “Hân Nhiên, em có tin tức gì về Tống Kiến Quân không?”

Quý Hân Nhiên lắc đầu “Anh ấy không liên lạc với chị?”

“Có lẽ cả đời này anh ấy cũng không muốn gặp lại chị”. Lưu Lâm u buồn nói.

Tâm tình Quý Hân Nhiên vì sắp đến ngày nghỉ nên cũng dần trở nên thoải mái.

Cô làm bàn đầy đồ ăn khiến lúc vừa về nhà Đỗ Trường Luân đã phải nghi hoặc mà hỏi: “Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?”

“Sao lại hỏi thế?” Quý Hân Nhiên bưng món ăn cuối cùng lên bàn.

“Bữa tối thịnh soạn thế này chẳng lẽ là hoan nghênh anh về?”. Về mặt anh rất khó tin: “Lần trước anh đi công tác từ Bắc Kinh về em cũng chỉ nấu một bát mì thôi mà”.

Nói đến đây Quý Hân Nhiên có hơi ngượng. Lần đó anh đi công tác, lúc về đã gọi cho cô nói tối về nhà ăn cơm. Kết quả ở trường có một giáo viên vị ốm, cô phải dạy thay, lúc về nhà thì đã muộn, trong nhà chỉ còn lại mì sợi, ra ngoài mua cũng không kịp. Cô đành nấu mì trứng, hơn nữa còn trình trọng nói với Đỗ Trường Luân đang bất ngờ rằng, đây là quy củ bản địa: vợ chồng đi xa rồi gặp lại thì phải ăn mì.

Cũng chẳng biết anh có tin hay không mà cũng ăn hết hai bát đầy ứ.

“Từ mai trở đi, Đỗ chủ nhiệm sẽ được hưởng thụ những bữa tối thịnh soạn”.

“Được nghỉ hè, thảo nào tâm tình tốt như vậy?”

Đỗ Trường Luân thay quần áo rồi ngồi xuống: “Cũng chẳng biết có thể hưởng thụ được bao nhiêu bữa tối thế này?”. Nghỉ hè lâu như vậy, dựa vào tính tình của Quý Hân Nhiên, ngày nào cũng ở nhà chắc là buồn muốn chết.

“Đúng thế, hơn 50 ngày nghỉ cơ mà. Ở nhà suốt quá lãng phí, hay là đi du lịch?”

“Em muốn đi đâu?” Đỗ Trường Luân cũng có hứng thú.

“Có cơ hội thì em muốn đi về phía tây bắc, thử nghiệm một chút sự hào hùng của “Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên” và sự thê lương của “cổ đạo tây phong sáu mã”... Còn cả Hồ Thanh Hải, đó vẫn là giấc mơ của em...”

Từ rất lâu về trước, có một lần tình cờ cô đọc được một đoạn văn trên tạp chí có tên: Một giọt lệ. “Có người nói, hồ nước trên núi cao ấy chính là một giọt nước mắt của địa cầu. Nói như vậy, nước mắt bên gối của em chính là bắt nguồn từ...”

Câu chuyện tình yêu lãng mạn đó đã khiến cô rất xúc động, từ đó trở đi, hồ Thanh Hải là nơi cô luôn khát khao được đặt chân đến.

Chỉ là không biết người ngồi chung bàn ăn này có phải là người sẽ cùng cô đi đến Thanh Hải?

Cô nhìn Đỗ Trường Luân mà thất thần.

Đỗ Trường Luân không biết một câu nói vô ý của mình lại chạm tới suy nghĩ thầm kín của Quý Hân Nhiên như vậy. “Cô giáo dạy văn quả là giỏi liên tưởng, em lại để hồn phách lạc đến tận đâu rồi?”

Lấy lại tinh thần, Quý Hân Nhiên khẽ thở dài: “Ăn cơm thôi, dù sao anh cũng rất bận”.

“Ngoài Tây Tạng thì mấy tỉnh miền Tây anh đều đi rồi”. Đỗ Trường Luân chậm rãi nói.

“Đi du lịch cơ quan, chẳng qua chỉ là cưỡi ngựa xem hoa”. Cô khinh thường nhất chính là kiểu đi du lịch theo đoàn, chính là kiểu chỗ nào cũng dạo qua, đây cũng là lý do chủ yếu khiến mấy năm nay cô chẳng đi đâu.

“Mấy chỗ này đều là khi còn học đại học, nhân dịp nghỉ đông, nghỉ hè mà đi, mấy đứa bạn cùng xách balo đi, ngồi xe lửa, ô tô, có khi còn đi cả xe cam nhông, từng ở trong lều của những người dân du mục... Giờ còn đâu nhiệt huyết như trước nữa?”. Quả thực là chẳng vương bận gì, đi đến đâu tính đến đó...

Thì ra trong lòng mỗi người đều có một giấc mộng, chẳng qua người ngoài không biết mà thôi.

“Ăn cơm đi, đừng lãng phí đồ ăn”

Nói tới nói lui, Quý Hân Nhiên vẫn cùng Trữ Băng đến công ty du lịch một lần, cô vốn chỉ muốn xem qua nhưng cô nàng hướng dẫn viên du lịch lại giới thiệu quá nhiệt tình khiến cô thấy mất hứng, cũng may tâm tình Trữ Băng rất tốt, coi như là tổ lòng hiếu thảo vậy.

“Chờ ba con rảnh thì để ông ấy cùng mẹ đi du lịch. Mẹ thích nhất là xem những kiến trúc khác lạ”. Trữ Bạng biết Quý Hân Nhiên không thích kiểu du lịch này, chẳng qua là đưa bà đi mà thôi.

“Bình thường con chỉ ở chơi không, được nghỉ thì nên chăm lo cho gia đình cho chu đáo vào, sau này đừng có chạy lung tung nữa, làm sao cho ra dáng người vợ đảm đi chứ”

“Biết rồi thưa mẹ, mẹ chính là tấm gương đấy ạ”. Cô hơi sợ đề tài này.

Sau khi trở về, Đỗ Trường Luân hỏi cô: “Thế nào? Lần này đi du lịch?”

“Ừm, mẹ em rất vui”

35. Chương 35

Đỗ Trường Luân nói rất chuẩn, Quý Hân Nhiên là loại người không chịu ngồi yên một chỗ.

Mấy ngày nay, cuộc sống của cô đúng là đảo lộn tùng phèo, tối thì lên mạng đến 1,2h sáng, sáng tỉnh dậy mặt trời đã quá vài con sào, Đỗ Trường Luân đã đi làm từ lâu.

(Cuộc sống của chị em chúng mình)

Ngày nào cô cũng chỉ ra ngoài vào lúc chạng vạng, đi mua đồ ăn rồi về nhà chuẩn bị bữa tối, sau đó chờ Đỗ Trường Luân về nhà, dường như cả ngày việc quan trọng nhất cũng chỉ là lo cho bữa tối mà thôi.

Cô gọi điện thoại cho Triệu Nghệ Hiểu: “Buồn muốn chết, cả ngày ngày ngốc ở nhà”.

“Quý Hân Nhiên, cậu ở nhà ngồi điều hòa, lương vẫn đến tay mà còn dám oán giận?”. Triệu Nghệ Hiểu bực bội, cô là phóng viên, ngày nắng nóng đỉnh điểm mà vẫn phải ra ngoài chạy tin.

“Huhu, thật đấy, Nghệ Hiểu, xem ra làm phụ nhân sang quý không phải ai cũng làm được đâu”.

“Có người nuôi thì mình từ chức ngay”

“Ha ha, cậu đừng có làm tổn thương tự tôn của Hách Lực chứ, chẳng nhẽ người ta không nuôi nổi cậu sao?”

“Anh ấy ấy à, nuôi một người còn được, tương lai có trẻ thì làm sao?”

“Ái dà, cậu còn muốn anh ấy đi tìm vợ trẻ sao?”

Triệu Nghệ Hiểu kêu lớn: “Quý Hân Nhiên, là trẻ con, chẳng nhẽ cả đời là DINK?”

(DINK: hình thức gia đình thu nhập gấp đôi nhưng không trẻ con: Double I e, No Kids)

Đấu khẩu với Triệu Nghệ Hiểu nửa ngày, tâm tình cũng khá hơn nhiều.

Thấy cũng gần trưa, cô nấu bữa ăn qua loa rồi ra ngoài vừa ăn vừa xem TV, tin bản địa đang báo thời tiết cực nắng nóng, các bãi biển đều chật kín người...

Mắt cô sáng bừng, đúng thế, có thể đi bơi mà!

Từ khi mới 7 tuổi, lúc ấy cô còn ở tập thể, ở khu đó có 2 cậu bé ngày hè đều chạy tới một đập nước ở ngoại ô thành phố chơi đùa, kết quả một người rơi xuống nước, người kia xuống cứu, cuối cùng đều chết đuối. Chuyện này xảy ra khiến nhiều phụ huynh vội vã khóa cửa chốt con, chỗ nào có nước cũng không cho con bén mảng đến. Trữ Bạng luôn dặn dò Quý Hân Nhiên không được tự mình đi chơi lung tung nhưng Quý Kiến Đông lại đưa cô đến cung thiếu nhi học bơi. Lý do của ông cũng rất đơn giản: Đâu thể cả đời cấm cô không ra biển, không gần nước nhưng nếu cô học bơi thì hệ số an toàn sẽ cao hơn nhiều.

Cô rất thích bơi lội, dù học sau nhưng lại là học viên có thành tích tốt nhất. Nhớ lúc ấy cô còn thi nín thở với mấy cậu con trai nhưng chưa từng thua. Cho nên cô nói mình bơi giỏi cũng chẳng phải là chém gió.

Buổi chiều cô lái xe đến Đông Than, Đông Than không phải là bãi biển tiêu chuẩn, nằm sát bên một bãi biển lớn, một bên là bờ cát dài, một bên là đá ngầm, bởi vì quá gần khu đá ngầm nên không được khai thác thành bãi tắm.

Mùa này những bãi tắm đều như sôi sục như nấu bánh chèo, đương nhiên cô sẽ chẳng đến đó. Đông Than rất yên tĩnh, người đến bơi cũng không nhiều, đều là một số người ở gần đến bơi, cách đó không xa, ở bãi đá ngầm còn có một số đứa trẻ đang bắt cua.

Tắm biển hơn hai tiếng, cảm giác thoải mái, mát mẻ hơn thì cô mới lên bờ.

Liên tục mấy ngày cô đều đến Đông Than bơi, vì bài học xe đạp lần trước vẫn còn đó nên cô không nói cho Đỗ Trường Luân rằng mình đi bơi.

Nhưng Đỗ Trường Luân vẫn biết. Đầu tiên anh còn thấy lạ, đột nhiên cô lại dậy sớm như vậy. Vì trời nóng nên ở nhà Quý Hân Nhiên chỉ mặc áo ba lỗ, anh phát hiện tay cô và sau lưng đều râm nắng.

“Em lại đi đạp xe?”. Đôi khi anh cũng lên diễn đàn kia xem, biết gần đây bọn họ lại có rất nhiều hoạt động.

“Xe không có thì đạp cái gì?” Nhắc lại cô vẫn còn giận.

Đỗ Trường Luân cảm thấy có đôi khi cô như là trẻ con: “Nhìn tay em đi, còn cả sau lưng nữa, phơi nắng đến sắp tróc da rồi, chứng cứ rành rành thế mà còn nói không đi?”

Quý Hân Nhiên lén nhìn lại, ánh mặt trời thật lợi hại, màu da những chỗ này thật bắt mắt.

“Em đi bơi”

“Ra bờ biển?”

“Đúng thế, nóng thế này, ra biển ngâm nước”

“Chỗ đó thì khác gì nấu bánh chèo đâu?”

Giờ đang là mùa du lịch, bãi tắm biển lúc nào cũng tấp nập.

“Em đến Đông Than, ở đó vắng hơn nhiều.”

Khách du lịch rất ít khi đến đây.

“Ở đó có đá ngầm, cũng không có nhân viên cứu hộ, rất nguy hiểm”. Đỗ Trường Luân nhú mày.

“Cái này thì anh yên tâm, he, đến biển thì em chính là cá, không thành vấn đề”. Cô rất tự tin. Cuối cùng cô lại dặn thêm: “Đúng rồi, đừng nói chuyện này ẹ em, mẹ em lúc nào cũng lo lắng”.

36. Chương 36

Cuối cùng thì vẫn gây rắc rối

Hôm đó thời tiết vô cùng oi bức, hoa lá trong vườn đều ủ rũ, ngay cả tiếng ve huyên náo cũng chẳng còn.

Cô theo lệ thường, 4h ra bãi biển nhưng vừa đi thì lại nhận được điện thoại của Triệu Nghị Hiểu. Thì ra em gái của Hách Lực tới, Hách Lực bận mà Triệu Nghị Hiểu cũng có cuộc phỏng vấn quan trọng không thể thoát thân nên đành nhờ Quý Hân Nhiên đi đón.

Vội vàng đến nhà ga nhưng ga lại quá đông, chờ đến lúc hai người đi ra thì trời đã nổi gió, âm u. Đi được nửa đường thì bắt đầu mưa, gió lốc khiến những hạt mưa đập lên cửa kính xe, có thể nghe rõ từng tiếng lộp độp.

Cô thầm thấy bản thân may mắn, may mà không ra biển.

Trên đường về nhà từ chỗ Triệu Nghệ Hiếu thì trời đã mưa rất to, cần gạt nước hoạt động hết công suất thì tầm nhìn vẫn rất kém.

Lúc vừa vào cửa thì mới phát hiện di động để quên trên tủ để giày, mở ra xem thì hoảng hốt: 13 cuộc gọi nhỡ, đều là Đỗ Trường Luân.

Ngày thường rất ít khi anh gọi điện cho cô, nhất định là có chuyện gì đó.

Cô vội vàng gọi lại nhưng kết quả là di động của đối phương đã tắt.

Ngoài cửa, mưa dường như càng lớn, phòng rất tối, cô bật điện, lại gọi vài lần nhưng vẫn tắt máy, gọi đến văn phòng anh thì mới biết: Chủ nhiệm Đỗ ra ngoài từ chiều vẫn chưa về.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, thực sự không nghĩ ra Đỗ Trường Luân có việc gì gấp để tìm cô, có lẽ là nhắc cô đừng quên đóng cửa sổ, mấy chuyện này cô cũng khá xuề xòa.

Chờ khi cô mở TV ra thì không khỏi thán cảm kích Triệu Nghệ Hiếu. Trong TV nói, vì thời tiết thay đổi mà biển có bão, có ba khác du lịch đến Đông Than du ngoạn đã bị sóng biển cuốn đi, các cơ quan chức năng đang tìm cách cứu trợ.

Tuy rằng cô tự tin với khả năng bơi lội của mình nhưng thời tiết này không ai dám nói trước điều gì.

Đã qua giờ tan tầm, Đỗ Trường Luân còn chưa về, lúc này khiến cô sốt ruột. Đỗ Trường Luân là người rất nguyên tắc, phải tăng ca hoặc có xã giao thì anh đều dặn trước cho cô, đây là lần đầu tiên.

Cô chạy đến cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài, thực ra cũng chẳng nhìn rõ được gì.

Ngoài cầu thang có tiếng bước chân vang lên, đến cô cũng thấy lạ, cô lại có thể nghe ra đó không phải là bước chân của Đỗ Trường Luân, bước chân anh không nặng nề mà rất có tiết tấu.

Đợi đã lâu, trời đã tối hẳn, mưa vẫn không ngớt.

Cuối cùng, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc đó, cô vội ra mở cửa.

Cửa mở, cô ngây người. Đỗ Trường Luân đứng đó, cả người ướt sũng, cô chưa từng thấy anh chật vật như vậy bao giờ, quần xắn cao, áo trắng chẳng biết đựng phải cái gì mà trở nên bẩn thỉu lắm, vài cúc áo cũng sắp bung...

Còn chưa kịp hỏi đã bị anh ôm chặt, anh ầm ả hỏi: “Em đi đâu thế?”

Anh ôm chặt đến độ Quý Hân Nhiên có thể nghe được tiếng tim anh đập dồn, cô ngẩng đầu lên, giọt nước mưa theo tóc anh rơi xuống, lạnh lạnh. Lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt anh bối rối đến vậy...

“Anh làm sao vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Đỗ Trường Luân cứ ôm cô như vậy, hồi lâu sau, mãi đến khi cảm thấy người Quý Hân Nhiên cũng bị ướt theo thì anh mới khẽ thở dài, buông cô ra: “Ồ Đông Than xảy ra chuyện?”

“Em có xem tin, có người bị sóng cuốn đi”. Quý Hân Nhiên giật mình hiểu ra, cô nhìn người Đỗ Trường Luân ướt sũng mà không dám tin: “Anh đi tìm em?”

Đỗ Trường Luân không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn cô như thế. Chiều nay anh như chạy qua chạy lại giữa thiên đường và địa ngục, biết được ở Đông Than có người gặp nạn, anh vội gọi điện về nhà, không có người nhận, sau đó gọi điện thoại cho Quý Hân Nhiên cũng chẳng có ai nghe, trên đường đến Đông Than anh gọi cho cô hết lần này đến lần khác mà vẫn không có người nghe, anh cứ tự an ủi mình, có thể cô quên di động ở nhà.

Đến bờ biển, biết cụ thể tình hình người bị mất tích: Một nam một nữ, tim anh bắt đầu chìm xuống, mà lời sau đó khiến anh như bị đánh xuống địa ngục chỉ trong chớp mắt: Người con gái đó hình như mặc áo bơi màu tím.

Anh nhớ Quý Hân Nhiên thường đùa anh rằng cô là con cá màu tím. Áo tắm của cô đương nhiên là màu tím.

Mưa cuồng gió thét, đội cứu viện mấy lần đều là tay không trở về.

Anh không ngừng gọi điện thoại, vẫn không có ai nhận, cảm giác tim dần lạnh xuống... Trong lúc hoảng loạn, anh lại ra bãi đỗ xe gần đó mà tìm, anh vô cùng sợ hãi, chỉ sợ sẽ nhìn thấy chiếc xe 307 màu bạc của mình, tìm khắp bãi đỗ xe vài lần, may mà không có.

Lại trở lại bờ biển, một người phụ trách đoàn du lịch đang nói gì đó với cảnh sát, nghe xong anh mới biết, thì ra người bị cuốn đi là khách của anh ta, bốn người tự chạy đến Đông Than bơi lội, kết quả gặp bão...

Anh coi như thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn lo lắng, mãi đến khi nhận được tin tức, hai người đó đã được một thuyền cá cứu, là hai du khách từ tỉnh ngoài đến.

Ánh mắt anh ảm áp, rung động, Quý Hân Nhiên có cảm giác nơi nào đó trong tim như bị tan chảy. Cô ôm lấy Đỗ Trường Luân, vùi mặt vào lồng ngực ướt sũng của anh: “Hôm nay em không đi bơi”.

Nửa đêm, Quý Hân Nhiên bị tỉnh giấc, phát hiện mình bị ôm rất chặt. “Hân Nhiên... Hân Nhiên”. Giọng Đỗ Trường Luân dồn dập, hoảng sợ, thì ra anh đang nằm mơ.

Vươn tay khẽ vuốt tóc anh, anh vẫn đang ngủ. Anh không phải là người giỏi bộc lộ tình cảm, mọi cảm xúc luôn chôn chặt trong lòng nhưng giờ khắc này, cô cảm thấy trái tim hai người gần gũi hơn bất kì lúc nào.

Di động của Đỗ Trường Luân bị mưa làm hỏng, Quý Hân Nhiên mua tặng anh một chiếc Nokia mới. Cô lưu số của mình vào, lúc đặt chuông, đột nhiên nhớ lại buổi liên hoan Nguyên Đán, vì thế đặt chuông là bài “hai con hổ”.

Nghĩ đến Đỗ Trường Luân mặt đang nghiêm túc thì trong túi đột nhiên vang lên bài hát thiếu nhi ngây thơ này, cô không nhịn được mà cười thầm. Chiều hôm đó không nhịn được mà gọi điện cho anh, chuông reo hồi lâu anh mới nhận: “Quý Hân Nhiên, em làm gì thế, sao lại cài chuông này?”. Giọng rất khê.

Tối về anh phải tính sổ với cô.

“Chiều hôm nay cả văn phòng đều nghĩ anh thích bài hát thiếu nhi này, có phải là có giai thoại tình yêu gì không?”

“Anh bảo với mọi người là anh có tình yêu thuở học mầm non”. Quý Hân Nhiên vui đến chảy nước mắt.

Nhưng hôm sau, cô nhận lúc Đỗ Trường Luân vào thư phòng mà thử lại, tiếng chuông vẫn không bị thay.

Sau hôm đó, Quý Hân Nhiên không ra biển nữa.

Cô trở nên giống người vợ hiền lành, sáng dậy sớm làm đồ ăn sáng, chờ Đỗ Trường Luân đi làm rồi thì thu dọn nhà cửa, xem Tv, lên mạng, sau đó lại tìm mấy bức thư pháp mà tự luyện chữ. Lúc chạng vạng thì đi chợ, mua đồ ăn về nhà nấu cơm. Chờ khi Đỗ Trường Luân tan tầm trở về thì đồ ăn đã dọn sẵn. Ăn cơm xong, nếu Đỗ Trường Luân không bận, hai người sẽ đi tản bộ ở vườn hoa dưới lầu. Cuộc sống nhàn rỗi, thoải mái.

(Má ơi, con cũng chỉ thích đơn giản như này thôi á!)

Hôm đó, Triệu Nghệ Hiểu gọi điện thoại hỏi cô đang bận gì mà chẳng thấy bóng người.

“Ở nhà luyện viết chữ”. Cô nghiêm trang trả lời.

“Thật hay đùa? Hân Nhiên, có phải là Đỗ Trường Luân giam lỏng cậu không?” Triệu Nghệ Hiểu hô to gọi nhỏ.

Quý Hân Nhiên cũng phát hiện bản thân càng ngày càng không muốn xa rời ngôi nhà này, thậm chí càng ngày càng không muốn xa rời Đỗ Trường Luân. Mỗi ngày cơm chiều dọn xong, cô đều ngồi trên sofa, hi vọng tiếng bước chân quen thuộc kia vang lên. Tâm lý này như khi còn bé, mỗi lần ở nhà một mình, trời đã tối, nhà trống rỗng, cô ngóng trông cha mẹ trở về.

Có mấy lần, buổi tối Đỗ Trường Luân phải đi xã giao, dặn cô không về ăn cơm, cô có thể nghe rõ sự thất vọng trong giọng của chính mình, cơm cũng nguội lạnh, thường xuyên tùy tiện cho qua bữa.

Thực ra Đỗ Trường Luân cũng phát hiện điều này, anh cảm thấy có đôi khi Quý Hân Nhiên thực sự như một đứa trẻ, hi vọng ái ố hiện rõ trên nét mặt. Anh cố gắng giảm bớt những lần xã giao, thực sự không thể về thì anh sẽ dặn Quý Hân Nhiên: “Đừng tùy tiện cho qua bữa, có khi tối về anh còn ăn thêm đấy”

Lúc về nhà, quả thực thấy Quý Hân Nhiên để phần đồ ăn cho anh.

37. Chương 37

Trong lúc ngẫu nhiên Quý Hân Nhiên nhớ ra ngày kỉ niệm kết hôn của chính mình, vốn dĩ cô không quá để ý đến những ngày lễ tết này cho lắm, sinh nhật mọi người đều là dùng chương trình ghi nhớ của điện thoại.

Hôm đó trong khu nhà cô có người kết hôn, tiếng pháo vui mừng khiến cô giật mình nhớ lại bản thân cũng mới kết hôn được một năm, xem lịch, quả thực là còn 2 ngày nữa.

Thời gian trôi thật nhanh, một năm cứ thế mà qua.

Lúc học tiểu học từng viết một bài văn: “Năm tháng như dòng nước trôi, chỉ trong chớp mắt chúng em đã bước sang lớp 4...” mà được cô giáo khen ngợi hành văn trôi chảy, dùng từ chuẩn xác, giờ nghĩ lại, đúng là tuổi trẻ không biết thế nào là buồn.

Cô không đặc biệt chuẩn bị gì cho ngày này, chỉ là bữa ăn có thêm vài món. Cô cảm thấy Đỗ Trường Luân nhớ cũng được, chẳng nhớ cũng chẳng sao. Hai người sống bên nhau, cùng ngồi ăn chung một mâm cơm, cũng chẳng phải là không hạnh phúc.

Lúc ăn cơm, Đỗ Trường Luân đột nhiên nắm tay cô: “Anh đoán, em nhớ hôm nay là ngày gì...”

Quý Hân Nhiên cười không nghĩ, thậm chí, suýt thì quên mất.

“Tặng cho em”.

Không ngờ anh đã chuẩn bị quà.

Mở ra thì thấy là một chiếc đồng hồ hoa mai xinh đẹp, hình thức đơn giản, rất hợp ý cô.

Bình thường con gái ít người đeo đồng hồ nhưng Quý Hân Nhiên luôn đeo đồng hồ. Cô là giáo viên, đi dạy không thể mang theo di động cho nên vẫn luôn đeo đồng hồ.

Cô không chuẩn bị quà cho Đỗ Trường Luân, trong tiềm thức, cô cảm thấy anh sẽ không coi trọng mấy ngày này.

“Em chưa chuẩn bị quà cho anh”. Cô quẫn.

“Đã chuẩn bị rồi”. Đỗ Trường Luân chỉ vào bàn đầy đồ ăn: “Ngày này hàng năm, chỉ cần quà như vậy là đủ rồi”. Có một người ở nhà đợi, bàn ăn tỏa hương nghi ngút...

Anh đeo đồng hồ vào tay cô: “Anh thích của hãng này, đơn giản nhưng rất bền, mọi người đều nói “một chiếc đồng hồ truyền đến ba đời”...”

Cô nghe thế thì mỉm cười, biết anh đang có ám chỉ nhưng vẫn nói: “Được, chờ sau này truyền cho con cháu của chúng ta, cũng chẳng biết chúng nó có thích không nữa”.

Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tay, thầm thừa nhận, mắt thẩm mỹ của Đỗ Trường Luân thực không tồi.

Quý Kiến Đông từng đi Châu Âu rồi mua cho cô một chiếc đồng hồ... kim cương sáng đến chói mắt, lúc cô nhận, không nhận được mà nói: “Cha, thế này cha cứ đúc khối vàng ròng rồi đưa con đeo là được rồi?”

Kì nghỉ hè kết thúc, Quý Hân Nhiên nghĩ, kì nghỉ này, cô có bước tiến dài trong hai việc: nấu nướng và thư pháp.

Khai giảng chưa lâu thì Đỗ Trường Luân nhận được thông báo phải đến trường Đảng học tập.

“Phải đi bao lâu?” Quý Hân Nhiên nhìn anh thu dọn đồ đạc.

“Chắc khoảng 2 tháng”

“Lâu như vậy?”

Cô khẽ thì thầm, lúc trước anh cũng thường phải đi họp xa nhưng chưa bao giờ lâu như vậy.

“Lúc anh không ở nhà, em cũng cẩn thận một chút, lái xe chậm thôi, muộn thì đừng về...” Đỗ Trường Luân nhìn cô.

“Biết rồi”. Cảm xúc của cô đang down.

“Anh có thể hiểu biểu hiện này của em là vì lưu luyến anh không?” Đỗ Trường Luân nói đùa.

Quý Hân Nhiên quả thật có chút buồn bực, cô cũng không thể nói rõ là làm sao.

“Thế anh ở đâu, về nhà à?”

“Yêu cầu rất nghiêm, phải ở lại trường”. Đỗ Trường Luân như nhớ ra cái gì. “Gần đây em không về nhà?”

“Mấy hôm trước có về một lần, sao thế?” Cô thấy lạ, sao lại hỏi sang chuyện này.

“Trong nhà có ổn không?”

“Sao, có việc à?”. Cô nhìn Đỗ Trường Luân, hiếm khi anh hỏi chuyện này.

Đỗ Trường Luân xoay người qua chỗ khác mà lấy đồ. “À, không có gì, chỉ cảm thấy cha em bận như thế, không có thời gian ở cùng mẹ, lúc rảnh em về với mẹ đi, mẹ ở nhà một mình cũng rất buồn”.

Quý Hân Nhiên không biết vì sao anh đột nhiên lại nói thế nhưng nghĩ lại, anh nói cũng có đạo lý.

Đỗ Trường Luân mới đi được hơn tuần mà cô đã bắt đầu thấy không quen, luôn cảm thấy nhà rất vắng vẻ. Thực ra bình thường, buổi tối đều là Đỗ Trường Luân ở trong thư phòng, cô hoặc xem tivi hoặc lên mạng, trong nhà cũng không có tiếng động gì nhưng cảm giác này lại khác.

Cô gọi điện thoại cho Đỗ Trường Luân: “Cuối tuần anh làm gì?”

“Bị thằng béo bắt đi họp lớn, còn về thăm trường cũ, thăm mấy cô giáo”

Tốt nghiệp bao năm, đây là lần đầu tiên anh quay về trường.

Quý Hân Nhiên nhớ lại lần trước anh đi họp lớp, uống rượu say thì không nhận được nói: “Lần này có uống rượu không?”

“Yên tâm đi, lần đó là ngoài ý muốn.” Anh ngừng một chút: “Hơn nữa không có bà xã ở bên, say thì ai chăm?”

Cô nhớ lại lời Quân Đình: “Không phải còn có Dương Đồng Đồng sao?”

Đầu bên kia, Đỗ Trường Luân bật cười: “Quý Hân Nhiên, sao anh thấy chua thế?”

“Có anh mới chua”. Quý Hân Nhiên cũng cười.

“Nhưng mà con của thằng Béo đáng yêu lắm, như công chúa nhỏ vậy”. Anh đột nhiên nhẹ giọng: “Em nói, nếu chúng ta có con thì nó sẽ giống ai?”

Cách điện thoại nhưng vẫn có thể nghe được sự dịu dàng trong giọng nói của anh.

Quý Hân Nhiên không nói gì, yên lặng trong chốc lát, anh nói thêm: “Em thích con trai hay con gái?”

“Con trai”. Cô đáp ngay, làm con gái phải đối mặt với nhiều điều cực khổ, mệt lắm.

“Anh thích con gái”. Đỗ Trường Luân khẽ cười: “Con gái rất tri kỷ”

Quý Hân Nhiên nghĩ: em cũng là con gái, sao em và ba em chẳng giống tri kỷ chút nào.

Đỗ Trường Luân như thể đoán được cô nghĩ gì: “Em là ngoại lệ”.

Đây là lần đầu tiên bọn họ bàn về đề tài này, lúc cúp máy, Quý Hân Nhiên không nhận được mà nghĩ: Có lẽ đã đến lúc có con rồi.

38. Chương 38

Xí nghiệp tân được của Mễ Kiều Dương được đầu tư, anh gọi điện thoại cho Quý Hân Nhiên: “Hân Nhiên, anh mời vài bạn học và bạn bè, xem như cảm ơn mọi người, mấy ngày anh bị bệnh đều phải nhờ vào mọi người cả”.

Quý Hân Nhiên vốn không định đi nhưng nghĩ mình từ chối thì như là đang lảng tránh, huống chi cũng không chỉ có hai người bọn họ nên đáp ứng.

Vì sợ phải uống rượu nên cô không lái xe.

Đến nơi gặp mấy người bạn học cũ, bạn đồng nghiệp trong xí nghiệp, khiến cô bất ngờ là lại gặp cô gái trẻ ở bệnh viện hôm đó.

“Cô giáo Quý đến rồi!”. Cô gái trẻ vui tươi chào hỏi, cho dù chỉ gặp qua một lần nhưng cô có ấn tượng rất tốt với người bạn học xinh đẹp, hiền hòa này của Mễ Kiều Dương.

Lúc Mễ Kiều Dương giới thiệu mọi người thì Quý Hân Nhiên mới biết cô ấy tên là Hồ Thiên Dao.

Bởi vì có cô gái trẻ này nên không khí rất náo nhiệt. Cô từ trước đến giờ đều là như vậy, miệng chẳng có lúc nào nhàn rỗi, chỉ trong chốc lát đã đào ra được rất nhiều chuyện thú vị của Mễ Kiều Dương khi còn học đại học từ chỗ Lộ Hiểu Đăng khiến cho Mễ Kiều Dương nhũn mảy. Cũng may mọi người biết chừng mực mà không đem chuyện Mễ Kiều Dương và Quý Hân Nhiên nói ra.

“Hân Nhiên, lúc về cảm ơn Đỗ Trường Luân giúp anh, nếu không phải có anh ấy giúp thì cũng không được xúc tiến nhanh như vậy”. Sau này anh mới biết bọn họ được phê duyệt nhanh như vậy là vì “chủ nhiệm Đỗ đặc biệt đến thúc giục”.

“Cảm ơn cái gì, anh ấy chẳng qua chỉ tùy tiện hỏi chút thôi”.

“Hi, nhìn hai người khách khí kia, bạn bè giúp đỡ lẫn nhau mà cảm ơn đến cảm ơn đi, xa lạ quá” Hồ Thiên Dao chen vào.

“Tiểu Hồ nói đúng lắm, hai người các cậu đừng khách sáo”. Triệu Nghệ Hiểu cũng nói.

Chỉ ăn một chốc mà Quý Hân Nhiên đã nhìn ra manh mối, ánh mắt Hồ Thiên Dao dính chặt lên người Mễ Kiều Dương. Trực giác của phụ nữ nói cho cô: Cô bé này thích Mễ Kiều Dương.

Lúc tan thì đã quá muộn, Lộ Hiểu Đăng nói với Hồ Thiên Dao: “Nào, chúng ta tiện đường, để chị đưa em về, tiện thể kể cho em mấy tin thú vị ít người biết của Mễ tổng nhà các em”.

Hồ Thiên Dao quay đầu nhìn Mễ Kiều Dương: “Mễ tổng, em đi đây”

“Được, để Hiểu Đăng đưa cô về”. Mễ Kiều Dương nói với Quý Hân Nhiên: “Anh đưa em về”.

Anh đi xe, vì người vừa khỏe nên đêm nay không uống rượu.

Quý Hân Nhiên thấy cũng chỉ đành như vậy nên gật gật đầu.

Xe đến dưới lầu, hai người xuống xe.

“Hân Nhiên, lần này thực sự cảm ơn em... nhưng anh không muốn nợ Đỗ Trường Luân một ân tình”. Ánh mắt Mễ Kiều Dương nhìn sang nơi khác...

Quý Hân Nhiên cảm thấy Mễ Kiều Dương khi mới chia tay đã quay trở lại: “Mễ Kiều Dương, chỉ là chút chuyện nhỏ anh có cần phải nghĩ thế không? Lòng tự trọng của anh đúng là không phải lớn bình thường thôi đâu”.

“Hân Nhiên, em không phải đàn ông, em không hiểu đâu”. Giọng nói anh chất chứa nỗi cô đơn sâu hun hút: “Anh không muốn thua anh ấy”.

Nhất thời Quý Hân Nhiên không biết nên nói gì.

Thật lâu sau, Mễ Kiều Dương nhẹ nhàng nói: “Hân Nhiên, anh không mong em phải cầu xin ai vì anh, anh muốn em được hạnh phúc”.

Cũng như trước kia, anh thấy Quý Hân Nhiên vì anh mà khắc khổ với cha, nhìn cô cả ngày đầy tâm sự...

Anh nhớ lại lời Quý Kiến Đông: “Nếu cậu thích nó thì hãy suy nghĩ vì nó, chẳng lẽ cậu trở mặt nhìn nó vì cậu mà cãi cò với cha mẹ... Cậu có thể cho nó cuộc sống thế nào? Đúng, tôi tin Hân Nhiên không sợ khổ nhưng cậu hãy nhìn nó ở trong căn phòng hơn 20m2 với cậu, ngày ngày vì cuộc sống mà bôn ba... như thế nó có hạnh phúc không? Hay là cậu thấy hạnh phúc...”

Anh nghĩ, lời Quý Kiến Đông rất đúng, anh không đành lòng để Quý Hân Nhiên sống cuộc sống như vậy.

Thực ra, sau khi gặp Mễ Kiều Dương từ hôn lễ của Triệu Nghị Hiểu, Quý Hân Nhiên đã nghĩ, Triệu Nghị Hiểu nói không phải không có đạo lý, trước kia mình đã không công bằng với Mễ Kiều Dương.

“Cậu chưa bao giờ nói bối cảnh gia đình cậu cho anh ấy, đột nhiên lại dẫn anh ấy về nhà sao anh ấy có thể không nghĩ lại? Nếu đổi lại cậu là anh ấy thì cậu sẽ nghĩ gì?”

Cô thực sự suy nghĩ về vấn đề này, nếu đổi lại là cô có lẽ cô còn có phản ứng mạnh hơn nữa.

“Giờ em sống rất tốt, thật đấy, Mễ Kiều Dương, em giúp anh chẳng có ý gì cả, em biết anh muốn chứng minh bản thân, em cũng mong anh thành công”. Thực ra cô còn muốn nói, quá khứ thực sự chỉ là quá khứ.

Mễ Kiều Dương nhìn Quý Hân Nhiên, cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Anh muốn chứng minh bản thân, muốn cho Quý Kiến Đông biết, lúc trước Quý Hân Nhiên không nhìn nhầm người nhưng anh không biết, đến lúc này thì còn có ý nghĩa gì? Thành công đã gần trong gang tấc mà người anh mong cùng chia sẻ đã là vợ của người ta.

Quý Hân Nhiên lên lầu, cô đứng trước cửa, thấy xe Mễ Kiều Dương đỗ lại hồi lâu rồi mới rời đi.

Lúc trước khi còn đi học, mỗi lần đưa cô về kí túc xá, đều là cô lên lầu, đến ban công vẫy tay với anh thì anh mới đi khiến bạn cùng kí túc xá đều ở bên cạnh trêu chọc: “Hân Nhiên, đã quá cả “mười tám đưa tiễn” rồi”.

Quả thực cũng không có kết cục tốt.

Lúc chuông cửa vang lên cô còn có chút hoảng hốt, Đỗ Trường Luân không ở nhà, muộn thế này còn ai đến?

Nhìn qua mắt mèo, cô vội vàng mở cửa

“Sao anh lại về?”. Bất ngờ lại chính là Đỗ Trường Luân.

Về mặt Đỗ Trường Luân chẳng có nhiều biểu cảm: “Có chút việc gấp cần xử lý, vừa khéo bên kia có xe về, anh cũng về cùng”.

“Vừa về?”

“Ừm, ở lại đơn vị một lát, lúc đi có hơi vội quên mang chìa khóa, sợ về sớm em không ở nhà”.

Quý Hân Nhiên định nói: “Anh gọi điện thoại cho em là được rồi mà” nhưng nhìn vẻ mặt anh rất mệt mỏi, nghĩ chắc thực sự bận nên quên chìa khóa, điều này cũng chẳng giống tác phong của anh chút nào.

“Chưa ăn cơm đúng không?” Cô đưa dép lê cho anh.

“Ừm”

“Thế anh nghỉ ngơi đi, em làm chút đồ cho anh ăn”. Cô vội đi vào phòng bếp.

Đỗ Trường Luân ngồi xuống sofa mà nhìn bóng Quý Hân Nhiên bận rộn trong nhà bếp, cảm thấy cô như gần như xa.

Kỳ thật vừa rồi anh ở ngay dưới lầu.

Vốn chẳng phải có việc gấp gì, là trong lòng anh có chút nhớ cô, lần đầu tiên vương bận vì một ai như vậy. Cho nên khi đơn vị có xe trở về Vân Hải, hỏi anh có cần gì không? Anh lập tức theo xe trở về.

Trên đường đi, anh còn đang nghĩ có nên gọi điện cho Quý Hân Nhiên không, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không gọi, thâm nghĩ sẽ tạo cho cô niềm vui bất ngờ.

Lúc về nhà, Quý Hân Nhiên lại chưa về, hẳn là cuối tuần bị Triệu Nghị Hiểu lôi đi chơi, anh đi vội nên quên mang chìa khóa, vì thế ngồi ở vườn hoa dưới lầu chờ.

Quý Hân Nhiên về, lại là về cùng Mễ Kiều Dương.

Anh không phải thấy đàn ông đưa Quý Hân Nhiên về mà không vui nhưng người này lại là Mễ Kiều Dương.

Lần đầu tiên Quý Hân Nhiên đưa anh về nhà, chỉ vì Quý Kiến Đông nhắc đến một người mà cãi cọ, lúc ấy anh cũng chẳng biết người đó là ai nhưng sau này thì biết, là Mễ Kiều Dương.

Một Quý Hân Nhiên từng thiếu chút nữa trở mặt với người nhà, trong lòng cô, Mễ Kiều Dương có vị trí gì ai cũng hiểu.

Anh đứng đó nhìn hai người bọn họ, bọn họ nói gì anh không nghe rõ nhưng vẻ mặt hỗn loạn, đau lòng, thấu hiểu của Quý Hân Nhiên anh lại nhìn rõ, điều này khiến anh hỗn loạn, thoáng nhớ lại kì nghỉ hè năm thứ ba, anh kích động chạy từ nhà bà ngoại về nhà, muốn thổ lộ với người con gái anh thầm thích thì lại phát hiện, cô và anh trai đã là một đôi...

Quý Hân Nhiên bưng một chén vằn thắn qua, thấy Đỗ Trường Luân còn ngồi đó, vẻ mặt như có tâm sự.

“Sao thế?” Cô vươn tay sờ trán anh. “Tinh thần kém như vậy, không phải là bị ốm chứ?”

“À, không có gì, chỉ là hơi mệt một chút”

“Mau ăn đi, ăn xong đi tắm rồi đi nghỉ sớm”. Hiếm khi thấy anh mệt mỏi như vậy.

Đỗ Trường Luân ăn xong rồi đi thẳng vào thư phòng: “Em ngủ trước đi, đừng chờ anh, anh phải làm một số việc, chỉ sợ sẽ muộn”

Cũng không biết mấy giờ anh đi ngủ, sáng dậy chỉ thấy mắt anh toàn tơ máu, chiều hôm đó đã lại vội vã rời đi.

Quý Hân Nhiên cảm thấy sau lần trở về này, Đỗ Trường Luân hình như bận hơn nhiều, mỗi lần gọi điện đều vội vàng nói được đôi câu. Cô vì năm nay dạy khóa tốt nghiệp, công việc cũng rất bận rộn, bình thường cũng không về nhà ở Vân Hải, dù sao về cũng chỉ có một mình.

39. Chương 39

Hôm đó sau khi tan học, cô phát hiện di động lại có hai cuộc gọi nhờ của Đỗ Trường Luân. Gọi lại mới biết, thì ra Đỗ Vân Châu và vài chiến hữu đi cưới ngựa, kết quả ngựa nổi chứng khiến ông ngã, bị thương.

Cô vội xin nghỉ, gọi điện thoại xin lỗi Trữ Băng rồi chạy tới tỉnh thành.

Đến bệnh viện, mọi người đều ở đó.

“Sao rồi anh?” cô hỏi Đỗ Trường Luân.

“Cũng ổn, không có gì lớn, là dây chằng bị giãn, và hơi bị chấn động phần não”. Cảm giác như Đỗ Trường Luân cũng khẽ thở phào.

Đỗ Vân Châu nằm trên giường bệnh thở dài: “Ai dà, đúng là già rồi, lúc còn trẻ ngựa có khó thuần cỡ nào cũng từng cưới...”

“Cha thấy chưa, nếu không phải cha ỷ vào kinh nghiệm nhiều năm thì hôm nay đã chẳng thế này”. Đỗ Trường Côn khuyên ông.

Thấy Quý Hân Nhiên, Đỗ Vân Châu mắng Đỗ Trường Luân: “Trường Luân, con đúng là, chỉ chút chuyện nhỏ mà cũng làm phiền Hân Nhiên?”

“Ông đừng mắng Trường Luân, còn chẳng phải tại ông, bao nhiêu tuổi rồi còn đi cưới ngựa, cứ làm bọn nhỏ phải lo lắng”. Thượng Mai lườm ông một cái.

Bởi vì không có gì quá to tát nên Đỗ Vân Châu kiên quyết không nằm viện, tối hôm đó về nhà.

Mọi người cũng đều về nhà, từ lúc nhận được điện thoại Quý Hân Nhiên đã tức tốc về tỉnh thành, hầu như không được nghỉ ngơi. Giờ thực sự có chút mệt mỏi nên ngủ rất sớm.

Nửa đêm tỉnh lại, Đỗ Trường Luân không ở trong phòng, cô rất khát nước nên nhẹ nhàng xuống lầu, đi phòng bếp tìm nước uống.

Vừa xuống đến cầu thang lại phát hiện ngoài hiên loáng thoáng có tiếng nói chuyện, bước lại gần, nơi đó chỉ có một chiếc đèn tường, người nói chuyện rõ ràng là hai anh em Đỗ Trường Luân, Đỗ Trường Côn.

Lòng hiếu kỳ của Quý Hân Nhiên nổi lên, hai anh em trông không thân thiết sao nửa đêm lại còn nói chuyện gì.

“Trường Luân... xin lỗi... Năm đó, anh không biết em...” Đỗ Trường Côn vốn luôn vui vẻ, nói năng sang sảng giờ lại ấp úng.

“Biết hay không có quan trọng không...? Quan trọng là chị ấy thích anh”. Đỗ Trường Luân vẫn giữ thái độ lạnh lùng, như thể chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình. “Huống chi anh cũng thích chị ấy, không đúng sao?”

Sự yên lặng khiến người ta như ngừng thở.

Nửa ngày, giọng Đỗ Trường Côn lại truyền đến: “Mấy năm nay chắc chắn là em vẫn oán anh, một mình đi xa như vậy...”

“Anh nghĩ nhiều rồi, em rời khỏi nhà không phải vì chuyện này... Chị ấy thành chị dâu của em, hai người hạnh phúc như vậy, em cũng vui...”

Quý Hân Nhiên như bị trúng tà, cô ngỡ ngác đứng đó, thì ra, thì ra người Đỗ Trường Luân từng thích là Quấn Dĩnh. Điều này khiến đầu óc cô trống rỗng, cô đứng chờ người ở đó...

Hồi lâu sau, mãi đến khi nghe thấy có người nhắc đến tên mình.

“Hân Nhiên là cô gái tốt, em đừng khiến cô ấy bị tổn thương”

Giọng Đỗ Trường Luân chẳng nghe ra cảm xúc gì: “Cái này không cần anh quan tâm, cuộc hôn nhân của em vốn là theo mục đích thôi”.

Đầu như bị dội một chậu nước lạnh, Quý Hân Nhiên cảm thấy lạnh buốt từ trong ra ngoài. Hay lắm, hôn nhân theo mục đích sao?

Trữ Băng phát hiện sau khi từ nhà họ Đỗ trở về Quý Hân Nhiên như có tâm sự, thường thất thần mỗi khi đang nói chuyện.

“Hân Nhiên, con sao thế? Không phải là cha Đỗ Trường Luân không sao mà?”

“Vâng, không có gì to tát, tỉnh dưỡng một thời gian là được”. Cô thuận miệng đáp rồi mới giật mình phát hiện Trữ Băng hỏi gì: “Con không sao, mẹ, chắc là sắp đến thi giữa kỳ, gần đây hơi bận”.

Trữ Băng biết cô không nói thật nhưng cũng không hỏi lại. Tính Quý Hân Nhiên là thế, cô không muốn nói gì thì có hỏi kiểu gì cũng không hỏi ra được

Quý Hân Nhiên đương nhiên tự biết tâm trạng của mình không tốt, thường thất thần giữa lúc mọi người náo nhiệt nhất. Cô rất sợ những khi rảnh rỗi, những lúc như vậy cô sẽ không nhận được mà nghĩ đến những lời đã nghe được, mỗi lần nghĩ lại là mỗi lần đau...

Quay về kí túc xá, cô mượn giấy bút mà viết thư pháp:

“Cầm sắt vô đoạn ngũ thập huyền
Nhất huyền nhất trụ tư hoa niên
Trang Sinh hiểu mộng mê hồ điệp
Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên”*

* Đây là nửa đầu bài thơ “Cầm sắt” của Lý Thương Ẩn, tìm hiểu cụ thể hơn tại đây

Cô cứ viết một mạch mà chẳng nghĩ gì...

Sau khi đợt thi giữa kỳ kết thúc, vì để cuộc sống học đường trở nên sinh động mà tổ chức đấu bóng rổ cho giáo viên, chia theo tổ bộ môn. Tâm tình Quý Hân Nhiên không tốt nhưng vì tập thể mà đành ra trận. Hơn nữa còn việc nhân đức không nhường ai mà trở thành chủ lực của đội. Qua mấy trận, cô rất hăng hái xung phong khiến đội giành được thành tích cao nhất. Kết quả như vậy khiến mọi người rất đề phòng cô, kết quả trong trận đấu với tổ văn thể mỹ, cô vinh quang bị thương, lúc đập rổ bị trượt chân, lúc ấy cổ chân sưng vù.

Đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bắt cô phải nghỉ ngơi một thời gian, cô đành xin nghỉ, về nhà mẹ đẻ.

Đây vẫn là lần đầu tiên sau khi kết hôn cô về nhà ở, Trữ Băng thấy chân cô sưng vù, vừa đau lòng vừa trách: “Con đúng là, sao cứ như trẻ con, bóng rổ gì chứ? Đi tập thể dục thẩm mỹ không phải tốt hơn sao?”

Lần này Quý Kiến Đông lại chẳng nói gì, chỉ bảo: “Về mấy ngày cũng được, ở cùng mẹ con.”

Ở đến ngày thứ ba, Trữ Băng cảm thấy không ổn, sao Đỗ Trường Luân chẳng gọi lấy một cuộc điện thoại: “Con không nói chuyện này cho Trường Luân?”

Quý Hân Nhiên đang ngồi đọc sách trên giường, là “Ly tao” của Khuất Nguyên, mỗi khi tâm tình không tốt cô đều thích đọc bài thơ này.

“Cũng chẳng có chuyện gì lớn, anh ấy cũng bận lắm”. Cô thản nhiên nói.

Vì chân bị đau nên cô ở ngay phòng của khách ở tầng trệt. Ban ngày nhàn rỗi, cô ngồi đàn piano. Từ sau khi lên đại học, hầu như cô không chạm vào đàn, giờ lại ngồi đàn hết nửa ngày, tất cả những bản nhạc từng học đều đem ra đàn...

Nhớ lại những ngày đau khổ luyện đàn, như mới là hôm qua thôi, thì ra mọi thứ đều đã qua.

Trữ Băng nghe tiếng đàn réo rắt mà càng lo lắng.

Chắc chắn là Hân Nhiên có tâm sự. Tính cách Hân Nhiên rất bướng bỉnh, càng lúc tâm tình tệ hại thì càng cố làm những việc mình không thích. Năm cấp ba, khi Quý Kiến Đông sửa lại nguyện vọng của cô, cô chẳng nói gì mà chỉ tự nhốt mình trong phòng làm toán hình học không gian, đây là thứ khiến cô đau đầu nhất.

Cuối cùng bà vẫn không nhịn được mà gọi điện thoại hỏi Đỗ Trường Luân: “Trường Luân, chỗ con bận lắm à?”

“Sao thế mẹ?”

Trữ Băng rất ít khi gọi điện cho anh.

“À, cũng không có gì, Hân Nhiên bị đau chân, ở nhà nghỉ, sợ con lo nên không ẹ nói cho con, nếu con không bận thì về xem sao”

“Sao lại bất cẩn như thế, có nghiêm trọng không ạ?”. Lần trước từ tỉnh trở về, Quý Hân Nhiên cũng ít khi gọi điện thoại cho anh. Mà mỗi lần anh cầm điện thoại muốn gọi là lại nhớ đến hình ảnh tối hôm đó, tâm tình trở nên lo lắng, buồn bực.

“Đừng lo, bác sĩ nói nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi. Chắc là ở nhà buồn, mẹ thấy tâm tình nó không tốt”. Trữ Băng vội giải thích.

Việc học ở trường Đảng đã kết thúc, theo lệ thường là ra ngoài thực tế, thực ra cũng chính là coi như đi du lịch. Đỗ Trường Luân lấy cớ có việc gấp cần làm nên không tham gia, về thẳng Vân Hải.

Chân Quý Hân Nhiên đã tốt lên nhiều, chỉ là không dám đứng quá lâu.

Ăn cơm tối xong, hai người về nhà.

“Chân bị thương sao không nói cho anh một tiếng?” Đỗ Trường Luân lái xe, ngữ khí bình tĩnh.

“Chẳng lẽ chỉ vì chút việc nhỏ này mà bắt anh về?” Quý Hân Nhiên trả lời cũng rất bình tĩnh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường dần dần sáng lên, từ xa nhìn lại tựa như một chuỗi vòng lấp lánh, ánh sáng ngọc trong veo.

Sự yên lặng và vẻ bất an của cô càng khiến Đỗ Trường Luân lo lắng.

Hai người đều có tâm sự riêng, cả đường đều im lặng.

Đến dưới lầu, Đỗ Trường Luân định đỡ cô lên.

“Không sao, em tự đi được”.

Sự từ chối của cô khiến lửa giận đè nén đã lâu của Đỗ Trường Luân không thể nhịn thêm nữa: “Quý Hân Nhiên, em coi anh là gì? Là người thuê phòng với em à?... Treo chân là chuyện nhỏ không cần nói cho anh biết thì chuyện gì mới là chuyện lớn? Cái gì mới là chuyện anh cần biết?... Hay là chẳng có gì cần nói cho anh biết?...”

Mặt anh xanh mét, mặc kệ Quý Hân Nhiên phản ứng thế nào, bế thốc cô lên lầu.

40. Chương 40

Từ lần tranh chấp dưới lầu đêm đó, quan hệ hai người như lại quay về lúc ban đầu, khách khí mà bất hòa.

Sau khi Đỗ Trường Luân quay về trở nên rất bận rộn, các loại kiểm tra, hội nghị khiến anh chẳng còn thời gian mà thở, anh cảm thấy mệt mỏi chưa từng có mà lòng lại càng mệt hơn.

Anh cảm thấy có chỗ không ổn nhưng lại chẳng nói rõ được là không ổn ở đâu. Chân Quý Hân Nhiên khỏi thì quay về trường học, vì dạy lớp cuối cấp nên cô thường không về.

Cho dù là cả hai người cùng ở nhà thì cũng hầu như chẳng nói gì.

Trên bàn ăn, Quý Hân Nhiên im lặng khác thường, khẩu vị như cũng không tốt. Ăn cơm, thu dọn xong xuôi, cô ôm máy tính vào phòng ngủ, mấy lần anh đi vào định nói chuyện với cô thì đột nhiên cô sẽ gọi điện thoại cho ai đó, vẻ mặt như không muốn bị làm phiền.

Chỉ là có một lần, nửa đêm tỉnh lại, phát hiện Quý Hân Nhiên cứ kinh ngạc nhìn mình, trong mắt là sự cô đơn hiện rõ khiến cho nơi nào đó trong lòng anh như thất lạc.

“Em sao thế Hân Nhiên?”, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Giọng nói dịu dàng khiến Quý Hân Nhiên không nhịn được mà muốn khóc, cô vùi mặt vào lòng anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, thật sự rất muốn nói: Em muốn xem trong lòng anh rốt cuộc có em không?

Nhưng cuối cùng cô chỉ rầu rĩ nói “em gặp ác mộng”.

Đỗ Trường Luân ôm cô thật chặt, trong lòng vô cùng bi thương. Rõ ràng là hai người gần gũi đến độ có thể nghe được tiếng tim đập của nhau mà lại cảm thấy rõ ràng có một bức tường vô hình đang chắn giữa hai người.

Lúc nhận được điện thoại của Quản Đình, Đỗ Trường Luân thực sự sửng sốt, tốt nghiệp nhiều năm rồi, chính xác mà nói là từ khi cô thành chị dâu của mình, anh vẫn rất khách khí với cô. Quản Đình từng nhiều lần nói với anh, sao thành người một nhà rồi lại trở nên khách khí?

Cô sao có thể hiểu được cảm giác trong lòng anh? Tâm sự năm đó của anh cho đến giờ cô vẫn không biết, cho nên với cô hai người chỉ là bạn học thân thiết rồi sau đó vì Đỗ Trường Côn mà thành người nhà.

Thực ra sau khi cô và Đỗ Trường Côn ở bên nhau, anh biết cô không hề có tâm tư đó với mình.

Năm thứ ba, anh mời cô và vài bạn học về nhà chơi, thực ra anh chỉ định hẹn cô nhưng nghĩ kỹ thì thấy vẫn nên mời vài bạn học thân thân về cùng.

Lần đó vừa khéo Đỗ Trường Côn ở nhà nghỉ, anh hài hước hiền hòa nên rất nhanh đã quen với mọi người, mấy cô bạn gái đều vây lấy anh mà nghe anh kể chuyện vui trong quân doanh.

Đỗ Trường Luân cũng không để ý, Đỗ Trường Côn cao lớn nên rất có duyên với phái nữ, anh không ngờ là Đỗ Trường Côn và Quản Dĩnh vừa gặp đã mến nhau, càng làm cho anh khó chịu là bọn họ hẹn hò một thời gian dài nhưng đều giấu anh. Anh như thằng ngốc, đắm chìm trong niềm vui thầm kín của mình, khi anh kích động trở về, định đem chiếc chuông gió vỗ sò cho Quản Dĩnh, bởi vì cô thích chuông gió, ở cửa sổ kí túc xá treo đủ loại chuông gió, cô từng nói cô thích nhất là chuông gió làm từ vỏ sò tự nhiên.

Cô và Đỗ Trường Côn ở bên nhau, Đỗ Trường Côn vui vẻ nói với anh: “Về sau Quản Dĩnh chiếm tiện nghi của em rồi, em lớn hơn cô ấy nhưng lại phải gọi cô ấy là chị dâu”. Quản Dĩnh ở bên thẹn thùng không nói, trong nháy mắt đó, sắc mặt anh hằn là rất khó coi nhưng hai người đang đắm chìm trong hạnh phúc đó lại không hề phát hiện...

Cảm giác khó xử và thất bại này đi theo anh nhiều năm, điều duy nhất anh có thể làm là không để ý, không thân thiết với bọn họ. Lấy cớ bận việc mà ít khi về nhà. Tính anh vốn luôn lạnh lẽo nên mọi người cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ là sau này mẹ anh mơ hồ phát hiện điều gì đó. Mỗi lần về anh có thể cảm nhận được ánh mắt của mẹ, ánh mắt như muốn nói với anh mà lại không biết nên nói thế nào, nhưng có một số việc chẳng cần phải nói, hướng chỉ, bao năm qua anh đã quen với quan hệ mẹ con chẳng hề thân mật này...

Anh nhận được điện thoại của Quản Dĩnh, cuối tuần trở về nhà.

Quản Dĩnh nói với anh: “Trường Côn muốn ly hôn với chị”.

Dù anh luôn trấn tĩnh cũng vẫn bị hoảng sợ.

Mấy năm nay cho dù là anh rất ít khi về nhà nhưng anh cũng biết tình cảm vợ chồng hai người bọn họ rất tốt, thứ tình cảm tự nhiên, dù chỉ giờ tay nhắc chân cũng vẫn bộc lộ rõ ràng.

Anh cũng không cho rằng hôn nhân của bọn họ xuất hiện vấn đề có liên quan đến mình, đây không phải là tính cách của Đỗ Trường Côn.

Hôm đó anh nói chuyện với Đỗ Trường Côn quả thật có chút bức mình, anh không thích lúc nào Đỗ Trường Côn cũng lấy tư thái của người thắng cuộc mà nói với mình.

Qua thằng Béo, Đỗ Trường Côn mới biết anh từng thích Quản Dĩnh, anh cũng chẳng có gì bất ngờ. Năm đó biết tâm sự của mình chỉ có thằng Béo, mà tính thằng Béo lại như vậy, chuyện gì cũng chẳng giữ kín được lâu, trời sinh vui vẻ, hơn nữa luôn nghĩ ai cũng như mình, chuyện gì qua thì cho qua, cho nên hôm họp lớp đó, anh và Quản Dĩnh cùng đi, cậu ta lên thì thầm với anh: “Cuối cùng Quản Dĩnh vẫn là người nhà họ Đỗ các cậu”.

Đỗ Trường Luân vội vàng về nhà, chỉ nói với Hân Nhiên: trong nhà có chút việc.

Anh không nói là có chuyện gì, Quý Hân Nhiên cũng không muốn hỏi nhiều nhưng thấy vẻ vội vàng của anh lại sợ bên đó thực sự có chuyện, nghĩ tới nghĩ lui vẫn gọi điện qua. Điện thoại là dì giúp việc nghe, lần trước sau khi Đỗ Văn Châu bị ngã, sợ một mình Thượng Mai không lo xuể, nên Đỗ Trường Côn mời bà giúp việc tạm thời đến.

“Dì Lâm, trong nhà có ổn không?”. Cô từng gặp người này, mập mạp, vẻ mặt từ ái, nấu ăn rất ngon.

“Là Hân Nhiên đúng không?”, bà nhiệt tình chào hỏi, “trong nhà vẫn ổn, sao con không về với Trường Luân?”

“À, con dạo này hơi bận... cha con khỏe không ạ?”

“Khỏe lắm, vừa rồi mẹ con đưa ông ấy ra ngoài đi lại, vừa rồi Trường Luân và Quân Dĩnh đi ra ngoài, con tìm nó à?”

“À, không, con không có việc gì đâu, chỉ tiện hỏi thế thôi”, cô vội cúp máy.

Đỗ Trường Luân chỉ ở đó một ngày, trở về rồi luôn là vẻ tâm sự nặng nề. Quý Hân Nhiên không muốn mà cũng không định đoán lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Buổi tối, Quý Hân Nhiên ôm laptop chat chit với Lưu Lâm. Đỗ Trường Luân nhàn nhã hiếm thấy mà nằm bên giường lật báo. Người ta nói “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, bị Quý Hân Nhiên mưa dầm thấm đất, đôi khi cũng sẽ xem báo chí trước khi đi ngủ.

Di động đột nhiên vang lên, là của Đỗ Trường Luân, điện thoại anh trừ nhạc chuông riêng của Quý Hân Nhiên thì những số khác đều để tiếng chuông thông dụng, trong ban đêm yên tĩnh tạo nên sự bất ngờ.

“Xin chào”. Anh cầm di động, “Chị chờ một chút”, anh nhìn Quý Hân Nhiên bên cạnh một cái rồi đứng dậy đi ra ban công.

Quý Hân Nhiên nhìn người đang nhận điện thoại ở ban công, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, cô nghe rõ được trong điện thoại là giọng nữ, chỉ cần nói một câu đã khiến Đỗ Trường Luân lo lắng như vậy, còn có thể là ai?

“Tự đối xử tốt với bản thân một chút, những cái khác chỉ là thứ yếu”. Cô nặng nề gõ lên cửa sổ chat hai hàng chữ này.

41. Chương 41

Quý Hân Nhiên bắt đầu hơi sợ về nhà, cô sợ cảm giác hai người sống chung một căn nhà lại như người xa lạ. Thời gian cô ở nhà càng ngày càng ngắn, cuối tuần chủ yếu đều cùng Triệu Nghệ Hiểu đi dạo phố, mua sắm.

Hách Lực vì có một hạng mục đầu tư nên hầu hết đều ở công ty, có đôi khi cô ở lại ngay nhà Triệu Nghệ Hiểu, điện thoại cũng chẳng buồn gọi, chỉ nhắn tin: “Đêm nay ở lại nhà Triệu Nghệ Hiểu, không về”. Đối phương ngay cả nhắn lại cũng không có, sau này cô chỉ nhắn “Đêm nay không về”. Dù sao người đó cũng không quan tâm.

Trong thời gian này anh lại về nhà một lần, một tháng về nhà hai lần, đúng là bất thường, trước kia dù về tỉnh họp thì chưa chắc anh đã về nhà.

Có đôi khi cô không nhìn được mà nghĩ, với người đàn ông chung sống cùng mình lâu như vậy, rốt cuộc mình hiểu anh ta được bao nhiêu?

Cô về nhà, Trữ Băng cả kinh nói: “Hân Nhiên, sao con gầy đi nhiều thế?”

Cô nhìn gương rồi tự vuốt mặt mình: “Gầy ă? Không cảm thấy gì cả?”. Thực ra cảm nhận hơn nhiều.

“Con ấy à, có phải không nấu cơm mà ăn uống linh tinh ở ngoài không? Lười nấu thì về nhà mẹ nấu cho con”. Cô nghe vậy mà mắt cay cay, vội quay mặt đi.

Lúc ăn cơm, Trữ Băng có hơi buồn lo: “Hân Nhiên, sao mẹ cảm thấy cha con như đang giấu mẹ chuyện gì? Mấy ngày nay đều về rất muộn, bận tối mắt tối mũi”.

“Có bao giờ cha không bận đâu? Mẹ nghĩ nhiều rồi”.

“Không phải, Hân Nhiên, mẹ cảm thấy có hơi lạ, có một lần ông ấy đột nhiên hỏi mẹ muốn đi du lịch ở đâu, nói qua đợt này sẽ cùng mẹ đi du lịch. Con bảo, trước mẹ muốn ông ấy đi cùng, ông ấy luôn nói không rảnh, công ty bận rộn, giờ lại chủ động hỏi mẹ?... Hơn nữa, có đôi khi hình như ông ấy muốn nói gì đó với mẹ nhưng hỏi lại thì lại chẳng chịu nói gì...”

“Mẹ, mẹ cũng đừng tự nghĩ nhiều, chờ lúc về con hỏi chú Đức xem sao”. Thực ra cô cũng chẳng nghĩ sẽ có chuyện gì, nói vậy thuần túy là để mẹ đỡ lo.

Gần đây Đỗ Trường Luân cũng rất bận rộn, trong thành phố có thể sẽ thay đổi nhân sự. Có tin đồn, sang năm bí thư thị ủy sẽ đến tỉnh ủy nhận chức, chức vụ bổ trống này không biết sẽ do ai tiếp nhận. Đường nhiên, khả năng lớn nhất là thị trưởng Trần nhưng cũng có thể không do đề bạt mà do cấp trên phái tới, chuyện chưa chắc chắn luôn có rất nhiều biến cố bất ngờ.

Về lý mà nói, ai tiếp nhận chức vụ này cũng chẳng liên quan gì nhiều đến anh nhưng làm chính trị luôn có bè phái, ban đầu anh còn mong mình có thể mặc kệ nhưng càng dần thân vào chốn quan trường thì càng phát hiện, đây là điều không thể.

Anh vừa tốt nghiệp xong đã làm thư lý cho thị trưởng Trần, lúc đó ông vẫn là phó thị trưởng. Đến hôm nay, vị trí hai người đều thay đổi nhưng trong mắt người khác, anh chính là người của thị trưởng Trần. Nhất cử nhất động của anh đều sẽ ẩn chứa ý tứ của Trần thị trưởng. Mà có thể ngồi vào vị trí bí thư hay không với thị trưởng Trần là rất quan trọng, ngồi rồi, phía trước chính là biển rộng trời cao, không thể ngồi có lẽ sẽ mãi mãi dậm chân tại chỗ. Trong thời điểm mẫn cảm này, Đỗ Trường Luân không mong công việc của mình xảy ra sai sót gì để người khác lấy cớ, ảnh hưởng đến tiền đồ của ông.

Đỗ Trường Luân nhìn Quý Hân Nhiên dần trở nên trầm mặc, gầy yếu, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại chẳng biết nên nói từ đâu. Anh luôn nghĩ, chờ một chút, đợi qua mấy ngày bận rộn rồi nhất định phải nói chuyện tử tế với cô.

Mấy ngày nay, anh vì chuyện của Quản Dĩnh và Đỗ Trường Côn mà về tỉnh hai lần, anh không nói cho Quý Hân Nhiên vì Quản Dĩnh dặn anh, sợ làm Đỗ Trường Côn thấy nặng nề hơn, chuyện này vẫn không cần nói với Hân Nhiên, dù sao cũng liên quan đến riêng tư của Đỗ Trường Côn.

Sở dĩ Đỗ Trường Côn muốn ly hôn cũng là vì Quản Dĩnh. Mấy năm qua hai người vẫn luôn mong có con nhưng lại không có tin gì. Trước đó mấy ngày, hai người đi xét nghiệm, thì ra một lần chấp hành nhiệm vụ, Đỗ Trường Côn đã bị thương mà ảnh hưởng đến khả năng sinh dục. Hai người không thể có con. Đỗ Trường Côn rất đau khổ, không muốn liên lụy đến Quản Dĩnh nên đề nghị ly hôn. Cha mẹ khuyên anh anh cũng không nghe. Quản Dĩnh bất đắc dĩ nên mới nhờ Đỗ Trường Luân giúp.

Anh về tỉnh tìm Đỗ Trường Côn, nhiều năm qua, lần đầu tiên hai anh em mở rộng lòng mà thành thật nói chuyện với nhau.

“Cô ấy thích trẻ con như vậy, anh không thể ích kỷ cướp đi quyền làm mẹ của cô ấy...”, hiển nhiên Đỗ Trường Côn cũng rất đau khổ vì quyết định này.

“Anh, tình cảm của Quản Dĩnh với anh anh hẳn là rõ nhất... nhìn hai người hạnh phúc, em thực sự rất vui, đây là lời em nói rất thật... Thực ra lần trước chỉ là giận nên nói thế... Em thích cuộc sống hiện tại, hi vọng có thể sống tốt với Hân Nhiên...”

Nói tới câu cuối, trong đầu anh hiện ra khuôn mặt gầy yếu của Quý Hân Nhiên, lòng có chút chua xót, trong lòng cô liệu có nghĩ như anh?

Chiều thứ năm, Quý Hân Nhiên đến sở giáo dục đưa tài liệu, lúc về thấy còn sớm nên cô lại quay về trường.

Lúc đi qua quán trà Thanh Phong cũng là lúc đợi đèn đỏ, tầm mắt cô đảo qua cửa sổ thủy tinh của quán trà, đột nhiên quay phắt lại, vị trí bên cửa sổ, một người mặc vest xám chính là Đỗ Trường Luân, mà đối diện anh lại là Quản Dĩnh.

Quý Hân Nhiên cảm thấy tim mình đang dần chìm xuống vực sâu không thấy đáy...

“Hân Nhiên, lúc nào đến Vân Hải nhất định sẽ tới làm phiền em” lời Quản Dĩnh như vẫn vang vọng bên tai...

Cô đã đến Vân Hải mà Đỗ Trường Luân lại chẳng nói ỉn.

Mãi đến khi tiếng còi xe đăng sau vang lên, cô mới lấy lại tinh thần, thì ra đèn đã chuyển xanh.

Không về trường, cô về thẳng nhà.

Trên đường, mấy lần cô rút di động nhưng lại cất vào, cô sợ nghe được đáp án mình không muốn nghe.

Đỗ Trường Luân cũng không về muộn quá, bật đèn lên mới phát hiện Quý Hân Nhiên đang ngồi trên sofa. “Về rồi sao không bật đèn?”. Lòng anh có chút kinh ngạc, thời gian này, nếu không phải là cuối tuần thì hầu như cô đều không về.

Quý Hân Nhiên ngẩng đầu nhìn Đỗ Trường Luân, “Lại tăng ca?”

“Ừm, có chút việc”. Quần Dĩnh đến đây công tác, tìm anh vẫn là nói chuyện kia, Đỗ Trường Côn tham gia tập huấn nhưng hình như đã dần buông lỏng chuyện này, không kiên trì như trước nữa. “Cảm ơn em, Trường Luân, thực ra không có con đương nhiên sẽ thấy tiếc nuối nhưng so ra thì ở bên anh ấy đã là rất tốt rồi”. Quần Dĩnh chân thành nói.

Lúc Quần Dĩnh nói vậy, lòng anh lại có cảm giác như trút được gánh nặng, thực sự thoải mái.

Anh không nói chuyện Quần Dĩnh cho Quý Hân Nhiên, thứ nhất là vì mai Quần Dĩnh sẽ về, thứ hai là nếu Hân Nhiên ở đây, hiển nhiên là có chút chuyện không tiện nói.

Quý Hân Nhiên thấy rõ chút chần chừ trong mắt anh, cô đứng dậy: “Anh cũng mệt rồi, đi ngủ sớm đi”.

“Em ăn cơm chưa?” phòng bếp không có dấu vết gì.

“Ăn ở nhà mẹ”. Quý Hân Nhiên cảm thấy chút sức lực cuối cùng giờ cũng đã biến mất...

42. Chương 42

Triệu Nghệ Hiểu gọi điện thoại đến, bị kích động: “Hân Nhiên, đã đọc báo ngày hôm nay chưa?”

“Đọc làm gì chứ? Có thời gian mình thà lên mạng đọc tiểu thuyết còn hơn”. Báo chí địa phương rất nhiều chủng loại, nhật báo, báo chiều, báo buổi sáng nhưng trình độ thực sự không dám khen nên cô cũng rất ít đọc. (Cải nỡ hoa mọi nơi J))

“Cậu quá coi thường thành quả lao động của bọn mình rồi đấy”. Triệu Nghệ Hiểu căm giận nhưng vẫn thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, nể tình gần đây tâm tình cậu không tốt nên mình cũng không so đo với cậu. Nói chuyện đứng đắn, nhật báo hôm nay nhất định cậu phải xem đó”.

“Sao như cậu lên báo thế?”, cô buồn cười.

“Không phải mình lên, là có người lên”. Triệu Nghệ Hiểu úp úp mở mở, “Cậu đọc thì sẽ biết”.

Vì Triệu Nghệ Hiểu đã nói thế nên trên đường về nhà, Quý Hân Nhiên vẫn đi mua một tờ nhật báo Văn Hải.

Là Mễ Kiều Dương, bài phỏng vấn choán trọn một trang báo, đương nhiên chắc chắn đây là một phần của quảng cáo, tuyên truyền cho xí nghiệp.

Nhưng không thể phủ nhận, sau khi dự án được đầu tư, bản thân anh cũng thành nhân vật phong vân. Nhìn một loạt danh hiệu vinh dự, cái gì mà “mười nhân vật kiệt xuất của Văn Hải”, cái gì mà có những sáng tạo đặc biệt trong khoa học kỹ thuật... Bên cạnh là một bức ảnh lớn của anh, vẫn là nụ cười tươi như cậu nam sinh đại học năm nào.

Lúc Đỗ Trường Luân về nhà cũng đã muộn, Quý Hân Nhiên đã ngủ.

Trên bàn trà trong phòng khách có một tờ báo, anh ngồi xuống, không cần nhìn cũng biết là báo hôm nay, nhật báo Văn Hải là báo Đảng, ngày nào anh cũng phải xem. Anh cũng biết Quý Hân Nhiên chẳng bao giờ xem loại báo này, đương nhiên hôm nay hẳn là ngoại lệ.

Vốn hôm nay anh có thể về sớm nhưng anh lại ngồi chần chừ thật lâu trong văn phòng.

Trong đầu anh lặp đi lặp lại câu nói trên báo của Mễ Kiều Dương: “... Nhiều năm qua, gặp rất nhiều khó khăn, những lúc khó khăn nhất tôi cũng không muốn từ bỏ, tôi hi vọng dùng sự thành công của mình để

chứng minh với cô ấy, tôi không thể để cô ấy nhìn nhầm người... Tôi hi vọng khi mình thành công có thể chia sẻ với cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn bỏ lỡ...”

Lời tỏ tình sâu nặng như vậy, đương nhiên anh hiểu “cô ấy” là ai, con ếch năm nào giờ đã thành hoàng tử, chẳng biết cô ấy có hối hận với quyết định ngày đó.

Trong lúc say ngủ, Quý Hân Nhiên luôn cảm thấy sau lưng như có ai dùng lông chim nhẹ nhàng đụng chạm, cảm giác ngứa ngáy kì quái.

Tỉnh lại thì hóa ra là làn môi ấm đang thổi bên gáy cô...

Thấy cô tỉnh lại, Đỗ Trường Luân ôm lấy cô từ đằng sau.

“Em mệt...”, cô nhẹ nhàng gỡ tay anh ra.

Đỗ Trường Luân thu tay về, thực ra anh cũng không định làm gì, chỉ là muốn ôm cô, cảm nhận chút hơi thở của cô.

Sau một lúc lâu, anh lạnh lùng nói: “Là tìm mệt đúng không?”

Quý Hân Nhiên xoay người lại: “Đỗ Trường Luân, có gì thì nói thẳng, kì quái như thế làm gì?”

Đỗ Trường Luân nhìn cô, mấy hôm nay cô rất gầy, mặt như chỉ còn lại bằng bàn tay, càng khiến mắt cô to hơn.

“Mấy hôm nay em có vẻ không vui, vì sao?”

Vì sao? Quý Hân Nhiên đương nhiên biết là vì sao? Nhưng cô vẫn không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này, giống như con đà điểu tự vùi mình vào cát, cô luôn nghĩ, mình không nghĩ đến, không động chạm vào vấn đề này là có thể coi như không biết gì, chẳng xảy ra chuyện gì, ít nhất bề ngoài thì là như vậy.

Cô luôn nghĩ đi vòng qua, không chạm vào vấn đề khiến mình đau đớn, về phần có thể đi vòng không, sau khi đi vòng thì sẽ thế nào, cô không nghĩ mà cũng không muốn suy nghĩ.

Cô nhìn Đỗ Trường Luân, cảm giác cả người rét run lại tới nữa, cô thực sự muốn hỏi ra miệng, chẳng lẽ bắt em phải nói là em đã biết thực ra anh thích chị dâu anh, đã biết cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là “theo...”

Mắt cô nhìn sang nơi khác: “Em vẫn luôn là thế này, sao lại không vui?”

“Anh không mù, em gầy đi thế này, là sao hả Hân Nhiên?”

Anh không chịu bỏ qua khiến Quý Hân Nhiên hoàn toàn bị chọc giận. Cô ngồi phắt dậy: “Đỗ Trường Luân, rốt cuộc anh định nói gì? Anh quan tâm đến em từ bao giờ thế?”

Đỗ Trường Luân cũng chẳng hiểu mình bị làm sao. Thực ra anh hoàn toàn có thể giống như trước kia, theo lời cô, chuyển đề tài nhưng hôm nay anh không muốn, lòng ghen một hơi, đúng là muốn chọc giận Quý Hân Nhiên.

“Đọc báo hôm nay có cảm nghĩ gì?”

Cuối cùng Quý Hân Nhiên cũng hiểu được vì sao đêm nay anh lại như vậy, cô thấy có chút nực cười, đúng, lời nói đó của Mễ Kiều Dương rất khiến người ta cảm động nhưng cô cũng chẳng thấy có gì ảnh hưởng đến mình, cô sớm biết sẽ có ngày anh thành công, biết từ rất lâu rồi. Nhưng một khắc rời khỏi anh ấy cô đã không nghĩ tới việc sẽ trở lại bên Mễ Kiều Dương, loại người vì giang sơn mà bỏ qua người trong lòng, ngồi ổn ngai vàng lại muốn nói lại tình xưa, cô không thích.

“Đỗ Trường Luân, không cần nói chuyện này, em không đa tình như anh, chuyện quá khứ em đã sớm không để ý rồi”. Cô đứng dậy, chuẩn bị xuống giường, nếu nói thêm gì nữa thì chỉ e cô sẽ mất khống chế.

“Em nói dối”. Đỗ Trường Luân đột nhiên giữ chặt tay cô, anh dùng sức rất mạnh, cả người Quý Hân Nhiên ngã nhào vào lòng anh.

“Đỗ Trường Luân, anh quá đáng rồi đấy...”, rõ ràng là lòng anh vẫn luôn thích người khác, rõ ràng đây chỉ là cuộc hôn nhân cho có với anh, kết quả giờ còn đi chỉ trích cô.

Nước mắt cứ thế rơi, cô là người rất ít khi khóc nhưng mấy ngày nay chịu đủ áp lực, tủi thân, đau lòng... đủ loại cảm giác không thể kể rõ cứ thế dâng lên, cô khóc rất đau lòng, khóc đến không thở được: “Rõ ràng là anh... vẫn là anh...”

Ở bên nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Đỗ Trường Luân thấy Quý Hân Nhiên khóc, từng giọt nước mắt rơi xuống ống tay áo anh, lòng anh mềm lại, sao mình phải chọc giận cô, coi như không biết gì, không phát hiện gì, chẳng phải trước kia vẫn thế sao?

“Đừng khóc”, anh khẽ vỗ lưng cô, có hơi thất thố, không biết nên dỗ dành cô thế nào.

Quý Hân Nhiên khóc thật lâu mới bình tĩnh trở lại, cô không thích khóc, luôn coi đó là sự yếu đuối nhưng vừa rồi cô cũng không hiểu tại sao, có lẽ là mấy ngày qua quá mệt mỏi rồi.

Đỗ Trường Luân ở bên nhẹ giọng dỗ dành, cô chẳng nghe rõ anh nói gì, chỉ cảm thấy mệt muốn chết, sau đó cứ thế mà ngủ...

Rất lâu sau này, cô nhớ lại đêm này, có một số chuyện đã lật lên được một góc, nếu lúc đó cô không trốn tránh, nói hết suy nghĩ trong lòng thì liệu kết quả có khác đi không?

43. Chương 43

Giám đốc Ngân hàng kiến thiết Vân Hải xảy ra chuyện, bị Viện kiểm sát bắt đi.

Điều này ở Vân Hải cũng thành tin tức nóng sốt, lời đồn truyền đi rất nhiều, đủ mọi phiên bản, có người kể tìm được trong nhà bao nhiêu tiền mặt, bao nhiêu vàng thỏi, có người kể ở bên ngoài ông ta có bao nhiêu tình nhân, bao nhiêu biệt thự cho người tình...

Quý Hân Nhiên nghe các giáo viên bàn chuyện, cô nghĩ, một người xảy ra chuyện, sau này chẳng biết bao nhiêu người bị cuốn vào theo, chỉ là cô vạn lần cũng không thể ngờ, Quý Kiến Đông lại bị cuốn vào.

Lúc Trần Bình Đức gọi điện cho cô, cô đang ở trong phòng dạy vài học trò bình luận một bài văn.

“Giám đốc Quý vừa bị người của Viện kiểm sát dẫn đi...”, cả nửa ngày cô mới lấy lại tinh thần, theo bản năng cầm di động ra ngoài hành lang.

“Hân Nhiên, cháu đừng lo quá”, thấy cô hồi lâu không đáp, chú Đức cũng có chút lo lắng.

“Chú Đức, chuyện này rốt cục là thế nào? Xảy ra chuyện gì?”, hầu như cô chẳng biết gì về chuyện của công ty hết.

“Haiz, một hai câu cũng không thể nói cho rõ được, hình như là có liên quan đến vụ án của giám đốc Lỗ của ngân hàng kiến thiết”.

Quý Hân Nhiên xin phép rồi vội trở về Vân Hải, cô đi thẳng đến trụ sở công ty Đông Hạo.

Cao ốc Đông Hạo ở phía đông thành phố, cao ốc mười tầng sang trọng, là sản nghiệp của chính Đông Hạo, năm tầng dưới là cho bên ngoài thuê, từ tầng 6 đến tầng 10 là của công ty Đông Hạo. Lần trước tới đây là khi cô mới tốt nghiệp đại học, vì chuyện Mễ Kiều Dương mà cô đến tìm Quý Kiến Đông, kết quả là không vui mà rời đi.

Văn phòng Quý Kiến Đông ở tầng 8, ông là người rất mê tín, biển số xe, số điện thoại đều thích số 8 cho nên không chọn tầng 10 mà chọn tầng 8 để làm văn phòng.

Chủ tịch bị viện kiểm sát đưa đi chẳng nghi ngờ gì chính là tin tức khiến cả công ty nổ tung, cô cảm giác ánh mắt chào hỏi của thư ký cũng không còn đơn giản như trước.

Chú Đức đã ở văn phòng chờ cô: “Chú Đức, rốt cuộc là sao lại thế này?”.

“Hân Nhiên, cháu tới rồi?”, Trần Bình Đức cũng rất lo lắng, “Chuyện này nhất thời cũng không nói rõ ràng được nhưng có thể khẳng định là liên quan đến giám đốc Lỗ”.

“Sao cha cháu có thể liên quan gì đến phía đó được? Sẽ có chuyện sao?”, chuyện thương trường cô cũng không quá hiểu.

“Viện kiểm sát chỉ nói là đến hỗ trợ điều tra, không biết bọn họ rốt cuộc nhận được tin gì nhưng mà...”, Trần Bình Đức thoáng trầm ngâm, “Đông Hạo không phải là công ty bình thường, nếu bọn họ không chắc chắn thì sẽ không làm thế?”.

“Thế phải làm sao đây? Chú Đức, công ty rốt cuộc có vấn đề gì?”.

“Hân Nhiên, cháu không làm trong nghề nên không biết, công ty nào bị điều tra thực sự thì cũng không thể không có vấn đề, có một số việc chẳng qua là có muốn điều tra hay không thôi. Bao năm nay công ty làm nhiều công trình như vậy, cả ngày giao tiếp với bên ngân hàng, chính phủ, giao tình rất sâu...”

“Hân Nhiên, cháu phải bình tĩnh đã, mẹ cháu còn không biết chuyện này, cháu về với mẹ trước đi, lát nữa chú gọi điện đến bảo mẹ cháu là cha cháu phải đi công tác, hai ngày này không về nhà, chị ấy không khỏe, tạm thời giấu chị ấy đã”.

Quý Hân Nhiên gật gật đầu, biết trước mắt mình cũng chỉ có thể làm được chuyện này mà thôi.

Lúc vào cửa, cô cố hết sức bình tĩnh lại, sợ mẹ nhìn ra điều gì khác lạ, thực ra thì có thể giấu đến bao giờ? Chuyện này tốc độ truyền bá còn hơn cả tin hot của ngôi sao, chẳng mấy ngày chắc chắn cả thành phố đều biết.

Trữ Băng thấy cô về thì có chút bất ngờ “sao lại về lúc này?”. Bình thường nếu không phải cuối tuần thì rất ít khi cô về nhà.

“À, về có chút chuyện”, cô ngừng lại một chút rồi nói thêm, “Mẹ, tối ăn gì? Con không về nhà, ăn luôn ở đây”.

“Hay là gọi cả Trường Luân đến, bảo cả cha con về nữa, lâu rồi cả nhà chưa cùng ăn một bữa cơm”.

Quý Hân Nhiên cúi đầu không dám nhìn vào mắt Trữ Băng, “Mẹ, hôm nay không được, gần đây Trường Luân rất bận”.

Nói xong điện thoại bàn reo, cô biết chắc chắn là chú Đức gọi đến, quả nhiên Trữ Băng nghe xong thì nói cho cô: “Cha con cũng không về, bảo phải đi khảo sát ở bên ngoài, mấy ngày liền”.

Cô cẩn thận nhìn sắc mặt Trữ Băng, vẫn may không có gì bất ổn.

Cơm tối rất phong phú, Quý Hân Nhiên thực sự không muốn ăn nhưng lại sợ Trữ Băng nhìn ra cái gì nên đành liều mạng ăn.

Ăn nửa bữa, di động vang, là Mã Kiều Dương, cô nhìn mẹ một cái rồi cầm di động đi ra ngoài phòng khách.

“Hân Nhiên, giờ em ở đâu?”, giọng Mã Kiều Dương có chút cẩn thận.

“Em ở chỗ mẹ”, nghe giọng anh thì Quý Hân Nhiên biết là anh đã biết chuyện của cha mình, “Mẹ em còn chưa biết chuyện này, mẹ không khỏe...”

“Hân Nhiên, em đừng lo lắng, chú ý sức khỏe chính mình”.

Quý Hân Nhiên cười khổ: “Em lo lắng thì có được gì đâu? Chẳng giúp được gì cả”.

“Bác trai không sao đâu, trong giới ông cũng coi như là cây đại thụ, có sóng gió nào mà chưa trải qua,... mặc kệ thế nào, em phải cố gắng giữ sức khỏe”. Anh biết cuộc sống, công việc của Quý Hân Nhiên vẫn rất đơn giản, rất sợ cô không chấp nhận được chuyện này.

“Cảm ơn anh, em biết, em còn phải chăm sóc mẹ”.

Hai người nói chuyện khá lâu, lúc về phòng ăn, Trữ Băng không nhịn được hỏi: “Ai thế? Trường Luân à?”

Cô thoáng chần chừ: “Không phải, là Mã Kiều Dương”.

“Hân Nhiên, đừng trách mẹ lắm lời, con đã kết hôn, có một số việc nên chú ý một chút”.

“Mẹ, bọn con không có gì đâu, giờ chỉ là bận bịu bình thường thôi”.

“Con cảm thấy không có gì nhưng dù sao cũng có một đoạn thời gian... người khác sẽ nghĩ gì, Trường Luân có hiểu lắm không?”.

Cô nhớ lại lời Đỗ Trường Luân nói đêm đó, im lặng.

Buổi tối cô và Trữ Băng xem TV, luôn thấy bất an, nhà rộng như vậy thật trống rỗng, cô không biết khi nào cha sẽ về? Cũng chẳng biết “giao tình” chú Đức nói đó sâu đậm cỡ nào?...

Hàng loạt vấn đề cứ thế mà ập tới, như thiên binh vạn mã đánh úp cô, cô cảm giác mình thực sự chẳng có nơi để dựa dẫm.

Muộn, điện thoại cô lại vang, là Đỗ Trường Luân, dường như trong tiềm thức cô luôn chờ điện thoại của anh.

“Trường Luân...”, cô đột nhiên có cảm giác muốn khóc.

“Hân Nhiên, anh biết cả rồi, vốn định gọi cho em sớm hơn nhưng phải họp mãi, em ở đâu?”

Giọng anh khiến Quý Hân Nhiên cảm thấy an ủi hơn nhiều: “Em ở nhà mẹ, mẹ còn chưa biết...”

“Sức khỏe mẹ không tốt, em ở cùng mẹ nhiều nhé. Chuyện này có lẽ rất phức tạp, em phải chuẩn bị tâm lý...”. Sau khi giám đốc Lỗ Hải Chấn gặp chuyện, thị trưởng Trần đã nói với anh: “Cái này chẳng qua chỉ là cá mồi, con cá to đang sau mới là con cá cần câu”.

Dựa vào tình hình này, Quý Kiến Đông cũng chỉ là cá mồi chỉ là cấp trên đã muốn câu cá lớn thì đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, chuyện này sẽ không dễ giải quyết như vậy.

“Cha em sẽ có chuyện sao?”, lời Đỗ Trường Luân khiến tim cô chìm xuống.

“Hân Nhiên, chuyện này anh cũng khó nói...”, giọng Đỗ Trường Luân rất thấp, có một số việc anh không thể nói, cho dù anh đã thoáng đoán được “cá lớn” sau màn này là ai.

Nhưng Quý Hân Nhiên đã hiểu, chuyện này sẽ không đơn giản.

Quả nhiên, ngày hôm sau, lúc gọi điện thoại cho Trần Bình Đức, ông thở dài: “Chú đã nhờ người hỏi thăm rồi, chuyện này rất phiền, trên tỉnh cũng hỏi đến...”

Cô vốn tưởng lại xin nghỉ thêm một ngày cùng mẹ nhưng lại sợ bà nghi ngờ, công ty đã có luật sư chuyên môn, cô cũng chẳng giúp được gì nên lại về trường.

Cô nghĩ, chuyện này cũng chẳng giấu được lâu, qua hai ngày nữa mà cha không về, mẹ nghe được phong thanh gì thì cũng sẽ hoài nghi.

44. Chương 44

Chưa bao giờ có cảm giác ngày qua chậm như vậy, trước mặt cô cứ hiện lên bóng dáng cha, cô không biết ông luôn mạnh mẽ giờ phải ở nơi đó thì thành thế nào?

Mấy năm nay cảm giác của cô với cha rất phức tạp, thậm chí có một thời gian còn cảm thấy hận ông.

Thời gian đó bọn họ rất ít khi trò chuyện, cô cảm thấy dường như ông cũng không nghĩ có chuyện gì cần bàn bạc, trao đổi với cô, từng xem qua một bài văn “bảo bối của cha”, sự ăn ý, hòa hợp giữa cha con trong bài viết khiến cô hâm mộ vô cùng, trong cuộc sống của cô, có rất nhiều phương diện thiếu đi sự bảo ban của cha, ông luôn có tác phong ra lệnh khiến cô có cảm giác muốn thoát ly, cô muốn được sống bên người đàn ông của mình, mọi chuyện khác đều mặc kệ nhưng quan trọng là người đó nhất định phải tôn trọng, hiểu cô...

Trong lòng cô, cô chưa bao giờ ngưỡng mộ mẹ mình, đó không phải là cuộc sống cô muốn.

Mẽ Kiều Dương cứ thế đi vào cuộc sống của cô, khi đó cô nghĩ đây là người cô cần tìm, cô thật không ngờ là Quý Kiến Đông lại sắp đặt sẵn mọi việc tương lai cho cô, kể cả người sẽ sống bên cô trọn đời.

“Làm sao con biết nó là yêu con hay là yêu tiền?... Muốn tìm thì cũng phải tìm ai môn đăng hộ đối, tương lai có thể giúp cha,... con như vậy chẳng phải là khiến người khác cười cha à?”

Ông chỉ nghĩ đến công ty, thể diện của ông chứ không phải là hạnh phúc của cô.

Liên tục hai ngày cô không về nhà mình, Trữ Bằng bắt đầu cảm thấy không ổn.

“Hân Nhiên, có phải con cãi nhau với Trường Luân không?”

Quý Hân Nhiên biết mình cứ không về thì chắc chắn mẹ sẽ hỏi, chú Đức nói luật sư đang làm thủ tục bảo lãnh, nếu khả quan thì cha hẳn sẽ mau về.

“Không đâu, mẹ, chẳng phải cha không ở nhà sao? Con về với mẹ”.

“Hừ, cha con có phải là đi không về đâu, trước kia cũng có thấy con hiếu thảo thế này đâu”.

Tuy bà nói đùa nhưng Quý Hân Nhiên nghe xong lòng lại thấy khó chịu.

“Vợ chồng sống với nhau sao có thể không có va chạm, mẹ và cha con cũng cãi nhau mà vẫn đi qua nửa đời đó thôi...”, Trữ Bằng dường như đã nhận định rằng Quý Hân Nhiên là vì cãi nhau nên mới về.

May mà ăn tối xong, Đỗ Trường Luân đến nên Trữ Bằng mới thoải mái lại.

“Mãi như thế cũng không được, có thể giấu được bao lâu? Một khi nghe được những lời đồn đại thì mẹ sẽ càng lo lắng, chẳng bằng chúng ta nói ẹ luôn”, nhân lúc Trữ Bằng ra ngoài đóng cửa, Đỗ Trường Luân lặng lẽ nói.

“Đương nhiên em hiểu nhưng... haiz”. Quý Hân Nhiên thở dài, cô không biết liệu mẹ có chấp nhận được chuyện này hay không.

Đỗ Trường Luân nhìn cô, khi nói những lời này, ánh mắt cô hiện rõ sự lo sợ bất an.

Anh nhẹ nắm vai cô, cô như vậy khiến anh đau lòng.

Quý Hân Nhiên dựa vào người anh, nhắm mắt lại, cảm giác quá mệt mỏi mà anh lại quá ấm áp...

Chuyện càng lúc càng khó giải quyết, tìm người bảo lãnh nhưng bên điều tra không cho, trong công ty lòng người dao động, thậm chí có người còn nghĩ Quý Kiến Đông sẽ không thoát được lần này.

Lúc nói chuyện với cô, vẻ mặt Trần Bình Đức rất lo lắng: “Chuyện này liên lụy rất nhiều, phía trên nhất định phải tra đến cùng...”

“Chú Đức, cũng không thể giấu mẹ cháu mãi được, giờ xem ra cũng khó nói trước được cha có về được không, hẳn là nên nói thật ẹ”.

“Haiz, được rồi, tối nay chú qua nói ẹ cháu”, Trần Bình Đức thở dài.

Sau khi Trần Bình Đức nói xong, biểu hiện của Trữ Bằng vượt ngoài dự đoán của Quý Hân Nhiên, bà im lặng rất lâu.

“Mẹ?” Quý Hân Nhiên lo lắng gọi.

“Mẹ không sao” giọng bà rất nhẹ, “Hân Nhiên, mẹ không sao”.

Ngừng thật lâu, bà chậm rãi nói: “Bình Đức, tính cách của Kiến Đông chị hiểu hơn em, xảy ra chuyện như vậy cũng không bất ngờ, chị cũng từng khuyên ông ấy, có một số việc đừng quá hiếu thắng, nhưng...”

“Chị dâu yên tâm, bọn em và luật sư đang nghĩ cách, anh Quý nhất định sẽ không sao”.

“Bình Đức, chuyện ở công ty đành dựa vào cậu rồi”. Quý Hân Nhiên phát hiện đến khi gặp chuyện, mẹ lại bình tĩnh hơn mình nhiều.

Lúc tiền Trần Bình Đức, ông kéo Hân Nhiên lại: “Hân Nhiên, cháu về nói với Trường Luân, xem nó nghĩ được cách gì không, cho chú và luật sư đi gặp cha cháu, trong công ty có một số việc chú không thể tự làm chủ được”.

Với việc Đỗ Trường Luân có giúp được không Quý Hân Nhiên cũng không để ý nhưng cô vẫn gật gật đầu: “Được, lúc về cháu sẽ nói với anh ấy”.

45. Chương 45

Cuối tuần là trận tuyết rơi lớn nhất từ đầu đông đến giờ, tuyết bay múa đầy trời, trong khoảnh khắc đã nhuộm toàn bộ đất trời thành màu trắng xóa.

Lúc chiều cô định đến công ty môi giới, Trữ Băng ở nhà một mình cô rất lo nhưng lại không thể ở cả ngày với bà nên muốn đi thuê bảo mẫu.

Truyền hình địa phương luôn đưa tin cảnh báo về trận tuyết này, yêu cầu mọi người để ý khi ra đường. Cô không lái xe, lúc Trữ Băng gọi điện bảo lái xe đến đón cô cũng từ chối.

Bình thường, chỗ cô ở không dễ gọi taxi huống chi là thời tiết này, cô quyết định đi bộ, đi mãi hẳn sẽ gọi được xe. Lúc đi ngang qua trạm xe bus, phát hiện có rất nhiều người chờ xe. Thời tiết này trên đường ngoài taxi và xe bus ra thì rất ít xe cộ khác.

Tuyết vẫn rơi, đã nhiều năm rồi tuyết không rơi nhiều như vậy, trên đường ai nấy đều ăn mặc kín mít, hầu như chỉ còn đôi mắt là lộ ra ngoài.

Nhớ lại mùa đông năm đầu tiên, lúc trận tuyết đầu tiên rơi xuống, cả trường đại học như sôi trào, rất nhiều sinh viên miền nam lần đầu tiên thấy tuyết, ai nấy hưng phấn vui vẻ, chạy loạn trên tuyết trắng... tiếng ồn ào đến đêm khuya mới dứt.

Điều này khiến những người miền bắc như cô rất khó hiểu, chẳng phải chỉ là tuyết thôi sao, có cần khoa trương thế không?

Lý Ngụy Giai trong ký túc xá cũng là người miền nam, phê bình các cô: “Các cậu nhìn quen rồi nên mới không thấy cảnh đẹp”.

Mễ Kiều Dương cũng rất thích tuyết, anh sẽ nhân ngày tuyết rơi mà rủ mọi người đi đá bóng, anh từng nói, là vì thích tuyết nên mới đến trường phương bắc học.

“Vậy anh nên đi học ở Đông Bắc chứ? Thiên lý băng phong, vạn lý tuyết phiêu (ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết rơi)”. Nhớ lại lúc ấy tuyết cũng đang rơi, bọn họ đi thư viện, cô vừa đi vừa ăn kẹo hồ lô.

“Nhưng Đông Bắc không có biển, anh thích cả biển nữa. Biển lớn sẽ khiến lòng người trống trải, đàn ông nên giống như biển lớn, lòng mang thiên hạ...”

Cô đi qua hai tuyến phố, vất vả lắm mới gặp được chiếc taxi không người ngồi.

Lúc rời khỏi công ty môi giới thì cũng đã tối, nơi này khá gần khu nhà cô ở, nhớ lời chú Đức nói, cô quyết định về nhà một chuyến. Cuối tuần Đỗ Trường Luân cũng rất ít khi ở nhà, chắc cũng chỉ tối mới về.

Cô gọi điện ẹ bảo mình phải về nhà lấy chút đồ, tối không về, bảo mẹ cẩn thận.

Một tuần không về, nhà vẫn gọn gàng như cũ, đây đều nhờ thói quen của Đỗ Trường Luân, anh vĩnh viễn không phải loại đàn ông vợ đi vắng là làm nhà cửa bung bét lên.

Trong nhà rất ấm, cô cởi áo khoác, cảm giác mệt muốn chết, mấy ngày ở nhà mẹ đều ngủ không ngon, thần kinh luôn căng lên.

Xem đồng hồ thấy còn sớm, đoán Đỗ Trường Luân cũng chưa về ngay nên vào phòng ngủ, định nằm nghỉ một lát.

Ai ngờ, nằm xuống được một lúc thì ngủ thiếp đi, cũng không biết ngủ được bao lâu, tiếng chuông điện thoại khiến cô bừng tỉnh.

Điện thoại ở phòng khách là điện thoại theo chuỗi mạng cơ quan chính phủ, bình thường rất ít người gọi, thậm chí cô còn chẳng nói số cho ai, gọi đến đều là tìm Đỗ Trường Luân.

Cô đứng dậy định đi nhận, vừa đến cửa phòng thì đã nghe tiếng Đỗ Trường Luân, cửa chỉ khép hờ, tiếng anh rất rõ: “Thị trưởng Trần ...à, cháu vừa về nhà...”

Thì ra anh đã về.

Cô vừa định bước ra ngoài nhưng lại vội dừng bước.

“Cháu hiểu, thị trưởng Trần, giờ là giai đoạn nhạy cảm, cháu biết nên làm gì...”

Không thể trách cô đa tâm, cô không thể không đem “thời điểm nhạy cảm” mà Đỗ Trường Luân nói mà liên hệ với chuyện Quý Kiến Đông được, bây giờ có cái gì miễn cảm hơn thế?

Mà lời kế tiếp của Đỗ Trường Luân càng khiến cô tin bọn họ đang nói chuyện này.

“Chú yên tâm, cô ấy là người hiểu lý lẽ, sẽ không so đo chuyện này... vâng, được, giờ cháu qua đây”.

Tiếng đóng cửa vang lên cô mới lấy lại tinh thần.

Cô vô lực mà ngồi bệt xuống sàn, cô vẫn chỉ nghĩ Đỗ Trường Luân liệu có giúp được hay không nhưng cô chưa từng nghĩ, anh có chịu giúp hay không?

Chú Đức đã nói, chuyện này phía trên muốn điều tra, mà Đỗ Trường Luân cũng không phải không biết tính nghiêm trọng của việc này, sao anh có thể xuất đầu lộ diện? Làm không khéo là tự hủy tiền đồ của chính mình.

Lời vừa rồi của anh đã nói rõ lập trường của anh rồi, mình lại còn ngu ngốc ở đây chờ để cầu cạnh anh?

Lúc Đỗ Trường Luân về đã muộn, thấy Quý Hân Nhiên thì có hơi giật mình.

“Tuyệt lớn vậy sao em lại về?”.

“Nhớ anh”, Quý Hân Nhiên nửa nằm trên giường, miễn cưỡng nói.

Đỗ Trường Luân cúi xuống khẽ vuốt mặt cô, “Gầy đi”

Sự xót xa trong giọng anh khiến lòng Quý Hân Nhiên dâng lên cơn ghen tỵ, trong mắt có chút ươn ướt.

Cô nghĩ, gần đây mình làm sao thế này, không có tiền đồ như vậy.

Đột nhiên cô vươn tay ôm cổ anh, ngay sau đó, môi cô áp lên môi anh.

Động tác này của cô quá đột ngột, cả người Đỗ Trường Luân ngã nhào lên người cô, theo bản năng anh định giãy ra nhưng cô lại càng ôm chặt hơn, môi cô nóng bỏng mà cuồng nhiệt như muốn cắn nuốt anh vậy...

Đây không phải là Quý Hân Nhiên anh quen thuộc, những lúc như vậy cô thường ngại ngùng như nụ hoa chờ nở nhưng giờ... cũng chẳng để anh nghĩ nhiều, cô bắt đầu xé quần áo anh.

Nhìn đến quần áo cô mặc thì anh hoàn toàn thất bại.

Cô lại dám mặc bộ áo ngủ trong suốt, Đỗ Trường Luân cảm thấy như đêm nay mọi thứ đều khiến anh choáng váng...

Quý Hân Nhiên cũng chẳng hiểu tại sao mình lại như vậy, bộ áo ngủ này là quà đi nghỉ trăng mật của Triệu Nghệ Hiểu cho cô. Lúc ấy Triệu Nghệ Hiểu còn rĩ tai cô: “Mình cũng mua một bộ, hehe, rất bất ngờ”.

Cô có thể nghe ra sự ái muội qua lời Triệu Nghệ Hiểu, lúc về mở ra xem xong vội nhét vào đáy tủ, đánh chết cô cũng không mặc loại áo ngủ này.

Nhưng là hôm nay, mà xui quýt khiến cô lại mặc nó.

Quý Hân Nhiên cảm thấy mọi cảm xúc trong người như muốn trào ra, miệng, tay cô để lại đủ loại dấu vết trên người anh...

Dây dưa qua lại, dường như hao hết khí lực... chỉ muốn cứ thế mà ngủ, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Đỗ Trường Luân rất chu đáo mà nhẹ nhàng mát xa eo cho cô: “Em sao vậy Hân Nhiên?”

“Anh cảm thấy không tốt?”, cô quay lưng về phía anh.

“Không phải”, sự thật là quá tốt nên khiến anh có cảm giác như hư ảo.

“Hân Nhiên, anh có chuyện muốn nói với em.. tuần sau anh phải đi công tác”

“Ừm, biết rồi”, Quý Hân Nhiên nghĩ, cũng tốt, cuối cùng cũng có lý do để nói lại với chú Đức.

“Hân Nhiên, anh biết bây giờ không nên đi nhưng... hạng mục đầu tư này lúc trước là do anh làm... hạng mục lớn như vậy, thị trường Trần sợ vạn nhất có gì sơ xuất... nên vẫn để anh qua”.

Thực ra lòng Đỗ Trường Luân cũng hiểu, sự trùng hợp này quá rõ ràng, chỉ e là thị trường Trần cố ý để anh đi công tác vào thời điểm này, nhưng anh lại không thể không đi.

Quý Kiến Đông gặp chuyện bất ngờ, ngay hôm sau thị trường Trần đã tìm anh: “Yên tâm, nhạc phụ đại nhân của cậu không gặp chuyện gì lớn, có người còn sợ ông ấy xảy ra chuyện hơn cậu nhiều, vạn lần đừng tự rối loạn ngay đầu trận tuyến”.

Anh hiểu ý của ông, cũng biết người ông ấy ám chỉ là phó thị trường Lưu.

Phó thị trường Lưu và thị trường Trần trước kia đều tranh giành chức thị trường, cuối cùng thị trường Trần thắng, phó thị trường Lưu vẫn rất hậm hực.

Mấy năm nay, hai người vẫn là bằng mặt không bằng lòng, ông ta là người địa phương, lúc trước cũng làm qua nhiều chức vụ, có mối quan hệ mật thiết với nhiều ban ngành, bọn họ kết thành một phái có thể lực khá lớn. Đơn cử là vài năm nay ông ta làm nhiều chuyện không hay nhưng thị trường Trần vẫn không dám quá đụng chạm. Việc tiếp nhận chức vụ bí thư thị ủy của thị trường Trần gặp đủ chuyện khó khăn, người sáng suốt vừa nhìn đều biết là ông ta giở trò sau lưng.

Hiện tại có cơ hội như vậy, thị trường Trần đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng là vì liên lụy đến cả Quý Kiến Đông, ông sợ Đỗ Trường Luân thiếu kiên nhẫn mà làm hỏng cả một mâm cỗ ngon.

“Em yên tâm, Hân Nhiên, cha không sao!”, có một số chuyện anh không thể nói rõ với cô nhưng anh cũng biết, phó thị trường đã bắt đầu hoạt động.

“Viện phó Triệu của Viện kiểm sát có quan hệ rất tốt với anh, anh đã hỏi qua, ở trong không có ai làm khó cha, anh cho em số điện thoại của ông ấy, nếu có chuyện em có thể đi tìm ông ấy”.

Quý Hân Nhiên cũng không để ý lời này cho lắm, cô nghĩ, anh cần gì phải dễ dàng em? Cho dù anh nói thẳng cho em là anh không muốn để ý chuyện này thì em làm được gì? So với tiền đồ của anh đương nhiên em không quan trọng, huống chi đây vốn chỉ là cuộc hôn nhân “có mục đích”...

46. Chương 46

Sáng hôm sau, Quý Hân Nhiên dậy rất sớm, Đỗ Trường Luân còn đang ngủ, cô nhẹ nhàng xuống giường, mặc quần áo rồi ra ngoài.

Ngoài cửa sổ tuyết đã ngừng rơi, từ xa nhìn lại, thế giới chìm trong màu bàng bạc.

Cô mặc áo khoác, lúc đi tới cửa, nghĩ nghĩ rồi lại quay lại, viết giấy nhắn dán lên tường: “Mai em không tiễn anh”.

Lúc đi ngang qua hiệu thuốc, cô mua một hộp thuốc tránh thai, thời điểm này cô không muốn lại thêm phiền toái.

Cô còn chưa nghĩ được nên nói với chú Đức thế nào thì chú Đức lại mang tin đến: Người nhà được phép cùng luật sư đến gặp Quý Kiến Đông.

Lo cho sức khỏe của Trữ Băng, cô và Trần Bình Đức thương lượng, quyết định không cho Trữ Băng đi, hai người bọn họ đi.

Lúc nói suy nghĩ này ẹ, bà cũng không phản đối, chỉ nói: “Mẹ gửi thêm quần áo cho cha con được không, ông ấy là người ưa sạch sẽ...”

Quý Hân Nhiên thấy rõ mắt bà đỏ hoe, cô quay mặt đi.

Chỉ mấy ngày không gặp, cảm giác Quý Kiến Đông già đi rất nhiều, trong ấn tượng của Quý Hân Nhiên, ông là người rất uy nghiêm nhưng giờ đây ông ngồi đó, tóc mai đã bạc, vẻ mặt cũng có chút ảm đạm.

“Cha...”, lòng cô có chút xót xa.

“Hân Nhiên, mẹ con khỏe không?”

Cô gật gật đầu: “Vẫn khỏe, chỉ lo cho cha thôi!”

“Chăm sóc bà ấy cẩn thận, bảo bà ấy đừng lo lắng, cha không sao”

Quý Kiến Đông và Trần Bình Đức nói một số chuyện công ty, trước khi đi, ông nói với Trần Bình Đức: “Bình Đức, công ty phải dựa vào cậu, nếu...”, ông thoáng trầm ngâm, “nếu thực sự có chuyện gì, Trữ Băng và Hân Nhiên cũng nhờ cậu”.

Quý Kiến Đông chưa bao giờ là người dễ dàng nhận thua, nhưng một khắc này, Quý Hân Nhiên cảm nhận rõ ràng sự bất đắc dĩ của anh hùng tuổi xế chiều.

Ngày ngày theo sự lo lắng, chờ đợi mà qua, chuyện chẳng chút khởi sắc.

Đỗ Trường Luân đi hơn một tuần, hạng mục này mãi chưa chấm dứt, đối phương mấy lần sửa đổi điều kiện mà có một số việc anh không thể tự quyết định, cần bàn thêm với thị trưởng Trần.

Chuyện của Quý Kiến Đông vẫn không có tiến triển gì mới, cứ giậm chân tại chỗ, mỗi lần gọi điện cho Quý Hân Nhiên anh đều nghe được sự tuyệt vọng trong giọng cô mà anh lại chẳng thể giúp được cô.

Lần đầu tiên anh thống hận vị trí, hoàn cảnh của mình, cảm giác lúc nào cũng thân bất do kỷ, rất nhiều lúc bản thân chỉ như một quân cờ, đi bước nào hoàn toàn không do mình quyết định.

Anh biết bây giờ sáng suốt nhất là không làm gì cả, như thị trưởng Trần nói, có người còn sốt ruột hơn nhưng anh không thể, không thể cứ trơ mắt nhìn Quý Hân Nhiên tuyệt vọng...

Lo lắng hồi lâu, anh vẫn gọi điện thoại về nhà, “Cha, con có việc muốn nhờ cha...”

Quý Hân Nhiên không ngờ Mã Kiều Dương sẽ tới nhà tìm cô.

Anh chỉ đến đây một lần nhưng lại nhớ rất rõ ràng.

Anh biết lúc này Quý Hân Nhiên nhất định sẽ ở nhà cùng mẹ, không cần gọi điện mà đến thẳng đây, anh sợ cô từ chối gặp mình. Mà anh chỉ là muốn xem xem cô có ổn không.

Quý Hân Nhiên không mời anh vào nhà, một phần vì Trữ Băng, cô không muốn bà lại lo lắng, một phần vì cô biết, Mã Kiều Dương chắc gì đã muốn vào.

Cô bảo mẹ mình ra ngoài một chút, khoác thêm áo khoác rồi cùng anh ra tiệm café gần nhà.

“Hân Nhiên, em gầy đi”.

Cô trông rất tiêu tụy.

“Sao anh lại tới đây?”

“Anh đi ngang qua đây, muốn xem em thế nào”. Thực ra anh phải đi một đoạn đường dài để đến đây.

“Em có ổn không?”, anh nhẹ nhàng hỏi.

Quý Hân Nhiên nhắm mắt: “Em không ổn, Mẽ Kiều Dương, chẳng hề ổn chút nào cả, chuyện gì cũng không làm được...”

Trong lòng cô đè nén rất nhiều cảm xúc, cần có người chia sẻ.

Mẽ Kiều Dương biết cô không cần an ủi, chỉ lắng nghe, chẳng nói gì, lẳng lặng nghe cô nói.

“Mẹ chẳng nói gì, cũng chẳng hỏi gì nhưng em biết mẹ không vui... em cũng không vui nhưng lại không dám để mẹ biết... em phải làm bộ vui vẻ, thực ra em chẳng biết phải làm sao nữa? Ngay cả chú Đức cũng nói chẳng có cách nào, chú nói, Hân Nhiên, thì ra tiền cũng không phải là vạn năng, ... kỳ thật, trong lòng em rất sợ hãi, em không biết rốt cuộc cha đã làm gì? Chuyện lần này ông ấy có làm sai không? Em không biết... bình thường em cũng rất ghét tham quan, gian thương, hận bọn họ đảo lộn pháp luật nhưng nếu người này là cha em... anh bảo em nên làm gì đây?”

Mẽ Kiều Dương ngồi cùng cô một lúc lâu, mãi đến khi cảm xúc của Quý Hân Nhiên ổn định lại.

“Muộn rồi, anh đưa em về, đừng làm ẹ em lo lắng. Hân Nhiên, chuyện có lẽ không tệ như em nghĩ, em đừng nghĩ nhiều quá, lòng khó chịu thì cứ nói với mọi người, đừng cố nhịn mãi, sẽ tự khiến mình bức bối”.

Ở con đường nhỏ dẫn vào nhà, có một người đang đứng, nhìn thấy hai người bọn họ thì bước tới, bất ngờ lại là Đỗ Trường Luân.

Đỗ Trường Luân dừng bước nhìn Quý Hân Nhiên rồi lại nhìn Mẽ Kiều Dương: “Giám đốc Mẽ, cảm ơn anh đưa vợ tôi về”.

Mẽ Kiều Dương đáp: “Anh đi đây Hân Nhiên, tạm biệt chủ nhiệm Đỗ”.

Quý Hân Nhiên không lên tiếng, đi thẳng vào nhà.

Vừa định mở cửa, Đỗ Trường Luân giữ tay cô lại: “Em không có gì muốn nói với anh à?”

Quý Hân Nhiên lắc đầu: “Không có, em mệt, muốn đi nghỉ”.

“Được, để anh đưa em vào”.

Hai người vừa vào, Trữ Băng đã trách Quý Hân Nhiên: “Con đi đâu thế? Không mang di động theo, Trường Luân chờ con nửa ngày, lo lắng nên ra ngoài tìm, cô giúp việc nói có người tới tìm con, là ai thế?”

“À là một người bạn, bọn con nói chuyện một lúc, không có chuyện gì đâu mẹ”, Quý Hân Nhiên thấp giọng nói.

Đỗ Trường Luân đứng dậy, “Mẹ, không còn sớm, con về trước, mẹ nghỉ sớm đi”.

“Hân Nhiên, con về với Trường Luân đi, trong nhà còn Tiểu Lệ, mẹ không sao”.

Tiểu Lệ là giúp việc Quý Hân Nhiên thuê, là người đến Vân Hải làm thuê nhưng rất chịu khó.

“Không cần đâu mẹ, cứ để Hân Nhiên ở đây với mẹ đi”.

Đỗ Trường Luân đi rồi, Trữ Băng không nhịn được lại quở trách Quý Hân Nhiên: “Hân Nhiên, sao con lại thế? Trường Luân nó đi công tác về đã chạy đến đây, đợi con nửa ngày, mà con lại chẳng nói chẳng rằng gì là sao?”.

Quý Hân Nhiên cúi đầu không lên tiếng.

Trữ Băng thấy cô như vậy thì không nói gì thêm: “Được rồi, mẹ không nói nữa, con cũng mệt rồi, đi ngủ sớm một chút đi”.

Rõ ràng là mệt muốn chết nhưng Đỗ Trường Luân không ngủ được.

Hạng mục đầu tư ký kết xong xuôi, thị trưởng Trần rất hài lòng, ông rất coi trọng hạng mục này, trước khi đi dặn dò ba lần bảy lượt.

Thực ra, anh theo thị trường Trần nhiều năm như vậy, bình tĩnh mà xem xét, thị trường Trần nhân cách, ứng xử rất tốt. Cho nên anh cũng mong ông có thể tiếp nhận vị trí bí thư thị ủy này.

Khiến anh không ngủ được hiển nhiên là không liên quan đến chuyện này, là Quý Hân Nhiên.

Nhìn thấy cô và Mẹ Kiều Dương đi về, anh không nói nổi cảm giác trong lòng mình, anh không muốn mình trông giống ông chồng hay ghen nhưng vẫn không khống chế được.

Trước giờ anh là người sống lý tính, tự tin nhưng từ khi gặp Quý Hân Nhiên, rất nhiều thứ đã dần thay đổi.

Buổi tối đó cô khóc: “Em không đa tình như anh...”

Có lẽ cô đã thoáng biết điều gì đó nhưng chắc chắn không phải là toàn bộ.

Anh nghĩ nhất định phải nói chuyện rõ ràng với cô, nói hết suy nghĩ của mình cho cô, nhiều năm qua anh luôn giấu kín mọi chuyện trong lòng, anh muốn nói cho cô, muốn cho cô hiểu.

Nhưng sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, không có cơ hội thích hợp.

Nhưng nếu không nói, có lẽ sẽ không có cơ hội ...

Anh lấy di động, nhắn tin cho Quý Hân Nhiên: “Ngày mai tan làm anh chờ em ở quán café ven biển, có chuyện muốn nói với em, nhất định phải tới”, nghĩ rồi anh lại thêm câu: “Không gặp không về”.

47. Chương 47

Quý Hân Nhiên do dự thật lâu, cuối cùng vẫn đến quán café kia.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Trường Luân hẹn cô sau khi hai người kết hôn, cô không biết anh muốn nói gì nhưng lòng vẫn mong anh có thể giải thích gì đó với mình.

Khi cô uống ly café thứ hai thì di động vang, là Đỗ Trường Luân gọi.

Giọng anh rất vội vã: “Hân Nhiên, xin lỗi, mẹ anh vừa gọi điện thoại đến, Quân Đình bị tai nạn xe cộ mà anh trai anh lại đi tập huấn... anh phải về nhà ngay bây giờ”.

Giọng Quý Hân Nhiên bình tĩnh đến độ chính cô cũng thấy giật mình: “À, không có gì, em đang định gọi cho anh, tối em cũng có việc không thể đến... anh chăm sóc Quân Đình cẩn thận.”

Lúc Đỗ Trường Luân nhận được điện thoại của Thượng Mai, lòng anh rất mâu thuẫn. Anh không muốn lỡ hẹn với Hân Nhiên nhưng biết không phải gấp rút thì mẹ sẽ không gọi nên anh phải về.

Quý Hân Nhiên ngồi lại quán café rất lâu, cô vừa gọi hai tách café nhưng không uống, chỉ nhìn chúng dần lạnh dần...

Thì ra từ nóng bỏng đến lạnh lẽo lại chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy...

Chiều hôm sau Đỗ Trường Luân quay lại. Quân Đình bị gãy tay, trước khi phẫu thuật Đỗ Trường Côn đã kịp trở về. Nhiều năm qua rất ít khi thấy anh lo lắng như vậy.

Lúc đi, anh nói với Đỗ Trường Côn và Quân Đình: “Anh, chị, hi vọng sau này hai người sẽ hạnh phúc”. Qua biến cố này, hai người bọn họ xem như là sau cơn mưa trời lại sáng.

Còn mình thì sao, phía trước dường như vẫn mù mịt sương giăng...

Sau khi về, anh gọi điện cho Quý Hân Nhiên, cô nói cho anh rằng cuối tuần thi cuối kỳ, bận nhiều việc.

Về nhà Trữ Băng, mọi người đều ở đó, hai người vẫn khách khách khí khí như cũ.

Lúc sắp nghỉ đông, cuối cùng cũng có tin tốt, Quý Kiến Đông đã được bảo lãnh tại ngoại.

Tuy rằng sau này vẫn còn rất nhiều vấn đề nhưng cuối cùng người đã về.

Ông gầy đi rất nhiều, cũng già đi rất nhiều, mà Trữ Băng vốn vẫn bình tĩnh suốt thời gian qua, nay ông về thì bệnh tim lại tái phát.

May mà cứu kịp thời, không có gì đáng lo chỉ là bác sĩ luôn dặn: Không được để bệnh nhân bị kích động.

Ngày Trữ Băng xuất viện đã là 22 tháng chạp, hôm sau chính là ngày tết ông Táo.

Buổi tối, Đỗ Trường Luân và Quý Hân Nhiên đều ở lại ăn cơm, mọi người cuối cùng cũng đông đủ, chỉ là không khí có hơi buồn, ai cũng có tâm sự.

Bởi vì Trữ Băng mới ra viện, mọi người đều cẩn thận tránh đi một số đề tài.

“Hân Nhiên, cha con đã về, mẹ cũng khỏe, con và Trường Luân về đi, mấy hôm nay cũng mệt rồi”. Ăn cơm xong, Trữ Băng thúc giục Quý Hân Nhiên về.

“Đúng thế, về nghỉ ngơi đi”, Quý Kiến Đông cũng chen vào.

Quý Hân Nhiên gật gật đầu, mấy hôm nay cô vẫn ở trong bệnh viện, quả thật cũng mệt.

Lúc đến dưới lầu, Đỗ Trường Luân gặp một đồng nghiệp, hình như có chuyện cần nói.

Quý Hân Nhiên lên lầu trước, cô ngồi trên sofa, cảm thấy nặng nề, cha tạm thời đã về nhưng sau này sẽ càng có nhiều vấn đề. Mấy hôm nay ở trong viện trông mẹ, chuyện của cha cũng không hiểu nhiều nhưng cô biết hình như công ty có vấn đề, mỗi lần chú Đức đến tìm cha trông rất lo lắng... đúng là một mùa đông khó chịu.

Lúc Đỗ Trường Luân vào cửa thì thấy Quý Hân Nhiên đang ngơ ngẩn ngồi trên sofa.

Anh đi qua, ngồi xuống bên cô: “Mệt lắm đúng không?”

Thấy cô không đáp, anh lại nói: “Xin lỗi, hôm đó hẹn em...”

“Quần Dĩnh không sao chứ?”, Quý Hân Nhiên đột nhiên hỏi.

“Ừm, chị ấy bị gãy tay thôi, còn thì không sao, không có gì vấn đề lớn.”

Đỗ Trường Luân nhìn cô, “Hân Nhiên, anh có chuyện muốn nói với em”.

“Trường Luân, em mệt, anh ôm em một cái được không?”, giọng cô rất nhẹ nhưng lộ rõ sự mệt mỏi.

Đỗ Trường Luân nhẹ nhàng ôm lấy cô, cô dựa đầu vào vai anh, hơi thở của anh là hương thơm mơ hồ, thản nhiên từ mái tóc cô.

Rất lâu, hai người đều không nói gì, chỉ ôm nhau như vậy...

Quý Hân Nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, rất mong có một bờ vai để dựa dẫm một chút thôi.

Cô tự nhủ với mình: Chỉ một chút là được.

Đỗ Trường Luân cúi đầu thấy cô còn chưa thay giày, sợ cô không thoải mái nên khẽ gọi: “Hân Nhiên?”.

Lại phát hiện cô đã ngủ thiếp đi.

Anh bế cô về phòng, cảm giác cô nhẹ đi rất nhiều. Mấy hôm nay xảy ra bao việc, cô thực sự mệt muốn chết.

Quý Hân Nhiên và Trữ Băng đi mua đồ tết, theo ý cô thì là để Trữ Băng liệt kê danh sách rồi cô và Tiểu Lệ đi mua là được nhưng Trữ Băng lại muốn đích thân đi. Cô nghĩ vậy cũng được, coi như cùng mẹ đi dạo, giải sầu.

Cô đã nói qua với Đỗ Trường Luân, tết âm lịch này cô không qua bên nhà anh.

“Mẹ em không khỏe, cha em lại vậy, em muốn ở nhà đón Tết với cha mẹ”.

Đỗ Trường Luân không nói gì, chỉ dặn cô: “Lúc về nhớ gọi ẹ anh”.

Nhưng Trữ Băng biết thì lại trách cô: “Làm gì có chuyện Tết không đến nhà chồng, con để người khác thấy thế nào đây? Đừng làm Trường Luân khó xử, nhà có việc gì đâu, con qua đó ở hai ngày rồi lại về”.

“Ây dà, mẹ à, bọn con đã thương lượng rồi, giờ là thời đại gì rồi, ai chú ý mấy cái này?”

Thật ra lúc cô gọi điện thoại cho Thượng Mai, bà lại rất thấu hiểu: “Hân Nhiên, con ở nhà cũng tốt, ở cùng cha mẹ con, nhà mình có chuyện gì đâu, con yên tâm”, dừng một chút bà lại nói: “Con à, nghĩ thoáng một chút, làm gì có ai thuận buồn xuôi gió cả một đời...”

Nghe những lời này, mắt Quý Hân Nhiên cay cay.

Trước kia lễ Tết cô đều chẳng phải lo lắng gì, đồ toàn do mẹ đặt. Giờ đến lượt mình mới biết thì ra phải mua rất nhiều đồ, đồ dùng, đồ chơi... mọi thứ đều phải mua.

Cô còn mua thêm tranh tết và giấy dán tường, về nhà dán đầy cửa sổ, tường, từ xa nhìn lại, trông rất có không khí năm mới vui vẻ.

Lúc kiểm kê lại hàng, Trữ Băng đột nhiên kêu: “Chết rồi, quên nước tương rồi”.

“Mẹ, trong nhà còn vài chai mà?”, cô thấy rõ ở trong tủ bát.

“Haiz, không phải là hăng đó, cha con thích ăn nhất là tương của hăng đó, lúc ra ngoài mẹ đã tự nhủ mà vẫn quên mất”.

Một lọ nước tương lại khiến Trữ Băng lo lắng như vậy, Quý Hân Nhiên vội nói: “Mẹ đừng vội, con đi mua là được”.

Lúc ra khỏi siêu thị lại bất ngờ gặp lại Lưu Lâm, nửa năm này xảy ra nhiều việc như vậy nên cũng không liên lạc với Lưu Lâm.

Hai người cùng đến cửa hàng KFC bên cạnh, không phải giờ cơm nên không đông.

Sắc mặt Lưu Lâm không tốt lắm, Quý Hân Nhiên nghĩ, mình thì hơn gì.

Quả nhiên, Lưu Lâm hỏi: “Hân Nhiên, sao em gầy đi nhiều vậy?”

“Mấy hôm trước mẹ em không khỏe, phải vào viện”, cô không định nói chuyện của Quý Kiến Đông.

“Không sao chứ?”

“Giờ đã xuất viện rồi, không sao. Đúng rồi, Lưu Lâm, cha chị khỏe chứ?”

Lưu Lâm cúi đầu, “Hai tháng trước ông đi rồi”.

“Xin lỗi chị”, Quý Hân Nhiên không ngờ lại là vậy, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Lưu Lâm lắc đầu, “Không có gì, Hân Nhiên, thật ra ông ấy mắc bệnh này, sớm muộn gì... chỉ là...”

Quý Hân Nhiên biết cô muốn nói gì, cô hy sinh tình yêu nhưng vẫn không giữ lại được cha.

Sau khi chia tay Lưu Lâm, tâm tình cô rất tệ, cô nhớ lại những ngày hai người ở trường, khi đó cuộc sống bình thản, tươi đẹp như mây trắng bay, tự do tự tại... vậy mà chỉ qua thời gian ngắn, cả hai đều thành ra thế này.

Càng đến cuối năm Đỗ Trường Luân càng bận, các loại hội nghị, tài liệu, cùng lãnh đạo đi thăm các hộ nghèo, tổ chức tiệc cho các nhân viên... hầu như ngày nào cũng nửa đêm mới về.

Không biết vì sao, Quý Hân Nhiên lại thở phào nhẹ nhõm, cô cảm thấy như vậy cũng tốt.

Cô rất cần nếp sống bình tĩnh hiện tại, cho dù về bình tĩnh này chỉ là bề ngoài, là nguy trang nhưng cho dù là như thế thì cũng tốt.

Con người có phải ở một số thời điểm luôn cố tự lừa mình dối người?

48. Chương 48

Ngày 29 tháng chạp, cô gọi điện hỏi Đỗ Trường Luân bao giờ thì về nhà.

“Chút nữa thị trưởng Trần còn có việc tìm anh, xong xuôi thì anh về”.

“À, thế anh đi cẩn thận nhé”, cuối cùng lại nhẹ nhàng nói thêm một câu: “À, hỏi thăm mọi người trong nhà giúp em”

Chiều 30 Tết, cô và mẹ, cả Tiểu Lệ nữa cùng nhau làm bánh chẻo.

Cha mẹ Tiểu Lệ đều xuống miền Nam đón tết cùng anh trai, cô cũng chẳng quay về.

Quý Kiến Đông luôn bận rộn bên ngoài, về cũng rất muộn. Lúc sáng đi, Trữ Bằng còn dặn ông về sớm một chút ăn bánh chẻo.

Lúc nấu xong, cô nhìn nồi đầy bánh chẻo, bỗng nhiên nhớ tới Mễ Kiều Dương.

Cô biết anh không về quê ăn tết cùng gia đình, cơm tất niên anh ăn ở đâu?

Gọi điện thoại qua, Mễ Kiều Dương vui tươi hơn hờ nói: “Anh đang làm bánh chẻo đây này”.

“Là làm bánh bao à?” cô cũng vui vẻ.

“Với anh mà nói, chỉ cần ở trong có nhân thì đều là sủi cảo”, anh cười lớn qua đầu điện thoại.

Mễ Kiều Dương là người linh hoạt, có lẽ vì người phía nam nên anh hoàn toàn không biết gì về cách làm bánh chẻo.

Hồi còn học đại học, dịp Tết, có lần mấy người bạn họ mua đồ ăn về nấu bánh chẻo. Bánh chẻo anh làm khiến mọi người cười vỡ bụng, Lộ Hiểu Đằng nói: “Cậu làm thế này làm sao nổi lên được đây”

Cô lấy hộp đựng đồ, chọn khoảng 30 chiếc bánh chẻo rồi lái xe qua nhà Mễ Kiều Dương.

Địa chỉ của anh là do lần trước ăn cơm, nghe mấy người nhắc đến.

Cô gõ hộp đồ lên: “Bánh chẻo cho anh này!”

Sau khi vào nhà thấy quả thực anh đang tự làm bánh chẻo, “Trình độ của anh chả tiến bộ gì thế?”. Cô nhìn những chiếc bánh chẻo to to, nhỏ nhỏ không đều.

Mễ Kiều Dương có chút ngượng ngùng, thực ra hôm nay trong xí nghiệp có tổ chức tất niên cho nhân viên nhưng anh lại không muốn đi.

Quý Hân Nhiên đưa bánh chẻo cho anh: “Tự nấu đi”.

Mễ Kiều Dương đón lấy, đột nhiên nói: “Ăn bánh chẻo em làm, anh sẽ không nhớ nhà nữa”.

Quý Hân Nhiên chỉ đành coi như không nghe thấy, thực ra cô đưa bánh chẻo cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là nghĩ anh một mình đón tết rất cô đơn, nếu là người khác có lẽ cô đã mời về nhà ăn tất niên rồi.

“Được rồi, em phải về đây, xe còn để ngay dưới, mấy hôm nay cũng không dễ đi lại”.

Mễ Kiều Dương tiễn cô xuống lầu, ở góc lầu thì thấy Hồ Thiên Dao, Quý Hân Nhiên thấy cặp lồng trong tay cô thì quay đầu cười nói với Mễ Kiều Dương: “Xem ra em không đến thì anh cũng không đói được, sớm đã có người lo cho anh rồi”.

Cô vẫy tay với Hồ Thiên Dao: “Mau đi giúp giám đốc Mễ của cô nấu bánh chẻo đi”.

Lúc nấu bánh chẻo, Quý Hân Nhiên và Tiểu Lệ đi đốt pháo, pháo là Quý Hân Nhiên chọn, không lớn lắm, chỉ có tiếng “tạch, tạch” vui tai, rất có hương vị của Tết năm nào.

Lúc bánh chẻo bung lên bàn, Quý Kiến Đông cũng đã về.

“Cha uống rượu?”, Quý Hân Nhiên cảm thấy trên người ông thoáng có mùi rượu.

“Không có đâu, cha hận không thể bay về ăn bánh chẻo với mọi người, còn uống rượu gì chứ”.

Nhưng Quý Hân Nhiên tin ông đã uống rượu, cô rất miễn cảm với cồn rượu. Ông nói như vậy có lẽ là vì không muốn Trữ Bằng lo lắng.

Ăn xong bữa cơm tất niên, cùng cha mẹ xem TV xong, Quý Hân Nhiên thúc giục hai người đi nghỉ. Trữ Bằng mới ra viện không lâu, Quý Kiến Đông cũng mệt mỏi, cô không muốn hai người quá mệt.

Quay về phòng, từ xa truyền đến tiếng pháo liên tiếp, cô chẳng hề thấy buồn ngủ. Cũng chẳng muốn xem TV, đơn giản là lôi laptop ra mà lên mạng.

Ngày này mọi người đều bận đoàn tụ, list bạn bè xăm xít.

Triệu Nghệ Hiểu lại online, hỏi ra mới biết cô đang phải trực cơ quan.

“Cậu muốn thăng quan thì cũng không thể ngược đãi người nhà được chứ, bảo Hách Lực phải làm sao đây?”, cô cố ý chê bai Triệu Nghệ Hiểu.

Đối phương khinh khỉnh: “Cậu nghĩ mình muốn sao, đồng nghiệp ở ngoài đều về quê, ở thành phố chủ yếu toàn là các bà bầu nên chủ nhiệm giao công việc vĩ đại này ỉn đây”.

Biết cô không về nhà Đỗ Trường Luân, Triệu Nghệ Hiểu nói: “Hay quá, chờ trực xong cũng có người đi dạo phố cùng mình rồi.”

Hai người đang nói chuyện thì di động của Quý Hân Nhiên vang: “Mình có điện thoại, không chat với cậu nữa”

Là Đỗ Trường Luân, giờ hẳn anh ở cùng người nhà rồi.

“Ăn bánh chéo?”, anh hỏi

“Ừm, ăn rồi, còn anh?”

“Anh cũng ăn rồi”

“Trong nhà ổn chứ?”, cô nghĩ rồi hỏi.

Đỗ Trường Luân chần chờ trong chốc lát: “Anh ở Vân Hải, không về nhà”

“Sao cơ? Anh không về?”, Quý Hân Nhiên thực sự giật mình, “Vây anh ăn cơm đâu? Sao không qua đây?”

“Anh ăn với đồng nghiệp ở cơ quan”, giọng anh vẫn nhất quan, không chút cảm xúc.

Im lặng trong chốc lát, anh đột nhiên nói: “Hân Nhiên, công việc của anh có thể có chút thay đổi. Năm sau anh phải đến một huyện phía tây tỉnh, luân chuyển cán bộ”.

“Luân chuyển cán bộ?”, cái này cô từng nghe nói, “Có lâu không?”

“Khoảng năm rưỡi, hai năm”.

Hôm qua, thị trưởng Trần nói chuyện với anh rất lâu, việc tổ chức cán bộ về cơ bản đã xong xuôi. Qua năm sau, bí thư Hình đi tỉnh ủy, thị trưởng Trần tiếp nhận chức vụ bí thư, vị trí thị trưởng bên trên đã có sắp xếp, mà phó thị trưởng Lưu khả năng là sẽ được điều làm phó chủ tịch hiệp thương ở địa phương khác.

“Không thể tin được ông ta còn có căn cơ sâu như vậy, nếu không sẽ không đơn giản chỉ là điều động như vậy...”, hiển nhiên thị trưởng Trần không hài lòng với kết quả này.

Nhưng là có một số việc không có khả năng nói cho rõ ràng, không giải quyết được gì có lẽ là hi vọng của một số người.

“Trường Luân, cậu còn trẻ, cố gắng phấn đấu, trở về bộc lộ năng lực. Bây giờ cậu ra ngoài là thích hợp nhất, vụ án của cha cậu về cơ bản là chỉ thể thôi thì cũng sẽ có chút phiền toái, người khác sẽ nói ra nói vào, cậu cũng khó làm việc”.

Anh biết những lời thị trưởng Trần đều là lời tâm huyết, nhưng bây giờ rồi đi, lòng anh thực sự không nỡ.

“Lâu như vậy?”, Quý Hân Nhiên nhất thời không phản ứng kịp.

Hai đầu điện thoại đều im lặng.

Thật lâu, giọng Đỗ Trường Luân lại truyền tới: “Hân Nhiên, nếu có thể, em có đi cùng anh không?”

Quý Hân Nhiên ngây ngẩn, cô không biết vì sao Đỗ Trường Luân lại hỏi như vậy nhưng trong đầu cô cứ vang lên câu nói đó của Đỗ Trường Luân “Cuộc hôn nhân đó vốn là theo mục đích...”

Cô im lặng hồi lâu, bên kia, dường như Đỗ Trường Luân thoáng thở dài: “Anh biết rồi, Hân Nhiên”. Anh cúp máy.

Điện thoại cúp hồi lâu mà Quý Hân Nhiên vẫn ngồi sững một tư thế.

Đã có lần cô nghĩ sẽ theo anh đi đến chân trời góc bể nhưng là anh, là anh đã khiến cô hiểu ra đó chẳng qua chỉ là giấc mộng đơn phương tình nguyện của cô.

49. Chương 49

Triệu Nghệ Hiểu có lẽ là vui quá hóa buồn, khó khăn lắm mới được nghỉ thì lại bị ốm, viêm dạ dày, đang phải truyền trong bệnh viện.

“Hân Nhiên, buồn muốn chết, lại đây với mình đi”, giọng cô rất yếu ớt.

Lúc Quý Hân Nhiên đến thì đã truyền được hai bình.

“Hách Lực đúng là đồ vô lương tâm, sắp gọi điện là vứt vợ đi luôn”, cô tức giận.

“Sếp là cơm áo, là cha mẹ, đương nhiên anh ấy phải đi rồi, cậu bị nặng gì đâu, đừng có yếu đuối như thế”, Quý Hân Nhiên tỏ vẻ công tư phân minh.

Cùng cô truyền dịch xong trời đã tối, Quý Hân Nhiên lái xe đưa Triệu Nghệ Hiểu về nhà, ở bãi đỗ xe lại nhìn thấy chiếc xe rất quen, cô nhìn kỹ, đúng vậy, là xe Quý Kiến Đông. Tuy ông không hay đi chiếc xe này nhưng biển số cô vẫn nhớ, là biển ngày sinh của mẹ cô.

Cô thấy hơi lạ, không nghe nói ai bị bệnh, sao xe của cha lại ở đây?

Theo bản năng, động tác của cô hơi chậm lại, nhưng vừa khéo, lúc quay xe, cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy được Quý Kiến Đông, động tác của cô cứng đờ, cùng ông còn có một người phụ nữ trẻ và một đứa nhỏ tầm 4,5 tuổi.

Không phải cô đa nghi nhưng hành động của bọn họ quá thân mật, cảm giác như một gia đình vậy. Trong nháy mắt, cô quyết định bám theo bọn họ. Cô gọi cho Triệu Nghệ Hiểu: “Nghệ Hiểu, mình có việc gấp, cậu tự lái xe về đi”.

Bên kia, Triệu Nghệ Hiểu oán hận nói: “Được lắm, Quý Hân Nhiên, đến cậu cũng mặc kệ mình à”.

Cô cũng không giải thích được gì, cũng may Triệu Nghệ Hiểu không bị bệnh quá nghiêm trọng.

Chiếc xe phía trước cuối cùng dừng lại tại một chung cư ở trung tâm thành phố, từ xa cô thấy bọn họ xuống xe, mà Quý Kiến Đông lại bế đứa nhỏ kia, cùng người phụ nữ kia lên lầu.

Cô gọi điện thoại hỏi: “Cha đang ở đâu?”

“À, cha và chú Đức đang họp ở công ty, có việc gì sao?”, giọng Quý Kiến Đông thông dong trấn định, nếu không tận mắt chứng kiến, cô sẽ không thể tin được.

Cô ôm vô lăng mà khóc, cô nghĩ đến mẹ, nghĩ đến những đêm mẹ phải chờ, bàn đầy thức ăn, còn cả khi mẹ bắt cô đi mua chai nước tương kia... Cô không biết mình ngồi trong xe bao lâu, trời đã tối om, khi mọi nhà đều lên đèn thì nhà của cô ở đâu?

Cô lái xe đi tới một quán bar.

Xa hoa trụy lạc, những vụ điệu nóng bỏng, âm thanh cuồng nhiệt, dường như mọi thứ đều rất xa cuộc sống của mình.

Cô uống liên tiếp, số chén rượu trước mặt cứ thế tăng dần nhưng cô như không hề say mà lại càng tỉnh táo, rất nhiều hình ảnh không ngừng ẩn hiện trước mắt...

Ánh mắt ngại ngùng của chú Đức mỗi lần thấy mẹ, Quý Kiến Đông nói: “Cha cũng không mong con thừa kế nghiệp cha...”, còn cả lần Đỗ Trường Luân dặn cô rảnh về ở cùng mẹ, hôm đó lúc về nhà người Quý Kiến Đông đầy mùi rượu...

Kẹp giữa hai người phụ nữ, ông lại có thể sắm vai cẩn thận như vậy, đúng là làm khó cho ông rồi.

Ra khỏi quán bar, cô lái xe lòng vòng trên đường, cuối cùng vẫn tự về nhà mình.

Cô không thể say rượu về nhà mẹ, gặp Quý Kiến Đông có lẽ sẽ không khống chế được bản thân nhưng còn mẹ... Nhớ tới mẹ, nước mắt cô lại rơi, bệnh tim của mẹ không chịu được sự kích động nào hết.

Đỗ Trường Luân đã trở lại: “Uống rượu, em còn lái xe?”, anh cau mày.

Quý Hân Nhiên không để ý đến anh, lập tức ngồi xuống sofa, cửa thư phòng mở, bên trong có vẻ hơi lộn xộn.

“Anh đang dọn đồ?”

“À, có vài thứ cần dọn lại một chút”, anh bắt đầu bàn giao công việc, không lâu sau sẽ rời đi.

“Hôm nay em đến bệnh viện thăm Triệu Nghệ Hiểu, anh đoán xem em gặp ai?”

“Ai thế?”

“Cha em”

“Cha bị làm sao thế?”

“Ông không sao, vẫn khỏe”, Quý Hân Nhiên đột nhiên bật cười, “Ông ở bên một người đàn bà, còn cả một đứa trẻ nữa”

Đỗ Trường Luân khẽ thở dài, “Em biết rồi à?”

Quý Hân Nhiên đứng phắt dậy, “Anh không hề giật mình, quả nhiên, quả nhiên là anh đã biết từ trước”.

Cô nhìn anh: “Đỗ Trường Luân, có phải chuyện cha em bị Viện kiểm sát điều tra anh cũng biết từ trước?... Nhất định là anh sớm đã biết, anh nhắc nhở em dặn cha đừng qua lại nhiều với phó thị trưởng Lưu kia, lúc ấy em thấy lạ, anh không phải là người thích quản việc của người khác, thì ra cái gì anh cũng biết, cái gì cũng hiểu mà chỉ giấu riêng em... Đỗ Trường Luân, thấy em giống con cóc chằng hay biết gì có phải là buồn cười lắm không?”

“Hân Nhiên, em đừng kích động, nghe anh nói đã”, Đỗ Trường Luân cũng có chút nóng vội. Chuyện Quý Kiến Đông có tình nhân là anh nghe được chút lời đồn nhưng chuyện ông bị viện kiểm sát điều tra, trước đó, anh hoàn toàn không biết gì cả. Lúc ấy sợ dĩ dận Quý Hân Nhiên dận dò Quý Kiến Đông là vì anh biết chuyện của phó thị trưởng Lưu, sợ tương lai Quý Kiến Đông sẽ bị liên lụy.

“Được, em nghe anh nói, hôm đó anh hẹn em chẳng phải là có chuyện muốn nói sao? Đỗ Trường Luân, anh muốn nói gì với em? Có phải là muốn nói, hôn nhân của chúng ta chỉ đơn giản là “vì mục đích”, nếu lúc trước anh biết em là con gái Quý Kiến Đông thì chỉ sợ là sớm đã cắt đứt. Anh hi vọng tìm một người hoàn cảnh, công việc đơn giản, mục đích kết hôn của anh là vì anh cần phải làm thế... anh thực sự thích là Quấn Dĩnh, mà chị ấy lại thành chị dâu của anh, người như anh muốn quên là rất khó, cho nên khúc mắc này cả đời anh cũng không thể tháo gỡ được... Không sai, mấy năm nay quan hệ giữa cha con em không tốt, em không thích tính vô đoán, ngang ngược của ông, không thích tác phong làm việc bá đạo của ông... giờ ông còn phản bội mẹ, em hận ông ấy... nhưng Đỗ Trường Luân, nói thế nào thì em vẫn là con gái của ông. Em mong anh có thể coi em là vợ anh chứ không phải chuyện gì cũng lừa em, chờ người khác nói cho em biết...”

Đỗ Trường Luân lạnh lùng: “Còn em? Quý Hân Nhiên, mục đích kết hôn của em là gì? Chẳng lẽ vì yêu anh? Em biết rõ Mễ Kiều Dương sẽ trở lại, cũng biết vì sao anh ta lại về Vân Hải? Nhưng em lại chọn

kết hôn với anh trước khi anh ta trở về... Em muốn anh ta hối hận, để anh ta hối hận cả đời vì quyết định lúc trước, Quý Hân Nhiên, em nhần tâm với bản thân như vậy đấy... nhưng lòng em rõ ràng không buông được, em thanh cao như vậy nhưng vì chuyện của anh ta lại mở miệng nhờ anh?... Đêm 30 đưa bánh chèo cho người ta, nhắm mắt anh cũng biết người đó là ai?...”

Thì ra đoạn hôn nhân này lại mỏng manh đến thế.

“Một khi đã thế, giờ cuộc hôn nhân này đã không còn thỏa mãn được mục đích của anh nữa”.

Cô chậm rãi nói.

“Có ý gì, Quý Hân Nhiên, anh có mục đích gì? Em biết sao?...” Anh bực bội đập cửa mà đi.

Vốn tưởng cả đêm không ngủ, kết quả lại là cả đêm không mộng mị.

Hoàn toàn tuyệt vọng, cũng là một cách giải thoát.

50. Chương 50

Những ngày cuối của kỳ nghỉ, Quý Hân Nhiên đều ở bên mẹ.

Cô cùng mẹ đi chùa, đi chợ hoa, chợ chim, đi hiệu sách mua sách ảnh mà mẹ thích...

Cô luôn nhớ lại chuyện trước đây, mẹ tết tóc cho cô, làm đồ ăn ngon cho cô, đưa cô đi công viên, đưa cô đến trường... nhưng sau này lớn lên, mình dường như xem nhẹ mẹ, cô chưa từng quan tâm mỗi ngày của mẹ thế nào? Mẹ có tâm sự gì không?

Lần đó mẹ nói với cô là cảm thấy cha không ổn mà cô lại chẳng để trong lòng...

Chỉ là cô cố hết sức tránh gặp mặt Quý Kiến Đông, mỗi lần gặp ông, cô không nhìn được mà nghĩ đến chuyện đó, trong lòng như có con dao sắc bén đang chém bừa bãi vào lục phủ ngũ tạng.

Cuộc hôn nhân của mình và mẹ đều đi vào ngõ cụt, mỗi ngày nghỉ đều khiến cô vô cùng tuyệt vọng.

Khai giảng được một tuần, Đỗ Trường Luân gọi điện cho cô báo anh phải rời khỏi Vân Hải, đến huyện miền Tây làm phó chủ tịch huyện.

“Hân Nhiên, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, tạm thời tách ra cũng được, cả hai bình tĩnh suy nghĩ lại”.

Quý Hân Nhiên nghĩ, nói cũng nói đến thế rồi, còn gì nữa đâu mà nghĩ.

Nhà vẫn sạch sẽ như trước, dường như anh chẳng hề rời đi, chỉ là sách trong thư phòng hao hụt đi nhiều, tủ quần áo cũng rộng thêm nhiều.

Trên ban công, hoa cỏ của cô lại xanh um, tươi tốt. Mấy hôm nay cô đều không ở nhà, còn tưởng sớm đã chết héo. Chỉ là, cô không biết chúng có thể mãi tràn đầy sức sống như vậy không?

Từ lần trước chú Đức gọi điện báo tin cho cô, chỉ cần thấy số điện thoại của Trần Bình Đức là cô luôn hoảng hốt, trong tiềm thức luôn cảm thấy lại xảy ra chuyện.

Quả nhiên, “Hân Nhiên, cháu mau đến bệnh viện thành phố, cha cháu ngã bệnh”.

Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy tay chân như nhũn ra, cả người vô lực, cô không dám lái xe, gọi taxi đến bệnh viện.

Đến đó, cô nhìn thấy vẻ mặt bi thương, nặng nề của Trần Bình Đức, “Hân Nhiên, cháu phải cố lên”.

Đương nhiên cô biết lời này có ý nghĩa gì nhưng vẫn ôm chút hi vọng: “Cha cháu đâu? Chú Đức”

Trần Bình Đức nước mắt rưng rưng, “Hân Nhiên, cha cháu đột nhiên bị xuất huyết não, đến bệnh viện... đã không kịp”.

Túi xách trên tay Quý Hân Nhiên lập tức rơi xuống đất, không thể ngờ chuyện lại thành ra thế này.

“Chú Đức, sao có thể như vậy?... Tại sao có thể như vậy? Chú Đức...”

“Hân Nhiên, cháu không thể gục ngã được, mẹ cháu...”, Trần Bình Đức chưa nói hết đã lại rơi nước mắt.

Còn mẹ nữa... sao mẹ cô có thể chấp nhận tin dữ này?

Quý Hân Nhiên ngây dại nhìn cha phủ vãi trắng, đây là người mấy ngày trước cô còn rất hận mà giờ đã nằm lẳng lẳng nơi nào, rời xa trần thế hỗn loạn, vô trách nhiệm mà đi, bỏ lại mẹ con cô... Cô còn rất nhiều điều muốn hỏi ông, cô muốn hỏi, bao năm qua rốt cuộc ông đặt mẹ ở vị trí nào? Khi ông ở bên người đàn bà khác có nghĩ đến mẹ không?... Nhưng vĩnh viễn cô không thể biết được đáp án, vĩnh viễn không...

Chỉ vài ngày, Quý Hân Nhiên như phải trải qua mọi thăng trầm cuộc đời, cha mất, mẹ không chịu nổi tin dữ mà bệnh tim tái phát, phải phẫu thuật, vẫn ở trong phòng theo dõi đặc biệt.

“Hân Nhiên, cậu về nghỉ chút đi, mình ở đây trông bác gái cho”, Triệu Nghệ Hiểu khuyên cô.

Cô lắc đầu, cô đã mất cha, không thể mất cả mẹ, cô nhất định phải chờ mẹ tỉnh lại.

“Không về thì ăn gì trước đi đã”, Mễ Kiều Dương nhìn cô, thực sự muốn nắm tay cô, mấy hôm nay cô không ăn gì, mặt tái mét rất đáng sợ, “Hân Nhiên, lúc bác gái tỉnh lại, thấy em như vậy sẽ rất buồn”.

Quý Hân Nhiên nghĩ rồi gật gật đầu. Cô làm gì có thể nuốt trôi nhưng cô không thể gục ngã, cô còn phải chăm sóc mẹ.

Ra khỏi phòng bệnh lại gặp Trần Bình Đức, mấy ngày nay cô luôn ở lại bệnh viện, chuyện của cha đều do Trần Bình Đức lo liệu.

“Hân Nhiên, chú đang muốn tìm cháu. Chú vừa hỏi bác sĩ rồi, mẹ cháu không sao, chỉ là... chuyện hậu sự của cha cháu không thể kéo dài, cháu xem có nên...”

“Chú Đức, chờ mẹ cháu tỉnh rồi bàn”.

“Cũng được... Hân Nhiên, sao Trường Luân còn chưa về?”, từ khi xảy ra chuyện đến giờ Đỗ Trường Luân hẳn cũng phải về kịp rồi mới đúng.

“Chú Đức, không cần chờ anh ấy”, Quý Hân Nhiên thản nhiên nói.

Lúc nhận được điện thoại của bí thư Trần, Đỗ Trường Luân đang xuống xã.

“Trường Luân, nhà xảy ra chuyện lớn như vậy sao cậu không về”, giọng bí thư Trần có chút trách cứ.

“Làm sao vậy ạ?”, anh có chút hồ đồ.

“Cha vợ cậu mất rồi. Sao? Không ai nói cho cậu?”, giờ ngược lại lại khiến bí thư Trần giật mình.

“Cháu về ngay đây”. Đỗ Trường Luân không nói nổi cảm giác trong lòng mình là gì.

Nơi anh công tác cách Vân Hải mười giờ đi đường, trên đường đi lòng anh nóng như lửa đốt, xảy ra chuyện như vậy, không biết Quý Hân Nhiên thế nào?... Nghĩ đến cô, anh vừa đau lòng vừa giận dữ.

Chuyện như vậy mà cô lại không nói ithub... Nhưng anh lại nghĩ, có lẽ vì cô không chấp nhận nổi mà ngã bệnh,... nghĩ vậy anh lại càng lo lắng, hận không thể lập tức trở về.

Đầu buổi chiều, Trữ Băng tỉnh lại, thấy Quý Hân Nhiên thì rơi nước mắt.

“Mẹ đừng khóc, mẹ vừa phẫu thuật, khóc không tốt đâu”, cô cố nén nước mắt.

“Hân Nhiên, mẹ chỉ còn lại con thôi...”, giọng Trữ Băng yếu ớt nhưng rất rõ ràng.

“Mẹ...”, cuối cùng Quý Hân Nhiên cũng không nhin được nữa.

Trên đời này cô cũng chỉ còn có mẹ.

Đỗ Trường Luân về mới biết Trữ Băng vừa phẫu thuật xong, anh đi thẳng đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Quý Hân Nhiên không ở đó, cùng Trữ Băng là Triệu Nghệ Hiểu.

Nhìn thấy Đỗ Trường Luân, Trữ Băng miễn cưỡng cười cười, “Trường Luân, con về rồi?”

“Mẹ, con về rồi”, Đỗ Trường Luân nhìn Trữ Băng mà có chút ghen ngào, anh mới đi vài ngày mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy.

Trữ Băng bảo Triệu Nghị Hiểu đẩy giường ra một chút, Đỗ Trường Luân vội nói: “Để con”.

Hai người cùng đẩy giường lại, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Đỗ Trường Luân ngẩng đầu, thấy Quý Hân Nhiên xách theo cặp lồng cơm cùng Mễ Kiều Dương một trước một sau đi vào.

Quý Hân Nhiên mặc áo gió màu đen, mặt tái nhợt, vô cùng tiêu tụy.

Thấy anh, Quý Hân Nhiên thoáng sửng sốt: “Anh đã về”, giọng cô rõ ràng có chút ảm ách.

Đỗ Trường Luân gật gật đầu, bên cạnh, Triệu Nghị Hiểu kéo Mễ Kiều Dương đi ra ngoài.

Hai người đối diện, Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy trong ánh mắt anh có đau lòng, có thương tiếc... dường như còn có cả thứ gì đó không thể nói rõ.

51. Chương 51

Hai người tới cửa phòng bệnh.

“Chuyện hậu sự của cha thu xếp thế nào?”, thực sự Đỗ Trường Luân có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng anh nhìn Quý Hân Nhiên gầy đến độ gió thổi qua cũng có thể bay thì lại không đành lòng hỏi.

“Đều nhờ chú Đức lo liệu, ngày mai là lễ truy điệu”. Quý Hân Nhiên như đã chẳng còn sức để nói chuyện.

“Buổi tối em về đi, anh ở đây trông mẹ”.

“Thôi, em ở lại đây thôi”. Cô muốn nói, anh cũng mệt rồi nhưng cuối cùng cũng chẳng nói ra.

“Đừng tranh giành với anh”, giọng Đỗ Trường Luân rất chân thành.

Quý Hân Nhiên đi rồi, Trữ Băng nhìn Đỗ Trường Luân, “Trường Luân, tính Hân Nhiên mạnh mẽ, con đừng chấp nhặt với nó”.

“Mẹ, cô ấy khó chịu, con hiểu, con không ngại”.

“Công việc của con cũng bận rộn, mai lễ truy điệu của cha tổ chức xong thì về đi, đừng làm nhỡ việc lớn”.

“Mẹ, mẹ vừa phẫu thuật xong, đừng nghĩ nhiều, mẹ yên tâm, con sẽ biết thu xếp”, Đỗ Trường Luân nghĩ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, sao con có thể về ngay được.

Quý Hân Nhiên về nhà của mình, lúc này cô rất sợ về nhà mẹ, căn nhà trống rỗng sẽ chỉ càng khiến cô thấy cảnh mà đau lòng, mặt khác, cô muốn về thu dọn một chút, từ sau khi Đỗ Trường Luân đi cô cũng không quay về mà Đỗ Trường Luân lại là người ưa sạch sẽ, không thể để nhà bẩn được.

Cô dọn dẹp, thay ga giường rồi nằm trần trọc, không thể ngủ nổi.

Mấy ngày nay cô đều ở trong bệnh viện, hầu như không thể ngủ nhưng mà những vấn đề cứ liên tiếp kéo đến, cha đi rồi còn mẹ phải làm sao? Đỗ Trường Luân đã trở lại, bọn họ sẽ thế nào? Thực ra, điều cô lo lắng nhất là mẹ cũng không biết cha ngoại tình, nếu người phụ nữ kia tìm đến thì phải làm sao bây giờ? Cha qua đời, cô ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy trước mặt mình như có cạm bẫy chờ sẵn mà cô không có sức để thoát thân.

Ở Vân Hải, Quý Kiến Đông cũng là thương nhân lớn, người tham dự lễ truy điệu rất nhiều, chính trường có mà giới thương nhân cũng có.

Phía người nhà chỉ có Đỗ Trường Luân, Quý Hân Nhiên và Trần Bình Đức. Trữ Băng vì vừa phẫu thuật nên không đến được.

Bởi vì Quý Kiến Đông đột ngột qua đời nên mọi người đều rất bất ngờ, ai cũng bàng hoàng. Bình thường một số giám đốc các xí nghiệp có quan hệ tốt với Quý Kiến Đông vừa lắc đầu vừa nói: “Cuộc đời chẳng ai biết được chữ ngờ, nhìn chủ tịch Quý đó, sản nghiệp lớn mà chẳng phải nói đi là đi...”

Quý Hân Nhiên gửi tro cốt của cha ở nghĩa trang, cô định chờ mẹ khỏe rồi sẽ cùng mẹ đi chọn đất xây mộ cho cha.

Hai ngày này Đỗ Trường Luân đều ở lại trong bệnh viện, đến ngày thứ ba, Quý Hân Nhiên kiên quyết bắt anh về.

“Hân Nhiên, em đừng giành với anh, em xem, em gầy thế này còn ra cái gì nữa?”

“Em không sao, không thể để anh ngủ đêm trong bệnh viện mãi được”.

“Hân Nhiên, hay là để Tiểu Lệ đến chăm sóc mẹ đi, cứ thế này em sẽ không chống đỡ nổi.”

Sau khi gặp chuyện không may, Quý Hân Nhiên sợ Tiểu Lệ ở nhà một mình sẽ sợ nên đã cho cô đến nhà họ hàng ở.

Đỗ Trường Luân thấy cô không nói gì thì lại tiếp: “Em còn phải đi làm cũng không ở đây mãi được, cho dù mẹ khỏe cũng cần người chăm sóc, để Tiểu Lệ đến làm quen một chút đi”.

Đúng vậy, cô đã xin nghỉ một thời gian không ngắn, cô là giáo viên, hơn nữa còn dạy khóa tốt nghiệp, không thể làm nhờ việc học của học sinh.

Cô gật gật đầu.

Sau khi Tiểu Lệ đến, Quý Hân Nhiên cũng không phải mệt nhọc như trước nữa, cơ thể Trữ Băng cũng hồi phục rất nhanh.

Mà Đỗ Trường Luân cũng phải trở về, thật ra bên đó thư ký đã gọi điện thoại vài lần, anh biết mình không thể kéo dài.

Đêm trước khi đi, Quý Hân Nhiên về nhà, mấy hôm nay hai người rất ít khi có thời gian ở riêng với nhau.

“Vì sao cha qua đời mà em không nói cho anh biết?”. Cuối cùng Đỗ Trường Luân cũng hỏi ra, đây là điều anh vẫn luôn muốn hỏi.

Quý Hân Nhiên im lặng, vốn tưởng rằng anh sẽ hỏi ngay khi trở về, không ngờ anh lại có thể nhịn được lâu như vậy.

“Nếu không có người nói cho anh biết, nếu anh không quay lại có phải em sẽ coi như anh không tồn tại?”, giọng Đỗ Trường Luân vẫn luôn bình thản nhưng cô biết, thực ra anh đã rất tức giận.

Cô vẫn không nói gì.

Đỗ Trường Luân có chút tức giận, cho dù cô chỉ nói một câu là quên, cho dù chỉ là đối đáp qua loa thôi anh cũng dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng đến giờ cô còn chẳng buồn làm như vậy.

“Quý Hân Nhiên, em vốn không muốn nói cho anh biết, không muốn anh quay về đúng không?”

“Đúng, em không nói cho anh, vì sao em phải nói cho anh? Chẳng phải anh cũng có rất nhiều chuyện không nói cho em?... Giờ chắc anh đã hiểu cảm giác này rồi chứ?”.

Cuộc đời này, cô hận nhất là bị người lừa gạt, nhưng đến cuối cùng, cha mình lừa gạt mình, phản bội mẹ... Đỗ Trường Luân cũng chẳng thẳng thắn với cô, cô không biết trên đời này mình còn có thể tin được ai?

“Hân Nhiên, cái này vốn không giống nhau, em không thể vì chuyện đó mà giận chó đánh mèo được, đúng, anh quả thật nghe được một số tin đồn, anh muốn nói cho em nhưng không biết nên nói thế nào?...”

“Không biết nên nói thế nào? Đỗ Trường Luân, có phải anh chưa bao giờ coi em là vợ anh? Anh không mở miệng được thì với ai anh mới mở miệng được? Là Quân Dĩnh sao?”

Khiến cô đau lòng không chỉ vì Đỗ Trường Luân không nói cho cô mà là vì, có lẽ, đến bây giờ anh vẫn không coi cô là người thân.

“Hân Nhiên, anh biết tâm tình em không tốt nên anh cũng không để bụng những gì em nói. Anh và Quân Dĩnh căn bản là chưa từng bắt đầu, thậm chí chị ấy cũng không biết anh từng thích chị ấy”.

“Được, Đỗ Trường Luân, vậy anh nói cho em biết, ba lần bảy lượt anh về nhà là vì cái gì? Đừng nói là anh về thăm cha mẹ”.

“Chuyện này...”, Đỗ Trường Luân ngẹn lời, anh cũng không thể nói chuyện anh trai bị vô sinh ra được, “Dù sao cũng không như em nghĩ đâu”.

“Em nghĩ thế nào? Quân Dĩnh đến Vân Hải vì sao anh không nói cho em biết? Sợ em biết?”, Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy lòng ngẹn uất.

Sắc mặt Đỗ Trường Luân vô cùng khó coi nhưng có một số việc anh lại không thể giải thích.

“Tiền đồ, sự nghiệp, tình nhân cũ đều quan trọng hơn em nhiều, cho nên, Đỗ Trường Luân, trăm ngàn lần đừng vì em mà bỏ qua những thứ đó”.

Đỗ Trường Luân dù nhấn nạt nhưng cũng không nhịn được: “Quý Hân Nhiên, em coi anh là loại người đó?... Anh không quay lại thì hẳn Mễ Kiều Dương cũng sẽ chăm sóc rất tốt cho em đúng không?”

Cảm xúc ức kết trong lòng Quý Hân Nhiên bấy lâu nay giờ bùng nổ: “Đúng, anh ấy không như anh, thích ai cũng không dám nói...”

“Được, đã vậy...”, Đỗ Trường Luân nhấn mạnh từng chữ: “Anh tác thành cho em”.

Sau khi Trữ Băng xuất viện, Quý Hân Nhiên cùng bà đi nghỉ trang chôn mộ phần cho Quý Kiến Đông.

Một ngày gió xuân se lạnh, cô mang hài cốt của cha đi an táng.

Vị trí mộ rất đẹp, lưng dựa vào núi, đối diện là biển lớn mênh mông. Quý Kiến Đông là người rất sĩ diện, chuyện gì cũng không cam lòng đứng sau ai, lúc còn sống đã thế thì hẳn qua đời rồi vẫn vậy.

Trữ Băng vuốt bức ảnh trên bia mộ: “Kiến Đông, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tới đây với ông”. Trong lòng bà, Quý Kiến Đông chính là người chồng toàn tâm toàn ý chăm lo cho bà, người năm đó gây dựng cơ đồ từ hai bàn tay trắng, chịu bao đau khổ mà nói với bà: anh muốn em trở thành người phụ nữ mà ai cũng hâm mộ.

An táng cha xong xuôi, Quý Hân Nhiên về trường dạy, mấy hôm nay cô xin nghỉ đã nhiều, cũng may mọi người thông cảm cô, các giáo viên cũng dạy thay nhiệt tình nhưng đối mặt với học sinh cô vẫn rất áy náy,

Mẹ vẫn do Tiểu Lệ chăm sóc, hôm nào không có lớp buổi tối thì cô sẽ trở về cùng mẹ. Chỉ là căn nhà đó dù sao cũng là nơi Trữ Băng và Quý Kiến Đông chung sống nhiều năm cô khó tránh khỏi nhìn cảnh mà thêm đau lòng.

Quý Hân Nhiên nghĩ, có lẽ nên đổi môi trường sống khác.

Cô mới về trường dạy được một tuần mà Trần Bình Đức đã phải vội gọi cô ra.

Không đến nhà, Trần Bình Đức hẹn cô đến hội quán gặp.

“Hân Nhiên, về nhà có một số chuyện không tiện nói cho nên mới bảo cháu đến đây”.

Những ngày sau khi cha qua đời, rất nhiều chuyện đều do Trần Bình Đức lo liệu, Quý Hân Nhiên cảm thấy ông như già đi rất nhiều.

“Chú Đức, vất vả cho chú rồi”.

“Đừng nói như vậy, Hân Nhiên, ở trong lòng chú, cha cháu như cha ruột của chú vậy”, nói xong mắt ông lại hoe hoe đỏ.

Quý Hân Nhiên cũng có chút ảm đạm.

Yên lặng hồi lâu, cảm xúc của hai người cũng đều dần bình ổn lại.

Trần Bình Đức lại mở miệng: “Hân Nhiên, hôm nay gọi cháu đến là có chút chuyện công ty cần thương lượng. Cháu có tính toán gì với công ty không?”

“Cháu?”, Quý Hân Nhiên mơ hồ, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, trong đầu cô vốn chưa từng có khái niệm công ty.

“Đúng thế, cha cháu đã mất nhưng công ty vẫn cần có người đứng ra lo liệu”.

“Chuyện công ty chú cứ quyết là được”.

“Hân Nhiên, cháu không hiểu ý chú rồi, công ty là của nhà cháu, nói thế nào chú cũng là người ngoài, rất nhiều chuyện không tiện quyết định”. Ông thoáng ngừng: “Hơn nữa, giờ công ty gặp rất nhiều vấn đề, đều phải mau chóng xử lý, nếu không... hậu quả rất khó nói”.

“Vậy ý chú là?”

“Hân Nhiên, cháu có từng nghĩ tới việc sẽ tiếp quản công ty?”

“Cháu?”, Quý Hân Nhiên thoáng sửng sốt rồi vội từ chối: “Không, cái này là không thể, chú Đức, cháu không làm được”.

“Vì sao? Hân Nhiên, đây là sản nghiệp của cha cháu gây dựng, nếu thực sự mất đi cha cháu sẽ rất buồn”.

“Nhưng chú à, cháu có công việc của mình, cũng chẳng hiểu gì về chuyện trong công ty cả...”

“Chú có thể giúp cháu”

“Không, chú Đức, cái này không được”.

Thái độ của cô rất kiên quyết, Trần Bình Đức thấy vậy cũng không khuyên cô thêm, chỉ thở dài.

52. Chương 52

Trước khi đi, Trần Bình Đức lại gọi cô lại, “Hân Nhiên... có chuyện này, chú nghĩ vẫn nên nói cho cháu... Cha cháu... ông ấy...”, ông như rất khó mở miệng, lắp bắp vài lần.

Quý Hân Nhiên thấy ông như vậy đương nhiên cũng hiểu ông muốn nói gì.

“Chú Đức, có phải chú định nói là cha cháu có người phụ nữ khác ở bên ngoài thậm chí còn có cả một đứa con trai...”

Trần Bình Đức ngậy người nhìn cô, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, “Cháu biết cả rồi? Sao cháu biết được?”

“Chú Đức, chú không biết trên đời này có câu “nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm”.

“Vậy mẹ cháu cũng biết?”

“Không, mẹ không biết, hi vọng cháu mong vĩnh viễn mẹ không biết đến chuyện này”.

“Hân Nhiên, xin lỗi cháu”, Trần Bình Đức thở dài, chuyện này ngay từ đầu Quý Kiến Đông đã không hề giấu giếm ông nhưng ông lại không thể nói cho nên luôn thấy hổ thẹn với Trữ Băng, có đôi khi không dám nhìn vào mắt Trữ Băng.

“Chú từng khuyên cha cháu nhưng mà... con nói dối thủy chung vẫn là mối tâm bệnh của ông ấy, ông nói ông không thể để người khác cười nhạo mình...”, ông nhớ rõ Quý Kiến Đông từng nói: “Gia nghiệp này anh chịu bao nhiêu khổ cực mới gây dựng được, tương lai phải truyền cho ai?”

Quý Hân Nhiên cười lạnh: “Thế thì vừa khéo, chú Đức, con nối nghiệp cha”.

Sau khi chia tay Trần Bình Đức, Quý Hân Nhiên đến nghĩa trang, có một số lời cô không thể nói trước mặt mẹ.

Nhìn vào bia mộ lạnh băng, cô cảm thấy vừa đau khổ vừa tủi thân. Người đi rồi để lại mình rơi vào hoàn cảnh khó xử, cô hận ông, hận ông phản bội cô nhưng cô vẫn phải nuốt nước mắt mà lừa gạt mẹ thay ông.

“Tôi hận ông, cả đời này đều hận ông...”, cô vừa khóc vừa nói, mấy ngày qua cô như con thuyền lênh đênh trên biển, xung quanh mờ mịt chẳng biết đâu là bến bờ.

“Chẳng phải ông muốn con ông thừa kế sản nghiệp sao? Tôi sẽ không cho ông được như ý... tôi sẽ bán hết... chẳng phải ông thích tiền sao? Chờ tôi bán rồi tặng cho ông, ông mang qua đó mà tiêu... Sau này mẹ không còn tôi cũng sẽ không hợp táng hai người, ông phản bội mẹ, tôi sẽ để ông mãi mãi cô độc...”

Cô không biết mình khóc được bao lâu, chỉ có cảm giác người như bị rút hết sức lực.

May lúc về đến nhà Trữ Băng đã đi ngủ, Tiểu Lệ thấy cô thì hoảng hốt: “Chị Hân Nhiên, chị làm sao thế? Mắt sưng hết cả lên?”

“Chị không sao, đừng nói gì với mẹ chị”.

Cô trở về phòng, không gian yên tĩnh khiến cô cảm thấy khủng hoảng, tiện tay bật nhạc. Là album của Thái Cầm, cô rất thích giọng của cô ca sĩ này, có thời gian điên cuồng tìm album của cô ấy. Trong căn phòng là tiếng hát u buồn của cô ca sĩ:

“Em nghĩ là vì em không đủ dịu dàng, không thể san sẻ nỗi buồn của anh. Nếu đã nói không nên lời thì hãy giữ tiếc nuối trong tim. Hãy để em giữ lại nỗi buồn, sự tốt đẹp anh hãy mang đi. Từ nay về sau em chẳng còn lý do gì để vui vẻ nữa... Có phải là không còn được nắm tay anh. Chưa từng có yêu cầu như vậy, chỉ sợ anh đau khổ xoay người bước đi. Vậy cứ đi như vậy, em sẽ hiểu. Hãy để em giữ lại nỗi buồn, sự tốt đẹp anh hãy mang đi. Từ nay về sau em chẳng còn lý do gì để vui vẻ nữa...” (Bài hát “Giữ nỗi buồn lại cho riêng mình – Thái Cầm, nghe tại đây)

Cô nhớ tới Đỗ Trường Luân, nhớ lại buổi tối bọn họ cãi nhau, nhớ tới câu nói lạnh lùng “tôi tác thành cho hai người”, rốt cuộc là ai tác thành cho ai chứ?

Nước mắt lại rơi, mấy ngày nay dường như đã khóc hết nước mắt cả một đời này. Trên đời này còn có người đáng tin tưởng sao? Còn có thể ỷ lại vào ai sao? Cô không muốn giống mẹ, cả đời sống trong sự lừa dối... Cho nên cô phải quyết định.

Chú Đức lại đến tìm cô.

“Hân Nhiên, cháu không thể trẻ con được, giờ không phải lúc giận dỗi”.

“Được, chú Đức, cháu đã nghĩ rồi, đem bán công ty đi?”

“Bán?”, Trần Bình Đức nghĩ mình nghe nhầm.

“Đúng, bán, cháu đã không thể tiếp quản, chú cũng không muốn nhận thì cứ bán đi”.

“Hân Nhiên, sao cháu có thể nói như vậy được, cha cháu chết vì công ty mà cháu lại bán?”, Quý Kiến Đông bị xuất huyết não là lúc đang ở trong công ty.

“Chính vì cháu không muốn mẹ cháu và cháu cũng chết vì công ty này nên cháu mới bán nó”.

“Mẹ cháu cũng sẽ không đồng ý.”

“Mẹ giờ đã chẳng còn sức để quản những chuyện này nữa rồi”.

“Cho dù muốn bán thì bây giờ cũng không được”. Trần Bình Đức thở dài.

“Vì sao?”

“Thực ra công ty đang gặp vấn đề lớn về mặt tài chính, cho dù cháu muốn bán chưa chắc đã có ai mua”.

“Vì sao lại thế?”, Quý Hân Nhiên không hiểu rõ lắm.

“Sau khi giám đốc Lỗ gặp chuyện không may, vì bị quy vào diện tình nghi nên ngân hàng kiến thiết đã đình chỉ việc cho chúng ta vay tiền tiếp, hơn nữa khoản nợ còn lại cũng đang thúc giục, cháu cũng biết, công ty đang xây dựng quảng trường thời đại, đó là một hạng mục lớn, lúc trước để giành được nó cũng đã tốn kém nhiều. Lúc trước chú từng khuyên cha cháu tìm công ty nào cùng hợp tác nhưng ông ấy không muốn chia miếng thịt béo này cho người nên nghiến răng tự gánh, tài chính công ty có lỗ hổng lớn,... tiền mặt trong công ty đều dồn hết cả vào đó nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển, cũng không có thêm được bao lâu. Nhưng công trình đã xây được một nửa, không thể bỏ dở... làm không tốt sẽ khiến cả công ty phá sản, cháu nói xem, giờ ai dám mua?”

Quý Hân Nhiên thật sự không ngờ lại là như vậy, cô nghĩ nghĩ: “Nếu thế chúng ta làm thủ tục phá sản đi”.

“Hân Nhiên, cháu quyết không muốn nhận công ty sao?”, Trần Bình Đức có chút đau lòng, ông cũng đi theo công ty này từ những ngày đầu tiên.

“Đúng thế, chú Đức, chú cũng nói rồi đó, công ty giờ lúc nào cũng có thể phá sản?”

“Hân Nhiên, như thế lại khác, chúng ta còn có thể nghĩ cách nhưng làm thủ tục phá sản... cháu bảo nhân viên trong công ty phải làm sao đây? Có rất nhiều người đã cùng cha cháu vào sinh ra tử, mất cả một đời, giờ phá sản, bọn họ phải làm sao?”

Quý Hân Nhiên thừa nhận cô không nghĩ nhiều như vậy, cũng không cố được nhiều như vậy. Nhưng không ngờ Trần Bình Đức lại đi tìm Trữ Băng. Hôm đó ăn cơm chiều, Trữ Băng dò hỏi cô: “Hân Nhiên, có chuyện mẹ muốn bàn với con”.

53. Chương 53

Không ngờ Trữ Băng lại đưa cô vào thư phòng, đây là nơi khi còn sống Quý Kiến Đông thích nhất, cô rất ít khi đi vào. Thư phòng vẫn như cũ nhưng người đã chẳng còn. Trữ Băng chỉ vào một bức tranh chữ trên tường hỏi, “Biết ai viết không?”, đó chỉ đơn giản là hai chữ “Kiếm tiền”, không có lạc khoản, dấu tích gì. Trong ấn tượng của cô, hình như hai chữ đó vẫn luôn treo trong thư phòng.

Cô lắc đầu, ai lại viết tặng nhau hai chữ này?

“Thật ra đây là do chính cha con viết”, Trữ Băng từ tốn nói.

Quý Hân Nhiên rất kinh ngạc, cô không ngờ Quý Kiến Đông lại biết thư pháp. “Thực ra ba con rất thích thư pháp, khi còn trẻ cũng từng luyện nhưng sau này bận rộn nên mới bỏ bẵng đi”, Trữ Băng nhìn ra nghi vấn của cô. “Đây là chữ ông ấy viết khi mới khởi nghiệp, để tự cổ vũ mình. Khi đó thực sự rất khó khăn, không có tài chính, không có người giúp đỡ, cái gì cũng phải tự dựa vào chính mình. Ông ấy ngày nào về cũng nhìn hai chữ này, nói nhất định phải kiếm tiền, phải kiếm rất nhiều tiền...”, đoạn thời gian đó hiển nhiên gợi nhớ lại cho Trữ Băng những hồi ức đẹp, về mặt bà rất hạnh phúc.

“Sau này cũng thành công, công ty càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng phát triển... đi đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì.”

Quý Hân Nhiên biết mẹ tìm mình là muốn nói chuyện gì, cô nghĩ, chú Đức à, chú thông minh thật, biết rõ có một số việc không thể nói với mẹ nên mới tìm mẹ làm thuyết khách. Quả nhiên, Trữ Băng đi thẳng vào vấn đề.

“Hân Nhiên, chú Đức của con hôm nay đã đến tìm mẹ, hỏi mẹ có suy nghĩ gì về công ty. Mẹ muốn nghe ý kiến của con”. Quý Hân Nhiên trầm ngâm một lúc, cô nghĩ nên nói sao với Trữ Băng.

“Mẹ, con không biết gì về kinh doanh, huống chi con còn có công việc, mẹ cũng không khỏe... cho nên, con cảm thấy... nếu có cơ hội... có thể chuyển nhượng công ty cho người khác làm không?”, Trữ Băng nhìn cô nói: “Hân Nhiên, mẹ và cha con đều rất có tình cảm với công ty này, nó cũng như con vậy, đều nhìn nó lớn

dần từng ngày, đưa con mình cho người khác ai có thể làm được?”, Quý Hân Nhiên nghĩ, giờ nó chính là khối u ác tính, giữ lại lại là phiền phức nhưng cô không nói.

Trữ Băng thở dài, “Haiz, mẹ cũng biết là khó cho con, nhưng mà, Hân Nhiên, mẹ thực sự không thể trợ mắt nhìn nó sụp đổ hoặc giao nó cho người khác... Hân Nhiên, con có thể...”

“Mẹ, mẹ biết con không hiểu những cái này, mà cũng không có hứng thú với những cái này”.

“Con không hiểu thì chú Đức sẽ giúp con, làm gì có ai sinh ra đã biết mọi thứ. Về phần hứng thú, có thể từ từ bồi dưỡng”.

Lần đầu tiên Quý Hân Nhiên biết Trữ Băng lại có tài ăn nói như vậy.

Chuyện này còn chưa giải quyết xong thì đã có một chuyện rắc rối hơn nữa lại đến.

Lúc đi động vang, cô đang chuẩn bị ra ngoài, là một dãy số xa lạ.

“Cô là Quý tiểu thư?”. Một giọng nữ dịu dàng, “Tôi là Vạn Tuệ... Tôi có chuyện muốn nói với cô”, Quý Hân Nhiên không lên tiếng nhưng cô đã thoáng biết được đây là ai. Quả nhiên, cô ta lại tiếp “Là giám đốc Trần cho tôi số điện thoại của cô”.

“Ba giờ, gặp nhau chỗ tượng thần biển trên bờ biển”, cô cúp máy.

Đây là lần đầu tiên cô gặp người tên Vạn Tuệ này, hơn 30 tuổi, điển hình cho người miền Nam, không quá xinh đẹp cũng không quyến rũ như trong sách miêu tả. Đối phương hiển nhiên đã nhìn ảnh cô bởi vì vừa thấy cô thì đã đi tới. “Chào Quý tiểu thư”.

Quý Hân Nhiên không muốn khách sáo dài dòng, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Quý tiểu thư, tôi biết cô không muốn gặp tôi nhưng Chủ tịch Quý đi rồi, chẳng còn cách nào, tôi đành phải tìm cô”.

Quý Hân Nhiên vẫn chỉ nhìn cô xem cô ta muốn nói gì.

“Tôi biết sự tồn tại của tôi làm cô và mẹ cô phải tổn thương...”

“Nói rõ mục đích của cô đi?”, cô không muốn nghe cô ta sảm hối, “Tôi và cha cô đã có một đứa con trai, mới ba tuổi, chủ tịch Quý đi rồi, về sau chúng tôi phải làm sao đây?”, thì ra là đến tranh di sản thừa kế.

“Vậy cô nên tìm Trần Bình Đức, hỏi chú ấy xem cô và con cô được chia bao nhiêu tiền? Công ty là do chú ấy quản lý”.

“Tôi đi tìm rồi nhưng ông ấy nói, chuyện này ông ấy không làm chủ được, để tôi tới tìm cô.”

Thật ra, Quý Hân Nhiên bảo cô ta đi tìm Trần Bình Đức chẳng qua cũng là giận quá nói vậy, nếu thực sự to chuyện để Trữ Băng biết được thì thực sự không hay.

“Ba giờ chiều thứ Bảy, vẫn ở đây, tôi sẽ trả lời cô. Nhưng cô không được nói cho bất kỳ ai, cũng không được đi tìm ai nữa, nếu không, tôi cam đoan một xu cô cũng không nhận được”. Cô lạnh lùng nhìn đối phương.

Quý Hân Nhiên ở lại bờ biển thật lâu. Vạn Tuệ tìm cô cô cũng không bắt ngờ, sớm muộn gì cũng có ngày này. Thậm chí cô cũng không quá hận cô ta, cô chỉ càng thêm hận cha mình... Có lẽ, hai người bọn họ kiếp trước thực sự là oan gia cho nên ông đi rồi vẫn khuấy đảo cuộc đời cô, bắt cô làm những chuyện mà cô không muốn nhất”.

Ba ngày sau, cô tìm Trần Bình Đức: “Chú Đức, cháu muốn lấy 100 vạn”.

“Hân Nhiên, cháu cần nhiều tiền như vậy làm gì?”, Trần Bình Đức giật mình, thấy Hân Nhiên đến tìm, ông còn tưởng Trữ Băng khuyển nử thành công.

“Nuôi con hộ cha cháu”, cô đã cho người điều tra qua, Vạn Tuệ kia là người Hồ Nam, từng làm việc trong một khách sạn trong thành phố, sau khi quen Quý Kiến Đông thì nghỉ việc, sinh con rồi vẫn ở lại khu Đông Uyển. Tên đăng ký nhà là tên cô ta nhưng trả tiền là Quý Kiến Đông.

Trần Bình Đức sững sờ: “Cô ta đến tìm cháu?”

“Không phải chú bảo cô ta đến tìm cháu sao?”

“Hân Nhiên, đúng là cô ta đến tìm chú nhưng đây dù sao cũng là chuyện của nhà cháu, chú không tiện nhúng tay”.

“Cháu không trách chú, chú Đức, nhưng mà cháu không muốn nhìn thấy cô ta ở Vân Hải nữa, lại càng không muốn để mẹ cháu biết chuyện này nên cô ta phải đi”.

“Cháu tin cô ta sẽ đi? 100 vạn có thể đuổi cô ta sao? Đông Hạo giờ không còn như trước nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, cô ta liệu sẽ kiện để tranh di sản không?”

“Chú Đức, thực sự cháu chẳng hề có hứng thú gì với di sản này cả, nếu không vì sợ mẹ cháu biết chuyện thì cháu sẽ để cô ta nhận công ty này. Cô ta kiện nhau với cháu, hừ, cô ta cũng chẳng nghĩ cho kỹ, cháu đã điều tra qua giấy khai sinh của thằng bé đó, căn bản không có tên cha cháu”.

Chắc hẳn Quý Kiến Đông sợ bị người bắt được nhược điểm nhưng không ngờ chưa kịp thu xếp cho con trai mình thì lại qua đời.

“Giờ cô ta dựa vào cái gì mà nói đó là con của Quý Kiến Đông, muốn xét nghiệm cha con cũng chẳng có cách nào, liệu mà cầm tiền chạy lấy người”.

Trần Bình Đức đoán không nhầm, Vạn Tuệ nghe xong điều kiện của Quý Hân Nhiên và tấm chi phiếu một trăm vạn kia thì quả nhiên không hài lòng.

“Quý tiểu thư, Đào Đào mới 3 tuổi, về sau nó còn phải đi học..., tôi biết công ty của cha cô rất lớn, huống chi nó cũng là con của cha cô”.

“Vạn tiểu thư, cho cô một trăm vạn này là vì tôi không muốn mẹ tôi biết chuyện này. Theo tôi được biết, nhà cô đang ở cũng không dưới 100 vạn... Đừng nói giờ Đông Hạo đang xảy ra vấn đề, cho dù không có vấn đề cô cũng đừng nghĩ đến việc tranh giành. Muốn lên tòa, chứng cứ đâu? Ai chứng minh được đó là con của cha tôi? Nếu cô thực sự muốn ở lại để kiện cáo tôi cũng không miễn cưỡng. 100 vạn này cũng đủ để tôi thắng kiện rồi, lúc đó e rằng cô chẳng được gì đâu”.

Vạn Tuệ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cầm tấm chi phiếu kia: “Được, tôi đồng ý sẽ rời khỏi Vân Hải”.

“Chẳng những rời đi mà vĩnh viễn đừng đến tìm người nhà họ Quý nữa”.

Qua một tuần, Vạn Tuệ kia quả nhiên bán nhà rồi rời khỏi Vân Hải. Quý Hân Nhiên rất cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bình Đức nói với cô: “Hân Nhiên, trước chú nghĩ cháu dịu dàng yếu đuối, không hợp với thương trường nhưng qua chuyện này mới phát hiện, thực ra cháu rất giống cha cháu, có thiên phú kinh doanh”.

“Chú Đức, chẳng bằng chú nói cháu và cha cháu đều lãnh huyết vô tình không từ thủ đoạn như nhau”. Quý Hân Nhiên oán hận nói.

Thực ra cô cũng chẳng thích như vậy, nếu được chọn cô thà cả đời cũng không biết việc này nhưng là cô không thể lựa chọn, cô phải bảo vệ mẹ, cũng chỉ có thể như vậy, cuộc sống tựa hồ đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

54. Chương 54

Lúc nửa đêm cô bình tĩnh, quả thực là khóc mà tỉnh lại, tỉnh lại cảm giác gối ướt đầm, cũng chẳng biết đã khóc được bao lâu.

Trong mộng, là cô và Đỗ Trường Luân cùng đi bơi, biển lớn sóng êm gió lặng lại đột nhiên nổi sóng, từng cơn sóng lớn kéo đến cuốn Đỗ Trường Luân đi xa, cô liều mạng đuổi theo, dùng hết sức cũng không thể đuổi

kip, chỉ có thể trở mắt nhìn anh bị sóng cuốn đi càng lúc càng xa, đến cuối cùng là hoàn toàn không thấy bóng dáng

Giấc mộng này cũng như quan hệ hiện tại của hai người, nhìn nhau càng lúc càng xa mà chẳng có cách nào.

Trường cô có một số hoạt động cần qua bên trường thực nghiệm Hoàn Dương. Buổi trưa cô đi tìm Lưu Lâm ăn cơm. Hai người không vào nhà ăn của trường mà ăn ở một cửa hàng ở bên trường, ở đây không đông người, rất tiện để trò chuyện.

“Hân Nhiên, chị vẫn định đi thăm em nhưng mấy ngày trước nhà cũng có chút việc nên...”, Lưu Lâm đã biết được chuyện cha Quý Hân Nhiên qua đời.

“Đã qua rồi, Lưu Lâm, cũng may mẹ em cũng đã khỏe, nếu không...”, Quý Hân Nhiên không nói thêm nữa.

Lưu Lâm nắm tay cô “Hân Nhiên, em nhất định phải thật khỏe mạnh, còn phải chăm sóc mẹ nữa”.

Hân Nhiên gật đầu, “em biết”.

Hai người thật ra đều không muốn ăn, Lưu Lâm cũng không vui vẻ lắm. Lúc ra ngoài, Lưu Lâm không để ý xe, Quý Hân Nhiên vội kéo tay cô lại ai ngờ Lưu Lâm đột nhiên lại kêu lớn một tiếng.

Quý Hân Nhiên sợ tới mức vội buông tay, “chị làm sao thế?”

“Không sao, không sao”, Lưu Lâm vội nói.

Hân Nhiên giữ chặt tay cô, kéo tay áo cô lên, bên cánh tay có một vết bầm tím lớn.

“Chuyện gì thế này?”, cô trầm giọng hỏi.

“À, không có gì, là chị không cẩn thận bị ngã.” Lưu Lâm miễn cưỡng cười.

“Lưu Lâm, đừng giấu em, em biết chị chưa bao giờ thích mặc áo cao cổ”. Hôm nay cô vừa thấy Lưu Lâm đã thấy lạ, bởi vì cô mặc chiếc áo cao cổ màu đen. Trước kia Lưu Lâm vẫn nói rất ghét mặc áo cao cổ.

“Là ai làm?”, cô không nghĩ được ngoài chồng Lưu Lâm thì còn là ai vào đây.

Lưu Lâm trầm mặc thật lâu, rốt cục cũng gật gù đầu.

“Vì sao?”

“Cũng không thể trách anh ấy, Tổng Kiến Quân xuống miền Nam bị người lừa, đối phương gọi điện thoại nói nếu không trả tiền thì đừng mong gặp được người, số tiền rất lớn, em gái anh ấy gọi điện đến cho chị, chị lén lấy tiền trong nhà cho cô ấy nhưng không ngờ mọi người lại biết, anh ấy giận...”

“Dù là thế cũng không thể đánh người?”

“Anh ấy bức không phải vì chị lấy tiền mà vì chị đem tiền cho Tổng Kiến Quân, vốn anh ấy vẫn sợ bọn chị dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng, hiện tại... kỳ thật, bọn chị sớm đã chẳng còn gì, nếu không phải em gái anh ấy đến tìm thì chị cũng chẳng biết...”

“Vậy sau này chị tính sao?”

“Chị cũng không biết. Hân Nhiên, thực sự, chị cũng không biết, đi đến đâu tính đến đó vậy”, Lưu Lâm bắt đầu dĩ.

Hân Nhiên nghĩ cuộc sống thực sự sẽ khiến người ta cảm thấy nản lòng, ở mỗi thời điểm nó đều sắp đặt cạm bẫy cho bạn, bạn không ngờ rằng chỉ cần bước vào sẽ là vạn kiếp bất phục. Hoạt động giao lưu giảng dạy kết thúc, cô không về trường mà về nhà. Tiểu Lệ đang chuẩn bị đi mua đồ ăn, Trữ Băng ở thư phòng trên lầu. Quý Hân Nhiên đang định đi lên thì Tiểu Lệ lại gọi cô lại, “Chị Hân Nhiên, em thấy cảm xúc cô không tốt đâu, cô ở trong đó cả một buổi chiều, hơn nữa không cho em vào”.

Hân Nhiên đi lên trên lầu, vừa đi vừa nghĩ, thực sự nên đổi nhà mới, không thể ở lại đây nữa. Cửa phòng không khóa, cô thấy Trữ Băng ngồi trước bàn của Quý Kiến Đông, nhìn ảnh Quý Kiến Đông mà thì thào tự nói: “Tôi biết ông đi mà không nhắm mắt, ông coi công ty quan trọng hơn mọi thứ, đó là một tay ông gây dựng, giờ lại... Haiz, tôi biết giờ công ty cũng không ổn, dù Bình Đức không nói nhưng tôi có thể thấy

được cậu ấy luôn lo lắng,... Bình Đức muốn Hàn Nhiên tiếp quản công ty nhưng tôi biết tính nó, sao nó chịu nghe?... Tôi cũng không muốn làm khó nó... nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn công ty sụp đổ, Kiến Đông, lúc trước hẳn nên nghe lời ông sinh thêm đứa con trai...

Hàn Nhiên lặng lẽ trở về phòng mình.

Thì ra có những lúc thực sự không thể lựa chọn, cô phải làm sao đây, chẳng lẽ nói với mẹ, cô hận cha cũng hận công ty đó, càng mong nó phá sản hơn ai hết... nhưng nếu công ty thực sự phá sản thì mẹ phải làm sao? Cô chỉ cần nghĩ đến câu nói khi mẹ vừa tỉnh lại, “Hàn Nhiên, mẹ chỉ còn có con...” thì đã bật khóc. Cô gọi điện cho Mễ Kiều Dương, giờ cô rất cần có người để trò chuyện.

“Mẹ muốn em tiếp quản công ty”.

Mễ Kiều Dương cũng không bất ngờ: “Lúc cha em qua đời anh đã nghĩ đến việc này”. Anh biết Hàn Nhiên tìm anh không phải muốn nghe ý kiến, cô là người rất có chính kiến, sẽ không dao động theo ai, thực ra trong lòng cô đã có quyết định nhưng vì sự lựa chọn này rất khó cho nên cô cần có người hiểu.

“Em thích cuộc sống đơn giản, bình thường, chưa bao giờ nghĩ sẽ phải lựa chọn như vậy, cũng chưa từng ngờ cuộc sống sẽ là như vậy nhưng... Cha nhất định sẽ cười em, ông ấy đi rồi thì sao? Em vẫn không thể lựa chọn cuộc sống em thích, vẫn không được thoải mái theo ý thích”.

“Hàn Nhiên, đời này có mấy người có thể được thoải mái, tùy tâm sở dục? Anh nghĩ em không thích công ty chủ yếu là vì cha em nhưng em có từng nghĩ, lúc trước làm giáo viên cũng không phải là ngay từ đầu em đã muốn thế, nếu em vào công ty sớm thì chưa chắc sẽ không thích”. Mễ Kiều Dương nói rất chân thành.

“Mễ Kiều Dương, anh biết không, có đôi khi thật sự em rất hận cha, ông ấy thường bức em không thể lựa chọn, em không thích cảm giác này”.

Chủ động là một chuyện, bị người ép lại là chuyện khác.

“Anh biết, Hàn Nhiên, anh biết em không thích nhưng trên đời có rất nhiều chuyện phải làm mà không phải chuyện nào em cũng thích, đây là ý nghĩa của từ trách nhiệm”.

Hàn Nhiên suy nghĩ câu này rất lâu rồi nói, “Cảm ơn anh”.

Kiều Dương nói rất đúng, đây là trách nhiệm, là trách nhiệm của cô với mẹ.

55. Chương 55

Cô đi tìm Trữ Băng, “Mẹ, ngày mai con sẽ nói chuyện với chú Đức, còn đồng ý đến công ty”.

“Hàn Nhiên”, nhất thời Trữ Băng không phản ứng kịp, “Thật sao!”

“Là thật nhưng có lẽ con không làm tốt được, nếu... Nếu tương lai công ty vẫn xuất hiện tình trạng mẹ không muốn thấy, hi vọng mẹ đừng trách con”.

“Hàn Nhiên, mẹ không phải là người coi trọng đồng tiền, chỉ là công ty này mẹ không nỡ nhìn nó phá sản, con yên tâm, chỉ cần con cố gắng mẹ sẽ không trách con, cha con cũng sẽ không trách con”.

“Con còn một chuyện muốn bàn với mẹ”, cô nhìn Trữ Băng, “Mẹ thấy có nên đổi nhà không? Thứ nhất, nhà chỉ còn hai chúng ta, ở nhà lớn như vậy cũng phí mà bên công ty tài chính cũng không ổn, tuy nhà bán không được bao nhiêu nhưng cũng giúp được ít nhiều”.

Thực ra đây chỉ là lý do cô nói đại mà thôi.

“Vậy con định chuyển đến đâu?”, Trữ Băng biết thực ra Hàn Nhiên sợ bà ở nhà này lâu thì sẽ đau lòng.

“Con thích chỗ đầu tiên chúng ta ở, chính là ở gần công viên Tân Hải”.

Lúc vừa kết hôn, gia đình họ ở đó, là nhà của cơ quan, diện tích rất chật, sau này việc làm ăn của Quý Kiên Đông thuận lợi, bọn họ chuyển nhà vài lần, nhà càng lúc càng lớn nhưng trong lòng Hân Nhiên chẳng có ngôi nhà nào bằng ngôi nhà đầu tiên. Cô từng quay về đó xem, chỗ bọn họ ở sớm đã bị phá bỏ, xung quanh nhà cao ốc mọc lên trùng điệp nhưng quang cảnh bên ngoài vẫn không đổi, thậm chí những cây cối trên đường bên công viên vẫn còn.

Thực ra nơi đó trong trí nhớ Quý Hân Nhiên sớm đã trở nên mơ hồ, cô chỉ là thường nghe mẹ kể mình sinh ra ở đâu.

“Được, mẹ sẽ qua đó xem còn nhà không”. Ở đó không tệ, mầu chốt là Trữ Băng cũng thích.

Hôm sau, cô gọi điện thoại cho Trần Bình Đức.

“Hân Nhiên, vậy là được rồi, cháu cũng không thể nhìn sản nghiệp nhà họ Quý rơi vào tay người khác được. Cháu yên tâm, chú nhất định sẽ giúp cháu như giúp cha cháu, chú đã đồng ý với cha cháu là sẽ chăm sóc ẹ con cháu”. Trần Bình Đức hiển nhiên rất vui. “Đúng rồi, Hân Nhiên, chuyện này cháu đã bàn với Trường Luân chưa? Nó có ý kiến gì không? Chú nghe người trong tòa thị chính nói giờ cậu ấy và bí thư Trần có quan hệ rất tốt, lần này trở về nhất định sẽ được đề bạt. Cháu biết đấy, kinh doanh luôn cần có quan hệ tốt với chính phủ, có Trường Luân nhiều chuyện cũng sẽ dễ hơn nhiều”.

Lưng cô lạnh toát: “Chú Đức, chuyện của cháu cháu sẽ tự quyết định”.

Buổi tối, Hân Nhiên đến quán bar lần trước, lần này cô chỉ gọi một chén rượu.

Quán bar vẫn là cảnh xa hoa trụy lạc, vui chơi vẫn là vui chơi, mơ hồ vẫn cứ mơ hồ, cuộc sống luôn vận hành theo quỹ đạo của nó, sẽ chẳng vì ai mà dừng lại trong thoáng chốc.

Mà sau đêm nay, cuộc sống của cô sẽ bước sang trang khác. Yên bình cũng được, bão dông cũng thế, tóm lại, đều là tự mình lựa chọn. Uống xong ly rượu, cô rời đi.

Cô về nhà mình, nhà của cô và Trường Luân. Sau đêm đó, Trường Luân rời đi, cô cũng không quay về. Đánh xe vào gara, xe vừa rửa rất sạch sẽ, trong bóng đêm ánh lên ánh sáng bàng bạc. Cô và chiếc xe này, duyên phận cũng chấm dứt tại đây.

Cô cẩn thận đánh giá căn phòng này, ở đây lâu như vậy mà dường như lại quá ngắn. Vào thư phòng, mở máy tính, đây là lần đầu tiên cô dùng nó nhưng lại là để viết đơn ly hôn.

Là chú Đức đã nhắc nhở cô, bài học của cha đã đủ sâu sắc, cô không thể kéo Trường Luân vào, cô không làm được gì cho anh nhưng cũng có thể để cho anh được thỏa nguyện với mục đích ban đầu khi kết hôn. Rời khỏi anh có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất.

Bọn họ không có tài sản phức tạp, cũng không có con cái ràng buộc cho nên đơn ly hôn cũng rất đơn giản. Nhìn máy in từ từ nhả ra tờ giấy, cô cảm thấy cuộc hôn nhân của mình đã đi đến kết thúc. Cuộc hôn nhân của bọn họ như bước trong sương mù bồng bềnh, tuy cũng có những lúc ấm áp, ngọt ngào chỉ tiếc quá ngắn ngủi, như cầu vồng sau cơn mưa, rất nhanh đã tan biến.

Một giây khi kí tên xong, nước mắt cô không nhịn được mà rơi xuống, vừa vịn rơi lên tên cô khiến nét mực đen thoảng nhòe, cô cẩn thận lấy khăn tay lau đi, thoạt nhìn trông có vẻ lạ lạ,

Từ nay về sau, mình và người đó chẳng còn quan hệ gì nữa.

Nằm trên giường, cô ôm chiếc gối còn lại vào lòng, trên gối như còn vương lại mùi gel cạo râu của anh. Anh là người sạch sẽ, người luôn thoải mái, cũng chưa bao giờ thích những đồ mỹ phẩm của nam, ngoài sữa tắm thì chỉ dùng mỗi gel cạo râu mà thôi.

Lúc mới kết hôn, cô rất hiếu kỳ, có một lần nghịch ngợm quá tay khiến cả cằm anh đều trắng xóa. Anh vừa cau vừa buồn cười, nhìn gương nói: “Giờ còn chưa đến Giáng sinh mà em đã vội biến anh thành ông già Noel vậy sao?”

Thật ra lúc anh cười trông rất đẹp, ngũ quan rất nhu hòa khiến người ta cảm thấy rất gần gũi, chỉ tiếc những lúc như vậy rất ít.

Cô gần như là cả đêm không ngủ, cảm giác đây là đêm cuối cùng ở đây, hơi thở quen thuộc này chỉ sợ sẽ bỏ lỡ đi một phút, một giây. Khi tia nắng sớm đầu tiên xuyên qua cửa sổ, cô biết đã đến lúc mình phải đi. Cô cũng tưới nước lần cuối cho những chậu hoa trên ban công, về sau ra sao thì phải xem tạo hóa thôi. Cho dù tràn đầy sức sống nhưng không ai chăm sóc chỉ e cũng chẳng được bao lâu.

Đôi châu chấu cô mua vốn cũng không sống được qua mùa đông, lúc chúng chết cô rất buồn. Anh khuyên cô, anh nói đó là quy luật tự nhiên. Chúng nó không sống được qua mùa đông, năm sau lại mua đôi khác.

Kết quả, năm sau lại xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, rốt cuộc vẫn không có cơ hội để mua, vậy cũng tốt, chúng sống trong thiên nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

Đặt chìa khóa xe và nhà lên bàn, nhìn lại ngôi nhà cô đã ở hơn một năm lần cuối, cô cố ý bỏ qua cảm xúc không nở trong lòng. Cô mở cửa, mang theo quần áo của mình, sách rất nhiều nhưng cô chỉ mang theo những cuốn cô thích, còn lại, cũng không cố được.

56. Chương 56

Sau khi Trường Luân trở về Vân Hải, trên bàn đã chất đống văn kiện. Anh đến vốn chưa được bao lâu, có một số thứ không quen, rất nhiều chuyện trước khi quyết định phải tự đi thăm dò, với cán bộ tạm giữ chức, mọi người đều có suy nghĩ rằng sớm muộn gì cũng sẽ đi cho nên trong ấn tượng đều nghĩ bọn họ sẽ không thực sự chuyên tâm làm việc. Nhưng anh không muốn để lại ấn tượng này với mọi người, đây là huyện nghèo cấp quốc gia, so với các huyện thị ở Vân Hải còn lạc hậu hơn rất nhiều, cuộc sống của người dân ở đây không giàu có nhưng mọi người đều rất thuần phác.

Ban ngày đến cơ quan, tối ở lại văn phòng xem tài liệu, chính sách liên quan đến nửa đêm. Làm thư ký cho anh là một cậu sinh viên mới tốt nghiệp, họ Tề, nhà ở bản địa, lúc ban đầu còn có chút câu nệ nhưng sau khi quen thuộc thấy anh cũng không làm cao, rất hòa nhã với mọi người nên đôi khi cũng dám đùa giỡn cùng anh.

Hôm đó, lúc ăn cơm ở căng tin, Tiểu Tề ngồi khá gần bàn nữ, các cô đang bàn luận về phó chủ tịch Đỗ này. “Người ta từ trên điều tới nên cũng khác, còn trẻ mà đã làm đến vị trí này, nhìn lại đám quan lại chỗ chúng ta, ai chẳng bụng phê già nua, nhìn người ta, khí chất như ngôi sao điện ảnh vậy”. Cậu này là một bà chị lớn tuổi nói.

“Đúng thế, anh ấy vừa đến, ha, tất cả tiểu cô nương trong cơ quan mình đều mê đảo còn gì”, một người khác lặng lẽ thấp giọng nói.

Thấy Tiểu Tề ngồi đó, bà chị lớn tuổi kia vẫy tay với cậu, cậu đành phải đi qua. “Ai. Tiểu Tề, phó chủ tịch Đỗ của chúng ta đã kết hôn chưa?”

Tiểu Tề vui vẻ: “Chị Lý, người ta kết hôn hay chưa có liên quan gì đến chị đâu, dù sao chị cũng lấy chồng rồi còn gì”.

Chị Lý kia vỗ vai cậu: “Cậu nói cái gì thế?”

“Cậu cẩn thận chị Lý không giới thiệu đối tượng cho nữa bây giờ!”

Mấy người bên cạnh cũng phụ họa.

Cùng đám phụ nữ này nói chuyện, cậu luôn chẳng bao giờ thắng nổi, “Được rồi, sợ các chị luôn, nhưng mà chuyện này em cũng không rõ lắm đâu”.

Cái này cậu nói là thật, việc riêng của lãnh đạo cậu không tiện hỏi thăm, phó chủ tịch Đỗ đến đây cũng không ngắn nhưng chưa từng thấy ai đến thăm anh, anh cũng không nhận được cuộc gọi của người con gái nào đến tìm phó chủ tịch Đỗ. Trước kia nếu là cán bộ luân chuyển, thời gian dài, nếu đã kết hôn thì sẽ đưa người nhà đến, vì để tiện cho cuộc sống. Nếu không đưa vợ con đến thì cũng sẽ hai ngày ba lượt đến đây chăm lo cuộc sống cho lãnh đạo. Từ đó mà xem thì hẳn phó thị trưởng Đỗ chưa kết hôn.

Có hôm hai người cùng ăn cơm, Tiểu Tề không nhịn được hỏi: “Phó chủ tịch, anh kết hôn chưa?”

“Xong rồi”. Tiểu Tề nghĩ, cô gái muốn nhờ cậu giúp lại phải đau lòng một phen rồi.

“Nghĩ gì mà hỏi chuyện này? Trong hồ sơ của anh có ghi là đã kết hôn mà”. Trường Luân buồn cười nhìn cậu.

“À, em chỉ tiện thì hỏi thôi”, cuối cùng vẫn nói thêm câu, “Cũng không thấy vợ anh đến đây, thấy anh còn trẻ như thế, không nghĩ rằng anh đã kết hôn”.

Sắc mặt Đỗ Trường Luân trở nên trầm xuống nhưng nhanh chóng lại trở lại bình thường, “Cô ấy cũng rất bận”.

Từ sau khi anh đi, hai người bọn họ không liên lạc, anh gọi điện cho Trữ Bằng vài lần, Trữ Bằng nói với anh là bà đã khỏe lên nhiều, bảo anh đừng lo lắng, chuyên tâm mà làm việc. Cuối cùng, Trữ Bằng khe khẽ thở dài, “Trường Luân, lần này trở về đừng đi ra ngoài nữa, các con không còn trẻ, cũng nên có con đi thôi”.

Con. Anh cũng từng nghĩ đến con của hai người, là con gái, mắt như mẹ, tính thuần mà sáng bùng, tính cách tốt nhất cũng nên giống mẹ một chút, tính cách anh quá trầm... càng nghĩ, anh phát hiện, đứa trẻ đó nhất định sẽ là bản sao thu nhỏ của Hân Nhiên, càng nghĩ càng thất thần. Tiểu Tề có chút ngạc nhiên, rất ít khi thấy anh thất thần như vậy. “Phó chủ tịch Đỗ, anh phải cẩn thận một chút, mấy bà tám trong cơ quan cả ngày chỉ mong được làm mối cho anh thôi đấy”.

Trường Luân nghe câu này mà bật cười: “Lúc nói chuyện nên để ý một chút, bọn họ đều là cán bộ trong cơ quan, để bọn họ nghe được câu này của cậu thì cậu chết chắc”.

Tiểu Tề ghen hòng.

Lúc ngồi một mình, Trường Luân không nhịn được cầm di động, nhìn một dãy số mấy lượt. Có đôi khi anh bấm số, lúc sắp chuyển máy thì lại tắt đi.

Gọi rồi anh nên nói gì mà Hân Nhiên sẽ nói gì? Anh thừa nhận, câu nói “anh ấy không như anh, thích người ta cũng không dám nói” của cô hôm ấy quả thực khiến anh bị tổn thương.

Có đôi khi, anh mở ví tiền của mình, bên trong có bức ảnh chụp chung của hai người. Đây là nguyên án năm đó, khi hai người lên nhận phần thưởng ở cơ quan được mọi người chụp lại. Ngoài ảnh kết hôn, bức ảnh này dường như là bức ảnh thứ hai bọn họ chụp chung. Anh không mang về nhà cho Hân Nhiên mà lén cất vào ví tiền của mình. Trong ảnh, Hân Nhiên cười ôm đôi chó bông trắng tinh càng khiến sắc mặt thêm hồng nhuận. Khi đó còn chưa xảy ra nhiều việc như vậy, ánh mắt cô vô cùng thoải mái, mình ở bên cũng mỉm cười, trong rất hài hòa.

Anh được phân công quản lý vụ khiếu nại của tập thể công nhân bị nợ lương trong một xí nghiệp, mọi người đến đây kêu oan, anh cùng một số cán bộ liên quan làm việc suốt một ngày, cuối cùng cũng khiến mọi người chịu trở về. Quay về văn phòng đã quá giờ cơm tối, Tiểu Tề đã mang cơm đến cho anh, anh bảo Tiểu Tề về nghỉ trước, trước khi đi, Tiểu Tề nói cho anh, trên bàn có một lá thư chuyển phát nhanh đến cho anh.

Anh thực sự cũng không muốn ăn, từ sáng bận rộn đến giờ, không phải là nghe người nói thì là chính mình nói, cảm giác đầu to như cái đầu. Cầm thư chuyển phát, người gửi lại là Hân Nhiên, cô có gì muốn gửi cho anh? Điện thoại lại không gọi. Anh mở ra, trong chớp mắt, cảm giác máu trong cơ thể như đông lại, người như hóa đá. Tờ đơn ly hôn nhẹ nhàng rơi xuống đất. Đơn ly hôn, cô gửi cho anh lại là đơn ly hôn.

Quý Hân Nhiên bận nhiều việc, việc cô phải làm rất nhiều, nếu đã quyết định, có một số việc sẽ không thể dây dưa.

Cô làm thủ tục xin nghỉ, với những học sinh kia cô rất áy náy, trước vì chuyện của cha mà đã ảnh hưởng rất nhiều khiến cô không thể chuyên tâm làm việc. Sau đó cha qua đời, mẹ phải phẫu thuật, cô xin nghỉ rất lâu. Cô biết các em sắp phải lên cấp ba, giờ thay đổi giáo viên sẽ có ảnh hưởng rất lớn nhưng nếu càng kéo dài lại càng có lỗi với bọn chúng hơn.

57. Chương 57

Thủ tục xin nghỉ cũng không quá phức tạp, chỉ là mọi người rất bất ngờ với quyết định này của cô. Giáo viên dù không khiến mọi người hâm mộ nhưng tốt xấu gì cũng là một công việc tốt, mấy năm qua rất ít người xin nghỉ, ngược lại có rất nhiều người chọn ngành nghề này.

Hiếu trưởng vẫn nói năng đầy vẻ quan cách: “Cô Quý, đội ngũ giáo viên thiếu đi một người như cô thực sự rất đáng tiếc. Nhưng mong là “người hướng lên cao, nước chảy xuống thấp”, cô có chỗ tốt hơn, mọi người cũng không thể ngăn cản”. Trong lòng anh ta, chắc chắn nghĩ Quý Hân Nhiên vì có công việc tốt hơn nên mới từ chức.

Lúc làm thủ tục ở Sở giáo dục, mấy người lớn tuổi hỏi: “Cô đã nghĩ kỹ chưa? Tương lai hối hận cũng không có cách nào đâu đấy”.

Quý Hân Nhiên cười khổ, sao cô không hiểu rằng tên đã bắn đi sẽ không quay lại được nhưng có rất nhiều chuyện vốn không thể hối hận.

Mọi thủ tục đều đã xong xuôi, cô đến trường thu dọn đồ đạc, thuận tiện tạm biệt đồng nghiệp cũ. Mọi người cũng nghĩ cô có lựa chọn tốt hơn nên mọi người đều chúc mừng, chỉ có Quý Hân Nhiên nghe mà thấy chua chát.

Kí túc xá của cô cũng không có gì nhiều, hành lý đơn giản, đồ dạy học cũng chỉ là một sổ sách tham khảo. Thu dọn xong, cô ngồi trên giường nhìn căn phòng trống rỗng. Nhớ lại lúc vừa đến, cô và Lưu Lâm hay đùa giỡn, cảnh như ngay trước mắt mà cuộc sống của hai người đã hoàn toàn thay đổi.

Sau khi tốt nghiệp cô vẫn dạy tại ngôi trường này, mấy năm qua, từng nhành cây ngọn cỏ cô đều rất quen thuộc, kí túc xá gần với sân thể dục, buổi sáng luôn nghe được tiếng bước chân của học sinh tập thể dục, còn cả tiếng bọn trẻ hô hào khẩu hiệu. Nhìn căng tin của trường học, cô từng vô số lần oán trách thức ăn nơi đó quá tệ nhưng về sau cũng chẳng còn cơ hội mà ăn.

Lúc rời đi, khu tự học đang sáng đèn, các học sinh bắt đầu giờ tự học. Cô không đi tạm biệt học sinh của mình, thực sự cô không có dũng khí đó, học sinh có lẽ sẽ trách cô giáo đi đào ngũ vào lúc này.

Ngoài cổng trường, đang định vậy xe thì một chiếc xe hơi màu đen đã dừng lại trước mặt cô, cửa xe mở ra, là Mễ Kiều Dương.

Anh bước xuống giúp cô cất đồ vào cốp xe, “Lên xe đi.”

Quý Hân Nhiên không hỏi vì sao anh biết hôm nay cô đến trường học dọn đồ, cô lên xe, cả đường đi, hai người đều không nói chuyện.

Mễ Kiều Dương biết lòng cô không vui, phải thích ứng với sự thay đổi lớn trong cuộc đời, tạm biệt quãng thời gian vui vẻ, mọi chuyện đều cần thời gian để cô từ từ điều chỉnh, ai cũng không giúp được cô.

Đến trước nhà, Mễ Kiều Dương xách đồ giúp cô: “Anh không vào nhà đâu, có chuyện thì cứ gọi cho anh”.

Quý Hân Nhiên gật gật đầu, “cảm ơn anh”.

Cô mang đồ vào cửa.

“Là Mễ Kiều Dương đưa con về?”, Trữ Băng đứng bên cửa sổ, hiển nhiên đã nhìn rõ chuyện bên ngoài.

Quý Hân Nhiên hiểu ý mẹ, “Mẹ, bọn con chỉ là tình cờ gặp”.

“Hân Nhiên, từ chiều nó đã gọi điện thoại đến”.

Quý Hân Nhiên có chút quẫn, cô nói vậy vốn là không muốn để Trữ Băng nghĩ nhiều, giờ ngược lại lại thành ra có chuyện mờ ám.

Nghĩ nghĩ, cô nói rất thật: “Mẹ, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, con và Mễ Kiều Dương đều không có khả năng tiến xa hơn, trong lòng con chỉ coi anh ấy là người bạn tốt”.

“Con nghĩ thế là tốt nhất”, Trữ Băng thở phào.

Nửa đêm, Đỗ Trường Luân bị cơn đau đánh thức, cảm giác bụng đau như bị đâm, anh đứng dậy uống ngụm nước, tưởng cổ nhện sẽ qua, ai ngờ càng ngày càng đau, đến cuối cùng không thể đứng thẳng nổi, anh đành phải gọi điện thoại cho Tiểu Tề.

Bệnh viện chẩn đoán: viêm ruột thừa cấp tính, phải lập tức phẫu thuật.

“Phó chủ tịch Đỗ, em báo cho người nhà anh nhé, bảo chị dâu đến đây?”, Tiểu Tề khẽ hỏi anh.

Đỗ Trường Luân đau đầu đến toát mồ hôi, anh nghĩ nghĩ rồi đọc số của Đỗ Trường Côn cho Tiểu Tề: “Gọi số này đi, Vân Hải quá xa, nhất thời cũng không đến được”.

Đỗ Trường Côn ở gần hơn, rạng sáng, Đỗ Trường Côn và Thượng Mai đã đến.

Thượng Mai vừa thấy anh, mắt đã đỏ hoe: “Trường Luân, sao con gầy đi thế này?”.

“Mẹ”, lòng Đỗ Trường Luân có cảm giác như trẻ con ra ngoài bị bắt nạt gặp lại mẹ.

Tiểu phẫu làm cũng rất nhanh, rất thuận lợi chỉ là vết mổ có hơi đau, vì để tránh bị dính ruột mà phải tích cực đi lại.

Lục tục có lãnh đạo cùng đồng nghiệp tới thăm.

“Có phải Hân Nhiên không biết, sao không gọi điện thoại đến?”. Thượng Mai nhỏ giọng hỏi Đỗ Trường Côn.

“Có phải là Trường Luân không nói cho em ấy?”, Đỗ Trường Côn lấy điện thoại, “để con gọi cho em ấy”.

Quý Hân Nhiên không ngờ Đỗ Trường Côn lại gọi mình, “anh cả”.

“Hân Nhiên, em không đến thăm Trường Luân sao?”

“Anh ấy làm sao?”, Quý Hân Nhiên không hiểu ý của Đỗ Trường Côn.

“Thằng nhóc này, quả là nó không nói cho em, nó đang nằm viện”.

“Nằm viện? Anh ấy làm sao rồi?”

Quý Hân Nhiên không khỏi cao giọng.

“Hân Nhiên, em đừng lo, không có gì lớn, là viêm ruột thừa cấp tính, vừa phẫu thuật xong”.

“Anh ấy có khỏe không?”, lòng Quý Hân Nhiên thoáng thoải mái lại.

“Nếu em không bận đến thăm nó đi, tính nó ấy à, muốn em đến còn ngại mở miệng”.

Đầu bên kia, Đỗ Trường Côn đang vui mừng.

Quý Hân Nhiên trầm mặc một hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Anh ấy không sao em cũng yên tâm, anh cả, em không đến đâu”.

Đơn ly hôn cũng đã ký, cô còn đến làm gì?

Cách một ngày, Đỗ Trường Côn rất cục nện không được, nhân lúc Thượng Mai không có ở đây, anh hỏi Đỗ Trường Luân: “Em và Hân Nhiên làm sao thế?”

“Anh gọi cho cô ấy?”. Đỗ Trường Luân không đáp mà hỏi ngược lại.

“Ừm”

“Cô ấy nói sao?”

“Cô ấy bảo bận, không thể đến”. Dựa vào sự hiểu biết của anh, nhất định là hai người bọn họ xảy ra vấn đề, nếu không sao cô có thể không đến.

Trong lòng Đỗ Trường Luân vốn đang ôm một tia hy vọng, kỳ thật một khắc trước khi mở anh vẫn luôn mong, mong có thể được gặp Quý Hân Nhiên mà bây giờ, cô đã nói cho anh một điều rằng hai người đã không còn quan hệ gì nữa.

“Chúng em chuẩn bị ly hôn.” Anh lạnh lùng nói.

“Ly hôn?” Đỗ Trường Côn không thể ngờ sẽ là như vậy. Anh chỉ nghĩ là vợ chồng son cãi nhau, giống như anh và Quân Đình vậy.

“Trường Luân, em làm sao thế? Hân Nhiên cũng bị sao vậy? Hai đứa ly hôn?”. Nếu không phải anh còn bị bệnh thì chắc đã bị Đỗ Trường Côn túm cổ áo mà hỏi thăm rồi.

“Anh, là cô ấy đòi ly hôn với em”, thoáng ngừng lại, anh chậm rãi nói, “Đơn ly hôn cô ấy cũng đã ký rồi”

“Sao có thể như vậy? Thế còn em nghĩ thế nào?”

“Em? Em vốn còn có chút hi vọng, muốn quay về nói chuyện với cô ấy nhưng giờ, không còn quan trọng nữa”.

Giọng nói của anh hiện rõ sự thất vọng cùng nản lòng.

Đỗ Trường Côn biết anh luôn luôn kiêu ngạo, không thích người khác can thiệp sâu vào cuộc sống của mình. Bao năm nay sống một mình bên ngoài, bất luận gặp phải chuyện gì cũng đều tự giải quyết, không có thói quen nhờ vả người khác. Chính anh cũng không hiểu, rõ ràng là hai người yêu nhau, sao lại đi đến bước đường này?

58. Chương 58

Đỗ Trường Luân hồi phục không tốt lắm, anh bị sốt liên tục, vết mổ có dấu hiệu nhiễm trùng. Khẩu vị cũng kém, vốn có thể ăn được thức ăn lỏng nhưng anh ăn không vô, người gầy rất nhiều, mắt trũng xuống, chủ yếu đều nằm nhắm mắt, chẳng biết là ngủ hay không, cho dù là tỉnh thì cũng không nói chuyện, cứ nằm ngơ ngác ở đó.

Đỗ Trường Côn thấy anh như vậy thì cũng biết là anh bị tâm bệnh. Nhưng Thượng Mai không biết nên rất lo lắng, bà bàn với Đỗ Trường Côn xem có nên đưa anh về nhà không, dù sao điều kiện chữa bệnh ở đó cũng tốt hơn.

“Mẹ đừng lo, đây chỉ là tiểu phẫu, có lẽ Trường Luân tâm tình không tốt nên mới chậm hồi phục”.

“Ai dè, chờ nó khỏe lên thì con khuyên nhủ nó, bảo nó về nhà đi, mấy năm nay một mình sống ở bên ngoài, cũng chẳng biết phải chịu bao khổ cực rồi”. Đối với đứa con trai này, lòng bà vẫn luôn rất áy náy.

“Vâng, con sẽ nói với em, chờ xong việc ở huyện này thì nên về tỉnh thôi, gần nhà, có một số chuyện cũng tiện”. Nhưng anh hiểu, đây không phải là điều cần giải quyết mà là vấn đề giữa Trường Luân và Hân Nhiên.

Đỗ Trường Luân nằm trong bệnh viện hơn mười ngày mới xuất viện, người gầy đi rất nhiều.

Sau khi xuất viện, anh ký giấy ly hôn rồi gửi về Vân Hải. Đồng thời, anh nhắn tin cho Quý Hân Nhiên: “Anh sẽ về sớm để làm thủ tục.”

Quý Hân Nhiên nhìn tờ đơn đã đầy đủ chữ lý, từ nay về sau, anh đã chẳng còn quan hệ gì với mình nữa”.

Giờ cô đang ngồi trong văn phòng của mình, tầng mười cao ốc Đông Hạo. Trần Bình Đức bố trí lại phòng cho cô. Đúng là thế sự vô thường, mới mấy tháng mà cô đã mất cha, ly hôn, từ chức, từ một giáo viên trung học thành Chủ tịch tập đoàn Đông Hạo.

Có đôi khi, cô cảm thấy mình chỉ như một cái xác không hồn, mông lung, đi đến đâu chính mình cũng không rõ.

Bí thư Trần đến thăm Đỗ Trường Luân, “Nghe nói thời gian trước cậu bị bệnh, vẫn muốn đến thăm nhưng lại quá bận không thoát thân nổi”.

Đỗ Trường Luân biết ông vừa tiếp nhận vị trí bí thư, chắc chắn rất bận nên lòng cũng có chút áy náy: “Bí thư Trần bận rộn như vậy thì đừng đến, cháu cũng không sao”.

“Ừm, khỏe là được rồi, sao gầy đi vậy? Có phải cuộc sống ở đây gian khổ lắm không?”

“Không đâu, bí thư Trần, ở đây rất tốt, thật đó”, Đỗ Trường Luân vội giải thích.

“Cũng khó cho cậu rồi, Trường Luân, một mình đi xa như vậy, Tiểu Quý chắc chắn không vui”.

Đỗ Trường Luân cúi đầu, “Bí thư Trần, có chuyện này cháu ly hôn rồi”, chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói.

Trước khi ông đi, Đỗ Trường Luân lặng lẽ nói: “Bí thư Trần, cháu có một yêu cầu quá đáng không biết ...”

Bí thư Trần dừng lại, “Cậu nói đi”.

“Trong phạm vi chính sách cho phép, cháu mong chú có thể để ý đến tập đoàn Đông Hạo, chỉ sợ bây giờ bọn họ rất khó khăn...”

Bí thư Trần nhìn anh rất sâu: “Điều này không giống tác phong của cậu”.

“Cháu không có ý gì khác, chỉ là...”, anh định giải thích.

Bí thư Trần khoát tay, “Cậu yên tâm, tôi hiểu cả”.

Thật ra, khi đó anh cũng không biết, Quý Hân Nhiên đã là chủ tịch tập đoàn Đông Hạo

Công ty rắc rối hơn Quý Hân Nhiên tưởng tượng rất nhiều. Lúc trước vì hạng mục quảng trường Thời Đại, Quý Kiến Đông đầu tư hết nguồn tài chính vào, vốn hai xí nghiệp sản xuất xi măng và thép vốn hoạt động tốt lại phải ngừng sản xuất mà quảng trường Thời Đại vì không có vốn rót vào nên cũng phải đình công.

Trần Bình Đức đưa cô đi khắp các ngân hàng, mấy ngày mà đã đi hết các ngân hàng lớn nhỏ trong Vân Hải. Người ta nếu không từ chối gấp thì cũng dùng đủ lí do mà từ chối. Có một phó giám đốc ngân hàng chịu gặp mặt lại nói: “Đừng nói không có tiền, có tiền chúng tôi cũng không dám cho cô vay?”

Không thể trông cậy vào ngân hàng, bọn họ lại đi nhờ cậy các công ty, hi vọng có thể tìm được nhà đầu tư cùng chung tay hoàn thành hạng mục Quảng trường Thời Đại này.

Những người mà Quý Kiến Đông gọi là bạn tốt lúc này lại đều e sợ, tránh cũng không kịp. Giám đốc Hoa Thiên nghe bọn họ nói xong mục đích thì đáp, “Ông Trần à, lúc trước tôi xin Chủ tịch Quý cho Hoa Thiên chia một phần nhưng ông ấy thích ăn mảnh, đâu chịu cho chúng tôi gia nhập? Giờ không tiêu được lại nghĩ đến chúng tôi, ông bảo làm gì có đạo lý nào như vậy đúng không?”

Trần Bình Đức ra khỏi cửa, không nhận được mà oang oang: “Một lũ sói đáng khinh, lúc trước có ai là chủ tịch Quý chưa từng giúp, giờ chúng ta gặp khó khăn, một đám đều con mẹ nó khoanh tay đứng nhìn”.

“Thôi vậy, chú Đức, cũng không thể trách người ta, trên thương trường nói chuyện làm ăn, bọn họ cũng không sai”. Tuy nói vậy nhưng trong lòng cô cũng khó chịu.

Khi tài vụ nói với cô, bây giờ vốn lưu động của công ty chỉ còn hai trăm vạn thì cô cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là sơn cùng thủy tận.

Đứng trong văn phòng nhìn xuống đường, giờ tan tầm, ngã tư đường phồn hoa, đám người nhốn nháo. Có một khắc cô thậm chí còn nghĩ, cứ thế mà nhảy xuống, chẳng phải là xong hết mọi chuyện?

Đúng lúc này, Đỗ Trường Luân gọi cho cô, “Em rảnh không?”

Cô thoáng thất thần, “Anh về có cuộc họp”, Đỗ Trường Luân nói thêm. Quý Hân Nhiên hiểu ra, cô hỏi, “Bao giờ thì đi?”.

“Ba giờ chiều, anh đợi em ở cục dân chính”.

Thủ tục làm rất thuận lợi, lúc này vắng người, những người đăng ký kết hôn đều không đến vào buổi chiều.

Lúc đi ra, cuối cùng Đỗ Trường Luân cũng hỏi: “Công ty có ổn không?”, sau khi trở về anh mới biết Quý Hân Nhiên xin nghỉ, đến Đông Hạo.

Quý Hân Nhiên cười khổ, “Phỏng chừng cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Đỗ Trường Luân cũng biết ít nhiều về tình hình công ty, “Em tính làm sao bây giờ?”

“Em không biết”, Quý Hân Nhiên thấp giọng nói, quả thật cô không biết sau này nên làm thế nào?

Lúc chia tay, Đỗ Trường Luân thấy cô không đi xe thì nói, “Để anh đưa em về”.

“Không cần, em tự đi”, Quý Hân Nhiên nhìn anh, “Có thể tạm thời dừng nói chuyện này ẹ em không?”

Đỗ Trường Luân gật gật đầu.

“Vây em đi đây”. Quý Hân Nhiên nói xong rồi xoay người rời đi, ban đầu cô đi rất chậm, sau càng đi càng nhanh, mọi người đi đường đều kinh ngạc nhìn cô gái trẻ đang khóc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

59. Chương 59

Chỉ qua một đêm, Quý Hân Nhiên đã lạc giọng, nói không ra lời.

Mọi người đều nghĩ cô là vì chuyện công ty mà bệnh, Trữ Băng đau lòng nói: “Hân Nhiên, con đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đều có số cả, thực sự không có cách nào mẹ cũng hiểu.”

Quý Hân Nhiên chỉ mờ mịt gật gật đầu.

Mỗi ngày đều thật dài, thật gian nan. Trong công ty, lòng người dao động, những lời đồn đại vang khắp. Mấy lần họp hội nghị cổ đông, mọi người đều có những ý kiến bất đồng. Có người đề nghị chuyển nhượng hạng mục Quảng trường Thời Đại với giá thấp, cũng có người không đồng ý, cho rằng như vậy không khác gì tự sát, sẽ ảnh hưởng đến việc bán nhà của công ty. Bàn bạc một hồi cũng không đi đến đâu.

Về cơ bản Quý Hân Nhiên không nói gì, cô cảm thấy mình không có quyền lên tiếng. Sau khi tan họp, cô hỏi Trần Bình Đức: “Chú nghĩ sao?”

“Hân Nhiên, nếu không vạn bất đắc dĩ thì không thể chuyển nhượng Quảng trường Thời Đại được”

“Vì sao?”

“Thứ nhất, cái này ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty, mấy năm nay, bất động sản là trọng điểm của công ty ta, hơn nửa lợi nhuận đều là từ đó mà ra. Nếu bây giờ chuyển nhượng thì sẽ là đòn đả kích quá lớn với bộ phận bất động sản. Mặt khác, đối thủ cạnh tranh của chúng ta còn đang chờ chúng ta sơ sẩy nữa. Hơn nữa, bản thân quảng trường Thời Đại là một hạng mục rất tốt, sau khi hoàn thành lợi nhuận sẽ rất cao, giờ bỏ qua rất đáng tiếc...”

“Nhưng không có nguồn tài chính thì hạng mục này giữ lại có ích gì?”, cứ kéo dài thế này, sớm muộn cũng kéo công ty xuống dốc.

“Ngày mai chú ra ngoài xem, xem xung quanh có công ty chịu hợp tác không”.

Quý Hân Nhiên nhìn Trần Bình Đức, mấy ngày nay vất vả chạy vạy, tóc mai ông cũng dần bạc trắng, “Chú Đức, chú đừng làm quá sức, thực sự không được thì bỏ qua đi”.

“Cháu yên tâm, nhất định sẽ có cách”.

Hôm sau, Quý Hân Nhiên không đến công ty, nơi đó khiến cô cảm thấy rất áp lực, đi cũng chỉ ngồi không, cô không muốn đi.

Cô đến công viên ven biển, mặt cỏ trong công viên chưa xanh trở lại, vừa lúc mùa xuân hoa nở, những bông hoa nhỏ vàng như chuỗi ngọc điểm xuyết trên nhánh cây, người làm vườn đang cắt tỉa cây cối trông rất đẹp.

Công viên xây dựa vào núi, bậc thềm đá nổi lên trên, lên đến tận đỉnh, trước đó là vách núi đen, phía dưới là biển lớn mênh mông vô bờ. Gió biển ào ào thổi tóc cô bay bay, dưới chân là biển lớn, gió nổi sóng gào giống như đời người khó đoán, nghĩ cuộc đời nào ai tệ hại hơn mình, kết quả cũng chỉ đến thế mà thôi, sợ gì đây? Còn gì để mà sợ?

Lúc cô xuống núi thì nhận được điện thoại của Triệu Nghệ Hiểu: “Hân Nhiên, cậu ở đâu?”

“Ở công viên Tân Hải”.

“Sao cậu đến đó?”, Triệu Nghệ Hiểu giật mình, “Cậu không sao chứ?”

“Sao thế? Đến công viên đi dạo, có cần ngạc nhiên thế không?”

“Cậu đến quán cơm Nhật đối diện tòa soạn của mình đi, mình mời cậu ăn cơm”.

“Triệu Nghệ Hiểu, cậu thăng quan hay là phát tài, sao hào phóng vậy?”, bình thường rất hiếm khi Triệu Nghệ Hiểu chịu mời khách.

“12h mình ở đó chờ cậu”. Triệu Nghệ Hiểu không để ý lời trêu chọc của cô.

Lúc cô đến, Triệu Nghệ Hiểu đã gọi đồ ăn xong.

“Làm gì có ai mời khách như cậu, khách chưa tới đã gọi đồ ăn”.

“Được rồi, Hân Nhiên, mau ngồi xuống đi, mình có chuyện hỏi cậu.”

Thấy Triệu Nghệ Hiểu nghiêm túc, cô cũng không tiện đùa, “Chuyện gì?”

Triệu Nghệ Hiểu nhìn cô chăm chú, “Hân Nhiên, mình nghe người ta nói, Đỗ Trường Luân ly hôn, có phải thật không?”.

Tòa soạn báo của cô có một bà chị có chồng làm trong tòa thị chính, hôm nay đi làm nghe bà chị đó bàn tán với mấy người, “Đỗ Trường Luân ly hôn rồi, em nói xem, người này đúng là khó lường, muốn gì có nấy, ai sáng suốt chả biết, lần này cậu ta đi huyện chẳng qua chỉ là bàn đạp, lúc về nhất định sẽ thăng chức. Tuổi trẻ, tiền đồ sáng lạn. Vợ cậu ta có phải là bị ngốc không nhỉ?”.

Bọn họ không biết vợ Đỗ Trường Luân là ai nhưng Triệu Nghệ Hiểu thì biết, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ đó là tin vịt, lúc Quý Kiến Đông qua đời, rõ ràng Đỗ Trường Luân có về, sao chỉ chốc lát đã ly hôn? Nhưng nghĩ lại, chuyện này cũng không phải tin đồn vô căn cứ được, nghĩ tới nghĩ lui vẫn gọi điện cho Quý Hân Nhiên.

Quý Hân Nhiên cười khổ: “Không hổ là phóng viên, tin tức thật linh thông”

“Nói thế thì là thật?”, Triệu Nghệ Hiểu khó hiểu, “Sao có thể như vậy? Trước đó vài ngày chẳng phải Đỗ Trường Luân đã về sao? Hai người không phải vẫn tốt sao?”

Quý Hân Nhiên không nói gì, có lẽ đứng ở góc độ người bên ngoài thì thấy mọi chuyện đều rất ổn.

“Có phải vì Mễ Kiều Dương không?”, Triệu Nghệ Hiểu chỉ nghĩ được lý do này mà thôi.

Quý Hân Nhiên lắc đầu, “Không phải”, trong lòng cô, cuộc hôn nhân của mình không liên quan gì đến Mễ Kiều Dương,

Triệu Nghệ Hiểu cũng không hỏi lại, có một số việc rất khó nói rõ ràng, người ngoài khó mà hiểu được, nhất là chuyện tình cảm”.

“Khó cho cậu rồi, Hân Nhiên”, chỉ trong thời gian ngắn mà xảy ra biết bao nhiêu chuyện.

“Như vậy cũng tốt.” Cô sẽ không vì anh mà bối rối, đau lòng.

Chỉ là Quý Hân Nhiên không thể ngờ, Thượng Mai lại tới Vân Hải tìm cô.

Cô mời Thượng Mai đến phòng họp nhỏ trong công ty, gọi một tiếng “mẹ” lại cảm thấy bất ổn nhưng lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cúi đầu không nói.

“Sao thế? Đến mẹ cũng không muốn gọi?”

Thượng Mai vừa nói Quý Hân Nhiên đã biết, bà đã biết chuyện bọn họ ly hôn.

Thượng Mai nhìn cô, thở dài, “Hân Nhiên, mấy ngày qua thật sự là làm khó cho con, Trường Luân không hiểu chuyện, sao có thể ly hôn với con vào lúc này được?”

Quý Hân Nhiên cúi đầu, “Mẹ, đừng trách anh ấy, là con yêu cầu”.

“Cho dù là con yêu cầu nó cũng không thể đồng ý. Thằng bé đó, tính không thể sửa được. Hân Nhiên, mẹ biết, nhất định Trường Luân đã làm gì đó khiến con đau lòng. Từ nhỏ nó đã thế, tâm địa tốt nhưng mặt lạnh tanh, chuyện gì cũng giữ trong lòng, không muốn nói. Lần trước nó bệnh con không qua thăm nó mẹ đã thấy không ổn, lúc về mẹ phải hỏi Trường Côn thì mới biết. Mẹ và cha con đều rất giận, vốn cha con cũng định đến nhưng ông ấy vừa khỏe lại, mẹ cũng sợ ông ấy nóng tính nên không cho đi cùng. Hân Nhiên, Trường Luân như vậy mẹ rất buồn. Con không biết, mấy năm qua, mẹ nợ nó rất nhiều”.

Ngừng một lát, Thượng Mai sâu kín nói: “Thật ra, Trường Côn không phải do mẹ sinh ra, nó là con của chị gái mẹ nhưng người ngoài nhìn vào, Trường Côn và mẹ mới giống mẹ con, Trường Luân lại xa lạ hơn nhiều”.

Thượng Mai nói xong, Quý Hân Nhiên cảm thấy như đang nghe chuyện xưa, cô không thể ngờ, Đỗ Trường Côn và Đỗ Trường Luân lại là anh em cùng cha khác mẹ.

“Lúc trước, khi Trường Côn hơn 1 tuổi, chị gái mẹ bị tai nạn qua đời. Đỗ Vân Châu là học trò đặc ý của ông ngoại, Trường Côn lại nhỏ như vậy... Cho nên, sau đó mẹ lấy ông ấy”.

Quý Hân Nhiên nhớ lại khi đến nhà bà ngoại Đỗ Trường Luân có thấy bức ảnh của người phụ nữ xinh đẹp đó, thì ra bà là mẹ của Đỗ Trường Côn.

“Sau sinh ra Trường Luân nhưng vì Trường Côn nhỏ như vậy đã không có mẹ, trong lòng mẹ cảm thấy thiếu nợ nó nên đưa Trường Luân về nhà bà ngoại, nó lớn lên ở nhà bà ngoại. Nhưng mẹ quên mất một điều, Trường Luân cũng là đứa nhỏ, nó cũng cần có mẹ... Sau này cha mẹ đón nó về nhà nhưng trong lòng nó, cha mẹ trở nên xa lạ, trong nhà người khác, đều là anh nhường em mà trong nhà mình, là em nhường anh. Bởi vì mẹ luôn cảm thấy, nó là con mẹ, tử thân một chút cũng không sao... nhưng có lẽ đến giờ trong lòng nó vẫn không cảm thấy mẹ là mẹ đẻ của nó. Nó và mẹ càng ngày càng xa cách, quan hệ với Trường Côn cũng không được thân thiết như anh em một nhà”. Thượng Mai nói xong, mắt hoe hoe đỏ.

“Ly hôn với con, mẹ biết nó rất buồn. Nó về nhà, nhìn thấy mẹ, nó nói “Mẹ, con rất buồn, con rất buồn...”, từ nhỏ đến lớn, nó chưa bao giờ nói với mẹ như vậy. Hân Nhiên, mẹ biết nó không nỡ xa con, từ nhỏ nó đã luôn giữ mọi tâm sự trong lòng. Mẹ đến tìm con là muốn con nghĩ cho kỹ, đừng quyết định vội vàng, người ta nói, “tu trăm năm mới được chung thuyền, tu ngàn năm mới được chung gối”, hai con đến với nhau cũng không dễ dàng...”

Quý Hân Nhiên không thể ngờ Đỗ Trường Luân lại có một câu chuyện dài như vậy, lòng cô có chút đau lòng. Nghĩ đến cảm giác một đứa trẻ nhìn mẹ tốt với anh mà bỏ qua mình, anh lớn lên nhất định có rất nhiều ầm ứ, khó trách tính tình anh như vậy. Nhưng trong lòng cô lại càng thất vọng, mình và anh còn xa cách đến đâu? Có bao nhiêu chuyện mà cô còn không biết?

Vợ chồng quan trọng nhất là tin tưởng nhau nhưng bọn họ có không? Trong lòng anh cô ở vị trí nào? Có phải mọi chuyện của anh đều phải qua người khác cô mới biết?

“Mẹ, xin lỗi, có lẽ duyên phận của con và Trường Luân cũng chỉ đến thế mà thôi...”, cô thấp giọng nói, giữa bọn họ có rất nhiều vấn đề, đã cách nhau quá xa rồi.

Thượng Mai thở dài, “Hân Nhiên, mẹ biết, có một số việc không thể miễn cưỡng, chỉ là... mẹ thực sự rất thích con, ngay cả khi chúng ta không có duyên làm mẹ chồng nàng dâu... vẫn mong con hãy đến thăm mọi người.”

Ánh mắt trông mong của bà khiến Quý Hân Nhiên thật sự không đành lòng cự tuyệt, gật gật đầu.

60. Chương 60

Trần Bình Đức quả thực mang về một tin tức tốt.

“Hân Nhiên, tập đoàn Long Gia đồng ý hợp tác cùng chúng ta, cùng hoàn thành hạng mục Quảng trường Thời Đại”, ông không thể che dấu sự vui mừng.

“Tập đoàn Long Gia?”, trong ấn tượng của Quý Hân Nhiên, đây là một công ty rất lớn, quy mô lớn rộng khắp mọi lĩnh vực, bất động sản, thương mại, dệt may, vận chuyển... thường xuyên có thể thấy quảng cáo sản phẩm của bọn họ trên TV.

“Giám đốc Tiểu bên chuyên bất động sản rất hứng thú với hạng mục này, chủ động tìm chú bàn chuyện”.

“Điều kiện của bọn họ là gì?”, trong thiên hạ chẳng bao giờ có bữa cơm miễn phí, đạo lý này cô hiểu.

“Điều kiện cụ thể thì bọn họ nói Giám đốc Tiểu sẽ đích thân bàn với cháu”. Cho dù ông nói mình có thể toàn quyền đại diện thì đối phương vẫn rất kiên trì.

“Bàn với cháu”, Quý Hân Nhiên buồn cười nói, “Chú Đức, chú không nói cho bọn họ rằng cháu chỉ là chủ tịch trên danh nghĩa còn chẳng hiểu gì cả sao?”

“Chú đã nói cháu mới nhận công ty, có một số việc không phải rất rõ nhưng đối phương rất kiên quyết”.

“Chú Đức, trước kia chúng ta có giao thiệp gì nhiều với tập đoàn này không?”

“Về cơ bản thì không có”

“Có người chịu hợp tác thì là chuyện tốt, cháu đi thì cháu đi, chú gọi điện hẹn thời gian với họ đi”. Chuyện đã đến nước này, đừng nói là bàn bạc, có là cầu xin thì cũng phải đi.

“Chuyện đó... Hân Nhiên...”, Trần Bình Đức như rất khó nói.

“Làm sao vậy? Chú Đức”, hiếm khi thấy ông ấp úng như vậy.

“Hân Nhiên, chú có nghe chút tin đồn về giám đốc Tiểu này, hình như có một số phương diện tiếng tăm không hay cho lắm”, ông nhìn Hân Nhiên, “nghe đồn, cậu ta rất phong lưu...”

Nghe ông nói vậy, Quý Hân Nhiên lại bật cười. “Chú Đức, anh ta phong lưu hay không thì có liên quan gì đến chúng ta đâu? Chúng ta chỉ hợp tác thôi mà”. Nhìn vẻ lo lắng của Trần Bình Đức, cô nói tiếp, “Chú Đức, chú lo người ta có ý đồ gì với cháu sao? Chú đừng đa nghi quá”. Thực sự cô cảm thấy phản ứng của Trần Bình Đức có hơi quá. Người ta căn bản là không biết cô, hơn nữa cô nào phải là khuynh quốc khuynh thành, có cái gì mà phải lo lắng.

“Được rồi, chú Đức, lúc đó cháu cũng không đi một mình được, dù sao chú cũng phải đi.”

Đối phương có vẻ rất thành ý, tự mình đến Vân Hải.

Định thời gian cụ thể, Quý Hân Nhiên và Trần Bình Đức đến khách sạn bọn họ đặt sẵn cho anh ta.

Quý Hân Nhiên thật không ngờ, giám đốc Tiểu lại trẻ như vậy, trông anh ta không lớn hơn cô là mấy, đứng bên cô thư ký xinh đẹp quyến rũ cứ y như nhân vật chính trên phim truyền hình.

“Tiểu Trình Vỹ!”, anh ta chủ động vươn tay đến, cũng không hề có vẻ cao ngạo của ông chủ lớn.

“Chào giám đốc Tiểu, tôi là Quý Hân Nhiên”, cô cũng lịch sự chào hỏi.

“Không thể ngờ được Quý tiểu thư lại trẻ trung, xinh đẹp như vậy, thật sự hận vì gặp quá muộn”. Anh ta khẽ mỉm cười.

Quý Hân Nhiên vì để bản thân trong nghiêm túc hơn mà hôm nay đã mặc bộ đồ công sở màu café trông già dặn. Cho dù không thích ứng với cách nói chuyện này của anh ta thì vẫn khách khí đáp: “Giám đốc Tiểu đùa rồi, ngài mang theo cô thư ký xinh đẹp như vậy, còn ai dám bàn chuyện làm ăn với ngài nữa?”. Cô đã kịp để ý, khi này Tiểu Trình Vỹ này nói chuyện với cô, sắc mặt cô thư ký này không mấy dễ coi.

Chuyện bàn bạc thuận lợi bất ngờ, đối phương cũng không nhân cơ hội mà ép giá gì, chỉ yêu cầu sau này hạng mục hoàn thành, cùng hưởng lợi ích.

“Nếu không có vấn đề gì, hai vị có thể về chuẩn bị hợp đồng, ngày mai chúng ta ký kết”. Như thế không phải đang bàn chuyện làm ăn trị giá mấy ngàn vạn vậy.

“Tiểu tổng, ngài không cần xem qua tư liệu về hạng mục Quảng trường Thời Đại này sao?”, Quý Hân Nhiên không nhận được nhắc nhở anh ta, vì sợ đối phương làm khó dễ, bọn họ hôm nay mang đến rất nhiều tư liệu về hạng mục này.

“Sao, chẳng lẽ Quý tổng còn có thể gạt tôi?”, anh ta nhướn mày cười hỏi.

“Sao có thể chứ, nếu Tiểu tổng nói không có vấn đề thì chúng tôi về chuẩn bị hợp đồng”, Trần Bình Đức vội tiếp lời.

“Chú Đức, chú nói bọn họ vì cái gì?” Vừa lên xe, Quý Hân Nhiên đã không nhận được hỏi.

“Đúng vậy, chú cũng thấy khó hiểu, rõ ràng bọn họ có thể nhân cơ hội yêu cầu điều kiện hà khắc, dù sao chúng ta cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác”.

Hai người nghĩ nửa ngày cũng không rõ ý đồ của đối phương là gì.

“Hân Nhiên, đừng nghĩ nhiều quá, giờ dù sao cũng có lợi cho chúng ta, chuẩn bị hợp đồng đã, chuyện khác tính sau.

Ký hợp đồng xong xuôi, Tiểu Trình Vỹ cho thư ký về tỉnh trước, “làm theo hợp đồng, chuyển khoản tiền qua đây”.

“Tiểu tổng, ngài không cùng về sao?” Cô thư ký nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi à, còn chuyện phải làm, về sau vài ngày”. Tiểu Trình Vỹ lười biếng nói.

Quý Hân Nhiên không thể ngờ, cái anh ta gọi là chuyện phải làm lại là bắt mình dẫn anh ta đi thăm quan.

“Quý tổng, đây là lần đầu tiên tôi đến Vân Hải, dù sao cô cũng nên là chủ nhân cho chu đáo, đưa tôi đi thăm thú đi”.

Đánh chết cô cũng không tin đây là lần đầu tiên anh ta đến Vân Hải. Nhưng anh ta đã nói vậy thì cũng không thể từ chối.

Cô cười cười, “Được, mai tôi sẽ đưa Tiểu tổng đi thăm những danh thắng ở đây”.

Quý Hân Nhiên nghĩ anh ta chẳng qua thuận miệng nói thế, mình dẫn anh ta đến mấy nơi nổi tiếng là được.

Ai ngờ anh ta rất hứng thú, một ngày chỉ đi được hai nơi, khiến Quý Hân Nhiên cực kỳ mệt mỏi.

“Mai chúng ta đi đâu?”.

Quý Hân Nhiên còn chưa kịp chuẩn bị lời rằng mai sẽ không đi đâu cả thì anh ta đã hỏi trước.

Không có cách nào cự tuyệt, “Ngày mai dẫn anh đi xem mấy dân tộc thiểu số ở đây”. Trong lòng cô hận nghĩ, cho anh mệt chết đi

Ngày hôm sau, cô mặc quần áo đơn giản, quần bò, giày vải mềm, áo gió vàng nhạt.

Tiểu Trình Vỹ nhìn thấy cô thì huyết sáo, “Rất đẹp, sau này Quý tổng đừng mặc đồ công sở nữa”.

Quý Hân Nhiên hận chết cái miệng cà chớn của anh ta nhưng lại chẳng thể làm gì.

“Tiểu tổng, hôm nay chúng ta không đi đến chỗ khu dân tộc nữa, đông người, không thú vị”.

“Được, cô nói đi đâu thì đi đó”, anh ta rất sẵn khoái.

Vì thế, Quý Hân Nhiên dẫn anh ta đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, có nơi thậm chí cô cũng chưa đến bao giờ.

Chạng vạng, bọn họ đi đến khu ẩm thực bên bờ biển, rất nhiều món ăn ngon, những bếp lửa đang cháy bùng bùng.

“Tiểu tổng, hay là chúng ta ăn thử đồ ăn vặt ở Vân Hải đi?”

“Được chứ, cầu còn không được.”

Quý Hân Nhiên nhìn bộ dáng nhàn nhã của anh ta, lòng có chút cáu.

“Người ăn cay không?” Cô hỏi.

“Tôi không ăn kiêng.”

Cô nghĩ, đây chính là anh nói nhé, lặng lẽ nói với đầu bếp: “Vị khách kia đến từ Tứ Xuyên, không cay không ăn, đồ của anh ta nhất định phải cho nhiều ớt vào, nếu không là không ổn”.

Hai người ăn vị trên bàn, đồ hải sản, thịt thà bùng lên, hương thơm nức mũi.

“Dạ dày tôi không tốt, không ăn được cay”, cô vội kéo đĩa không cay đến trước mặt mình.

Quý Hân Nhiên cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh ta, đồ đầu bếp nấu cũng rất cay, miếng cá kia hầu như bị nhuộm đỏ. Quả đúng là anh ta ăn được cay, còn vừa ăn vừa nói, “Ừm, thế này mới ngon chứ”.

Quý Hân Nhiên không xem được kịch hay, không khỏi có chút thất vọng.

Lúc chia tay, Tiểu Trình Vĩ nói: “Cám ơn cô, hai ngày hôm nay ăn chơi cũng rất vui. Về sau đến chỗ tôi, nhất định tôi sẽ đón tiếp chu đáo”.

Thật lâu về sau, khi bọn họ đã rất quen thân, anh ta nói với cô, “Bữa cơm đó của cô suýt thì lấy mạng tôi, lúc về dạ dày tôi đau muốn chết”.

Lúc ấy, Quý Hân Nhiên nhin không được mà cười to, “Cho chết, ai bảo lúc đó anh đáng ghét như vậy”.

61. Chương 61

Bởi vì hợp tác cùng tập đoàn Long Gia, hạng mục Quảng trường Thời Đại cuối cùng có thể tiến hành bình thường, Quý Hân Nhiên và Trần Bình Đức tạm thời có thể thở phào.

Trần Bình Đức cũng nhân cơ hội nói rõ về tình huống của công ty cho Quý Hân Nhiên, “Hân Nhiên, cháu phải nhanh chóng gánh vác trọng trách của công ty, nếu không các cổ đông sẽ dị nghị”.

“Chú Đức, vừa khéo cháu có chuyện muốn bàn với chú”. Cô nhớ lại đề nghị của Mễ Kiều Dương, nếu Quảng trường Thời Đại tìm được người hợp tác thì hẳn là chuyện đầu tư vào nhà xưởng của trường đại học Vân Hải hẳn cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Cô nói suy nghĩ này cho Trần Bình Đức, ông nghe xong nhìn cô: “Được đó, Hân Nhiên, xem ra cháu cũng tốn không ít tâm tư”.

“Cháu xem lại tài sản của công ty, phát hiện lúc trước cha có đầu tư vào nhà xưởng này, lợi nhuận tuy không quá cao nhưng luôn tăng trưởng.”

“Thực ra lúc trước cha cháu đầu tư vào nhà xưởng đó cũng là nhất thời cao hứng, lúc đó tài chính trong công ty ổn định, vừa vặn có một chủ nhiệm trường đại học Vân Hải khá thân với cha cháu, đến đây nói chuyện, cha cháu đồng ý ngay, vốn cũng không mong thu lợi gì. Lúc ấy cha cháu nói, có gì coi như là quyên góp cho trường. Nhưng không ngờ bọn họ làm rất tốt”.

“Chú Đức, theo cháu biết, nguồn tiêu thụ vắc-xin phòng bệnh của bọn họ rất tốt, hơn nữa kỹ thuật cũng rất tốt, nếu chúng ta chịu đầu tư thì hẳn sẽ thu được nguồn lợi lớn”.

Quý Hân Nhiên biết cái này cần sự chuyên nghiệp cô không làm nổi, vẫn phải nhờ Mễ Kiều Dương giúp.

Cô không tiện bảo Mễ Kiều Dương đến công ty mình nên gọi điện thoại cho anh, sau khi tan tầm đến nhà tìm anh.

Ở dưới nhà bất ngờ lại gặp Hồ Thiên Dao, cô gái nhỏ mắt đỏ hoe hoe, Quý Hân Nhiên chào nhưng chẳng biết là không nghe thấy hay sao mà cũng không đáp lại.

Vừa vào cửa cô đã hỏi Mễ Kiều Dương: “Em gặp Tiểu Hồ ở dưới lầu, cô ấy có vẻ không vui, anh làm người ta buồn à?”

Mễ Kiều Dương cười khổ mà nói: “Anh nào dám chọc gì, trốn còn không kịp nữa là”.

“Anh trốn làm gì? Em thấy cô ấy rất được”

“Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện đúng đắn đi”, Mễ Kiều Dương chuyển đề tài.

Mễ Kiều Dương là giỏi sinh học, phương án làm ra rất chuyên nghiệp, cũng rất có sức thuyết phục. Lúc họp, Quý Hân Nhiên cũng không tốn nhiều tâm sức, về cơ bản mọi người đều đồng ý. Dương nhiên còn nhờ một nguyên nhân khác chính là thái độ của Trần Bình Đức. Phương án lại là do Quý Hân Nhiên đưa ra nên ai cũng không dám quá đắc tội.

Việc hợp tác cũng rất thuận lợi, đối phương từ trước đã rất cảm kích bọn họ đầu tư vào nhà xưởng, nghe nói bọn họ muốn tăng vốn đầu tư thì dương nhiên rất vui. Như vậy, qua vài tháng, xí nghiệp thuộc Đông Hạo được thành lập.

Quý Hân Nhiên rất vui, dù sao đây là hạng mục đầu tiên cô làm được thành công ở công ty, cô có thể thể nghiệm cảm giác Trữ Băng đã nói, “Công ty cũng như con của mình”.

Trần Bình Đức đến tìm cô, “Chú biết phía sau cháu có cao nhân, có thể để chú Đức gặp người này không?”

Quý Hân Nhiên cười, “Chú Đức, đúng là chuyện gì cũng không thể lừa được chú”.

“Là vì cháu vốn không muốn giấu chú”.

“Anh ấy là Mễ Kiều Dương, là bạn đại học của cháu, học khoa sinh học, phải nói là chuyên gia trong lĩnh vực này”.

“Có tiện giới thiệu cho chú Đức được không?”.

Lúc trước Trần Bình Đức cũng từng nghe chuyện Quý Kiến Đông và Quý Hân Nhiên xích mích, ông vốn còn có chút hoang mang vì sao người này chịu giúp Hân Nhiên, giờ dương nhiên là đã hiểu.

“Anh ấy ấy ạ, có dịp cháu sẽ mời cơm, giới thiệu hai người”.

“Đúng rồi, Hân Nhiên, hôm nay chú đến tòa thị chính, gặp Bí thư thị ủy, ông ấy lại hỏi thăm tình hình của chúng ta”. Lúc ấy Trần Bình Đức khá lo lắng.

“Ông ấy hỏi tình hình công ty chúng ta?”, Quý Hân Nhiên cũng thấy lạ, đường đường một Bí thư thị ủy lại rảnh rỗi như vậy sao? Bình thường muốn gặp còn chẳng được.

“Đúng thế, sau chú nghĩ có thể là vì Trường Luân, ai chẳng biết quan hệ giữa Trường Luân và Bí thư Trần rất tốt”.

“Chú Đức”, Quý Hân Nhiên không nhận được, “Có chuyện này chú vẫn chưa biết, cháu và Trường Luân ly hôn rồi”.

“A, khi nào?”. Trần Bình Đức cả kinh đến không khép miệng lại được.

“Được một thời gian rồi, cháu vẫn chưa nói với chú. Chú Đức, chuyện của ba đã là một bài học, cháu không muốn đi vào vết xe đổ, quan hệ tốt với người của Chính phủ là cần nhưng không nên quá thân thiết”.

“Hân Nhiên, cháu mới tiếp xúc với nghề, có một số việc chưa thực sự rõ ràng đâu”. Kinh doanh bất động sản sao có thể không qua lại với Chính Phủ? Giờ làm gì có cái gọi là “quan hệ bình thường”.

“Chú Đức, có được tất sẽ có mất, cháu biết như vậy sẽ phải hi sinh chút lợi ích, cháu không có hùng tâm tráng chí như cha, không làm ông lớn cũng chẳng sao, cháu chỉ mong mọi người xung quanh đều bình an, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, cháu nghĩ cha ở nơi chín suối cũng hiểu được đạo lý này”.

Trần Bình Đức thở dài, “Chú hiểu ý cháu”.

Cuối cùng Trữ Băng vẫn biết chuyện Quý Hân Nhiên ly hôn, bà thấy được tờ giấy chứng nhận ly hôn.

Cái này phải trách Quý Hân Nhiên, cô vốn cất trong ngăn kéo, vừa khéo hôm đó quay về tìm hợp đồng, lôi hết đồ trong ngăn kéo ra nhưng vì vội đi nên quên không cất lại. Trữ Băng trở về nghe Tiểu Lệ nói Hân Nhiên vội về rồi lại đi, sợ có chuyện gì nên vào phòng cô xem, kết quả thấy được tờ giấy kia.

Buổi tối, Quý Hân Nhiên trở về, Trữ Băng ngồi ở phòng khách, trên bàn uống nước là tờ giấy chứng nhận kia.

“Mẹ”, Quý Hân Nhiên biết không thể giấu diếm mãi.

“Con ngồi xuống đi”, giọng Trữ Băng rất bình tĩnh.

Quý Hân Nhiên lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thật ra, mấy ngày qua mẹ đã có một dự cảm không lành, lâu như vậy cũng không thấy con và Trường Luân gọi điện cho nhau.” Trữ Băng chậm rãi nói.

“Hân Nhiên, mẹ không có lý do gì trách con, mẹ biết đã làm khó con rồi nhưng Trường Luân là người tốt, sao các con...”

“Mẹ đừng buồn, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi”. Quý Hân Nhiên thực sự không biết an ủi Trữ Băng thế nào, trong lòng cô cũng đâu dễ chịu gì?

“Cũng khó cho Trường Luân, các con đã ly hôn mà nó vẫn gọi điện thăm hỏi mẹ, nhất định là muốn giúp con giấu mẹ”. Tuy Trữ Băng cố bình tĩnh nhưng chuyện này vẫn là sự dả kích lớn với bà. Chồng đi rồi, con gái lại ly hôn, bà bị bệnh mấy ngày mới dần ổn lại.

Quý Hân Nhiên nghĩ, vậy cũng tốt, sớm muộn gì cũng có ngày bà sẽ biết.

62. Chương 62

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã lại một năm qua đi, lá ngô đồng ven đường xanh rồi lại vàng, năm tháng cứ trôi theo vòng tuần hoàn của nó, Hân Nhiên đã dần dần thích ứng với cuộc sống hiện tại, thích ứng với sự bận rộn, thích ứng với việc bay qua bay lại giữa trời nam đất bắc, thích ứng với việc giao tiếp với những người xa lạ... Thì ra khả năng thích ứng của con người rất lớn.

Ngày đó đi ngang qua chợ, từ xa nhìn thấy có người bán châu chấu, một khắc đó thời gian như ngừng trôi. Nhìn chiếc lồng châu chấu tinh xảo, mắt cô nóng bừng, giống như thấy chính mình đang nghịch ngợm giờ cao lồng châu chấu, người đó ở ngay bên hỏi, “Thích sao, mua cái này?”

Khi đó mọi thứ thật tốt, chẳng xảy ra cái gì, chẳng hay biết chuyện gì, thật tốt.

Cô dừng xe bên đường, nhìn thật lâu nhưng cũng không xuống xe.

Rất nhiều chuyện cô không quên được nhưng cô cố không chạm vào kí ức về nó, coi như là mình đã quên.

Mỗi khi đến mùa hè, cô đều xếp lịch của mình dày đặc, hầu như chuyện nào cần ra ngoài thu xếp cô đều tự đi. Có vài lần Trần Bình Đức nói, “Trời nóng như vậy, chạy tới chạy lui, vất vả lắm, có một số việc cháu không cần phải tự đi”.

Nhưng cô kiên quyết tự đi, thực ra trong lòng cô hiểu rõ, cô không muốn sống trong thành phố này vào mùa hè, không dám đối diện với những ngày tháng vẫn còn hiện rõ trong trí nhớ của cô.

Có đôi khi mệt muốn chết, rất khó chịu, cô sẽ lái xe đến khu nhà ấy, dừng xe ven đường. Nơi đó không thể nhìn lên cửa sổ tầng năm, không nhìn thấy cửa sổ tối om đó, cũng chẳng nghĩ gì, cứ ngây ngốc ngồi đó hồi lâu rồi lại rời đi.

Cuối cùng công ty cũng thoát ra khỏi bóng đen, tiến vào quỹ đạo vận hành bình thường, tuy không phát triển như khi cha còn sống nhưng mọi thứ đều rất ổn định. Hạng mục Quảng trường Thời Đại cũng xong xuôi. Mà khiến người vui mừng nhất là xí nghiệp thuốc lúc trước bọn họ đầu tư lại vận hành vô cùng tốt, quy mô càng lúc càng lớn thậm chí phải xây cơ sở mới, mấy ngày nay đều đang chuẩn bị chuyển qua. Nhà máy phát triển được đến hôm nay chủ yếu là nhờ công của Mễ Kiều Dương. Lúc trước xí nghiệp thuốc Đông Hạo mới thành lập, chú Đức đã mời Mễ Kiều Dương về, hơn nửa trước đó còn không bàn bạc gì với cô.

“Hân Nhiên, chú biết cháu sẽ không đồng ý nhưng chúng ta phải tìm được người tin cậy để quản lý xí nghiệp này. Trên thương trường nói chuyện thương trường, cháu không cần phải nghĩ nhiều, huống chi Mễ Kiều Dương đã đồng ý”.

Quý Hân Nhiên biết Trần Bình Đức nói có đạo lý, “Nhưng chú à, Mễ Kiều Dương ở công ty cũ phát triển rất tốt, chú làm thế là thiệt cho anh ấy”.

“Cháu yên tâm, Hân Nhiên, chú sẽ thu xếp ổn thỏa với công ty của cậu ấy, không gây rắc rối gì cả, hơn nữa chúng ta cũng sẽ không bạc đãi cậu ấy, cậu ấy phát triển ở đây sẽ còn tốt hơn nhiều”. Trần Bình Đức rất chắc chắn.

Thực ra Mễ Kiều Dương chẳng có điều kiện gì nhiều, anh nói nếu Quý Hân Nhiên không khó xử thì anh sẽ thoải mái nhận lời.

Quý Hân Nhiên gọi cho Mễ Kiều Dương: “Anh thực sự đồng ý với chú Đức, đến công ty em?”

“Đúng thế, chú Đức ra nhiều điều kiện có lợi, sao anh có thể không nắm bắt cơ hội”. anh nói rất nhẹ nhàng.

“Em không muốn làm anh khó xử.” Quý Hân Nhiên thấp giọng nói.

“Em yên tâm, Hân Nhiên, anh không hề khó xử”.

Chỉ cần có thể đến bên em gần hơn.

Mễ Kiều Dương đến Đông Hạo, rất nhiều người nghĩ bọn họ sẽ bắt đầu lại từ đầu, thậm chí ngay cả Trữ Băng cũng cho là như vậy. Nhưng đã hơn một năm, bọn họ vẫn như cũ không xa cũng không gần, làm cho người ta khó hiểu.

“Hân Nhiên, rốt cuộc con nghĩ gì?”, Trữ Băng thực sự không nhịn được. Bà thích Đỗ Trường Luân nhưng nếu con gái chọn Mễ Kiều Dương thì bà cũng không phản đối, dù sao hạnh phúc của con mới là quan trọng nhất. “Mẹ, nghĩ gì cơ?”. Quý Hân Nhiên bị hỏi đột ngột mà ngây người.

“Con và Mễ Kiều Dương, rốt cuộc là thế nào?”

Quý Hân Nhiên hiểu bà muốn nói gì, cô đáp, “Mẹ, con và Mễ Kiều Dương rất bình thường, chỉ là đồng nghiệp, bạn học cũ mà thôi”.

“Hân Nhiên, con không còn trẻ nữa, chẳng lẽ cứ mãi thế này?”

“Được rồi, mẹ, mẹ cũng đừng nghĩ nhiều, con cũng mệt rồi, lúc nào rồi lại tán gẫu”. Giờ Quý Hân Nhiên đã có cách để ứng phó với Trữ Băng.

Trữ Băng biết cô bận rộn cả ngày, thương con nên cũng không đành lòng hỏi thêm.

Đi ăn cơm với Triệu Nghị Hiểu cũng bị hỏi câu tương tự.

“Cô phóng viên này, cô có thể để tôi bình an ăn cơm không?”

“Hân Nhiên, cậu không thể cứ lảng tránh mãi được, như vậy không công bằng với Mễ Kiều Dương”.

“Mình làm gì mà không công bằng, giờ bọn mình chỉ là đồng nghiệp mà thôi”. Cô có chút khó hiểu.

“Hân Nhiên, đừng nói cậu không biết vì sao Mễ Kiều Dương lại đến công ty cậu? Vì cậu, anh ấy đã bỏ qua tiền đồ tốt như vậy, giờ phát triển ở công ty cậu cũng tốt nhưng ai chẳng biết xí nghiệp lúc trước của các cậu là thế nào? Anh ấy như vậy chẳng nhẽ không khiến cậu cảm động dù chỉ một chút?”, Triệu Nghị Hiểu rất kích động.

Quý Hân Nhiên nghĩ, nếu mọi người đều nghĩ như vậy, có lẽ nên nói chuyện rõ ràng với Mễ Kiều Dương.

Cô bàn bạc với Trần Bình Đức, “Chú Đức, cháu nghĩ chờ xí nghiệp thuốc ổn định thì chuyển nhượng cho Mễ Kiều Dương một ít cổ phần công ty”.

Trần Bình Đức không hiểu, mấy năm qua lương của Mễ Kiều Dương đều vẫn rất cao.

“Chú Đức, cháu không muốn khiến anh ấy phải thiệt thòi.” Quý Hân Nhiên sâu kín nói.

Trần Bình Đức gật gật đầu, “Cũng tốt, Hân Nhiên, chú Đức nói mấy lời này có thể là quá giới hạn, thực ra cậu ấy đến công ty này đều là vì cháu, nếu không, cháu cho rằng chú Đức có thể mời được cậu ấy về sao?”

“Cho nên cháu không muốn mang nợ anh ấy thêm nữa”

Lúc cô nói với Mễ Kiều Dương, Mễ Kiều Dương im lặng rất lâu.

“Kiều Dương, nhà máy có thể có ngày hôm nay đều là công của anh, em chẳng có gì để đền đáp anh”.

Mễ Kiều Dương nhìn cô, “Hân Nhiên, em cũng hiểu anh không đến vì những cái này”.

Quý Hân Nhiên không dám nhìn vào mắt anh, “Kiều Dương, xin lỗi”. Thứ anh muốn cô không thể cho anh được.

“Vì sao? Hân Nhiên, vì sao em không chịu chấp nhận anh?”, giọng nói của anh đau đớn mà nóng nảy. “Anh vốn đã hết hi vọng, nếu người đó có thể khiến em hạnh phúc thì anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, nhưng anh ta không khiến em hạnh phúc...”

Quý Hân Nhiên không thể nói rõ cảm giác trong lòng. Những gì Mễ Kiều Dương làm vì cô cô rất cảm động nhưng trái tim cô không thể quay trở lại. Người đó đã làm cho cô rất nhiều điều khiến khoảng cách giữa cô và Mễ Kiều Dương càng ngày càng xa, xa đến độ cô không thể nhớ rõ.

“Hân Nhiên, anh không muốn em phải khó xử, chỉ cần em đừng vội vã từ chối anh, anh có thể chờ, bao lâu cũng được”. Anh xoay người rời đi.

63. Chương 63

Quảng trường Thời Đại xây dựng xong, Quý Hân Nhiên đi tỉnh thành để bàn chuyện. Hạng mục này nhằm thay đổi bộ mặt thành phố, phá vỡ kiến trúc cũ mà xây dựng nên một trung tâm thương mại lớn, bao gồm khách sạn, khu mua sắm, khu ẩm thực và những hạng mục giải trí. Chuyện thu hút các doanh nghiệp sau khi đã xây dựng xong đang được cô và Tiểu Trình Vỹ thương lượng.

Vì hợp tác làm ăn nên cô và Tiểu Trình Vỹ dần trở thành bạn bè, quen biết đã lâu, Tiểu Trình Vỹ này ngoài ăn nói có hơi sỗ sàng, đối thư ký nhanh như chớp thì những chuyện khác cũng không tệ.

Quý Hân Nhiên vẫn rất cảm kích lúc trước anh ta chịu giúp mình, cô đã nhiều lần hỏi Tiểu Trình Vỹ vì sao lại muốn đầu tư hạng mục này?

“Sao thế? Hân Nhiên, đến giờ em còn không hiểu lòng tôi? Dương nhiên là vì em, em nói xem, một năm qua tôi qua lại Vân Hải bao nhiêu lần, chỉ một công trình đáng để tôi làm vậy sao? Chẳng phải vì muốn gặp em?”

Anh ta tỏ vẻ chân tình.

“Được rồi, được rồi. Anh tỉnh lại chút đi, Tiểu tổng, sao tôi nhớ mỗi lần anh đến đều là một cô thư ký mới?”. Cái này không phải cô khoa trương, tốc độ thay thư ký của anh ta nhanh hơn thay quần áo nhiều.

“À, thì ra là ghen, thế lần sau tôi sẽ không dẫn thư ký đi nữa”.

Thời gian quen biết đủ lâu, Quý Hân Nhiên cũng hiểu và quen dần với thói ăn nói cợt nhả của anh ta. Anh ta cũng chỉ nói năng chiếm tiện nghi cô vậy thôi chứ rất tôn trọng cô.

Tiểu Trình Vỹ đưa cô đến một hội quán ăn cơm. Cho dù lúc trước Quý Hân Nhiên mời anh ta bữa cơm khiến anh ta suýt bị thủng dạ dày nhưng anh ta vẫn không nuốt lời, mỗi lần Quý Hân Nhiên đến đều rất nhiệt tình khoản đãi.

Xe đi ngang qua quân khu tỉnh, cho dù nơi đó cô chỉ đến vài lần nhưng vẫn có cảm giác quen thuộc, xe đã đi rất xa mà cô vẫn không nhìn được quay đầu lại.

“Sao thế? Đã đến đó?” Tiểu Trình Vỹ thấy vậy thì hỏi cô.

“Ừm, có một người bạn nhà ở đó”. Cô đáp qua loa

“Em còn có bạn bè ở đây sao. Sao chưa từng nghe em nhắc đến”.

“Bạn từ rất lâu rồi, giờ chúng tôi cũng đã lâu không gặp”, cô rất sợ anh ta lại hỏi tiếp, vội nói sang chuyện khác, “Sao hôm nay không dẫn bạn gái đi?”

“Sao lại không dẫn? Chẳng phải ngay trước mắt sao”, anh ta nháy mắt đen tối.

Quý Hân Nhiên không có tâm tình đấu võ mồm với anh ta, quay mặt đi. Cô nhớ ngày đó từng nhận lời với Thượng Mai nhưng đáng tiếc cô không làm được. Chỉ là mỗi lần mua đồ ẹ, cô lại mua thêm một phần gửi qua cho Thượng Mai. Mỗi lần nhận được Thượng Mai đều gọi điện cho cô, như mẹ và con gái tâm tình chuyện nhà, dặn cô đừng làm việc quá sức, cũng chẳng nói gì thêm. Cô không có dũng khí gặp bà, rất nhiều lần qua đây nhưng đều tránh chỗ bà ở.

Có lẽ nhìn ra được tâm tình cô không tốt, lúc ăn cơm, hiếm khi Tiểu Trình Vỹ nói ít như vậy.

Quý Hân Nhiên uống rất nhiều rượu.

“Hi, đừng uống rượu, em không sợ uống say tôi ăn sạch em à?”, người này nói năng luôn như vậy.

Quý Hân Nhiên bật cười. Uống rượu khiến cô thả lỏng hơn nhiều. “Tiểu Trình Vỹ, kể chuyện tình yêu của anh đi, sao đến giờ anh vẫn cô đơn?”

“Tôi ấy à, đó là vì mắt tôi cao”.

“Là ai có bản lĩnh mà khiến anh đau lòng vậy?”

Có một lần ở Vân Hải, tham gia một bữa tiệc, anh ta rất được chào đón, rất nhiều cô gái xinh đẹp chủ động vây lấy. “Giá thị trường tốt ghê?”, Quý Hân Nhiên thấy thế thì chế nhạo anh ta, anh cũng không giận, chỉ lạnh lùng nói: “Em nói xem bọn họ thích con người tôi hay thích tiền của tôi?”

Rất lâu sau, Quý Hân Nhiên chỉ nghe anh lặng lẽ nói: “Đáng tiếc, người thích tôi thực sự đã bị chính tôi đánh mất rồi”.

Thì ra công tử đào hoa cũng có chuyện thương tâm.

Nhưng hiển nhiên hôm nay tâm tình Tiểu Trình Vỹ rất tốt, anh cười lớn, “Quý Hân Nhiên, định dụ tôi nói sao? Tôi không say đâu nhé”.

Anh nhìn Quý Hân Nhiên, bỗng bật cười: “Hay là chúng ta thành một đôi đi, hôn nhân làm ăn, khá là lợi đó”.

Quý Hân Nhiên không để ý tới anh.

Lúc hai người rời đi, miệng anh ta vẫn không chịu yên, “Hân Nhiên, em không nói gì, tôi mặc định thành đã đồng ý, đêm nay về tôi sẽ bàn với mẹ”.

“Đừng có linh tinh, cẩn thận bạn gái anh lại tìm tôi đòi mạng”, Quý Hân Nhiên tức giận lườm anh một cái.

Hai người vừa nói vừa ra bãi đỗ xe. Đột nhiên có người gọi, “Hân Nhiên”. Quý Hân Nhiên quay đầu không ngờ lại là Quán Dĩnh.

“Đúng là em sao, Hân Nhiên”, cô rất vui.

“Chị dâu”, Quý Hân Nhiên cúi đầu chào.

Hai người đến quán café gần đó. “Hân Nhiên, em thay đổi nhiều quá, vừa rồi suýt thì chị cũng không nhận ra em nữa”. Quán Dĩnh nhìn cô.

“Chị dâu lại chẳng thay đổi gì, vẫn xinh đẹp như trước”, Quý Hân Nhiên nhìn Quán Dĩnh đối diện mình, cô chẳng thay đổi gì, Quý Hân Nhiên nhớ lần đầu tiên gặp đã từng cảm khái vì sự xinh đẹp của Quán Dĩnh. Tâm tình cô rất phức tạp, bình tĩnh mà xem xét, cô thích Quán Dĩnh nhưng vì Đỗ Trường Luân mà lòng cô lại có chút không thoải mái với Quán Dĩnh.

“Hân Nhiên, chị không nghĩ hai em lại chia tay...”

Quý Hân Nhiên cười cười, “Chuyện này không ai có thể đoán trước được”. Cô nghĩ, kinh doanh cũng không phải là không có lợi ích gì, ít nhất cũng dạy cho cô cách che giấu cảm xúc thực sự của mình, như lúc này vậy.

Quản Dĩnh nhìn cô, trầm ngâm hồi lâu, “Hân Nhiên, chị không biết vì sao em và Trường Luân chia tay... Nhưng chị muốn nói là chị và Đỗ Trường Luân không có gì cả... Nếu không phải Trường Côn nói thì chị thực sự không thể tin là cậu ấy từng thích chị, sao có thể được? Lúc trước chị còn gửi quà hộ các bạn gái khác cho cậu ấy... Trong ấn tượng của chị, bọn chị chỉ là bạn bè có chút thân thiết... Cho dù lúc trước chị biết thì chị và cậu ấy cũng không có khả năng. Bọn chị không hợp nhau, thật đấy, chị là người tin vào trực giác, lần đầu tiên gặp Trường Côn chị đã biết, đây là người chị chờ đợi trong đời này...”

Thật ra Quý Hân Nhiên cũng tin Quản Dĩnh không biết Đỗ Trường Luân từng thích mình nhưng cô để ý là Đỗ Trường Luân, là anh vẫn mãi không buông xuống được quá khứ, không liên quan gì đến Quản Dĩnh. Nhưng bọn họ có rất nhiều chuyện phức tạp, sao có thể nói rõ trong đôi ba câu.

“Chị dâu, em biết, nhưng chúng em ly hôn không phải vì chuyện này, không liên quan gì tới chị cả”. Cô không muốn tiếp tục đề tài này. “Chị và anh cả khỏe chứ?”

“Ừm, chị và anh ấy trải qua một số chuyện, cuối cùng cũng hiểu rõ nhau. Đúng rồi...” Quản Dĩnh như nhớ ra cái gì đó, “Sao em lại đi với Tiểu Trình Vỹ?”

“Chúng em là bạn làm ăn”. Vừa rồi lúc gặp mặt, Tiểu Trình Vỹ rất nhiệt tình với Quản Dĩnh, Quý Hân Nhiên nghĩ chắc vì gặp phụ nữ xinh đẹp anh ta đều như vậy nhưng Quản Dĩnh biết Tiểu Trình Vỹ thì cô lại thấy lạ. Nhưng nghĩ lại, chắc ở đây những người không biết Tiểu Trình Vỹ cũng không nhiều.

“À, thì ra là vậy, Hân Nhiên, người này, có một số mặt... tiếng không được tốt, em đừng thân thiết quá”.

Thực ra Quý Hân Nhiên đã hiểu Quản Dĩnh muốn nói gì, cô cười cười, “Bọn em chỉ là hợp tác thôi”.

Quản Dĩnh cũng ý thức được mình nói hơi nhiều, ngại ngừng cười, “Em đừng trách chị nhiều chuyện, người này chính là công tử đào hoa”.

Lúc chia tay, Quý Hân Nhiên khéo léo từ chối lời mời của Quản Dĩnh, “Ngày mai em sẽ về Vân Hải, không qua nhà được, sau này có dịp sẽ đến”.

Thực ra cô biết, chỉ sợ sẽ chẳng có sau này.

64. Chương 64

“Này, cậu biết không, Đỗ Trường Luân đã quay lại rồi?”, ăn được nửa bữa, cuối cùng Triệu Nghệ Hiểu vẫn nói.

Thực ra, cô gọi điện rủ Quý Hân Nhiên đi ăn, Quý Hân Nhiên sớm biết cô sẽ có chuyện muốn nói, bạn bè nhiều năm đâu thể không hiểu nhau.

“Tiểu thư, phản ứng gì đi chứ?”, Triệu Nghệ Hiểu thấy cô vẫn cầm đầu ăn thì không nhin được gõ gõ bàn.

“Phản ứng gì? Giật mình hay đau lòng?” Cô ngẩng đầu, thản nhiên hỏi.

“Được rồi, được rồi, coi như mình nhiều chuyện”. Triệu Nghệ Hiểu bất lực.

“Đây chính là điểm khác biệt giữa báo ngày và báo buổi chiều, ngay cả sự sắp đặt nhân sự trong chính phủ mà cũng có thể biết rõ như vậy”.

Triệu Nghệ Hiểu được điều qua làm bên nhật báo đã hơn nửa năm.

“Cũng không hẳn thế, cái này phải nhờ công vị phóng viên xinh đẹp kia, chẳng phải cô ấy từng đến huyện miền Tây kia phỏng vấn Đỗ Trường Luân sao? Xem ra quan hệ hai người đó không đơn giản, cô không biết

đâu, mỗi lần cô Lâm đó nhắc đến Đỗ Trường Luân là mặt mày rạng rỡ, hạnh phúc vô bờ, tin của mình chính là từ cô ta mà ra, hẳn là không sai được”. Triệu Nghệ Hiểu phần nộ nói.

Phóng viên đó tên là Lâm Tiểu Trữ, người cũng xinh mà văn cũng đẹp, ở Vân Hải cũng có chút tiếng tăm nhưng Triệu Nghệ Hiểu lại không thích cô ta, nói cô ta kiêu ngạo như gà trống, không coi ai ra gì.

“Mấy ai vừa có tài vừa có mạo, cao ngạo cũng đúng thôi”, lúc ấy Quý Hân Nhiên còn khuyên Triệu Nghệ Hiểu như vậy.

Thực ra bài báo đó cô từng xem, giờ “Nhật báo Vân Hải” đã thành báo chí mà cô phải xem hàng ngày. Một phóng sự lớn về Đỗ Trường Luân đến huyện nghèo công tác, vì dân chúng nghèo khổ mà nghiêm túc làm việc. Đỗ Trường Luân luôn khiêm tốn lại chịu nhận phỏng vấn như vậy dường như cũng chứng tỏ, quan hệ giữa hai người khá tốt.

Không thể phủ nhận, cho dù biểu hiện của cô rất bình tĩnh nhưng lời nói của Triệu Nghệ Hiểu vẫn khiến cô thấy bất an. Cả buổi chiều, cô ngồi trong văn phòng mà không làm được gì, chỉ nhìn ngoài ra cửa sổ mà ngẩn người.

Trí nhớ con người có sự lựa chọn, cuộc hôn nhân từng khiến cô thất vọng, những gì còn sót lại trong kí ức lại là những hồi ức tươi đẹp, những gì không vui lại như tự động che chắn lại.

Nhớ lại lời Triệu Nghệ Hiểu nói, “Nhìn cậu thế này thật đúng chẳng hiểu cậu nghĩ gì nữa? Cậu ly hôn lâu như vậy mà chẳng có tiến triển gì với Mễ Kiều Dương, trong lòng mình đoán có phải cậu còn nghĩ đến anh ta nhưng giờ thấy phản ứng của cậu lại cũng không giống...”

Thực ra cô cũng chẳng hiểu mình bị làm sao.

Hiếm khi tối không phải đi xã giao, cô về nhà sớm. Trữ Băng đã gọi điện hỏi từ chiều, thấy cô về sớm như vậy nên rất vui.

“Hôm nay cùng Tiểu Lệ đi chợ, mua thêm con cá, rất tươi, lát nữa mẹ nấu à ăn”.

Thực ra Quý Hân Nhiên cũng chẳng muốn ăn nhưng không muốn làm mẹ buồn nên vẫn cao hứng nói: “Được, đã lâu rồi chưa ăn cá mẹ làm”.

Chỉ chốc lát nồi cá hấp thơm lừng đã bung lên, cô ăn một miếng: “Ừm, mẹ, rất ngon”.

Trữ Băng nhìn cô: “Thật ra cha con làm cá mới gọi là ngon”.

Quý Hân Nhiên rũ mắt, cô không biết Quý Kiến Đông còn có thể làm cá, trong ấn tượng của cô, dường như chưa bao giờ thấy ông xuống bếp.

“Lúc vừa sinh con ra, không được tốt sữa, điều kiện trong nhà cũng không tốt, không mua nổi đồ dinh dưỡng đắt tiền, ngày nào cha con cũng nấu canh cá ẹ, cá trích, cá chuối... thay đổi cách làm, haiz, sau này ông ấy bận rộn, cũng không được ăn lại nữa...”

Chuyện cũ khiến Trữ Băng chìm trong hồi ức, lòng Quý Hân Nhiên lại rối loạn, nếu mẹ biết người đàn ông năm đó hầm cá ẹ sớm đã phản bội mẹ thì mẹ sẽ nghĩ sao? Có một số việc cả đời bà không biết chắc gì đã là không hay.

Hiếm khi cô về sớm như vậy, ăn cơm tối xong, cô ra phòng khách cùng Trữ Băng xem TV.

“Hân Nhiên, dì Lý của con, chính là đồng nghiệp cũ của mẹ, con gặp rồi đó, cái cô béo béo, hôm nay hỏi thăm con đấy”.

“Hỏi thăm con?”, cô thấy lạ lạ.

“Cô ấy có đứa cháu bên ngoại mới từ nước ngoài về, cô ấy muốn cho hai đứa gặp nhau”.

Quý Hân Nhiên không ngờ lại là vậy, đỡ khóc đỡ cười, “Mẹ, chuyện của con mẹ đừng lo”.

“Hân Nhiên, sao mẹ không lo được, con đã 28 rồi, cứ một mình mãi sao được? Đầu tiên mẹ còn tưởng rằng con và Mễ Kiều Dương sẽ quay lại nhưng con không có suy nghĩ này, vậy rồi cuộc con nghĩ thế nào? Hay là trong lòng con có người khác, mẹ nghe chú Đức nói dạo này con hay qua lại với Tiểu Trình Vỹ gì đó?”

“Mẹ, chỉ là chuyện làm ăn thôi”, cô vội vàng giải thích, chuyện này càng nói càng xa.

“Không có gì là tốt nhất, mẹ nghe chú Đức con nói, Tiểu Trình Vỹ này rất lăng nhăng, còn đang sợ cho con đây”.

Quý Hân Nhiên sợ nhất là thảo luận vấn đề này với mẹ, thấy thế đành dào dạt: “Mẹ, con đi tắm”.

Khu mua sắm sắp khai trương, Tiểu Trình Vỹ cũng đến Vân Hải.

Anh gọi điện thoại cho Quý Hân Nhiên, “Buổi tối tôi mời em ăn cơm, đến nhà tôi”.

“Nhà anh?”, Quý Hân Nhiên thấy lạ, Tiểu Trình Vỹ luôn nói Vân Hải rất đẹp, anh ta mua căn hộ lớn ở bên bờ biển nhưng rất ít khi đến đó ở, đa số đều ở lại khách sạn.

“Đúng vậy, có người muốn gặp em”.

“Gặp tôi? Ai?”, Quý Hân Nhiên chẳng hiểu ra làm sao.

“Thư ký mới của tôi”, anh ta vui vẻ nói.

“Xem ra cô thư ký này có thể trở thành bà chủ lớn rồi”. Anh ta đưa thư ký đến đa phần đều ở khách sạn, chịu dẫn về nhà thì có thể thấy được địa vị không bình thường.

“Sao em không ghen?”, anh ta tỏ vẻ đau lòng.

“Đừng lăng nhăng, không có việc gì thì tôi cúp đây”. Quý Hân Nhiên không để ý tới anh ta.

“Bảy giờ tối, đừng đến muộn, nhớ trang điểm đẹp vào, đừng có để thua kém người ta”, anh ta vẫn nửa đùa nửa thật.

Quý Hân Nhiên căn bản chẳng coi ra gì, tan tầm cô đi luôn, chẳng buồn thay quần áo.

Lúc trước đi mua nhà là Quý Hân Nhiên cùng anh ta đi nên địa chỉ cô biết. Căn hộ ở tầng hai trong một khu chung cư xa hoa ở gần biển, lúc tĩnh lặng có thể nghe được tiếng sóng vỗ bờ.

Tiểu Trình Vỹ tự mình mở cửa, “Tôi sớm biết em sẽ làm trái lời tôi mà”, anh ta nhìn Quý Hân Nhiên cười xấu xa.

“Tôi cũng không muốn để người ta hiểu lầm.” Cô nghiêm trang nói.

Đến khi vào phòng khách mới phát hiện làm gì có thư ký, một bóng người cũng không có.

“Anh làm cái gì thế?”, cô có chút bức mình, “Tiểu Trình Vỹ, tôi không thích chơi mấy trò nhảm chán với anh đâu”.

“Hân Nhiên, tôi cũng không đùa em, thực sự có người muốn gặp em mà”. Anh ta tỏ vẻ vô tội.

“Người đâu?”

“Tiểu Vỹ, sao khách đến còn không nói ẹ biết”.

Hai người đang nói thì từ phía cầu thang truyền đến một giọng nói thật dễ nghe.

Quý Hân Nhiên quay đầu, chỉ thấy một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đang bước xuống.

65. Chương 65

Bà mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái nhưng cử chỉ lại bộc lộ sự tao nhã khó mà nói rõ.

Nhất thời Quý Hân Nhiên ngây người, cô nhìn sang Tiểu Trình Vỹ, trong mắt đầy nghi vấn, đây mà là thư ký của anh ta sao?

“Tôi không lừa em chứ, quả thực là có người muốn gặp em mà”. Tiểu Trình Vỹ cười bồn chồn, “Đây là mẹ tôi, bà sớm đã muốn gặp em rồi”.

Mặt Quý Hân Nhiên ửng hồng, lòng có chút phiền muộn. Tiểu Trình Vỹ này quá đáng thật nhưng vì phép lịch sự nên cô vẫn lễ phép chào hỏi: “Cháu chào bác”.

“Chào Quý tiểu thư, con trai bác nói năng bất cần, cháu đừng giận”. Bà mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp đang nhìn Quý Hân Nhiên. Quý Hân Nhiên cũng lén lút đánh giá bà, ở tuổi này mà vẫn còn phong vận như vậy, khi còn trẻ nhất định là một mỹ nhân. Khuôn mặt của Tiểu Trình Vỹ chắc chắn là được di truyền từ mẹ.

“Bác gọi cháu là Hân Nhiên là được rồi”

“Ừm, gọi Quý tiểu thư nghe có vẻ xa lạ. Hân Nhiên, thường nghe Tiểu Vỹ nhắc đến cháu, lần này đến Vân Hải, muốn mời cháu ăn bữa cơm đạm bạc”.

“Bác khách sáo rồi, Tiểu tống giúp đỡ cháu rất nhiều, sớm biết bác đến thì để cháu mời mới đúng”.

“Ai dà, hai người đừng khách sáo nữa, chân con sắp gãy rồi đây”, Tiểu Trình Vỹ không chịu nổi mà xen vào.

“Con lúc nào cũng không đứng đắn”, bà Tiểu lườm anh một cái.

Ăn cơm xong, Quý Hân Nhiên cảm thấy bà Tiểu là người rất khéo nói, hơn nữa rất có kiến giải trong việc làm ăn, không phải là bà nội trợ bình thường.

“Mấy năm qua sức khỏe cha tôi không tốt, rất nhiều chuyện đều do mẹ giải quyết”, hiển nhiên Tiểu Trình Vỹ đã nhìn ra nghi vấn của cô.

“Thì ra bác gái lại có năng lực như vậy”, tập đoàn lớn như vậy, không phải ai cũng có thể gánh vác được.

“Có năng lực gì chứ? Còn chẳng phải là bị bắt ép”, bà nhìn Tiểu Trình Vỹ, “Nếu nó tiến bộ một chút thì bác đã chẳng cần vất vả như vậy”.

Nhìn Tiểu Trình Vỹ như đứa trẻ con bị mắng, cô không nhịn được cười.

Không khí bữa ăn thoải mái, hài hòa, bà Tiểu khiến cô cảm thấy rất thân thiết, như trưởng bối trong nhà nhưng dù là thế, lúc ra khỏi cửa, cô vẫn không nhịn được mà khẽ nói với Tiểu Trình Vỹ tiễn mình: “Tiểu Trình Vỹ, anh rốt cuộc là định làm gì?”

Cô thực sự không hiểu vì sao, vô duyên vô cớ bà Tiểu lại mời cô đến nhà ăn cơm.

“Cái này em còn không hiểu, anh đang ra mắt em với mẹ mà”, anh ta cúi đầu nói thầm vào tai cô.

Quý Hân Nhiên cố nhịn mà không đá anh ta, nghiêm mặt nói: “Lần sau đừng có như vậy nữa”, sau đó lên xe, nghênh ngang mà đi.

Về nhà, cô suy rồi lại nghĩ nhưng cũng không thể hiểu được hành động của Tiểu Trình Vỹ có ý nghĩa gì. Cô đương nhiên không ngờ đến độ tin anh ta nói thật nhưng không thể nghĩ thêm được lý do gì, cuối cùng chỉ đành tự an ủi mình rằng đó chỉ là trò đùa dai của anh ta mà thôi.

Nhưng không ngờ trò đùa dai này còn chưa kết thúc, sáng hôm sau, cô đang bàn bạc chi tiết chuyện khai trương phố mua sắm cùng Trần Bình Đức thì di động vang, nghe máy không ngờ lại là bà Tiểu.

“Hân Nhiên, thế nào, hôm nay có bận không?”, bà vừa nói chuyện đã tỏ thái độ quen thân như con cái trong nhà.

“À! Không bận, bác gái có chuyện?”, còn chưa suy nghĩ được gì thì miệng đã đáp lời.

“Bác muốn đi dạo nhưng lại không quen ở đây lắm, cũng chẳng biết Tiểu Vỹ đi đâu rồi...”

Quý Hân Nhiên vừa nghe đã hiểu, nghĩ thầm, sao mình lại có số làm hướng dẫn viên du lịch ẹ con nhà này vậy. Nghĩ thì nghĩ thế nhưng miệng vẫn đáp: “Vâng, để cháu đi với bác”.

“Được”, đối phương chẳng hề khách khí, thực ra ý người ta chính là như vậy.

Nói lại tình hình cho Trần Bình Đức, Trần Bình Đức nhú mồm định nói gì đó nhưng lại thôi. Quý Hân Nhiên biết ông không thích mình quá thân cận với Tiểu Trình Vỹ nhưng tình hình hiện tại cũng không tiện từ chối, chỉ đành tỏ vẻ như không phát hiện.

Làm hướng dẫn du lịch ban ngày, Quý Hân Nhiên toát cả mồ hôi, cũng không quá mệt, thực ra cũng chẳng đi đâu nhiều, bà Tiểu có vẻ rất hứng thú với cô. Những vấn đề hỏi thăm đều rất riêng tư hơn nữa lại hỏi một cách thẳng thắn khiến cô không biết nên trả lời thế nào.

Bà hỏi: “Hân Nhiên, có bạn trai chưa?”

Quý Hân Nhiên đáp: “Chưa ạ”, ngẫm lại rồi lại bổ sung: “Cháu ly hôn rồi”. Cô cũng chẳng biết vì sao mình phải thêm câu này vào.

“Bác biết”, đối phương rất bình tĩnh.

“À?”, Quý Hân Nhiên không ngờ đến chuyện này bà cũng biết nhưng vừa nghĩ đến cái miệng leo mép của Tiểu Trình Vỹ thì cũng không cảm thấy có gì kì quái nữa.

“Có thích ai chưa?”, vấn đề này càng khiến cô toát mồ hôi.

“À... chuyện này...”

Thấy cô ấp a ấp úng, đối phương cười dài nói: “Có phải là có người trong lòng nhưng ngại không dám nói?”

“Không phải, bác gái, chuyện đó... Cháu vừa tiếp quản công ty, cái gì cũng phải học từ đầu, bình thường cũng không có nhiều thời gian”.

“Công ty có bạn cũng không thể không tìm bạn trai được, nói xem cháu thích mẫu đàn ông thế nào?”

...

Quả thực còn khó đối phó hơn đám phóng viên tò mò, Quý Hân Nhiên vất vả lắm mới đưa được lão nhân gia về nhà, quay đầu lại gọi điện cho Tiểu Trình Vỹ ngay lập tức: “Anh ở đâu?”, ngữ khí rất tệ, hầu như là trút hết những tích tụ cả một ngày dài.

“Ở bờ biển đây”, đầu bên kia truyền đến những tiếng ồn ào, hẳn là đang ở trong một quán bar nào đó.

Cô lái xe đến quán bar đó, cô phải nói rõ ràng với anh ta, cứ mãi thế này không phải mình điên lên mất.

Trong quán bar tiếng người ồn ào, khó khăn lắm cô mới tìm được Tiểu Trình Vỹ. Anh ta đang uống rượu với một cô gái mặt to tròn, người này đi đâu cũng không thể đổi tính.

Thấy cô, chẳng biết Tiểu Trình Vỹ nói gì vào tai cô gái kia, cô gái kia bực bội rời đi, ánh mắt nhìn Quý Hân Nhiên có chút oán hận.

“Trông em cứ như là đi đánh ghen chồng ấy thôi”, Tiểu Trình Vỹ lười nhác nói với cô.

“Tiểu Trình Vỹ, anh thì đi chơi lại bắt tôi đi với mẹ anh?” Cô ngồi xuống, mặt đen thui.

“Người cái dạng này, đồ chân tướng tới bắt lão công ăn vụng.” Tiểu Trình Vỹ nhìn nàng lười biếng nói.

“Bà ấy thích tìm em, tôi có cách gì?”, trước mặt anh ta la liệt những chai rượu, hiển nhiên là đã uống khá nhiều.

“Tiểu tổng, tôi không muốn có quan hệ gì ngoài công việc với anh, tôi đi cùng mẹ anh chẳng qua là vì tôn trọng người lớn chứ không có ý nghĩa gì cả, mong anh hãy nói rõ với bà”.

“Cần gì phải nghiêm túc như vậy, nào, uống rượu đi”. Anh đưa cho cô một ly rượu.

Quý Hân Nhiên không nhận: “Tiểu Trình Vỹ, tôi nói nghiêm túc đấy, tôi không muốn người khác hiểu lầm.”

Tiểu Trình Vỹ đột nhiên nắm lấy bả vai cô, khẽ thì thầm: “Em sợ ai hiểu lầm?”

Tư thế này trong mắt người ngoài mà nói là vô cùng ái muội. Quý Hân Nhiên đứng dậy: “Anh uống tiếp đi, tôi đi đây”.

Nhìn anh ta thế này, nói thêm nữa chắc gì anh ta đã để ý.

66. Chương 66

Đậu xe ở bãi đỗ xe, cô chuẩn bị lên nhà, hôm nay so ra còn mệt hơn cả đi làm. Đột nhiên trong bóng tối có một người bước ra, cô cả kinh, nhìn lại thì hóa ra là Mễ Kiều Dương.

“Muộn rồi sao anh còn đến đây?”, cô thấy lạ nên hỏi.

Mễ Kiều Dương không nói gì, chỉ nhìn cô. Dưới ánh đèn, sắc mặt anh có vẻ tái nhưng ánh mắt hơi đỏ. Quý Hân Nhiên đoán chắc anh đã uống không ít rượu.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”, thần sắc của Mễ Kiều Dương khiến cô thấy có chút bối rối.

“Thì ra những lời đồn đều là sự thật”. Giọng anh trầm thấp đầy áp lực.

“Lời đồn gì?”, cô càng không hiểu, “Anh làm sao vậy?”

“Em và Tiểu Trình Vỹ...”

“Em và Tiểu Trình Vỹ làm sao?” Thoáng có gì đó hiện lên, “Chẳng lẽ anh cho rằng...”

“Không phải anh cho rằng...”, anh đột nhiên ngắt lời cô, “Hành động của em đã chứng minh rồi”.

“Kiều Dương, em và anh ta thực sự chẳng có gì, chỉ là quan hệ hợp tác làm ăn”. Cho dù cô không cảm thấy mình cần phải giải thích nhưng vẫn nói.

“Hân Nhiên, anh không ngờ, lúc trước anh ta đầu tư vào Quảng trường Thời Đại, nói hợp tác nghe hay lắm nhưng thực ra ai chẳng biết là đang giúp Đông Hạo. Thương nhân là người sống vì lợi nhuận, không ai sẽ làm chuyện buồn bán lỗ vốn, trừ phi còn có thứ khác...”

“Mễ Kiều Dương! Anh có ý gì? Anh nghĩ em là loại người đó, vì hợp tác với anh ta...”. Vì tức giận nên giọng cô hơi run run.

“Hân Nhiên, lúc trước anh cũng không hề nghĩ vậy, anh cảm thấy mình rất hiểu em nhưng giờ... anh phát hiện mình vĩnh viễn không hiểu được em nghĩ gì? Quan hệ hợp tác làm ăn? Chỉ là làm ăn bình thường mà khiến em gác lại mọi việc của công ty mà đi dạo với mẹ của anh ta sao? Làm ăn bình thường còn bao gồm cả việc cùng đi bar, mất qua mây lại?...”

“Mễ Kiều Dương, anh đừng quá đáng!”. Quý Hân Nhiên không thể ngờ anh lại nghĩ như vậy.

“Anh quá đáng”. Mễ Kiều Dương tới gần cô, mắt tối sầm, “Vậy anh sẽ quá đáng một lần”. Nói xong anh cúi người hôn cô, hơi thở nóng bỏng lẫn mùi rượu theo nỗi giận dữ của anh mà kéo đến. Quý Hân Nhiên thoáng sửng sốt, cô chưa từng thấy Mễ Kiều Dương như vậy bao giờ, anh vẫn luôn ôn hòa, dịu dàng. Lúc còn yêu nhau, vì cô hay xấu hổ nên hai người cũng không có quá nhiều hành động thân thiết. Anh rất tôn trọng cô nhưng giờ đang làm sao vậy? Phản ứng lại, cô rất xấu hổ, vội đẩy anh ra.

Nước mắt đảo quanh nhưng Quý Hân Nhiên cố nén lại không cho nó rơi xuống. Mễ Kiều Dương nhìn cô, như cũng thoáng sửng sốt. Anh không biết tại sao mình có thể xúc động như vậy. Khi này ở trong quán Bar, thấy cô và Tiểu Trình Vỹ ở bên nhau, anh chỉ cảm thấy xung quanh như im phăng phắc, trước mắt chỉ thấy được hành động thân mật của hai người bọn họ. Trong công ty vẫn có nhiều lời đồn nhưng anh chưa từng để ý, nhưng một phút đó, anh đột nhiên cảm thấy mình không hiểu gì về Quý Hân Nhiên...

Nhìn mắt Quý Hân Nhiên đỏ hoe, anh ầm ạch nói: “Hân Nhiên, em nói đúng, anh quá đáng...”

Hai người đều im lặng.

“Hân Nhiên, hai chúng ta sao lại đi đến ngày hôm nay? Có phải là anh không nên trở về Vân Hải?” Giọng Mễ Kiều Dương vừa đau đớn vừa bất đắc dĩ.

Nhìn theo bóng anh, nước mắt Quý Hân Nhiên trào ra, cô trốn dưới tàng cây để cho nước mắt được thoải mái tuôn rơi...

Hôm sau, cô gọi điện cho Trần Bình Đức nói mình không khỏe, không đến công ty. Nằm ở trên giường, ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp, tháng mười một, hiếm khi Vân Hải có ngày nắng như vậy. Di động có tiếng báo tin nhắn, mở ra xem thì là Mễ Kiều Dương, vắn vắn ba chữ: “Anh xin lỗi”.

Thật ra cô cũng không trách anh. Chỉ là nhìn anh như vậy cô thực sự rất đau lòng. Cô không ngờ người con trai thoải mái năm nào lại biến thành như vậy. Nhưng còn cô? Trong mắt người ngoài cô đã trở thành thế nào?

Trước đó vài ngày, cô đưa Trữ Bằng đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, bất ngờ gặp phải Lưu Lâm, cô đã mang thai, chồng cô đưa cô đi khám thai.

Cả hai người đều đọc được sự kinh ngạc trong mắt nhau.

“Hân Nhiên, em thay đổi nhiều quá”. Cô lặng lẽ nói.

“Chị có khỏe không?”, cô theo bản năng nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của Lưu Lâm.

“Chị mang thai được 5 tháng rồi”. Cô lặng lẽ nhìn chồng mình đang đứng bên kia. “Ngoài lần đó, anh ấy cũng không tệ với chị nữa, có con rồi, cả đời cứ thế thôi”. Câu cuối cùng hầu như là không thể nghe thấy.

Cả đời, cả đời rất dài, một câu nói sao có thể chắc chắn. Bất kỳ biến cố nho nhỏ nào trong cuộc sống cũng đều có thể thay đổi nhân sinh một con người. Cuộc sống của cô, vì người yêu bỏ đi, cuộc hôn nhân đã qua, cha qua đời... mà sớm đã lệch hẳn quỹ đạo ban đầu mà đi theo một hướng xa lạ, xung quanh cũng đều xa lạ. Cô vừa khủng hoảng lại vừa bất đắc dĩ.

Cô từng cẩn thận nghĩ lại chuyện mình và Mễ Kiều Dương. Từ khi bọn họ quen nhau ở đại học cho tới bây giờ, cũng không phải chưa từng nghĩ sẽ quay lại bên anh... nhưng có lẽ đúng như Đỗ Trường Luân nói, cô là người phụ nữ nhẩn tâm, lòng cô không thể quay về quá khứ. Nơi đó đã có quá nhiều dấu vết khiến cô có cố gắng cũng không thể bôi xóa.

Khu phố buôn bán lập tức khai trương, rất nhiều chuyện đang chờ, buổi chiều, tâm tình ổn định, cô lại đến công ty.

“Hôm qua giám đốc Mễ đến tìm chị, chị không có ở đây nên anh ấy đã đi tìm giám đốc Trần”. Thư ký nhắc nhở cô.

“Ừ, tôi biết rồi, tôi đã gặp anh ấy rồi”. Anh đến đây chắc chắn là vì chuyện chuyển xí nghiệp thuốc.

Quả nhiên, trong chốc lát Trần Bình Đức đã tới tìm cô: “Hôm qua Kiều Dương đến đây, xí nghiệp mới có một số chuyện cần bàn với cháu”.

“Chú Đức, mấy hôm nay chỉ e cháu đều bận chuyện Quảng trường Thời Đại, bên xí nghiệp thuốc chú và Mễ Kiều Dương cứ quyết định đi”. Trong thời gian ngắn, cô cũng không biết nên đối mặt với Mễ Kiều Dương

“Ừm, cũng được”. Trần Bình Đức gật gật đầu.

Đi tới cửa ông lại quay đầu lại, “Hân Nhiên, Đỗ Trường Luân sắp trở về rồi”.

“Chú Đức, cháu có nghe nói”. Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy đầu lại đau nhức.

“Nghe đồn cậu ấy sẽ quay về làm phó thị trưởng, nếu đúng như vậy thì cháu phải chuẩn bị trước, chắc chắn sau này sẽ chạm mặt nhiều đó”. Trần Bình Đức nhắc nhở cô.

Thấy cô ngây người, Trần Bình Đức biết cô không nghĩ nhiều như vậy, cũng đúng là làm khó cô, quan hệ như vậy rất khó xử.

Ông thở dài, “Cháu cứ coi như không có gì là được”.

Coi như không? Cô phải coi như không thế nào?

67. Chương 67

Trở về Vân Hải, Đỗ Trường Luân cảm thấy ngay cả vị mặn của biển trong gió cũng thật gần gũi. Huyện miền Tây kia là huyện ở sâu trong đất liền, không khí khá khô ráo, lúc mới đến còn không thích ứng được, thường xuyên bị chảy máu cam. Phải qua một thời gian dài mới khá lên.

Tỉnh ủy rất hài lòng với anh, về việc đi hay ở cũng trưng cầu ý kiến của anh. Anh nghĩ mãi rồi vẫn quyết định về Vân Hải. Thượng Mai vốn mong anh về tỉnh nhưng khi biết quyết định của anh thì chỉ nói: “Về cũng tốt”.

Đến thị ủy báo danh, bí thư Trần cho anh nghỉ ngơi hai ngày, chức vụ thì đã có quyết định, đúng như bên ngoài đồn đại, anh trở thành phó thị trưởng quản lý mặt kinh tế.

Trở về nhà, từ khi anh đi cũng chưa từng quay về, bụi cũng dày lên không ít. Bên Tỉnh ủy từng gọi điện cho anh cấp cho anh phòng lớn hơn một chút nhưng anh từ chối. Anh thích nơi này mà cũng luyến tiếc nơi này.

Thay quần áo, dọn dẹp qua một lượt cũng đến 3h chiều. CƠM trưa chưa ăn mà cũng chẳng thấy đói.

Thật ra cũng không quá bẩn, chẳng qua vì anh quét dọn quá chậm. Hầu như dọn đến đâu lại ngừng lại một chút. Khắp căn nhà dường như nơi đâu cũng có ẩn chứa bóng dáng một người nào đó. Tủ giấy, đồ trang điểm, những chiếc gối hoạt hình ngộ nghĩnh trên sofa, chiếc cốc để thương trên bàn trà, cả những tờ giấy nhấc đủ hình thù, màu sắc trên tường... Lúc trước cô che phòng trang hoàng trông không sống động, quá khô khan. “Sao cứ như kí túc xá của nam sinh vậy?”, cho nên cô mua rất nhiều những vật nho nhỏ về trang trí, thay cả rèm cửa lẫn khăn trải bàn. Lúc đó anh còn cười chê cô trẻ con...

Nghĩ nghĩ, anh thở dài, hai năm qua anh chưa từng về Vân Hải một lần, ngay cả tết âm lịch cũng chỉ gọi điện chúc mừng Bí thư Trần, ông cũng từng nghĩ anh sẽ không về Vân Hải nữa. Nhưng cuối cùng anh vẫn trở về, thành phố này, mới nhớ đến anh sẽ thấy đau lòng nhưng sau đó lại có cảm giác ấm áp. Anh luyến tiếc sự ấm áp đó nên vẫn quay về.

Ra khỏi phòng tắm, di động trên bàn kê, anh thấy lạ, vừa về đã có ai gọi ỉnh?

“Chào phó chủ tịch Đỗ, à nhầm rồi, giờ phải gọi là phó thị trưởng Đỗ...”, giọng nữ liến thoắng, anh vừa nghe đã biết là ai.

“Phóng viên Lâm tin tức thật linh thông, không khổ là người chạy tin”. Thật quá nể đám phóng viên, dường như không có chuyện gì là không biết.

“Cái đó không liên quan gì đến làm phòng viên, là em có lòng, sao? Không muốn em biết anh đã quay về?”

“Nào có, em tìm anh có việc à?”, anh không muốn tranh luận với một phóng viên.

“Em muốn mời anh ăn cơm”. Lâm Tiểu Trữ nói rõ mục đích, “Xem như là để tẩy trần cho anh”.

Anh còn chưa kịp đáp thì cô nói thêm: “Đừng từ chối, qua hai ngày nữa chỉ sợ có xếp hàng cũng không đến lượt em”.

Anh bị ngữ khí khoa trương của cô làm cho bật cười, “Vây cũng được”.

“7h tối, em ở quán ăn Mao Gia đợi anh”.

Lúc Đỗ Trường Luân đến thì Lâm Tiểu Trữ đã tới, anh theo bản năng nhìn đồng hồ.

“Là em đến sớm, anh rất đúng giờ”. Lâm Tiểu Trữ cười nói, hôm nay cô mặc bộ đồ rất hợp mốt.

Lúc chờ đồ ăn bưng lên, Lâm Tiểu Trữ nhìn anh: “Hình như gầy hơn so với lần trước em gặp, có phải là rất mệt không?”

Anh đã quen với kiểu luôn nói chuyện thân thiết của cô, huống chi giờ bọn họ cũng khá là thân quen.

“Ừm, đúng là mệt muốn chết”. Bên kia điều kiện vật chất không bằng Vân Hải, có rất nhiều chuyện bất tiện.

“Mọi người đều nói khí hậu ở đó khô, không tốt cho da, ngay cả em đi vài ngày lúc về cũng bị tróc da, sao anh ở đó lâu như vậy mà không bị ảnh hưởng nhỉ”. Lâm Tiểu Trữ giả vờ như đang cầm micro đưa đến, “Xin Đỗ tiên sinh truyền đạt bí kíp dưỡng da được không?”

“Nói một người đàn ông da đẹp, anh cũng không nghĩ đây là đang khen đâu”, anh mỉm cười, “Nếu là trước kia anh còn cẩu thả cơ”.

“Thật hay đùa? Anh mà cũng nổi câu? Thế bây giờ thì sao?” Lâm Tiểu Trữ rất ngạc nhiên.

“Giờ, ha ha, cũng già rồi, ai còn đi so đo với tiểu cô nương”.

Lâm Tiểu Trữ nghe ra sự cố ý kéo giãn khoảng cách của anh. “Anh hơn em có vài tuổi mà sao lại nói như thể già lắm rồi”.

Vừa khéo đồ ăn được bưng lên, đề tài này ngừng hẳn.

Đây là một quán cơm rất nổi tiếng, đều là đặc sản của địa phương, quy mô không lớn nhưng luôn đông khách.

“Anh thực sự có hơi đói rồi, lúc trưa cũng chưa ăn cơm”.

“Không ăn trưa? Bạn cái gì, chẳng phải anh không phải đi làm sao?” Lâm Tiểu Trữ rất ngạc nhiên.

“Ở nhà dọn vệ sinh.”

“Anh? Quét dọn nhà cửa?”, Lâm Tiểu Trữ nhìn anh, “Anh có biết là bây giờ đến cả bà nội trợ cũng không làm việc này, toàn thuê người về làm không?”

Đỗ Trường Luân cúi đầu ăn cơm, không nói tiếp. Anh không muốn nói cho cô biết rằng anh không thích trong nhà mình có hơi thở của người khác.

Lâm Tiểu Trữ cũng không nói nữa, cô biết anh không thích người khác quá thọc mạch vào việc riêng của mình. Cô biết anh ly hôn, anh chưa từng nhắc đến cuộc hôn nhân của mình, đó là điều cấm kỵ.

Lần đầu tiên đi phỏng vấn anh, cô cũng không biết anh. Trên đường đi, cô còn nghĩ, chắc chắn anh cũng như những quan chức khác, thích nghe tán thưởng, kiêu ngạo. Mấy năm qua cô từng phỏng vấn không ít quan chức lớn nhỏ cho nên lần phỏng vấn này cũng rất tự tin.

Nhưng đến nơi mới biết không phải như mình nghĩ. Nếu không phải bên tuyên truyền đã có lời trước thì anh sẽ không gặp cô. Cô cũng không ngờ anh còn trẻ như vậy hoàn toàn khác với những quan chức cô từng gặp. Trên người anh có một khí chất rất đặc biệt: ôn hòa, lễ độ mà lại xa cách, trong mắt thoáng chút u buồn. Chẳng hiểu sao cô bị hấp dẫn, giống như cô gái trẻ mới phỏng vấn lần đầu, mặt đỏ tới mang tai.

Anh rất khách khí giới thiệu cô với thư ký: “Tiểu Tề, cậu phối hợp với phóng viên Lâm một chút”.

“Nhưng phó chủ tịch, tôi đến phỏng vấn anh mà”. Cô có chút vội vã, chạy từ Vân Hải xa xôi đến đây, nếu ngay cả đối tượng phỏng vấn còn chưa tiếp xúc được thì đúng là một phóng viên vô dụng.

“Mấy ngày tới tôi phải đi cơ sở, có chuyện gì cô cứ hỏi Tiểu Tề, dù sao cậu ấy đều biết cả”. Anh xoay người bước đi.

Nói thật, đây là lần đầu tiên cô gặp tình huống này nhưng sự háo thắng trong người trỗi dậy, Tiểu Tề kia bị cô quấy phá nên đành phải đưa cô đến chỗ Đỗ Trường Luân công tác.

Anh đang kiểm tra an toàn lao động ở một khu khai thác khoáng sản. Cho dù mặc quần áo lao động, đội mũ bảo hiểm, nhưng giữa bao người, cô chỉ liếc nhìn một cái là đã thấy được anh.

Thấy bọn họ, anh có chút tức giận: “Tiểu Tề, sao cậu lại đưa phóng viên Lâm đến đây?”

Tiểu Tề nhìn cô, cúi đầu không nói.

“Là tôi bắt cậu ấy đưa đến”. Cô vội vàng giải thích, “Tôi đến để phỏng vấn, phải tiếp xúc với người được phỏng vấn, hiểu công việc của anh. Đây là công việc của tôi”.

“Nhưng ở đây rất nguy hiểm.” Anh nhắc nhở cô.

Đương nhiên cô biết giờ đang là mùa mưa, mấy hôm trước ở đây vừa có trận mưa lớn, nơi này rất nhiều hầm mỏ, lúc nào cũng có thể bị sụt hầm.

“Phóng viên sẽ không vì nguy hiểm mà không đi phỏng vấn”. Cô kiên trì.

Đỗ Trường Luân nhìn cô một cái, “Lúc về tôi sẽ cung cấp tư liệu cho cô, cô vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

“Anh đang hạ thấp công việc của tôi đó”. Cô có chút nóng nảy.

“Thôi được, vậy cô theo tôi xuống giếng mỏ”. Anh dặn người đưa quần áo bảo hộ cho cô.

Lần đầu tiên cô đi vào giếng mỏ tối om dưới lòng đất, nói không sợ là giả, bàn tay cô ướt đầm mồ hôi nhưng cô cố gắng tỏ vẻ trấn tĩnh.

Bọn họ phải kiểm tra độ an toàn của giếng mỏ, những giếng mỏ cũ sắp bỏ hoang cũng phải đi xem xem có tiềm tàng nguy cơ gì không.

“Cô không cần đi theo nữa, công việc của cô hẳn đã hoàn thành, tôi cho người đưa cô lên”. Anh quay đầu nói với cô.

“Không, tôi muốn đi tiếp”, cô không muốn làm đào binh.

“Cô đừng tùy hứng, cái này không phải là trò đùa”. Khó được lúc anh nói năng nhẹ nhàng.

“Phó chủ tịch, anh yên tâm, tôi là phóng viên, cũng từng đến nhiều nơi nguy hiểm, tôi biết nên làm gì”. Cô kiên trì.

Lúc lên đến mặt đất, cảm giác cả người ướt đầm mồ hôi.

Sau đó phỏng vấn khá thuận lợi, anh rất phối hợp nhưng chỉ nói đến công việc, rất ít khi nói về bản thân nhưng dù sao cô cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao.

Sau đó cô gửi bản thảo cho anh lấy ý kiến, dần dần qua lại, hai người cũng quen thân hơn. Sau đó cô thường xuyên gọi điện thoại cho anh. Thái độ của anh không nhiệt tình mà cũng chẳng xa cách. Thực ra cô không phải là người nói nhiều, lúc làm việc bên ngoài cô thường không gây được thiện cảm với mọi người nhưng trước mặt Đỗ Trường Luân cô luôn nói rất nhiều, cũng không biết là không nên nói nhiều như vậy. Cơ bản đều là cô nói, Đỗ Trường Luân nghe, cho dù là thế cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Lúc nói chuyện, trước mắt cô luôn hiện ra ánh mắt ôn hòa mà thoáng u buồn.

Cơm nước xong, lúc ra cửa gặp được vài đồng nghiệp của Lâm Tiểu Trữ, bọn họ vui vẻ chào hỏi.

“Lâm Tiểu Trữ, đi ăn với bạn trai à?”

Mặt Lâm Tiểu Trữ ửng hồng lên, “Nói linh tinh gì thế, là bạn của mình thôi”.

“Đúng thế, mọi người cũng nói gì đâu, chỉ là bạn mà”. Một người khá lớn tuổi đối đáp lại.

Đỗ Trường Luân không nói, chỉ gật đầu với bọn họ thì lại phát hiện trong đó có một phóng viên trông khá quen, nhớ ra chính là bạn học của Quý Hân Nhiên – Triệu Nghệ Hiểu. Hai người từng tham dự hôn lễ của cô. Cô hiển nhiên cũng nhận ra anh, ánh mắt nhìn anh có chút đắm chiêu.

Lúc đến dưới lầu, anh theo quán tính ngẩng đầu nhìn. Cửa sổ tối om. Lại thấy buồn cười, giờ còn có ai chờ anh dưới ánh đèn bàn?

68. Chương 68

Lúc Quý Hân Nhiên về nhà cũng đã rất muộn, Trữ Băng đã đi ngủ. Cô khẽ thở phào, bình thường dù ở ngoài bận rộn, mệt mỏi cỡ nào, về nhà thấy mẹ cũng vẫn phải tỏ vẻ thoải mái vì không muốn mẹ lo lắng.

Khu phố mua sắm khai trương đúng theo dự kiến nhưng sau đó công việc vẫn còn rất nhiều, đêm nay cô và Trần Bình Đức mở tiệc chiêu đãi một số lãnh đạo ngân hàng và bên cục thuế với danh nghĩa: gần gũi, hiểu biết lẫn nhau. Những buổi xã giao như vậy từng là những thứ cô chán ghét nhất nhưng lâu dần cũng thành quen.

Quay về phòng, ngồi trên ghế sofa, đầu có hơi đau nhức, tiện tay mở Tivi, đài truyền hình đang phát sóng tin buổi chiều, một cái tên quen thuộc khiến cô không khỏi nhìn thẳng vào màn hình: “phó thị trưởng Đỗ Trường Luân mở hội nghị về an toàn lao động...”

Cô biết anh đã quay lại, hiện giờ là phó thị trưởng trẻ tuổi nhất trong thành phố.

Trên màn hình, anh vẫn trầm ổn, nho nhã như ngày nào, dường như không có gì thay đổi mà cô chỉ trong hai năm, e là đã hoàn toàn thay đổi.

Thở dài, cô tắt Tivi.

Sáng sớm đi làm, Mễ Kiều Dương lại chờ cô ở dưới công ty. Sau chuyện lần đó, đã lâu rồi hai người không gặp. Cả hai cùng đi vào văn phòng.

“Hân Nhiên, hôm đó... xin lỗi em.” Mễ Kiều Dương thấp giọng nói.

Quý Hân Nhiên nhìn anh: “Kiều Dương, em không giận anh, ai cũng có lúc cảm xúc không tốt ngay cả em và mẹ còn có lúc giận dỗi”. Cô cố ý coi chuyện hôm đó là không có gì, chỉ coi như giữa bạn bè có lúc không vui mà thôi.

Sao Mễ Kiều Dương lại không hiểu dụng ý của cô, không nhận được thở dài nhưng vẫn nói: “Anh còn tưởng em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa”.

“Sao có thể? Sao em dám không để ý đến thần tài được?”. Cô cười nói: “Em còn chờ tiền từ bên xí nghiệp thuốc của anh đây”.

“Hôm nay anh đến cũng là vì chuyện này”. Thực ra Mễ Kiều Dương có chuyện cần tìm cô thật. “Hai giáo sư hợp tác về mảng chuyên môn đến đây, anh muốn em đi gặp bọn họ một chút”.

“Được, cái này là nên, lúc nào đây?”

“Tối nay đi, em có lịch gì chưa?”

Quý Hân Nhiên xem lịch làm việc: “Có một buổi xã giao nhỏ nhưng có thể để người khác đi cũng được, vậy tối nay đi”.

“Được”, Mễ Kiều Dương gật gật đầu, “Nhà hàng Tân Hải, anh đặt chỗ trước”.

Đỗ Trường Luân ra ngoài nghe điện thoại, hôm nay anh không phải là nhân vật chính, tiện ra ngoài hít thở không khí. Cuối hành lang có một nơi để nghỉ ngơi, lúc đến gần thì phát hiện bên cửa sổ có một người đang gọi điện thoại. Giọng nói quen thuộc và vào tim anh... là Quý Hân Nhiên.

Từ vị trí của anh vừa khéo có thể nhìn thấy rõ cô, sắc mặt cô ửng hồng, hẳn là uống rượu. Cô đã thay đổi rất nhiều. Trước kia cô có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái của một người trí thức, đơn giản như cô em nhà hàng xóm nhưng bây giờ, cô mặc trang phục cầu kỳ, tóc búi sau gáy, khi nói chuyện, ngữ khí, cử chỉ đều lộ rõ sự tao nhã, phong độ của những người kinh doanh.

Trong lúc trầm tư thì cô đã gọi điện thoại xong, xoay người, hiển nhiên cô cũng không nghĩ sẽ gặp anh ở đây. Thoáng giây người, hồi lâu sau cô mới nhẹ nhàng nói:

- Chào phó thị trưởng Đỗ!

Đỗ Trường Luân im lặng không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú. Cô gọi anh như vậy, hoàn toàn đã coi anh thành người xa lạ.

Quý Hân Nhiên cũng không nói gì thêm. Từ khi biết anh sẽ trở về, Quý Hân Nhiên sớm biết, dựa vào công việc của hai người, sớm muộn gì cũng gặp lại. Cô vẫn tự nhắc nhở mình: ly hôn rồi, người này đã chẳng còn liên quan gì đến mình, có gặp lại cũng chỉ là vì công việc.

Nhưng tình hình trước mắt khiến cô rất hoảng, thực ra cô cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng cô hiểu hơn ai hết mình sẽ chẳng kiên trì được lâu. Cô rất hiểu Đỗ Trường Luân, ít khi anh bộc lộ cảm xúc qua ánh mắt, mình sao có thể là đối thủ của anh, cứ thế này chỉ e là sẽ càng thảm hại.

“Hân Nhiên, em không sao chứ?”

Giọng Mễ Kiều Dương đột nhiên vang lên, giờ khắc này quả đúng là cứu sống cô một mạng. Mễ Kiều Dương vừa nói vừa đi về phía này.

Nhìn thấy Đỗ Trường Luân đứng đó, hiển nhiên anh cũng giật mình nhưng rất nhanh đã lại lấy lại vẻ bình thản: “Chào anh, phó thị trưởng Đỗ!”

Đỗ Trường Luân gật gật đầu, “Chào giám đốc Mễ”.

“Chúng ta vào thôi, đừng để khách chờ lâu”. Mễ Kiều Dương giải vây cho cô.

Đỗ Trường Luân nhìn theo bóng hai người rời đi, đứng lặng hồi lâu. Có một số chuyện, có lẽ đã thật sự thay đổi.

Quý Hân Nhiên quay lại bàn tiệc, cũng chẳng còn sự hưng phấn như khi nãy, cô miễn cưỡng lấy tinh thần nhưng vẫn có những lúc thất thần. Mễ Kiều Dương thấy thế thì nói: “Chủ tịch Quý, cô không khỏe thì về trước đi. Giáo sư Lý và giáo sư Vương đều là người quen, sẽ không để ý đâu”, quay đầu hỏi hai người kia, “Đúng không hai vị?”. Hai người đó nghĩ Quý Hân Nhiên không khỏe thật nên vội nói: “Chủ tịch Quý không khỏe mà vẫn đến đây, thật ngại quá, cô mau về nghỉ đi, chúng tôi và Mễ Kiều Dương đều là bạn bè lâu năm, có cậu ấy ở đây là được rồi”.

Quý Hân Nhiên nhân cơ hội rời đi.

Cô không về nhà ngay, bảo lái xe đưa cô đến một khu phố trung tâm rồi về, sau đó cô bắt xe đến quán bar. Tiếng nhạc chất chứa trong quán bar lại khiến cô có cảm giác thoải mái, cô ngồi một góc, bắt đầu uống rượu. Người ăn mặc chỉnh tề như cô ngồi trong quán bar trông thật chói mắt, chỉ thoáng chống bên bàn đã mọc ra một gã trai: “Tiểu thư, không ngại ngồi cùng chứ?”

“Cút!”. Cô chẳng buồn ngẩng đầu lên, đối phương ngượng ngùng rời đi.

Thực ra cô không có thói quen mượn rượu giải sầu, những nơi như quán bar bình thường cũng rất ít khi đến, mỗi lần đến một mình hầu như lại đều có liên quan đến người đó.

Trước mắt cô như hiện lên ánh mắt sâu thẳm mà không chút gợn sóng của anh. Cô cảm thấy mình như con côn trùng trong nước, cho dù có cánh cũng chẳng thể bay lên.

Cô rất muốn say đến bất tỉnh nhân sự, không phải suy nghĩ gì nữa nhưng lý trí lại nhắc nhở cô: Đừng có không có tiền đồ như vậy.

Cuối cùng cô vẫn phục tùng lý trí.

Ra khỏi quán bar, vẫy taxi: “Đến khu Cẩm Tú”

Xe đi rất xa cô mới ý thức được mình muốn đi đâu, đó là nhà cũ của cô.

Xe dừng lại ở dưới lầu nhưng cô không hề muốn xuống. “Tiểu thư, đến rồi!”, lái xe nghĩ cô say nên không nhin được mà nhắc nhở cô.

“Cứ ở đây đi”. Thấy lái xe khó hiểu cô nói, “Tôi sẽ trả thêm tiền”, lái xe không lên tiếng, tắt máy.

Ngồi trong xe có thể trông thấy chiếc cửa sổ đó, vẫn tối om như cũ, cũng như những lần trước cô đến. Trong lòng cô có cảm giác mất mát. Nhưng nghĩ lại, có lẽ anh đã chẳng còn ở đây, giờ không như trước, sao anh lại ở chỗ này? Nếu giờ cửa sổ sáng đèn thì có lẽ đã là nhà của người khác.

Dừng thật lâu, cuối cùng cô nói với lái xe: “Đi thôi”.

Về đến nhà đã rất muộn, mẹ còn chưa ngủ: “Sao uống nhiều vậy con?”, bà ngửi được mùi rượu trên người cô.

“Để mẹ pha nước đường cho con”, Trữ Băng xót ruột thở dài

“Không cần đâu mẹ, con nằm nghỉ một lát là được”. Cô vừa nói vừa đi về phòng.

“Mẽ Kiều Dương gọi về mấy lần, có vẻ rất vội, con gọi lại cho nó đi”. Trữ Bằng nói với cô

“Con biết rồi”. Điện thoại cô đã tắt, chắc không gọi được nên mới gọi về nhà.

Cô nhắn tin cho anh, “Em về nhà rồi”, sau đó lại khóa máy. Đêm nay cô không muốn nói chuyện với bất kỳ ai.

69. Chương 69

Tối hôm đó, thực ra Đỗ Trường Luân về nhà rất sớm, chỉ là anh không bật đèn. Ngồi trên sofa, mắt nhắm chặt. Thực ra anh không bình tĩnh được như biểu hiện bên ngoài. Lúc nhìn thấy cô, anh mới phát hiện trong thời gian mình rời đi, trong lòng anh chưa từng quên cô. Có lẽ anh tỏ vẻ như đã quên, thậm chí anh còn nghĩ sẽ không quay về nhưng cuối cùng vẫn không buông bỏ được, anh vẫn quay lại.

Điện thoại của anh vẫn không đổi, ngay cả nhạc chuông lúc trước Quý Hân Nhiên cài anh cũng không đổi. Lúc rồi, anh thường nhìn chăm chăm vào di động, hi vọng tiếng chuông vui vẻ đó sẽ vang lên nhưng không hề có.

Thư ký Tiểu Tề rất lấy làm lạ: “Anh cứ nhìn chăm chăm vào di động làm gì?”

Đỗ Trường Luân cười cười, không nói lời nào.

Tiểu Tề luôn thấy rất lạ, Phó chủ tịch Đỗ này hình như rất quý chiếc di động này, lần đó xuống một thôn rất xa, điện thoại của anh quên ở trên xe, anh nghĩ là đã mất, hoảng hốt như trời sập. Lúc đó Tiểu Tề còn tưởng đó là điện thoại dát vàng đính kim cương, sau mới biết cũng chỉ là chiếc di động bình thường, chẳng hiểu sao Đỗ Trường Luân lại quý trọng như vậy.

Trong bóng đêm, Đỗ Trường Luân cảm thấy giống như trước, mình về nhà muộn, trong nhà còn có một người khác. Cô như trẻ con, tivi còn mở, máy tính còn sáng thì đã ngủ gật. Hoặc là sách vứt một bên, đèn bên giường còn sáng thì đã bắt đầu ngủ mơ... Lần nào anh cũng dọn dẹp lại cho cô, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn lại.

Anh từng nói với cô mấy lần, thói quen này không tốt nhưng cô lại hiên ngang nói: “Anh có biết thế nào là hưởng thụ cuộc sống không đây?”. Có đôi khi cô còn nghịch ngợm kéo miệng anh lên trên: “Thoải mái một chút, nghiêm túc thế này trông đáng sợ lắm”.

Có lẽ anh thực sự là người rất nghiêm túc, thái độ làm việc và tính cách của anh dường như khiến anh không thể nào thoải mái được. Nhưng khi ở bên cô, anh cảm thấy mình thay đổi rất nhiều, thường cảm thấy lòng nhẹ nhàng, chỉ là anh không biết biểu đạt mà thôi.

Cuối cùng anh thở dài, bên tai vang lên câu chào “phó thị trưởng Đỗ” xa lạ của cô. Đứng bên cô là Mẽ Kiều Dương, đương nhiên anh biết Mẽ Kiều Dương đến Đông Hạo, hơn nữa cũng biết vì sao anh ta lại đến Đông Hạo. Bọn họ ở cùng một chỗ, chẳng phải là rất bình thường sao?

Tối nguyên đán, tòa thị chính Văn Hải muốn mở bữa tiệc chiêu đãi các thương nhân, xí nghiệp. Thiếp mời đã đặt trên bàn Quý Hân Nhiên từ cách đây một tuần. Đúng lúc này cô lại bị cảm, truyền dịch, uống thuốc suốt mấy ngày giờ mới khá lên nhưng họng vẫn rất đau, không dám nói nhiều. Trần Bình Đức lại ra ngoài công tác, buổi tiệc này bọn họ không thể vắng mặt, cũng chỉ đành cố đi.

Cô mặc váy dạ hội màu tím, tuy không phải là bữa tiệc long trọng nhưng không thể quá thất lễ. Tiệc được tổ chức tại sơn trang Quân Mã bên bờ biển. Lúc đến mới biết, hầu như những người có mặt mũi ở Văn Hải đều đến, trong đó có không ít giám đốc, chủ tịch các xí nghiệp bên ngoài đang định đầu tư vào Văn Hải. Bí thư Trần và các lãnh đạo cao cấp cũng đến, Đỗ Trường Luân đương nhiên cũng có mặt.

Chương trình rất đơn giản, đầu tiên là bí thư Trần thay mặt lãnh đạo Vân Hải lên đọc diễn văn, là mấy lời khách sáo cảm ơn mọi người đã có công hiến với việc phát triển của Vân Hải, sau đó là hoạt động tự do, mọi người hội họp, nhân cơ hội giao lưu.

Quý Hân Nhiên chào hỏi những người quen biết, chỉ cảm thấy phòng quá ẩm đến độ không thở nổi mà hòng như lửa đốt. Cô xoay người đi tìm chỗ hít thở thì lại thấy bí thư Trần và Đỗ Trường Luân đang đi về phía này.

“Chào bí thư Trần”, Quý Hân Nhiên vội chào hỏi, nhìn nhìn Đỗ Trường Luân rồi nói thêm: “Chào phó thị trưởng Đỗ”.

Đỗ Trường Luân nhún mày nhưng không nói gì. Bí thư Trần nhìn hai người, cười nói: “Tiểu Quý, sao khách sáo thế”

Quý Hân Nhiên không biết nên nói cái gì, nhất thời có chút xấu hổ, bí thư Trần thấy thế nói: “Tôi và Trường Luân qua bên kia một chút”.

Bọn họ đi rồi, Quý Hân Nhiên thở phào nhẹ nhõm, ra ban công ngoài đại sảnh. Nơi này có view rất đẹp, trong màn đêm, biển lớn như ở ngay trước mặt, gió biển thổi qua cảm giác vô cùng dễ chịu. Cô ngồi xuống ghế nhưng chỉ thoáng chốc đã cảm thấy hơi lạnh.

“Ở đây hóng gió, không sợ cảm lạnh?”

Một giọng nam trầm thấp truyền đến từ phía sau.

Theo bản năng, cô cả kinh nhưng rất nhanh lại thở phào. Giọng nói này cô rất quen, xoay người nhìn lại, quả nhiên là anh. Âu phục màu đậm, áo sơ mi trắng, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt dịu dàng, dưới ánh trăng lại khiến người ta có cảm giác không thật, tựa như vị vương tử từ trên trời rơi xuống.

“Sao anh lại ra đây?”, nói xong cô mới phát hiện cổ họng mình vẫn rất ẩm ách.

“Chắc chắn là bị cảm, sao ra ngoài lại không mang thêm áo?”, chiếc áo vest mang theo hơi ấm của anh nhẹ nhàng phủ lên người cô.

Quý Hân Nhiên biết chắc chắn mình lại bị cảm, mùa này không thể đi hóng gió biển được.

“Để anh đưa em về”, Đỗ Trường Luân nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô.

“Không cần đâu, em gọi điện bảo lái xe đến đón là được, hôm nay anh không nên về trước”.

Bởi vì chẳng biết đến bao giờ mới chấm dứt nên cô đã cho lái xe về trước, bảo khi nào xong sẽ gọi điện.

“Anh đưa em về rồi sẽ quay lại, không mất nhiều thời gian đâu, đi thôi”. Đỗ Trường Luân chỉnh lại áo vest trên người cô, động tác tự nhiên mà vô cùng thân thiết.

Quả thật có chút không thoải mái, Quý Hân Nhiên cũng không kiên trì.

Hai người lặng lẽ rời đi, xe của Đỗ Trường Luân ở ngay dưới lầu. Anh bảo lái xe ra ngoài, tự mình lái.

“Để lái xe đưa em về là được”. Quý Hân Nhiên lặng lẽ nói.

Đỗ Trường Luân nhìn cô một cái, cười nói: “Cho dù lái xe kín miệng nhưng cũng khó tránh khỏi phán đoán lung tung”.

Quý Hân Nhiên nhìn mình qua gương chiếu hậu, sắc mặt cô ửng hồng, trên người lại là áo khoác của Đỗ Trường Luân, ái muội khó mà nói hết.

Cô có hơi quẫn, cúi đầu không nói gì thêm.

Xe đi qua hiệu thuốc, Đỗ Trường Luân dừng xe, lúc quay lại trong tay xách theo một gói lớn.

“Về nhớ uống thuốc, uống nhiều nước vào, nghỉ ngơi cẩn thận nếu không sợ là phải đến bệnh viện mất”.

Quý Hân Nhiên không nhịn được nhớ lại lúc vừa kết hôn, anh đưa cô đến bệnh viện truyền dịch, mắt hơi ươn ướt, cúi đầu nói: “Cảm ơn anh”.

“Sao thế? Không gọi là phó thị trưởng nữa”. Đỗ Trường Luân cười trêu chọc.

Mặt Quý Hân Nhiên càng hồng, biết anh vẫn để ý chuyện này nhưng cô phải gọi anh thế nào, chẳng lẽ gọi thẳng “Đỗ Trường Luân! Đỗ Trường Luân!”

Xe đến dưới nhà cô mới phát hiện, Đỗ Trường Luân chưa hề hỏi nhà cô ở đâu mà nhà cô đang ở bây giờ anh hẳn là chưa từng đến, sao anh lại biết? Đầu có hơi choáng váng, nhất thời cũng không nghĩ cho rõ ràng được.

“Trở về đừng quên uống thuốc.” Đỗ Trường Luân lại dặn cô.

“Biết rồi, anh về đi, đi đường cẩn thận”.

Chờ đến khi vào thang máy cô mới phát hiện mình vẫn còn khoác áo của anh, đi ra thì xe anh đã đi rồi.

Thấy cô cầm chiếc áo vest đi về, Trữ Băng thấy lạ: “Áo của ai thế?”

Cô thoáng chần chừ nhưng vẫn nói: “Đỗ Trường Luân”, lại vội giải thích: “Con gặp anh ấy trong bữa tiệc, không khỏe nên anh ấy đưa con về”.

“À”, Trữ Băng cũng không quá kinh ngạc, nhìn túi thuốc trong tay cô rồi nói: “Sao không bảo nó lên nhà ngồi đã?”

“Anh ấy còn có việc, bên kia bữa tiệc đã tan đâu”.

Trữ Băng không hỏi gì thêm: “Mau uống thuốc rồi đi nghỉ đi”.

Quay về phòng, cô uống thuốc rồi ngồi trên giường, không nhận được mà ôm lấy chiếc áo vest còn đượm hơi thở của anh. Mùi hương nhẹ nhàng, sáng khoái mà cô từng rất quen. Một khắc khi chiếc áo phủ lên người cô cô đã giật mình nhớ lại trước kia...

Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ngay cả Trữ Băng vào cô cũng không phát hiện.

“Hân Nhiên, rõ là con còn chưa thể buông bỏ nó được, sao phải khổ như vậy? Tự tra tấn mình”. Trữ Băng thở dài.

Quý Hân Nhiên không nói gì.

“Mẹ biết lúc trước hai đứa ly hôn có liên quan nhiều đến chuyện của ba. Lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện, đều đổ dồn lên con, mẹ biết là đã làm khó con. Nhưng Hân Nhiên à, con đã từng nói suy nghĩ của mình cho Trường Luân chưa? Con có nghĩ tới việc để nó chia sẻ cùng con chưa? Trong lòng con có phải luôn coi nó là người ngoài, con như vậy sao có thể không khiến nó đau lòng?... Haiz, Hân Nhiên, mẹ không muốn các con cứ sai lầm mãi như vậy...”

Có lẽ là vì uống thuốc nên đêm đó cô ngủ khá sâu. Trong mơ là khung cảnh bờ cát trắng thơ mộng, cô và Đỗ Trường Luân nằm dài trên bờ cát, gió thổi ấm áp, thoải mái...

Cô gọi điện cho Đỗ Trường Luân: “Lúc nào rồi, em trả áo cho anh”.

“Khỏe lên chưa?”, anh ôn hòa hỏi.

“Ừm, khá lên nhiều, cảm ơn anh”.

“Em cứ để đó đi, lúc nào rảnh anh tự qua lấy, tiện thăm bác gái luôn”.

Tuy rằng Quý Hân Nhiên cảm thấy như vậy không ổn nhưng cũng không thể tự mình đưa đến nhà hoặc đến cơ quan anh.

Ngày Đỗ Trường Luân đến, vừa khéo cô không ở nhà, cùng Trần Bình Đức đến thành phố gần đó, chạng vạng mới về.

“Sao con không về sớm một chút, Trường Luân vừa mới đi”. Trữ Băng oán trách.

Cô lại khẽ thở phào một hơi, cô không biết bọn họ từng là người một nhà, giờ ngồi chung một bàn ăn sẽ là thế nào?

“Mẹ giữ nói lại ăn tối nhưng nó nói tối còn phải đi họp nên đi rồi”.

“Mẹ, anh ấy bận lắm, mẹ không thấy ngày nào đọc báo, xem tivi cũng đều thấy anh ấy sao”. Giờ cũng coi như là nhân vật của công chúng rồi.

“Haiz, nếu hai đứa không tách ra giờ có khi cũng có con rồi”. Trữ Bằng lắc đầu, hai người rõ ràng trong lòng đều có đối phương nhưng lại kéo dài như thế, cho dù Đỗ Trường Luân ngồi không lâu nhưng mỗi câu nói đều lộ rõ sự quan tâm với Quý Hân Nhiên, bà sao không hiểu. Nhưng hai người cứ thế này cũng không được.

Quý Hân Nhiên cũng không biết mẹ và Đỗ Trường Luân đã nói những gì mà mẹ lại cảm khái như vậy nhưng cô cảm thấy Đỗ Trường Luân như lại xuất hiện trong cuộc sống của cô. Với kết quả này, cô vừa hoảng sợ lại vừa có chút chờ mong.

70. Chương 70

Tuyết rơi đầy trời, tết âm lịch cũng đã đến. Tết âm lịch hàng năm, xí nghiệp cũng không nghỉ nên Quý Hân Nhiên đều là đến hỏi thăm các nhân viên trong xí nghiệp rồi về nhà ăn bánh chẻo cùng mẹ.

Năm nay cũng là như thế, điểm đến cuối cùng là xí nghiệp được Đông Hán, lúc ra ngoài tiếng pháo đã âm ỹ, pháo hoa rực rỡ phủ lên bầu trời thành phố.

“Về nhà em cùng ăn bánh chẻo đi”. Cô nói với Mễ Kiều Dương, một mình đón năm mới luôn khiến người ta cảm thấy cô đơn.

Anh lắc đầu: “Anh không đi đâu”.

“Tiểu Lệ cũng về nhà rồi, trong nhà chỉ có em và mẹ, anh đến cho vui”.

Mễ Kiều Dương nhìn cô: “Hân Nhiên, em đừng khiến anh ảo tưởng”.

“Em không có ý gì cả...”, cô không biết nên nói thế nào, có hơi hoảng.

“Anh biết, anh biết em sẽ không có ý gì”. Ánh mắt Mễ Kiều Dương nhìn qua nơi khác. “Hân Nhiên, sai lầm lớn nhất của đời anh chính là lúc trước đã rời khỏi Vân Hải, rời khỏi em. Lúc trở về em đã cách anh rất xa, luôn nghĩ đến em, luôn nghĩ rằng chỉ cần anh cố gắng thì sẽ có thể đuổi kịp em nhưng anh đi lâu như vậy, vất vả lắm mới đuổi kịp thì lại phát hiện chúng ta vốn chẳng đi chung một con đường, chúng ta chỉ có thể là hai đường thẳng song song, mãi mãi không thể ở bên nhau...”

Bầu trời đêm lại rực lên một đợt pháo sáng. Quý Hân Nhiên cảm thấy ánh mắt Mễ Kiều Dương rất cô đơn. “Kiều Dương...”, cô không biết mình nên nói gì.

“Hân Nhiên, anh biết em cảm thấy áy náy khi anh từ chức đến Đông Hạo, thực ra có thể làm việc gì đó cho người mình yêu là một chuyện rất hạnh phúc. Huống chi Đông Hạo cũng không để anh thiệt thòi, hai năm qua, bất luận từ góc độ nào mà nói cũng thấy anh ở Đông Hạo tốt hơn ở xí nghiệp cũ. Anh thích công việc này cho nên sẽ không rời đi, cũng không vì cái gì mà ảnh hưởng đến công việc... Trước kia, anh vẫn luôn không rõ vì sao em đã ly hôn mà vẫn không chấp nhận anh? Anh không biết em nghĩ gì... Nhưng khi gặp lại Đỗ Trường Luân, cuối cùng anh đã hiểu, ánh mắt em nói lên rất nhiều. Cuối cùng anh đã hiểu, giữa chúng ta luôn có một khoảng cách lớn mang tên Đỗ Trường Luân, anh và em vẫn là đã lỡ... Hân Nhiên, rõ ràng trong lòng em còn có anh ta, vì sao không nói...?”

Những lời Mễ Kiều Dương như nói thẳng vào điểm yếu của cô, sương mù dày đặc trong lòng bị anh nhẹ nhàng xua đi.

“Xin lỗi, Kiều Dương”. Cô không biết mình còn có thể nói gì, người con trai này đã tô lên những nét vẽ sâu đậm nhất trong bức tranh thanh xuân của cô, người từng mang lại cho cô bao vui vẻ và đau khổ nhưng cuối cùng cũng chỉ là có thể là bạn.

“Hân Nhiên, anh mong em hạnh phúc, vẫn luôn là như vậy. Anh không làm được nhưng mong Đỗ Trường Luân làm được”. Ánh mắt anh chân thành mà thản nhiên.

Nước mắt cứ thế rơi.

“Sắp sang năm mới, khóc không tốt đâu”. Mễ Kiều Dương nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. “Mau về nhà đi, mẹ em đang chờ em về nhà ăn bánh chẻo đấy”.

“Còn anh? Anh sẽ thế nào?”

“Ha ha, em yên tâm, anh không chết đói được đâu, sẽ có người mang bánh chẻo cho anh”. Mễ Kiều Dương cười nói.

Quý Hân Nhiên nhớ đến Hồ Thiên Dao: “Tốt rồi, anh cũng mau về đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Về đến nhà, Trữ Băng sớm đã gói bánh xong xuôi, chờ cô trở về. Lúc bánh chẻo bùng lên, Trữ Băng đột nhiên nói: “Chẳng biết Trường Luân có về tỉnh không?”

Quý Hân Nhiên biết anh không về, lãnh đạo thành phố hàng năm đều phải đi chúc tết các ban ngành, giờ chưa biết chừng anh còn đang đi chúc tết.

Cùng mẹ xem tiết mục buổi tối, cho dù năm nào mọi người cũng đều chê chán nhưng dường như là tục ăn bánh chẻo trong đêm 30, không cần phải ngon nhưng đã thành thói quen.

Lúc chương trình gần xong, hai người đều hơi mệt nên trở về phòng nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, những lời Mễ Kiều Dương nói lại vang lên. Cô lẩn qua lộn lại nhưng đều không ngủ được, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Đỗ Trường Luân. Giờ chắc hẳn anh đã về nhà rồi, thực ra cô cũng chưa nghĩ tới việc sẽ nói gì với anh, chỉ là muốn nghe giọng nói của anh.

Điện thoại reo hồi lâu, đang lúc cô nghĩ anh chắc đã nghỉ, chuẩn bị ngắt máy thì lại có người tiếp: “Alo?”

Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy máu trong người như đông lại, đó là một giọng nữ xa lạ, cô theo bản năng vội dập máy.

Đồng hồ trên tường đã chỉ đến con số 11h, muộn như vậy mà còn có con gái nghe điện thoại của anh. Điều này khiến lưng cô lạnh toát, lòng như có gì đó đảo lộn, chua chát, thất vọng, đau lòng... , cô biết Đỗ Trường Luân không phải là người tùy tiện, muộn như vậy còn ở cùng một chỗ với anh, bọn họ... cô không dám nghĩ thêm nữa.

Trước đó vài ngày, Triệu Nghị Hiểu gọi điện nói với cô: “Đỗ Trường Luân nhà cậu với cô phóng viên xinh đẹp kia rất quen đó, vừa về đã cùng đi ăn”.

“Cái gì mà nhà mình, chú ý từ ngữ của cậu, hơn nữa cùng ăn tối cũng đáng để cậu ngạc nhiên, cậu đối nghịch dần đi là vừa”.

“Tiểu thư ơi, làm gì có chuyện đơn giản như vậy, Lâm Tiểu Trữ kia lại đi hạ mình chạy tin chính trị, công việc này không dễ ăn đâu, cậu nói xem cô ta là vì cái gì? Chẳng phải là vì Đỗ Trường Luân sao?”

Xem ra Triệu Nghị Hiểu nói cũng không khoa trương, là cô quá hồ đồ. Bọn họ ly hôn lâu như vậy, dựa vào thân phận, địa vị của Đỗ Trường Luân, bên cạnh sao có thể không có phụ nữ? Cô dựa vào cái gì mà nghĩ anh sẽ không có sự lựa chọn nào khác? Trước kia còn bên nhau cô đã không giữ được tim anh thì giờ chẳng lẽ có thể sao? Nếu lại thất bại, cô chẳng biết mình có còn dũng khí để đứng lên nữa không. Anh đưa cô về nhà, mua thuốc cho cô, có lẽ gặp phải người quen nào anh cũng đều làm như vậy, sao cô lại tự mình đa tình?

Đỗ Trường Luân trở về nhà mới phát hiện mình cầm nhầm điện thoại, lòng không khỏi sốt ruột. Đêm nay bọn họ đến một phòng thí nghiệm trong một xí nghiệp, yêu cầu không được mang đi động vào, mọi người đều cho đi động vào một hộp, chắc chắn là lúc lấy ra bị nhầm.

Hắn là anh bị nhầm với Lâm Tiểu Trữ, đêm nay cô cũng đi phỏng vấn cùng anh, hình như có một lần khi anh gọi điện thoại, cô đã nói: “Trùng hợp quá, hai chiếc đi động của chúng ta giống hệt nhau, kể cả màu cũng giống luôn”.

Anh cầm di động trong tay gọi vào số của mình, quả nhiên là Lâm Tiểu Trữ nhận: “Chúng ta cầm nhầm máy, ngày mai em sẽ mang qua cho anh”.

“À, không cần, giờ anh sẽ qua lấy”.

“Bây giờ?”, cô giật mình: “Muộn thế này rồi, anh không mệt sao?”, bọn họ ở ngoài suốt một ngày dài, cũng mới trở về được một lát.

“Không sao, chỉ ngại quấy rầy em nghỉ ngơi, anh có vài cuộc điện thoại cần gọi”. Đỗ Trường Luân giải thích, thực ra anh không có thói quen di động không ở bên người.

“Không sao, thế em ở nhà chờ anh”. Lâm Tiểu Trữ đột nhiên rất chờ mong cuộc gặp này.

71. Chương 71

Không sai, cô thích Đỗ Trường Luân, thậm chí có thể nói là mê mẩn, chỉ cần có thể ở gần anh là cô cảm thấy vừa vui mừng lại vừa lo lắng, tìm đập thành thịch, có đôi khi ngay cả chính cô cũng không rõ vì sao mình lại giống như cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời đến vậy. Nhưng vẫn không thể khống chế được. Cô sớm đã biết yêu, từ khi đi học đến khi đi làm đều có rất nhiều người theo đuổi cô, cũng có vài lần hẹn hò ngắn ngủi nhưng đều không có được cảm giác động lòng đến vậy. Mãi đến khi gặp được Đỗ Trường Luân. Nhưng anh lại luôn bình thản như vậy, vì có thể được gần gũi anh nhiều hơn, thậm chí cô còn chủ động xin đi chạy tin.

“Hai con hổ, hai con hổ, chạy cho nhanh, một con không có tai, một con bị cụt đuôi, thật kì lạ, thật kì lạ...”

Di động đột nhiên reo vang bài hát thiếu nhi vui tai, cô còn nghĩ mình nghe nhầm, người nghiêm túc như Đỗ Trường Luân sao có thể dùng nhạc chuông ngây thơ như vậy? Mỗi khi ở bên anh, hình như chuông điện thoại của anh đều chỉ là loại chuông phổ biến nhất, anh sẽ đặt nhạc chuông này cho ai?

Cầm điện thoại, ba chữ “Quý Hân Nhiên” không ngừng lóe sáng, thì ra là cô!

Cô đương nhiên biết Quý Hân Nhiên là ai, cô thích Đỗ Trường Luân cũng muốn hiểu về anh, bao gồm cả quá khứ. Anh chưa bao giờ nói đến hôn nhân, tuy rằng người biết rất ít nhưng chuyện Quý Hân Nhiên là vợ cũ của anh thì cô vẫn biết. Buổi tiệc hôm đó cô cũng đến, người khác không để ý nhưng cô thì thấy rõ lúc Đỗ Trường Luân và Quý Hân Nhiên thân mật rời đi. Ghen tị là bản tính trời sinh của phụ nữ, cô cũng không ngoại lệ, cô ghen tị với người phụ nữ tên Quý Hân Nhiên này, ghen tị cô từng có được Đỗ Trường Luân mà giờ dường như vẫn còn sức ảnh hưởng đến anh.

Cô ấn nghe, là cố ý, quả nhiên đối phương nghe được giọng cô thì chẳng nói nói mà cúp máy luôn.

Lúc chuông cửa vang, cô lau tóc đi ra mở.

Đỗ Trường Luân không ngờ Lâm Tiểu Trữ lại ăn mặc như vậy, cô mặc chiếc áo lông tấm màu hồng nhạt, tóc còn hơi ướt, hoàn toàn khác so với vẻ nghiêm túc thường ngày.

Anh không biểu hiện gì, chỉ nói: “Ngại quá, làm phiền em”, sau đó đưa điện thoại ra.

Lâm Tiểu Trữ không nhận mà nói: “Vào ngồi đi”. Trong lòng lại rất thất vọng. Cô vẫn luôn quan sát ánh mắt Đỗ Trường Luân nhưng nơi đó bình tĩnh không khác gì lúc bình thường nhận phỏng vấn, không hề có gợn sóng.

Đỗ Trường Luân vốn không muốn vào nhưng cứ đứng ở cửa thế này cũng không tiện nên đi vào.

Lâm Tiểu Trữ ở căn hộ điển hình cho người độc thân, diện tích không lớn nhưng bài trí rất ấm áp.

Anh ngồi xuống sofa, đặt điện thoại lên bàn: “Muộn thế này rồi còn quấy rầy em, ngại quá”.

“Cái này đã nói rồi mà”. Lâm Tiểu Trữ nhìn anh, ánh mắt đã không còn là của cô phóng viên khí thế ban ngày.

“Thế thì chúc em năm mới vui vẻ trước vậy”. Đỗ Trường Luân mỉm cười nói.

Lâm Tiểu Trữ cúi đầu: “Cám ơn.”

“Muộn rồi, anh không ở lại chơi nữa”. Ngụ ý là muốn lấy điện thoại.

Lòng Lâm Tiểu Trữ cảm giác mất mát, đưa điện thoại cho anh nhưng nhân lúc này lại kéo tay anh lại. “Trường Luân...”, cô cúi đầu gọi.

Đỗ Trường Luân bỗng nhiên rất hối hận, đã biết muộn còn đến đây. Bình thường anh vẫn luôn rất chú ý, anh không muốn để bất kì ai có ý nghĩ gì khác, muộn thế này còn đến nhà một cô gái trẻ độc thân vốn là chuyện không ổn nhưng lúc đó chỉ muốn lấy lại điện thoại nên không nghĩ nhiều.

Anh gỡ tay cô ra, “Muộn rồi, anh về đây”. Nói rồi xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng mới đi được hai bước, Lâm Tiểu Trữ lại ôm chặt anh từ phía sau: “Trường Luân, em thích anh!”

Anh cảm nhận được hơi thở nóng rực trên người cô nhưng lòng anh lại bình tĩnh đến lạ thường.

Anh có thể cảm nhận được Lâm Tiểu Trữ có hảo cảm với anh, bình tĩnh mà xem xét, anh rất thưởng thức thái độ làm việc của cô, lần đầu tiên thấy cô đến phỏng vấn, anh nghĩ cô là loại phóng viên chỉ xem qua chút tư liệu là có thể thổi phồng thành một bài báo nên mới đẩy cô qua cho thư ký. Kết quả cô lại theo anh đến hiện trường công tác, theo anh xuống giếng mỏ, thực ra cô sợ nhưng lại quật cường không chịu trở về. Thái độ làm việc này rất đáng được tôn trọng, cho nên sau đó anh cũng rất hợp tác với cô. Sau này cô lại thường xuyên gọi điện thoại cho anh, có đôi khi cũng nói sang chuyện khác nhưng anh chỉ nghĩ phóng viên là vậy, đều giỏi giao tiếp, anh chỉ cảm thấy có thêm người bạn chứ cũng không nghĩ nhiều.

Lần này anh về Vân Hải mới biết cô là cây bút có tiếng của nhật báo Vân Hải, nổi danh là phóng viên mỹ nữ. Sau khi trở về hai người tiếp xúc cũng nhiều hơn, cô thường xuyên theo anh chạy tin, lâu dần anh cũng thoáng biết có lẽ cô có suy nghĩ khác, nếu không dựa vào khả năng của cô cũng chẳng cần phải đi chạy tin. Nhưng cho đến giờ cô cũng chưa có hành động gì quá đáng nên anh cũng khó nói được gì.

Nhưng tình hình hiện tại khiến anh hiểu mình nên nói rõ ràng với cô.

“Tiểu Trữ, anh coi em là bạn bè, bạn bè rất thân thiết”. Anh bình tĩnh nói.

“Bạn bè, Trường Luân, anh coi em là bạn bè sao?”, Lâm Tiểu Trữ chậm buông tay: “Em thích anh, từ lâu đầu nhìn thấy anh đã thích anh, em tìm đủ mọi cách để tiếp xúc với anh, em thích nghe giọng nói của anh, em nghĩ, em đã yêu anh... Còn anh, chẳng lẽ không hề thích em?”

Đỗ Trường Luân xoay người, “Tiểu Trữ, em rất tốt cũng rất giỏi giang, nhất định sẽ gặp được người tốt hơn... anh không hợp với em”

Lâm Tiểu Trữ nhìn anh, ánh mắt cố chấp, “Vì sao? Vì sao chúng ta không thích hợp? Chúng ta ở chung không phải cũng rất vui sao? Em không tin anh không có cảm giác gì với em...”

Đỗ Trường Luân không biết nên trả lời thế nào, nghĩ nghĩ, “Tiểu Trữ, anh đánh giá rất cao về em, cảm thấy em là người rất đáng được tôn trọng nhưng không hơn, trong lòng anh vẫn chỉ coi em là bạn”.

Lâm Tiểu Trữ luôn cao ngạo, chưa từng bị ai từ chối như vậy bao giờ. Nhưng cô không cam lòng, không cam lòng chưa bắt đầu đã phải chấm dứt.

“Có phải là vì Quý Hân Nhiên? Có phải trong lòng anh còn có cô ấy?”

Đỗ Trường Luân không nghĩ tới cô lại nhắc đến Quý Hân Nhiên, xem ra cô biết được không ít chuyện.

“Đây là chuyện của anh”. Anh thản nhiên đáp.

Lâm Tiểu Trữ nghe ra được sự bức bối trong giọng anh, anh không thích người khác nhắc đến Quý Hân Nhiên, không muốn người khác hoài nghi, chê trách, anh bảo vệ Quý Hân Nhiên cũng thật kỹ.

“Nhưng hai người đã ly hôn”. Cô bật thốt.

Đỗ Trường Luân thoáng trầm ngâm, “Không sai, bọn anh là ly hôn, nhưng ly hôn không có nghĩa là tuyệt tình... Tiểu Trữ, anh đi đây, mong rằng chúng ta vẫn có thể là bạn”. Nói xong xoay người rời đi.

Ngày hôm sau Đỗ Trường Luân mới phát hiện Quý Hân Nhiên từng gọi điện cho anh, không cần phải nói cũng biết Lâm Tiểu Trữ đã nghe máy, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, may mà tối qua đã nói rõ ràng.

Anh vội gọi cho Quý Hân Nhiên: “Hân Nhiên, chúc mừng năm mới”.

“Chúc mừng năm mới”. Giọng Quý Hân Nhiên không nghe ra được cái gì.

“Hân Nhiên, tối qua em gọi cho anh”. Anh cẩn thận hỏi.

“À, không cẩn thận gọi nhầm... Em đang bận, thôi nhé”.

Gọi nhầm, lý do này không thể tin được. Suốt hai năm qua sao chưa bao giờ cô gọi nhầm?

Chắc chắn là vì Lâm Tiểu Trữ nhận nên cô hiểu lầm.

72. Chương 72

Đỗ Trường Luân biết hiểu lầm này nhất định phải giải thích rõ ràng, anh không muốn vì chuyện này lại khiến quan hệ của bọn họ trở nên bế tắc. Vừa đến trưa, hội nghị kết thúc, anh chẳng ăn cơm mà lái xe thẳng đến nhà Quý Hân Nhiên, nhấn chuông nửa ngày nhưng không ai mở cửa.

Anh gọi điện cho cô: “Em đang ở đâu?”

“Sân bay”, chỗ cô khá ồn ào.

“Em muốn đi đâu?”, anh đột nhiên cảm thấy rất lo lắng.

“Cùng mẹ đi du lịch”. Thực ra Quý Hân Nhiên cũng là nhất thời mới quyết định ra ngoài du lịch, vừa khéo có mấy ngày rảnh rỗi, hai người ở nhà rất buồn, hơn nữa tâm tình cô không tốt, sợ ảnh hưởng đến mẹ. Cô tùy tiện chọn một công ty du lịch rồi cùng mẹ xuất phát.

Lòng Đỗ Trường Luân không khỏi có chút thất vọng: “Vậy lúc nào về gọi điện cho anh, anh có lời muốn nói với em”.

“Em phải vào đây, tạm biệt”. Quý Hân Nhiên vội vàng cúp máy.

Ngay cả cái gọi là “Kì nghỉ năm ngày tại Hải Nam đẳng cấp quý tộc, năm sao” cũng chẳng để lại ấn tượng gì cho Quý Hân Nhiên. Tết âm lịch ở Hải Nam, khắp nơi đều là du khách, hành trình vội vã, lúc trở về cảm giác rất mệt mỏi. Hoạt động tập thể chỉ có một điểm tốt duy nhất chính là không có thời gian riêng của chính mình, cho nên những chuyện phiền muộn có thể tạm gác ra sau gáy, coi như cũng không trái với mong muốn ban đầu khi đi du lịch.

Ở nhà nghỉ ngơi rồi lại vội đến công ty, bàn làm việc đã chất đống văn kiện và thư tín, cô xử lý nhưng văn kiện khẩn trương rồi mới bắt đầu xem thư.

Một bức thư chuyển phát nhanh bình thường, mở ra là vài bức ảnh, trong nháy mắt nhìn đến ảnh chụp, Quý Hân Nhiên cảm thấy ác mộng lại quay về, không ngờ chính là Vạn Tuệ và thằng bé tên Đào Đào kia.

Ảnh hẳn là mới chụp, Vạn Tuệ không thay đổi nhiều nhưng đứa bé kia cao lớn hơn rất nhiều.

Quý Hân Nhiên có cảm giác như có ai đang bóp chặt cổ mình, thở không nổi.

Cô không rõ đối phương gửi ảnh đến rốt cuộc là có dụng ý gì? Nhưng chắc chắn là không có ý tốt.

Cô đưa cho Trần Bình Đức xem, ông cũng lắp bắp kinh hãi: “Là cô ta? Cô ta đã trở lại?”

“Có phải là cô ta hay không cháu không biết nhưng chắc chắn là có liên quan đến cô ta”.

“Có phải là tiêu hết tiền nên lại muốn đòi tiếp?”. Bản tính con người vốn tham lam, hơn nữa loại phụ nữ như cô ta, lúc trước rồi đi đã không muốn, hai năm qua Đông Hạo đã vượt qua khó khăn, phát triển trở lại, chắc chắn là cô ta đã hối hận với quyết định ngày đó.

“Chú Đức, chúng ta cứ chờ xem, nếu đã gửi ảnh, nhất định sẽ còn có yêu cầu”.

Hai năm lẫn lộn trên thương trường cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng không còn bối rối như trước.

Chỉ là đối phương mãi không gọi điện đến. Tuy nhiên Tiểu Trình Vỹ thì lại gọi đến. Không biết lần trước cô nói anh ta nghe vào tai được bao nhiêu nhưng cũng đã lâu không đến quấy rầy cô. Lần này anh dẫn đến một khách hàng người Đông Bắc, muốn đầu tư vào Quảng trường Thời Đại, muốn gặp Quý Hân Nhiên, cô đương nhiên không thể không đi.

Quý Hân Nhiên vốn định đi cùng Trần Bình Đức nhưng nhà ông có chuyện, con gái ông hôm nay muốn dẫn bạn trai về nhà nên ông không đi được. “Để Kiều Dương đi cùng đi”. Ông vừa nói vừa gọi cho Mễ Kiều Dương.

Địa điểm định sẵn là một nhà ăn trên tàu, khi cô và Mễ Kiều Dương đến, Tiểu Trình Vỹ khoa trương nói: “Hân Nhiên, sao còn dẫn theo cả sứ giả hộ hoa đến?”

Mễ Kiều Dương nhú nhú mày, Quý Hân Nhiên thấp giọng nói: “Anh ta chuyên môn nói năng lung tung, đừng để ý đến anh ta”.

Trên bàn cơm cũng chỉ là bàn chuyện làm ăn, chỉ là người Đông Bắc rất hào sảng, tửu lượng tốt, mấy người đều uống không ít rượu.

Lúc về, mọi người cùng nhau xuống lầu, Quý Hân Nhiên và Tiểu Trình Vỹ đi cùng nhau, ở góc cầu thang lại đụng phải Đỗ Trường Luân đi từ bên kia xuống, hiển nhiên anh không nghĩ sẽ gặp Quý Hân Nhiên ở đây, thoáng khựng lại.

Tiểu Trình Vỹ thì lại chỉ sợ thiên hạ không loạn, anh vươn tay ôm eo Quý Hân Nhiên: “Phó thị trưởng Đỗ, thật trùng hợp”, còn dám chào hỏi Đỗ Trường Luân.

Quý Hân Nhiên định tránh đi nhưng đột nhiên nhớ lại giọng nữ trong điện thoại hôm đó nên lại đứng bất động.

Đỗ Trường Luân không để ý tới Tiểu Trình Vỹ, thậm chí còn chẳng buồn nhìn anh một cái, chỉ nhìn chăm chăm Quý Hân Nhiên, ánh mắt u ám khó hiểu, ước chừng hơn mười giây rồi lại bước nhanh xuống lầu.

Quý Hân Nhiên hung hăng gạt tay Tiểu Trình Vỹ: “Tôi nhớ là đã nói rất rõ với anh rồi”. Khẩu khí của cô rất tệ.

Mễ Kiều Dương đứng sau hiển nhiên cũng thấy được cảnh này, trên đường về anh không nhận được mà hỏi Quý Hân Nhiên vẫn đang im lặng: “Hai người làm sao thế?”

“Chẳng sao cả, chúng em chẳng phải nên thế này sao?”. Quý Hân Nhiên thản nhiên đáp nhưng không nhận được mà nhớ đến ánh mắt của Đỗ Trường Luân.

“Hân Nhiên, gặp được người trong lòng không dễ, đừng quá so sánh hơn thua, rồi sẽ đau lòng, hối hận”.

Ánh mắt của Đỗ Trường Luân sao anh không hiểu.

Lên xe, Đỗ Trường Luân gọi điện thoại cho thư ký: “Tiểu Trương, tra cho tôi xem các khách sạn trong thành phố có ai là Tiểu Trình Vỹ đang ở không?”

10 phút sau, điện thoại gọi lại: “Phó thị trưởng Đỗ, đã tra ra, ở khách sạn Tân Hải, phòng 3201”.

Anh quay đầu xe đi thẳng đến khách sạn Tân Hải, thực ra chỗ đó cách nhà hàng khi này không xa, chỉ là anh đi lòng vòng nên giờ lại phải quay lại.

Lúc chuông cửa vang lên, Tiểu Trình Vỹ còn tưởng là người bán hàng mang thuốc lá đến, thuốc lá vừa hết, khi này Tiểu Trình Vỹ vừa gọi điện báo tiếp tân mang lên.

Thấy người đứng trước cửa, anh không khỏi sửng sốt, “Đúng là khách quý, khách sáo vậy, còn đến thăm tôi?”

Đỗ Trường Luân không để ý đến anh, đi thẳng vào phòng.

“Ngồi đi, có muốn uống gì không?”

Đỗ Trường Luân không trả lời: “Tôi có mấy câu muốn nói, nói rồi đi ngay”.

“Nghiêm túc thế làm gì, như là đang họp thị ủy ấy”.

“Tiểu Trình Vỹ, anh tránh xa Quý Hân Nhiên một chút”. Đỗ Trường Luân trầm giọng nói.

“À, thì ra là vì phụ nữ mà đến, thật hiếm khó, tôi còn tưởng phó thị trưởng Đỗ cậu không vương khói lửa nhân gian, thì ra cũng có thất tình lục dục đấy”.

Đỗ Trường Luân không để ý tới lời trêu chọc này: “Tiểu Trình Vỹ, anh giúp đỡ, tôi cảm ơn nhưng anh đừng trêu đùa Quý Hân Nhiên”.

Tiểu Trình Vỹ cười vô lại: “Sao cậu lại cho rằng Quý Hân Nhiên không thích tôi trêu chọc cô ấy? Chưa biết chừng còn rất thích đấy?”

Vừa dứt lời, cằm đã ăn ngay một đòn. Đỗ Trường Luân ra tay vừa nhanh vừa độc, Tiểu Trình Vỹ chỉ cảm thấy cằm đau rát, vươn tay lau miệng, máu vương đầy.

Đỗ Trường Luân nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng: “Tôi nhắc lại lần nữa, tránh xa cô ấy ra”.

Tiểu Trình Vỹ bưng miệng, lòng bốc lửa giận: “Đỗ Trường Luân, cậu đừng quá đáng. Cậu có tư cách gì mà bảo tôi tránh xa cô ấy, đừng quên, cô ấy là vợ cũ của cậu. Giờ hai người đã ly hôn, ai cũng có thể theo đuổi cô ấy. Hôm nay cậu đến cảnh cáo tôi, ngày mai cô ấy đi cùng người khác cậu cũng đến cảnh cáo người ta? Sao cậu không thể bỏ được tính cách này. Trong lòng nhớ cô ấy thì sao không nói với cô ấy, sao không giành lại cô ấy, nói ọi người cô ấy là vợ cậu, để người khác không dám có ý đồ với cô ấy... Cậu làm thế này thì được cái gì? Chờ đến ngày cô ấy ở bên người khác thật thì chỉ có đường mà hối hận”.

Đỗ Trường Luân không nói được một lời, bình tĩnh rồi đi,

Đến khi Quý Hân Nhiên nhìn thấy mặt Tiểu Trình Vỹ sưng phù như đầu heo thì phì cười: “Sao anh lại biến thành thế này?”, quá tương phản với hình tượng phong lưu phóng khoáng thường nhật.

Tiểu Trình Vỹ hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái: “Sao chẳng có lòng đồng cảm gì thế nhỉ?”

“Ai đánh anh thành ra thế này, cũng thật độc ác”. Cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. “Không phải anh trêu chọc bạn gái của người ta rồi bị đánh đấy chứ?”

Mắt Tiểu Trình Vỹ như sắp đi giết người: “Hân Nhiên...”

“Được được, bất kể thế nào, giờ bị thương là anh, chúng ta luôn phải bên vực kẻ yếu”.

“Hừ, chẳng qua là tôi không quen nhìn thấy một số người cứ luôn như nước ấm, định đốt thêm cho anh ta chút lửa, ai ngờ lại thành ra thế này”. Anh thì thào.

Quý Hân Nhiên cũng chẳng hiểu anh ta nói gì: “Anh ấy à, tốt nhất là đừng ra ngoài, ở nhà bế quan mà tự kiểm điểm đi”.

Đỗ Trường Luân cũng không ngờ mình lại đánh người. Lúc đó thực sự là nhất thời tức giận, ngấm lại lần cuối đánh nhau đã là chuyện của rất nhiều năm về trước. Anh biết khi này mình ra tay rất nặng, thực ra cũng không lừa Quý Hân Nhiên, anh thực sự đã luyện quyền Anh.

Khi lên trung học, vì trông anh trắng trẻo nên mọi người đều thích trêu đùa, anh lên đi học quyền Anh, hi vọng thay đổi hình tượng nhả nhặn trong mắt mọi người. Kết quả luyện được hai năm, người khỏe lên rất nhiều nhưng bề ngoài cũng chẳng có gì thay đổi. Tuy nhiên quyền cước không tệ,

Bình tĩnh lại, anh không thể không thừa nhận những lời Tiểu Trình Vỹ nói có đạo lý, là anh không phân rõ phải trái.

Nhớ lại Quý Hân Nhiên từng nói: “Anh ấy không như anh, thích người ta cũng không dám nói...”. Mình có phải là quá yếu đuối, thích người ta cũng không dám tranh giành. Nhưng có những chuyện cô cũng không nói cho anh, trong lòng cô rốt cuộc anh ở vị trí nào?

Lúc trước ký đơn ly hôn, anh nghĩ cô và Mễ Kiều Dương sẽ nhanh chóng hợp lại, sau này Mễ Kiều Dương đến công ty cô, anh tuyệt vọng nghĩ, có lẽ bọn họ ở bên nhau thì anh sẽ hết hy vọng, hoàn toàn hết hy vọng. Nhưng mãi đến khi anh trở về bọn họ vẫn không bên nhau, anh không biết vì sao? Hai người từng muốn ở bên nhau, giờ sớm chiều ở chung, rõ ràng có thể tiến tới nhưng lại vẫn như trước.

Những điều không thể hiểu này khiến anh rối loạn, mệt muốn chết. Nhưng có một điều anh rất rõ, đó chính là phải nói rõ ràng với Quý Hân Nhiên, nếu cứ tiếp tục thế này, anh sẽ không thể không chế được mất.

73. Chương 73

Đỗ Trường Luân còn chưa kịp đi tìm Quý Hân Nhiên, Mễ Kiều Dương lại tìm đến anh.

Lúc nhìn thấy Mễ Kiều Dương ở phòng khách, anh thoáng sửng sốt.

“Muốn gặp được lãnh đạo thật không dễ chút nào”. Mễ Kiều Dương nửa đùa nửa thật.

Đỗ Trường Luân không biết mục đích đến của anh nhưng vẫn khách khí nói: “Giám đốc Mễ sao lại có thời gian đến đây?”. Mễ Kiều Dương nhìn đồng hồ trên tường, đã đến giờ tan tầm: “Cùng đi ăn trưa đi, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Đỗ Trường Luân gật gật đầu, hai người cùng đến một nhà hàng.

“Tôi từng không thích anh hoặc nói chính xác là ghen tị với anh”.

Vừa ngồi xuống, Mễ Kiều Dương đột nhiên nhìn anh nói. Đỗ Trường Luân không ngờ anh lại nói thẳng như vậy, anh cũng từ tốn đáp: “Tôi cũng vậy”.

Mễ Kiều Dương cười khổ: “Nhưng chung quy anh vẫn là người may mắn”. Vì anh là người trong lòng Quý Hân Nhiên.

“Anh có ý gì?”

“Nếu không, anh nghĩ rằng tại sao tôi và Hân Nhiên lại không ở bên nhau?”. Mễ Kiều Dương chậm rãi nói: “Tôi từng thử cố gắng, rất cố gắng nhưng... cuối cùng mới phát hiện, người trong lòng cô ấy không phải là tôi”.

Thừa nhận thất bại trước mặt đối thủ của mình không phải là chuyện vui vẻ gì nhưng Mễ Kiều Dương vẫn rất坦然: “Tôi và Hân Nhiên đã nói rõ ràng, chúng tôi sẽ là bạn tốt. Tôi không biết hai người đã xảy ra vấn đề gì nhưng anh làm nhiều việc vì cô ấy như vậy, nhất định trong lòng cũng có cô ấy... Lúc trước tôi từng nghĩ ngờ Tiểu Trình Vỹ, anh cũng biết thương nhân rồi đó, sẽ chẳng ai làm chuyện không có lợi ỉn. Anh ta giúp Đông Hạo chắc chắn là có mục đích nhưng lúc tôi điều tra về anh ta thì lại vô tình biết mẹ anh ta vốn là họ Đỗ, tên thật là Đỗ Văn Bình, sau này bỏ họ là Văn Bình, người ngoài đều chỉ nghĩ bà họ Văn. Tôi nghĩ hẳn là bà ấy có quan hệ với gia đình anh, bà sẽ không vô duyên vô cớ giúp Hân Nhiên, cho nên hẳn chính là vì anh”.

Đỗ Trường Luân không ngờ anh lại biết nhiều như vậy: “Anh đoán đúng rồi, Đỗ Văn Bình là cô tôi nhưng vì một số lý do riêng nên bà không qua lại với nhà tôi, là tôi nhờ cha tôi tìm bà”.

Anh biết, nếu không qua được cửa đó, Đông Hạo sẽ suy sụp. Cho dù Quý Hân Nhiên không có tình cảm với công ty này nhưng dù sao cũng là sản nghiệp của nhà họ Quý, anh không muốn để cô phải khó xử.

Mễ Kiều Dương gật gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, thực ra cho dù cô ấy không biết những chuyện anh làm vì cô ấy thì lòng cô ấy cũng không hề thiếu vắng anh. Chỉ là tôi không biết giữa hai người đã hiểu lầm những

gì mà đến giờ vẫn chưa thể cởi bỏ... Tôi mong Hân Nhiên hạnh phúc, đương nhiên cũng chúc hai người hạnh phúc”.

Đỗ Trường Luân cảm khái nhưng chỉ nói: “Cảm ơn anh”.

Mế Kiều Dương giờ chén lên: “Uống một ly đi”.

Đỗ Trường Luân khẽ cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Buổi chiều, ánh mặt trời ảm áp, Quý Hân Nhiên ngồi trong văn phòng, có chút lười biếng. Cú điện thoại đó cuối cùng đã tới, là một giọng nam xa lạ: “Chủ tịch Quý, cô cũng quá tham lam rồi, sản nghiệp nhà họ Quý lớn như vậy, cô chỉ dùng một trăm vạn mà đuổi em trai mình đi sao?”,

Quả nhiên là vì tiền mà đến.

“Nó không phải là em trai tôi”. Quý Hân Nhiên lạnh lùng nói: “Anh là gì của Vạn Tuệ?”.

“Tôi là ai không quan trọng nhưng cô tuyệt tình như vậy lại khiến người ta quá thất vọng. Nói thế nào nó cũng là con của ba cô”

“Nói đi, rốt cuộc anh muốn gì?”, cô không buồn đôi co với anh ta.

“Nếu chủ tịch Quý không muốn lên tòa khiến ọi người ở Vân Hải đều biết thì hãy tỏ chút thành ý đi”.

“Anh muốn bao nhiêu?”

“Một trăm ngàn”.

Quý Hân Nhiên bật cười: “Anh cũng dám mở miệng thật đấy à?”

“Đông Hạo lớn như vậy, một trăm ngàn chẳng qua chỉ là chút lòng thành, nếu cha cô còn sống, chỉ e tương lai toàn bộ Đông Hạo đều là của Vạn Tuệ và Đào Đào”.

“Nếu cha tôi còn sống, có lẽ một xu cô ta cũng không có được đâu... thế này đi, tôi muốn gặp Vạn Tuệ, nói trực tiếp”.

Đối phương thoáng yên lặng: “Tôi nghĩ rồi sẽ trả lời cô”.

Nói xong lại cúp máy.

Trần Bình Đức biết được chuyện này thì có chút lo lắng: “Cháu đi gặp Vạn Tuệ? Cô ta đã lật lọng, cháu còn nói chuyện gì với cô ta?”.

“Lật lọng? Cô ta cũng phải xem bài đã lật hết hay chưa, cháu đi là muốn nói với cô ta, thực ra quân bài trong tay cô ta chẳng đáng một đồng”.

“Hân Nhiên, cho dù lúc trước cha cháu giấu kỹ việc này nhưng vẫn có người biết, nếu thực sự lên quan toàn thì cũng khó mà nói”.

“Chú yên tâm, cô ta sẽ không dám lên tòa, bởi vì Đào Đào vốn không phải là con của cha cháu”.

“Cái gì? Sao có thể? Sao cháu biết được?”. Trần Bình Đức rất bất ngờ.

“Chú Đức, chú có nhớ ngày đó cha cháu đột nhiên bị xuất huyết não ở công ty không?”

“Đương nhiên chú nhớ, ở ngay trong văn phòng của ông ấy, vẫn là chú phát hiện ra rồi đưa đến bệnh viện”. Trần Bình Đức không hiểu vì sao cô đột nhiên nhắc tới chuyện này.

“Lúc ấy cho dù công ty gặp khó khăn nhưng cha cháu lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, có chuyện gì chưa từng trải qua, chú nói ông sẽ vì chuyện này mà bị kích thích vậy sao?”

Nhưng lúc đó xảy ra quá nhiều chuyện nên cô cũng không nghĩ nhiều.

“Ý cháu là ông ấy vì việc của Đào Đào mà bị?”

“Đúng, căn bản chẳng liên quan gì đến chuyện công ty cả. Đứa con ông ấy vẫn luôn nghĩ là con ruột của mình nay lại chẳng có chút quan hệ gì. Cháu phát hiện điều này trong ngăn kéo của ông ấy...”. Cô đưa cho Trần Bình Đức một phong bì.

Trần Bình Đức mở ra xem, là phiếu kết quả xét nghiệm cha con, quả nhiên đứa bé đó không có quan hệ gì với Quý Kiến Đông. Có thể tưởng tượng lúc Quý Kiến Đông nhìn thấy kết quả này có tâm tình gì.

“Thì ra là vậy, không thể ngờ cha cháu một đời sáng suốt mà lại nhất thời hồ đồ”. Trần Bình Đức cảm khái nói.

Thực ra, tình cờ Quý Hân Nhiên phát hiện được chuyện này. Từ sau khi Quý Kiến Đông qua đời, văn phòng của ông Quý Hân Nhiên vẫn không bước vào. Sau đó vì hạng mục Quảng trường Thời Đại không tìm được nguồn tài chính, lúc đó cô đã tính đến bước tệ nhất, công ty phá sản hoặc phải đem bán. Ngày đó cô đến văn phòng của Quý Kiến Đông, thực ra là muốn xem lại lần cuối nhưng vô ý lại phát hiện ra tờ kết quả xét nghiệm này. Nhìn ngày thì chính là ngày Quý Kiến Đông gặp chuyện không may. Hiển nhiên ông xem xong còn chưa kịp cất đi, chỉ tiện tay đặt trong ngăn kéo.

Một khắc đó, cô đã chẳng còn hận Quý Kiến Đông như trước, ông đã phải trả giá cho sai lầm của mình, hơn nữa là trả giá bằng cả tính mạng. Cuộc đời vẫn rất công bằng.

“Vậy sao cháu còn định đi gặp Vạn Tuệ?”, Trần Bình Đức khó hiểu.

“Hiển nhiên là cô ta còn chưa biết chúng ta đã biết chuyện này, cháu muốn đi nói cho cô ta, để cô ta biết khó mà lui.”

Cô thở dài: “Cháu không muốn mẹ biết chuyện này”.

Đây mới là điều mà cô lo lắng nhất.

74. Chương 74

Dường như gió xuân thổi về chỉ trong một đêm, đi đường, từ xa nhìn lại, mặt cỏ ven đường đã phủ lên lớp áo xanh mơn mẫm. “Tam nguyên xuân phong tự tiến dao” quả thực là chuẩn xác. (Gió xuân thág ba tựa như chiếc kéo?)

Ngồi ngây trong văn phòng một ngày, khi tan tầm, đột nhiên rất muốn được hít thở không khí bên ngoài, Quý Hân Nhiên quyết định đi bộ về nhà.

Đi được khoảng hai ba trăm mét, luôn có cảm giác có xe đang chậm rãi đi theo cô, không nhìn được quay đầu lại, là một chiếc xe bạc 307. Đây là chiếc xe cô đã từng rất quen thuộc, xe dừng bên cô, cửa sổ từ từ hạ xuống, quả nhiên là Đỗ Trường Luân: “Hân Nhiên, lên xe đi, anh đưa em đi”.

Cô lắc đầu: “Không cần, em muốn đi bộ một chút”.

Đỗ Trường Luân xuống xe, đi đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Nể tình anh đợi ở ngoài này hơn một tiếng mà nể mặt anh đi”.

Quý Hân Nhiên có chút buồn cười, rõ là tới tìm cô mà còn mắt tự nhiên như vậy nhưng quả thật rất ít khi anh nói chuyện bằng ngữ khí như vậy.

Lên xe, cô hỏi luôn: “Anh tìm em có việc?”. Cô vẫn còn nhớ ánh mắt của anh ngày đó.

“Ừm, anh muốn mời em ăn cơm”.

“Gọi điện thoại là được, anh cần gì phải chờ lâu như vậy?”

“Gọi điện thoại anh sợ em không nghe”.

Đỗ Trường Luân nói rất thật. Quý Hân Nhiên không khỏi nhớ lại đêm giao thừa, sắc mặt hơi trầm xuống. Đỗ Trường Luân sao không biết cô đang nghĩ gì. “Tối đó, Lâm Tiểu Trữ và bên anh cùng đi phỏng vấn, cầm nhầm điện thoại của anh... anh và cô ấy chẳng có gì cả”.

Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy lòng trở nên nhẹ nhõm nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Anh quen ai là tự do của anh, liên quan gì đến em”.

Đỗ Trường Luân quay sang, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chân thành mà nóng bỏng: “Đương nhiên là có liên quan đến em”.

Quý Hân Nhiên cúi đầu, Đỗ Trường Luân như vậy thực sự khiến cô không thể kháng cự. Xe dừng lại, hoàn cảnh xung quanh quen thuộc khiến cô bình tĩnh. Anh lại đưa cô về nhà cũ của bọn họ.

“Không phải nói đi ăn cơm sao?”, cô nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, mời em ăn cơm anh làm”. Đỗ Trường Luân rất chân thành.

“Anh vẫn còn ở đây?”

“Đương nhiên, đây là nhà anh”.

Quý Hân Nhiên đột nhiên có chút bất an, lòng cô rất nhớ nơi này, rất muốn lên xem nhưng cũng không biết vì sao lại có chút sợ?

Đỗ Trường Luân nhìn cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nói: “Hân Nhiên, hôm nay là sinh nhật anh”.

Quý Hân Nhiên cúi gằm mặt: “Xin lỗi, em chưa chuẩn bị gì cả”.

Cô đã quên, trước kia cô nghĩ ngày này sẽ chẳng còn liên quan gì đến mình nữa. Đỗ Trường Luân mỉm cười: “Em có thể đến đây là món quà quý nhất rồi” (Aaaa!!! Trả lại bạn Trường Luân xấu hổ ấp úng đi, học đâu cái kiểu ăn nói dẻo mồm như này).

Mọi thứ trong nhà vẫn như cũ, mọi thứ, mọi thứ đều vẫn quen thuộc như vậy, như thể cô ra ngoài một chuyến rồi lại quay về nhà.

“Em ngồi đó chờ một chút, cơm tối sẽ có ngay thôi”.

Đỗ Trường Luân nói xong rồi đi vào phòng bếp, Quý Hân Nhiên ngồi xuống sofa, tiện tay ôm một chiếc gối ôm, hoa văn quen thuộc, mùi hương quen thuộc khiến cô cảm thấy an tâm.

Cô đứng ngoài cửa nhìn Đỗ Trường Luân đang bận rộn: “Có cần em giúp không?”

Đỗ Trường Luân quay đầu cười cười: “Không cần, anh xong ngay đây”.

Chiếc tạp dề hoa trên người anh có hơi nhỏ, đây là lúc trước cô mua theo cỡ của mình. Nhớ rõ lần đầu tiên mặc anh cũng từng kháng nghị: “Không được, không được, nhỏ như vậy, hoa văn cũng không ổn, mặc lên người thì thành trò hề mất”. Cô mặc kệ anh phản đối, cố ép anh mặc vào: “Ừm, hiệu quả không tồi, lúc nào em chụp ảnh cho anh, để anh thưởng thức hình tượng huy hoàng của mình...”

Mắt đột nhiên ướt ướt, cô xoay người. Đỗ Trường Luân quả nhiên rất nhanh nhẹn, chỉ trong chớp lát đã làm xong bốn món và một canh.

“Anh nhanh thật”. Quý Hân Nhiên không nhịn được nói.

“Nào, nếm thử xem sao?”.

Anh kéo ghế cho cô, lấy trong tủ ra một chai rượu vang: “Uống chút rượu nhé”.

Quý Hân Nhiên gật gù đầu, sinh nhật, dù sao cũng nên ăn mừng một chút: “Sinh nhật vui vẻ”. Cô cụng ly với anh.

“Cảm ơn em”, Đỗ Trường Luân nhìn cô, “Anh còn sợ em sẽ không đến, lúc ở dưới lầu chờ, trong lòng quả thật là rất lo lắng”.

“Lúc đó anh tháo caravat đúng không?”

Thực ra từ lúc lên xe cô đã thấy anh hơi lạ, sau mới phát hiện anh không thắt caravat. Cô rất hiểu Đỗ Trường Luân, chỉ cần mặc vest thì anh sẽ luôn thắt caravat. Đỗ Trường Luân mỉm cười: “Ừm, thực ra, Hân Nhiên, so với lúc chính phủ triệu tập còn lo lắng hơn nhiều”.

Quý Hân Nhiên cũng không nhin được mà cười: “Làm gì khoa trương đến mức đó”.

Anh lại làm đậu phụ ma bà: “Nào, ăn thử đi, xem có ngon bằng căng tin trường em không?”

Quý Hân Nhiên nếm thử một miếng: “Ừm, khỏi nói, thực sự không khác là mấy, anh học từ đâu?”.

“Anh học theo một vị sư phụ”.

Thực ra khi anh ở huyện miền Tây, có một lần đến một nhà hàng, tình cờ ăn được món này, cảm thấy không tệ nên cố nài nỉ xin học.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Có đôi khi thất thần, Quý Hân Nhiên có ảo giác, dường như chỉ là hai người tan tằm về nhà, cùng ngồi ăn cơm...

“Sinh nhật phải ăn mì trường thọ, để em nấu cho anh nhé?”.

Cô đứng dậy đi vào phòng bếp. Bật bếp, lấy mì... còn quen thuộc hơn so với bếp trong nhà mình. Thực ra, sau khi rời khỏi đây, cô hầu như không vào bếp. Đặt bát mì trước mặt Đỗ Trường Luân: “Ăn đi, sống trường thọ”.

Cơm nước xong xuôi, Quý Hân Nhiên rất tự nhiên đứng dậy đi rửa bát. Trước kia bọn họ còn bên nhau đều là như vậy, một người nấu cơm, một người rửa bát. Đỗ Trường Luân ngăn cô lại: “Ra phòng khách ngồi đi, để anh”.

Quý Hân Nhiên lấy lại tinh thần, giờ không như trước, giờ cô chỉ có thể là khách mà thôi.

Đỗ Trường Luân thu dọn xong đi ra, thấy Quý Hân Nhiên ngồi trên sofa, tay cầm điều khiển đang đổi kênh liên tục, dường như rất có hứng thú.

Anh đứng đó, cảnh tượng này thực sự quá quen thuộc, quá tự nhiên. Có một khắc, anh thực sự muốn mọi thứ dừng lại, để hình ảnh này đọng lại đó. Anh chậm rãi bước qua, ngồi bên cạnh cô: “Hân Nhiên, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không em?”

Quý Hân Nhiên đang trong trạng thái thả lỏng, phản ứng chậm mất vài nhịp, đến khi hiểu được anh nói gì thì tim đã đập loạn nhịp. Cô nhìn Đỗ Trường Luân, trên người anh có một vẻ đẹp trầm tĩnh, anh ngồi đó, không làm gì mà cũng đủ hấp dẫn người khác. Dưới ánh đèn, ánh mắt anh ôn hòa mà kiên định. Cô rất thích anh như vậy, vẫn đều thích. Chỉ là bây giờ trong lòng cô có rất nhiều điều chưa rõ ràng, mà hôn nhân thì không chỉ có tình cảm là đủ.

“Trường Luân, thực ra em là người rất bi quan, bởi vì luôn nghĩ đến những kết quả tệ nhất nên thường cố gắng tỏ vẻ lạc quan. Nhưng tình yêu vẫn luôn khiến em rất thất vọng, bản thân em, bạn bè em, cả cha mẹ em, thậm chí em từng hoài nghi, liệu rằng trên đời này có còn tình yêu?... Lúc đầu, em tự nhủ mình không cần quá hi vọng vào cuộc hôn nhân này, em đã nghĩ, không hi vọng thì sẽ chẳng có thất vọng nhưng cuối cùng vẫn khiến em cảm thấy rất đau...”

Đỗ Trường Luân thấy rõ sự giằng co của cô, anh nhẹ nhàng ôm cô: “Xin lỗi em, Hân Nhiên, là anh không tốt, không khiến em có cảm giác an toàn... Những ngày chúng ta bên nhau quá ngắn cũng quá nhanh khiến anh không kịp nhận ra trái tim mình... Hân Nhiên, chúng ta bắt đầu từ bạn bè được không?”.

Bắt đầu từ bạn bè cũng không phải là chuyện không tốt, cô gật gật đầu.

Đỗ Trường Luân đưa cô về nhà, lúc xuống xe, anh đột nhiên vươn người qua. Trong thoáng chốc, Quý Hân Nhiên có cảm giác bối rối, lo lắng. Anh chỉ khẽ thơm lên má cô: “Cảm ơn em, Hân Nhiên, đêm nay anh thực sự rất vui”.

Xe đã đi từ lâu mà mặt Quý Hân Nhiên vẫn nóng bừng, liệu có phải vì gió xuân đã về?

75. Chương 75

Sáng sớm đã có hai cú điện thoại liên tiếp, một là Mễ Kiều Dương, anh phải sang Anh tham dự một hội thảo về cổ sinh vật học, chuyện này cô biết từ nửa tháng trước nhưng vì gần đây quá bận nên quên mất.

“Mấy giờ lên máy bay?”.

Anh đã đến Bắc Kinh cùng với bạn bè trước, sau đó mọi người cùng sang Anh.

“Giờ ra sân bay rồi”.

Quý Hân Nhiên nhìn đồng hồ, giờ qua đó chắc không kịp rồi.

“Em không tiễn anh được, lúc về sẽ mở tiệc tẩy trần cho anh”.

Bên kia, Mễ Kiều Dương bật cười: “Được, hi vọng lúc về có thể nghe được tin tốt của em”. Quý Hân Nhiên hiểu anh ám chỉ điều gì: “Anh đừng có như mẹ em chứ, được rồi, không nói với anh nữa, thượng lộ bình an”.

Một cú điện thoại khác là giọng nam xa lạ đó: “Chủ tịch Quý, Vạn Tuệ đồng ý gặp cô, 4h chiều nay, gặp nhau ở quán café 0h.”

Vạn Tuệ dường như sống không tốt lắm, so với lúc rời khỏi Vân Hải thì tiêu tụy đi nhiều.

“Vạn tiểu thư, lúc trước cô đã đồng ý với tôi, sẽ không quay về Vân Hải nữa, cô không tuân thủ lời hứa”, Quý Hân Nhiên đi thẳng vào vấn đề, không khách sáo.

Vạn Tuệ thấy cô thì có chút hoảng sợ: “Tôi đúng là đồng ý với cô sẽ không về... nhưng nói thật một mình nuôi con cũng không dễ...”

“Vạn Tuệ, tiền trong tay thừa sức để cô sống cuộc sống dầm dãi, làm người đừng quá tham lam”.

Vạn Tuệ nhìn cô rồi lại cúi đầu: “Nhưng nói thế nào, Đào Đào cũng là con nhà họ Quý, Đông Hạo cũng có phần của nó”.

Quý Hân Nhiên không nhịn được cười lạnh: “Vạn Tuệ, Đào Đào có phải là con nhà họ Quý không tôi nghĩ cô biết rõ hơn ai hết?”

Vạn Tuệ nghe xong mặt tái mét: “Cô có ý gì?”

Quý Hân Nhiên không muốn vòng vo: “Đứa bé này căn bản không phải họ Quý, nó và cha tôi không có quan hệ gì cả, không thể ngờ được cô lại giỏi như vậy, ngay cả người khôn khéo như cha tôi cũng suýt bị cô lừa...”

Vạn Tuệ càng thêm sợ hãi: “Ý cô là cha cô đã biết được thân phận của Đào Đào?”

“Không sai, cha tôi đã nghi ngờ, trước khi mất ông đã đi làm xét nghiệm, chỉ tiếc còn chưa kịp cho cô biết. Nhưng cô nên lấy đó làm may mắn, cô theo ông ấy lâu như vậy hẳn cũng biết ông ấy không phải người nhân từ. Cô lừa ông ấy như vậy, cô nghĩ rằng ông ấy sẽ tha cho cô sao?”

Về mặt Vạn Tuệ hoảng hốt, hiển nhiên không ngờ lại thành ra thế này.

“Vạn Tuệ, tôi đến là muốn nói với cô, đừng nghĩ nhiều chuyện này nữa, rời khỏi Vân Hải, về chỗ cô nên về đi. Nhớ kỹ, cha tôi đã chết, đừng đem chuyện cô và chuyện liên quan đến ông ấy làm phiền tôi nữa. Nếu còn có lần sau, tôi sẽ báo cảnh sát”.

Cô cũng kể lại lần gặp mặt này cho Trần Bình Đức.

“Sao chú luôn cảm thấy cô ta sẽ không bỏ qua? Cháu nghĩ xem, lúc đầu cô ta muốn nhiều như vậy nhưng cuối cùng lại chẳng có được gì, sẽ cam lòng sao? Chưa biết chừng sẽ lại tìm đến nữa”.

“Nếu lại đến đây đưa thì cháu sẽ kiện cô ta tội lừa đảo”. Thực ra cô không mong xuất hiện kết quả này, chuyện xé ra to, khó tránh khỏi Trữ Băng không biết,

Buổi tối, lúc Đỗ Trường Luân gọi điện thoại tới, cô đang nằm trên giường nghĩ đến chuyện buồn bực này.

“Sao thế? Có phải gặp chuyện gì không vui?”

Cô không thể không thừa nhận, giác quan của anh rất nhạy bén.

“Rõ ràng đến thế sao? Cách điện thoại mà anh vẫn nghe ra”. Cô có chút ảo não nói.

“Chuyện gì nói anh nghe xem xem có thể giúp em không”.

Anh đang ở trên tỉnh, mấy ngày nay có hội nghị, Quý Hân Nhiên không muốn nói chuyện này cho anh, dù sao cũng chẳng hay ho gì. Nhưng cô lại nhớ tới lời Trữ Băng nói: “Trong lòng con có phải cũng luôn coi nó là người ngoài...”. Có lẽ đúng là như vậy, có một số thời điểm, theo bản năng cô từ chối tất cả mọi người, kể cả anh.

“Là Vạn Tuệ, chính là người phụ nữ bên ngoài của cha em, đã quay lại...” Cô kể qua mọi chuyện một lượt.

Đỗ Trường Luân đương nhiên biết chuyện này có ảnh hưởng lớn đến Quý Hân Nhiên. Anh còn nhớ rõ khi cô biết chuyện này, vẻ mặt tuyệt vọng muốn chết, chính là buổi tối hai người cãi cọ. Sau này nghĩ lại, anh hiểu, sở dĩ Quý Hân Nhiên phản ứng mạnh như vậy là vì cô không dễ dàng tha thứ cho những người lừa dối mà đó lại còn là cha cô. Trong cảm nhận của cô, anh cũng đang lừa dối cô, dù đã biết chuyện nhưng không nói cho cô.

“Hân Nhiên, lúc trước, về chuyện này anh có chút thiếu sót. Lúc ban đầu khi biết chuyện còn chưa chắc chắn nên không muốn nói cho em, sau đó... lại chẳng biết nên nói thế nào”.

“Trường Luân, lúc trước khi biết chuyện này, em chỉ cảm thấy mọi thứ đều đảo lộn... trong lòng em không thể vượt qua được cửa ải này nhưng lâu dần cũng thành chết lặng... giờ cũng tốt hơn nhiều. Em đã hiểu nhược điểm mà phần lớn mọi người có đó là dù biết đó là chuyện xấu nhưng vẫn phải thừa nhận sự tồn tại của nó”. Cô thở dài.

“Hân Nhiên, em nghĩ được như vậy là tốt nhất... Nếu đứa trẻ đó không liên quan gì đến nhà em thì bọn họ cũng không còn lý do gì để dây dưa nữa. Chỉ là em phải cẩn thận, Vạn Tuệ hẳn không to gan thế đâu, rất có thể là người bên cạnh giật dây. Người đàn ông gọi điện cho em là gì của cô ta?”

“Hắn là người rất gần gũi”. Nếu không anh ta cũng sẽ không biết nhiều như vậy.

“Em phải cẩn thận người này, đề phòng chó cùng dứt giậu. Nếu thực sự không ổn thì báo cảnh sát đi”. Đỗ Trường Luân có chút lo lắng.

“Được, em sẽ cẩn thận, nhưng tốt nhất là đừng báo cảnh sát, em không muốn chuyện xé to ra... Mẹ vẫn không biết chuyện này”. Cô nhẹ nhàng nói.

“Vậy em phải cẩn thận, cần giúp gì cứ nói với anh.” Đỗ Trường Luân lại dặn cô.

“Biết rồi, hội nghị của anh thế nào?”

Cô không muốn để chuyện này ảnh hưởng tới cảm xúc, lại chuyển đề tài.

“Chẳng phải em xem tivi thì sẽ biết?” Đỗ Trường Luân cười nói.

“Cũng đúng, cả ngày tivi đều chiếu tin về hội nghị... Ừm, cô phóng viên xinh đẹp kia lại đi phỏng vấn chứ?”

Đỗ Trường Luân không nghĩ cô lại hỏi chuyện này. Anh thoáng dừng một chút rồi đáp: “Không đâu, Hân Nhiên, anh nói rồi, anh và cô ấy không có gì cả”.

Thực ra Quý Hân Nhiên chỉ định đùa một chút, không ngờ anh lại nghiêm túc như vậy. “Được rồi, em đùa thôi. Nhưng nếu không có gì thì anh cũng không nên can thiệp vào công việc của người ta chứ?”

Hai ngày trước, Triệu Nghệ Hiểu nói với cô, Lâm Tiểu Trữ đã trở về cương vị lúc đầu, dường như là có người trong chính phủ đến đánh tiếng với chủ biên, không muốn để cô ta lại đi chạy tin. “Cái cô Lâm này đúng là oai phong đem quét rác, vừa thất tình lại vừa thất ý”. Triệu Nghệ Hiểu vui vẻ khi thấy người gặp họa.

Đỗ Trường Luân không nghĩ tới cô còn biết cả chuyện này, nhưng nghĩ lại, Triệu Nghệ Hiểu là bạn học của cô, cô biết cũng không lạ.

“Anh có nói qua với chủ biên, để phóng viên chuyên nghiệp như vậy đi chạy tin có vẻ là giết gà bằng dao mổ trâu, cái này cũng là xuất phát từ công việc, hình như cũng không bị coi là lấy việc công để mưu lợi chứ?”, thoáng ngừng lại, anh lại tiếp: “Hân Nhiên, anh không mong lại có hiểu lầm gì nữa”.

Quý Hân Nhiên mỉm cười: “Đàn ông tuyệt tình thật đáng sợ”.

“Anh cảm thấy dễ đối phương ảo tưởng hoặc cứ dây dưa ái muội mới là đáng sợ nhất”. Anh nói rất thật.

Hân huyền một hồi lâu, đến lúc cúp máy, Đỗ Trường Luân nói: “Hân Nhiên, mẹ anh rất nhớ em, lúc nào qua thăm bà đi”.

Nhắc tới Thượng Mai, Quý Hân Nhiên có chút áy náy: “Được, lần sau qua đó em nhất định sẽ đi thăm bà”.

76. Chương 76

Mãi mới đến cuối tuần, không phải tăng ca, không có xã giao, rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút. Quý Hân Nhiên luôn rất nhớ những ngày nghỉ khi còn làm giáo viên, có thể ngủ đến lúc mặt trời nhô cao, có thời gian rảnh rỗi để tha hồ phung phí, lúc ấy cảm thấy cũng rất nhàn chán nhưng giờ, đó đều thành hi vọng xa vời.

Xử lý xong văn kiện trong tay, đã qua thời gian tan tầm, mẹ đã gọi điện giục cô về ăn cơm, ngày mai cũng được thoải mái nghỉ ngơi rồi.

Vừa vào cửa đã nghe giọng mẹ, hình như là rất vui.

“Chị Hân Nhiên, trong nhà có khách đến”. Tiểu Lệ lặng lẽ nói với cô.

“Ai thế?”, bình thường rất ít người đến nhà.

Tiểu Lệ còn chưa kịp trả lời thì Trữ Băng đã gọi: “Hân Nhiên, sao về muộn thế, cơm sắp nguội rồi!”

Vào phòng khách, không ngờ lại là Đỗ Trường Luân.

“Về khi nào thế?”. Mấy ngày nay anh đều gọi điện về nhưng không nói bao giờ sẽ về.

“Vừa về lúc chiều, mẹ anh bảo anh mang đồ sang cho bác gái”. Đỗ Trường Luân từ tốn nói.

“Mau đến đây ăn cơm đi, đừng có nói chuyện mãi”. Trữ Băng giục hai người.

“Đã bảo tôi sẽ về ăn cơm mà sao còn về muộn thế? Mẹ định gọi giục con mà Trường Luân lại không cho”. Đến lúc ăn cơm Trữ Băng vẫn còn trách cô. Vất vả lắm mới có cơ hội Trường Luân đến đây ăn cơm mà Hân Nhiên lại mãi không chịu về, bà rất sốt ruột, chỉ sợ Hân Nhiên lại có chuyện đột xuất không về kịp.

“Ngày mai là cuối tuần mà, hôm nay xử lý nốt mọi việc để mai còn nghỉ ngơi cho thoải mái”.

“Ngày mai có kế hoạch gì chưa?”, Đỗ Trường Luân ngồi đối diện đột nhiên hỏi.

“Cũng chưa nghĩ ra, vất vả lắm mới có được ngày cuối tuần nhàn rồi, đúng là cũng chẳng biết nên làm gì”. Cô khẽ thở dài.

“Có muốn đi leo núi không?”

Đỗ Trường Luân vừa nói xong, Trữ Băng ở bên đã nói: “Đi đi, không khí trên núi rất tốt, chẳng phải lúc trước con rất thích sao?”

Quý Hân Nhiên cười nói: “Những gì lúc trước con thích mẹ đều phản đối mà”.

Đỗ Trường Luân và Trữ Băng đều mỉm cười, bọn họ đều biết cô đang nhắc lại chuyện cô đi xe đạp.

“Có một số trò vận động rất nguy hiểm không thích hợp với con, leo núi còn tạm được, hướng chỉ có Trường Luân đi cùng con”.

“Ngày mai anh không phải làm gì sao?” Cô hỏi Đỗ Trường Luân, giờ anh là người bận rộn rồi.

“Có chứ”. Đỗ Trường Luân nhìn cô: “Đi leo núi cùng em”.

“Thật sao? Anh thực sự có thời gian?”. Cô lập tức trở nên hưng phấn. Từ sau khi vào công ty, ngày nào cũng vô cùng bận rộn, xa xỉ nhất cũng chỉ là đi đánh cầu lông chứ đừng nói gì đến chuyện gần gũi với thiên nhiên.

Đỗ Trường Luân gật gật đầu, “Ngày mai anh được nghỉ một ngày, đi leo núi cùng em”.

“Hay quá! Chúng ta đi leo núi ở đâu?”. Về cơ bản thì vùng ngoại thành Vân Hải cô đều đã đi qua.

Đỗ Trường Luân nghĩ nghĩ: “Núi Nam Tư được không?”

Núi Nam Tư ở phía tây nam Vân Hải, cách chỗ này khoảng 4,5 km, núi không cao nhưng cảnh khá đẹp, cũng chưa bị khai thác. Mấy năm nay sau khi có những người leo núi đến đó thì cũng bắt đầu được nhiều người để ý. Mấy năm trước khi cô còn đạp xe, từng có người đề nghị đến đó nhưng cuối cùng vì lộ trình quá dài nên vẫn không đi được.

“Được, thế thì vào đó đi”. Cô hưng phấn.

“Xem con kìa. Sao như trẻ con ấy thôi, nhắc tới đi chơi là vui tít mắt”. Trữ Băng nhin không được oán trách.

Đỗ Trường Luân ở bên nhìn mẹ con cô đầu vô mồm, cảm thấy Quý Hân Nhiên trước kia đã quay trở lại.

Ăn cơm tối xong, hai người ra phòng khách bàn bạc nửa ngày, chuẩn bị những gì, xuất phát lúc nào... Đến khi xong xuôi thì Quý Hân Nhiên mới nhớ ra: “Chết rồi, quên xem dự báo thời tiết ngày mai rồi!”

“Anh đã xem qua rồi, thời tiết đẹp, rất hợp để xuất hành”. Đỗ Trường Luân dương dương tự đắc cầm đi động.

Tiến Đỗ Trường Luân rồi, Quý Hân Nhiên chuẩn bị đi nghỉ sớm để ngày mai xuất hành.

“Hân Nhiên, con có thấy Trường Luân thay đổi không?” Trữ Băng đột nhiên hỏi cô.

“Thay đổi? Có sao?”

“Đúng vậy, mẹ cảm thấy thằng bé thoải mái hơn rất nhiều, không còn nghiêm túc như trước nữa”. Trữ Băng mỉm cười: “Càng khiến người ta yêu thích”.

Quý Hân Nhiên không nhin được mà bật cười: “Mẹ đúng thật là”.

“Hân Nhiên, không phải mẹ nói con nhưng thân phận của Trường Luân bây giờ, trẻ tuổi, tương lai hứa hẹn, chẳng biết bao nhiêu người muốn giành giật về nhà đó. Hiếm có là nó vẫn còn tình nghĩa với con, con ấy à, đừng có bỏ lỡ”.

“Được rồi, được rồi, mẹ, sớm biết nói ba câu mẹ sẽ lại trách con mà, làm như con gái mẹ không lấy được chồng ý?”

“Con ấy à, cứ mở miệng là nói không chịu thua ai, lòng nghĩ gì còn tưởng mẹ không biết?”. Trữ Băng nghĩ: Con mà muốn lấy ai khác thì đã chẳng chờ tới bây giờ.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Trường Luân lái xe tới đón cô. Quý Hân Nhiên mặc một bộ đồ thể thao màu trắng xám, vừa khéo Đỗ Trường Luân cũng mặc hai màu này, nhưng bất đồng là cô mặc màu trắng là chủ đạo, Đỗ Trường Luân thì màu xám lại là chủ đạo, nhìn qua rất giống đồ đôi.

Quý Hân Nhiên nghĩ, đúng là không hẹn mà gặp.

Đường đến Nam Tư rất dễ đi, đi qua các thôn trang yên bình.

“Chính sách thay đổi bộ mặt nông thôn đúng là không tệ...”. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ khen ngợi.

“Được Chủ tịch Quý khen ngợi, đúng là không dễ”. Đỗ Trường Luân cười nói.

“Phó thị trưởng Đỗ, công trình vì dân hẳn nên làm nhiều một chút, làm những chuyện khiến dân được hạnh phúc ấy”. Cô cố ý nghiêm mặt.

“Đúng thế, chỉ giáo rất đúng”. Đỗ Trường Luân nói xong, hai người đều bật cười.

Dọc đường đi, giao thông tốt, tâm tình cũng tốt, xe đi rất nhanh, chưa đến một giờ đã đến chân núi Nam Tư.

Tìm được chỗ dừng xe, xác định được đường leo núi, mang theo đồ đạc, hai người xuất phát. Tuyến đường họ chọn là men theo hướng bắc, rất ít người đi, rất yên tĩnh. Núi Nam Tư không cao lắm, so với mặt nước biển chỉ tầm bảy tám trăm mét, bắt đầu còn có đường nhỏ nhưng càng đi lên cao thì đường nhỏ dần biết mất mà chìm vào giữa rừng thông lớn. Dưới chân là những thảm lá thông dày, nghe tiếng gió ù ù bên tai, không khí tràn ngập hương thơm của nơi sơn dã.

Cô bắt tay làm loa, lớn tiếng kêu: “Aaaaaaa...”, giọng nói truyền đi rất xa, hồi lâu mới biến mất. Cô nghe tiếng vọng lại, cười rộ lên: “Chỉ mong ai nghe được đừng nghĩ đây là quái vật trong rừng”.

“Mọi người chắc chắn sẽ nói, giọng nói hay như vậy, không phải là tiên đấy chứ?”, Đỗ Trường Luân cũng vui vẻ.

Xem ra lâu rồi không rèn luyện nên không ổn, còn chưa ra khỏi rừng thông cô đã cảm thấy mệt mỏi, tốc độ chậm đi thấy rõ.

“Hay là chúng ta tạm nghỉ một lát?” Đỗ Trường Luân đề nghị.

“Được”. Cô ngồi xuống: “Haiz, đúng là không công bằng, sao thể lực của nam nữ lại khác biệt như thế”.

Cô đã mệt đến thở cũng không ra hơi mà Đỗ Trường Luân chỉ ngoài trán hơi lấm tấm mồ hôi thì chẳng nhìn ra dấu hiệu gì của sự mệt mỏi.

Đỗ Trường Luân khẽ phui đi chiếc lá vương trên tóc cô: “Anh nhớ là thể lực em cũng không tồi mà?”

Quý Hân Nhiên không nhận được đồ mặt, lời này của anh hình như có chút ái muội.

Vì để hóa giải sự xấu hổ, cô đứng dậy: “Đi thôi, lên rồi nói tiếp”.

Ra khỏi rừng thông, lên đến đỉnh còn có chút gian nan, khắp nơi đều là những tảng đá lớn với đủ hình dạng.

Đầu tiên Đỗ Trường Luân nắm tay cô, sau thì xách hết balo của cô, thực ra bên trong cũng không có gì nặng, những vật nặng đều ở trong balo của anh. Đến cuối cùng thì hầu như là phải dùng cả tay lẫn chân. Thế mà bình thường cô còn tự nhận thể lực không tệ, lần này hầu như là Đỗ Trường Luân kéo cô lên núi.

Cô chỉ cảm thấy chân như nhũn đi, tim đập thành thịch, nằm lăn ra một tảng đá phẳng.

“Haiz, đúng là già rồi, nhớ năm nào, núi cao hơn thế này cũng đã leo”.

Đỗ Trường Luân lấy nước trong balo đưa cho cô, ngồi xuống bên cạnh, nghe cô nói vậy thì không nhận được búng mũi cô: “Em mà già thì anh phải là sao đây?”. Ngữ khí rất tự nhiên, nhu hòa.

Đến gần trưa, ánh mặt trời ảm áp phủ lên người, ngay cả đá bên dưới cũng nóng dần lên.

Quý Hân Nhiên nhìn khuôn mặt ngay trước mắt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, ảm áp khiến người ta rung động. Cô vươn tay khẽ vuốt má anh, vừa định rút tay lại thì đã bị Đỗ Trường Luân nắm lấy: “Hân Nhiên...”. Giọng anh như có chút dụ hoặc. Anh chậm rãi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Hơi thở quen thuộc khiến Quý Hân Nhiên ngây người, tay cô nhẹ ôm lên cổ anh, từ ảm áp đến nóng bỏng, từ nhẹ nhàng đến kích thích...

Dường như trải qua cả thế kỷ Đỗ Trường Luân mới chậm rãi buông cô ra. Anh để Quý Hân Nhiên dựa đầu vào tay mình, cũng nằm dài trên tảng đá lớn.

Quý Hân Nhiên nhắm mắt lại, hơi thở dồn dập. Không cần gương cô cũng có thể cảm nhận được mình mặt đỏ tai hồng cỡ nào.

Trời xanh mây trắng, gió mát mơn man, mọi thứ xung quanh thật tuyệt vời, như thể trời đất này chỉ còn lại hai người bọn họ, cảm giác này thật tuyệt...

Hồi lâu sau, Đỗ Trường Luân khẽ gọi cô: “Hân Nhiên, chúng ta qua bên kia đi”.

Cô mở mắt ra đã thấy ý cười nơi đáy mắt của anh, cô lại đỏ mặt. Đỗ Trường Luân kéo cô: “Mãi mới đến được đỉnh núi, đi trải nghiệm cảm giác đứng trên cao thu hết mọi thứ vào tầm mắt đi”.

Hai người đứng trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi, từ đây có thể nhìn thấy những thôn trang xung quanh, những vườn trái cây, xa xa là đập chứa nước lóng lánh dưới ánh mặt trời. Đường như mọi thứ đều ở dưới chân mình.

“Núi và biển luôn khiến người ta muốn ôm ấp chí lớn”. Cô không khỏi cảm khái.

“Anh lại càng thích sự bao dung của biển cả”. Đỗ Trường Luân dõi mắt nhìn ra xa: “Cái gọi là biển ôm tất cả chính là cảnh giới mà anh tôn sùng nhất”.

“Em chỉ là đàn bà con gái, cũng chẳng muốn ôm chí bình thiên hạ, có thể lên cao nhìn xa cũng đủ thỏa mãn rồi”. Cô hờn hờ nói.

Đỗ Trường Luân nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Như vậy đã là tốt lắm rồi.”

77. Chương 77

Bọn họ nghỉ ngơi trên đỉnh núi trong thoáng chốc, ăn cơm đơn giản rồi lại sang núi gần đó, chuẩn bị xuống núi. Nơi bọn họ đi là đỉnh cao nhất, mấy đỉnh núi còn lại đều không cao bằng đỉnh núi này. Chờ đến khi sang núi bên kia thì mới biết được vì sao đi lâu như vậy mà không gặp ai.

Thì ra mọi người đều bắt đầu đi từ mạn phía nam rồi vòng xuống theo đỉnh núi, cảnh tượng bên nam hoàn toàn khác với phía bắc. Phía nam không cao như phía bắc, từ chân núi đến giữa sườn núi đều là rừng cây ăn quả, có một con đường nhỏ uốn lượn, loáng thoáng có thể nhìn thấy du khách dạo chơi. Hoa hạnh đã nở, những bìa rừng phủ trong lớp áo hoa, tựa như chiếc áo lụa của tiên nữ vắt ngang bìa rừng, trông rất đẹp.

“Thì ra mọi người đều đến đây ngắm hoa hạnh. Cảnh đẹp như vậy cũng phải qua một ngọn núi mới nhìn được”. Quý Hân Nhiên nhìn xuống núi.

“Rất dễ nhìn thấy thì không biết quý trọng. Chúng ta từ núi đi xuống, sẽ cảm thấy cảnh càng đẹp hơn”. Đỗ Trường Luân một lời hai ý.

“Trước kia cũng đâu có thấy anh còn biết quy nạp thế này đâu?” Quý Hân Nhiên không nhịn được mà đùa anh.

“Ừm, từ từ em sẽ phát hiện, anh còn có rất nhiều ưu điểm”. Anh nắm tay cô: “Đi thôi, chúng ta xuống núi ngắm hoa”.

Quý Hân Nhiên khẽ đánh tay anh: “Mặt càng ngày càng dày”. Lòng cũng rất thích sự thoải mái này.

Tốc độ xuống núi rất nhanh, lập tức đã tới sườn núi. Ở đây người đông hơn nhiều, không ít người đang chụp ảnh trong rừng hoa.

Tùng bông hoa đang nở, hương thơm ngào ngạt.

“Hoa đẹp quá, nào, anh chụp ảnh cho em”. Đỗ Trường Luân lấy máy ảnh ra khỏi balo.

Quý Hân Nhiên không ngờ anh còn mang theo máy ảnh. Cô không thích chụp ảnh cho nên hầu như đi đâu cũng không có thói quen mang theo máy ảnh.

Cô đứng bên rừng hạnh, để Đỗ Trường Luân chụp ảnh.

“He, đúng là “nhân diện hạnh hoa tương ánh hồng” (1). Đỗ Trường Luân nhìn cô trêu ghẹo.

Cô cầm máy ảnh, nhân lúc Đỗ Trường Luân không để ý cũng chụp cho anh một bức.

“Sao lại chụp anh?”

“Anh nói xem, hoa đẹp như vậy, không chụp tiếc lắm”. Cô nhìn anh qua màn hình, “Đừng nhúc nhích, chụp thêm bức nữa”.

Vừa chụp xong, một cặp tình nhân trẻ đứng bên nhờ cô: “Nhờ chị chụp hộ chúng em một bức ảnh được không?”

Quý Hân Nhiên gật gật đầu nhận lấy máy ảnh của bọn họ.

“Một, hai, ba”, cô chụp cho bọn họ vài bức liền rồi trả máy ảnh cho bọn họ, “Đẹp lắm”.

“Cảm ơn chị, em chụp cho anh chị nhé”. Cô gái kia chủ động nói.

Quý Hân Nhiên thoáng sửng sốt, Đỗ Trường Luân lại thoải mái đồng ý: “Được”. Sau đó vươn tay ôm cô.

“Được rồi, cười nào”.

Chụp xong, cô gái đó đưa cho cô: “Có được không ạ?”

Cô vội nói: “Cảm ơn”

Đỗ Trường Luân cầm lấy máy ảnh nhìn chăm chú, trên màn hình nho nhỏ, hai người dựa vào nhau, tươi cười sáng lạn, phía sau là rừng hoa hạnh tuyệt đẹp.

“Đi thôi, nếu không về muộn mất”. Cô thúc giục anh.

Xuống núi, lại đi một đoạn đường khá xa mới đến chỗ để xe.

“Về nhà kiểu gì chân cũng phải đau mất mấy ngày”. Ngồi trên xe, cô vừa dấm chân vừa nói.

“Về nhà nghỉ ngơi cẩn thận, chắc 1,2 ngày là ổn thôi”.

“Cái này đúng là mệt mà vui”. Quý Hân Nhiên vui tươi hơn hở nói.

Xe đi được một đoạn, cô đột nhiên nhớ tới bức ảnh Đỗ Trường Luân đứng dưới gốc cây hạnh mà bật cười.

“Tự nhiên cười gì thế?”, Đỗ Trường Luân khó hiểu.

“Anh biết không, khi nãy anh đứng ở trong rừng hoa khiến em nghĩ đến một bài thơ”.

“Bài gì?”

“Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu. Trai trẻ phong lưu bước bước mau” Cô vẫn cười hì hì.

Đỗ Trường Luân cũng cười: “Sao lại liên tưởng vào một được?”. Thoáng ngừng lại, anh lại nói tiếp: “Sao không đọc tiếp đoạn sau, anh thích nghe đoạn sau”.

Quý Hân Nhiên lờm anh: “Linh tinh”, cô đương nhiên biết đoạn sau là: “Ước nguyện chung thân bên chàng ấy. Dấu tình có nhạt cũng không sâu.” (2)

Cô đột nhiên lại cười nói: “Lúc trước viết thư tình cho người ta em từng dùng bài thơ này”

Tim Đỗ Trường Luân như đập lệch nhịp: “Viết thư tình? Viết cho ai?”, giọng nói đã hơi lạc đi.

Ban đầu Quý Hân Nhiên còn chưa hiểu gì, thấy ngữ khí anh như vậy thì không nhịn được cười nói: “Viết hộ một người bạn của em”.

“Sao em còn làm những chuyện này?”. Lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

“Ừm, lúc đi học, em viết văn rất tốt, thường xuyên bị bạn bè năn nỉ nhờ viết văn, viết thư hộ”.

“Viết văn còn hiểu được nhưng thư tình... chứng tỏ bạn bè rất tin tưởng em.

“Nhân duyên của em tốt lắm, quan hệ với nam hay nữ đều tốt, có lẽ em thuộc vào hàng phát triển chậm, trong mắt mọi người chỉ là đứa trẻ. Lên cấp hai, các bạn nữ đã bắt đầu bàn tán đến nam sinh mình thích mà em chẳng có cảm giác gì, rất ngơ”. Cô không ngốc, rất thông minh, chỉ là phương diện đó không có năng khiếu.

“Nghĩ gì mà lại dùng bài thơ này?”, Đỗ Trường Luân cảm thấy rất hứng thú.

“Đó là năm đầu cấp hai, lớp em có một cô bạn cùng mọi người đi chơi xuân, cô ấy thích một cậu nam sinh khóa trên. Cảm đến cho em một tấm ảnh, chính là ảnh tập thể khi đi chơi, chỉ vào một cậu nam sinh rồi

nói cho em, chính là người đó, nhờ em viết một phong thư tỏ tình, điều kiện là viết xong phải mời em ăn kem ly”.

“Chỉ một ly kem đã thu phục được em?”. Đỗ Trường Luân nén cười.

“Ừm, thỉnh thoảng hai túi thịt bò khô cũng được”. Quý Hân Nhiên nói rất thật.

“Lúc đó em rất thích nghiền ngẫm từng chữ một. Về nhà, em lấy tập thơ Đường ra, lập tức giở trướng trang thơ này, vừa khéo ảnh chụp cũng là ở trong rừng hạnh, vì thế quyết định dùng bài thơ này. Giờ nghĩ lại, đúng là chẳng ra làm sao”. Cô cũng bật cười: “Nhưng mà lúc ấy em viết xong, đưa cho cô bạn kia xem, người ta còn cứ khen em viết hay cơ”.

“Sau đó thì sao, có theo đuổi được người ta không?”

“Còn nói nữa, anh chàng kia là điển hình của loại người nhất gan, chẳng hiểu sao lại để cô giáo phát hiện, kết quả lại khai ra bạn của em, thư lại chuyển về tay cô giáo chủ nhiệm của bọn em. Cô giáo gọi bạn kia ra mắng ột trận, thiếu mỗi đưa lên ban giám hiệu”. Cô bực bội nói.

Đỗ Trường Luân cười ha ha.

“Chủ nhiệm lớp em mắng bạn ấy thế nào giờ em vẫn nhớ: “Còn nhỏ tư tưởng đã không trong sáng... có thấy tự xấu hổ không?”. May mà cô bạn đó rất tốt, không nói ra là em viết, nếu không chắc cũng bị liệt vào hàng nữ sinh có vấn đề”.

“Ai, lúc đi học, có nữ sinh viết thư cho anh không?”. Cô xoay người hỏi Đỗ Trường Luân.

Đỗ Trường Luân cười cười: “Có, nhưng mà anh không biết có phải bọn họ cũng đi nhờ người viết hộ không”.

“Vậy anh xử lý sao? Có hồi âm không?”

“Không đâu”

“Thế anh có viết thư tình cho ai không?”, cô bổ sung: “Không được nói dối”.

Đỗ Trường Luân nghĩ rất nghiêm túc: “Có!”

“Cho ai?”, thuận miệng hỏi xong cô lại hối hận: “Cái này không cần trả lời, em biết rồi”. Cô rầu rĩ nói: “Ngoài người đó ra thì còn có thể là ai?”

Đỗ Trường Luân không có giải thích gì: “Đúng, em biết”. Anh còn nói rất thật.

(1) Đây là từ câu thơ trong bài “Đề đô thành Nam Trang”, câu gốc là “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng” còn bạn Trường Luân chế thành “hạnh hoa”. Xem chi tiết tại đây

(2) Đây là bài thơ “Tư đế hương” của Vi Trang:

Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn đầu

Mạch thượng thủy gia niên thiếu? Túc phong lưu!

Thiếp nghĩ tương thân giá dư, nhất sinh hưu

Túng sử bị vô tình khí...

Bất năng tu!

Trên có sử dụng bản dịch thơ của hieusol – Tàng Thư Viện:

“Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu

Tra trẻ phong lưu bước bước mau

Ước nguyện chung thân bên chàng ấy

Dẫu tình có nhạt cũng không sầu.”

Xem thêm các bản dịch khác tại đây

78. Chương 78

Lúc quay về Vân Hải, trời đã tối sẫm.

“Hay là vào nhà em ăn cơm rồi hãy về?”. Quý Hân Nhiên hỏi Đỗ Trường Luân.

“Lần khác đi, tối nay không được, lát nữa anh còn có buổi họp, về nhà lấy tài liệu đã”.

Lúc này Quý Hân Nhiên mới biết Đỗ Trường Luân thực sự vất vả thu xếp thời gian để đi cùng mình, lòng rất áy náy: “Sau này bạn thì không phải đi cùng em đâu”.

“Vận động nhiều sẽ tăng cao hiệu suất làm việc. Huống chi hôm nay anh cũng rất vui.” Anh cười nói.

Xuống xe rồi, anh lại gọi cô lại: “Hân Nhiên”. Anh mở balo cô ra, nhét thứ gì đó như phong thư vào trong: “Về nhà rồi đọc”.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của Quý Hân Nhiên anh nói: “Anh viết, vẫn muốn đưa cho em, vừa rồi em hỏi anh đã viết thư tình chưa, anh nghĩ nếu xem đây là thư tình thì anh đã viết rồi, cho ai? Giờ chắc em đã biết”.

Thực ra anh viết bức thư này từ mấy ngày trước, vẫn để trên xe, chỉ đang tìm cơ hội để đưa cho cô.

Quý Hân Nhiên không ngờ lại là như vậy, anh lại viết thư tình? Cô ngơ ngác đứng đó.

“Được rồi, mau về đi, cũng mệt rồi còn gì”. Đỗ Trường Luân vỗ vỗ vai cô.

Xe đã đi từ lâu mà cô vẫn chưa lên lầu, vẫn chỉ ngồi ở ghế đá trong vườn hoa dưới lầu, một ngày đẹp như vậy, cô thực sự không đành lòng để nó trôi qua.

Không biết ngồi được bao lâu, cô đứng dậy chuẩn bị về, vừa đi được hai bước thì cảm thấy có một bóng người từ sau theo lên, lúc quay đầu lại thì đột nhiên bị cái gì đó bịt kín miệng, sau đó thì chẳng biết gì nữa.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, xung quanh tối như mực, tối đến độ cô không nhìn thấy gì. Tay chân cô đều bị trói vào ghế, cảnh tượng này xem trên phim truyền hình không biết bao nhiêu lần mà đến hiện thực lại xảy ra với mình.

Cô lại chẳng hề kinh hoàng, xem ra hai năm qua cô đã trở nên kiên định hơn rất nhiều. Dựa vào cảm giác, cô cảm thấy nơi mình bị nhốt nhất định rất vắng vẻ bởi vì cô lắng nghe hồi lâu cũng không nghe được tiếng động gì. Người này không bịt kín miệng cô hiển nhiên là vì không sợ cô tỉnh lại rồi sẽ hét lớn. Rất cảm ơn những bộ phim trinh thám trên truyền hình, gặp chuyện như vậy, bản thân đều biết đối phương sẽ làm gì.

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được ai sẽ bắt cóc mình. Trên thương trường tuy rằng cũng đầy tội với người nhưng vốn là chuyện nào vào chuyện đó, huống chi cô chưa bao giờ bức ép người, không có lý do gì để ai đối xử với cô như vậy. Chỉ cảm thấy đầu lại bắt đầu đau nhưng vẫn không nghĩ ra nên quyết định không nghĩ nữa.

Đã muộn thế này cô còn chưa về, chắc hẳn mẹ sẽ lo, gọi điện thoại không được nhất định sẽ hỏi Đỗ Trường Luân. Bọn họ sẽ nhanh chóng phát hiện mình xảy ra chuyện. Không tìm thấy cô sẽ rất lo lắng. Lúc này cô thực sự không lo cho bản thân mà ngược lại còn sợ mọi người trong nhà lo lắng, khiến cho cô có chút bất an.

Cô lại nghĩ, người này ép cô tới đây là vì cái gì? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một, chính là vì tiền. Những lý do khác cô thực sự không nghĩ ra.

Leo núi một ngày, cô thực sự rất mệt mỏi, nghĩ nghĩ rồi mơ màng ngủ thiếp đi tự bao giờ.

Lúc tỉnh dậy, trong phòng đã có vài tia sáng chiếu vào, hẳn là sắp sáng. Nương theo ánh sáng, cô nhìn ra xung quanh, bờ tường chưa xây xong, lập tức hiểu ra, đây là một tòa nhà bỏ hoang. Những năm trước Vân Hải thu hút được rất nhiều vốn đầu tư từ bên ngoài, lúc đó giá đất rẻ hơn bây giờ rất nhiều. Rất nhiều người chọn xây biệt thự, khách sạn... Nhưng vì vấn đề thi công nên rất nhiều tòa nhà còn dang dở, bị bỏ

hoang. Mấy năm gần đây, chính phủ cũng đưa ra rất nhiều chính sách để giải quyết vấn đề này, có rất nhiều tòa cao ốc bỏ hoang lại được đầu tư lại, xây dựng và đưa vào sử dụng. Nhưng có một số khác vẫn không thu hút được đầu tư nên vẫn đứng chờ đến giờ.

Chỗ cô ở bây giờ hẳn là một tòa nhà bỏ không, cách trung tâm thành phố khá xa bởi vì cả tối cô cùng không nghe được có bất kì âm thanh nào.

Tay chân cô bị trói rất chặt, cả một buổi tối giờ đã tê rần. Cô hơi cử động, cảm thấy dây thừng như cứa vào da thịt, rất đau nên không dám cử động thêm.

Căn phòng này trước kia chắc từng có người ở, ở một góc có đồng chăn đệm rách, còn có vĩa bàn ghế cũ nữa.

Bên ngoài, tiếng bước chân vang lên, cô nín thở, chỉ thoáng chốc, một người đàn ông đi đến, vóc dáng không cao, rất gầy, khoảng hơn 30 tuổi nhưng ánh mắt lại sắc lạnh.

“Chủ tịch Quý, cô tỉnh rồi, khổ cho cô quá”. Hắn ta vừa mở miệng Quý Hân Nhiên đã biết là ai. Giọng nói này cô từng nghe qua điện thoại.

“Thì ra là anh”.

Không ngờ có liên quan đến Vạn Tuệ, người đàn ông này chính là kẻ đã gửi ảnh, gọi điện thoại cho cô.

“Không sai, là tôi. Nếu chủ tịch Quý không chịu nói chuyện thì tôi chỉ đành đưa ra hạ sách này”.

“Tôi và Vạn Tuệ đã nói rõ ràng, chuyện này không liên quan đến tôi”.

“Cô tưởng cứ thế mà phủi sạch?” Hắn đột nhiên trở nên kích động: “Vạn Tuệ theo ông già kia lâu như vậy, cô dùng một trăm vạn định đuổi đi sao, cô ta gốc nhưng tôi không gốc”.

“Cha tôi đã chết, chuyện giữa bọn họ không liên quan đến tôi”.

“Đúng là cha cô đã chết nhưng Đông Hạo vẫn còn. Nhiều tiền như vậy, mình cô tiêu cũng không hết. Chỉ bằng lấy ra chút tiền mua bình an đi”. Ngữ khí anh ta vô cùng lạnh lùng.

“Anh muốn bao nhiêu?”

“Tôi đã nói rồi, một trăm ngàn”.

“Một trăm ngàn?”, Quý Hân Nhiên hít sâu một hơi: “Anh điên rồi!”

“Hừm cô yên tâm, cô trị giá nhiều lắm, nhất định sẽ có người tới cứu cô”.

Hắn nhìn chằm chằm Quý Hân Nhiên: “Vốn tôi cũng sợ bọn họ sẽ không chịu nhưng nhìn cái này thì tôi an tâm rồi. Người này coi trọng cô như vậy, nhất định sẽ đến cứu cô”.

Hắn dương dương tự đắc lấy một tờ giấy ra.

“Đây là cái gì?”, Quý Hân Nhiên khó hiểu.

“Thì ra cô còn chưa đọc, vậy cho cô đọc. Sau đó bảo anh ta mang tiền đến cứu cô”

Hắn ta kéo chiếc bàn đến rồi đặt tờ giấy lên bàn.

Quý Hân Nhiên cúi đầu nhìn, nét chữ thoải mái, phóng khoáng, nét chữ cô từng rất quen.

Thì ra là thư tới qua Đỗ Trường Luân đưa cho cô. Phong thư này cô còn chưa kịp xem. Người này nhất định là lục túi của cô mà phát hiện ra.

79. Chương 79

“Cô đọc từ từ, tôi không quá vội cô”. Nói xong hắn ta xoay người đi ra ngoài.

Quý Hân Nhiên cúi đầu cẩn thận đọc phong thư trước mặt này, cô không biết Đỗ Trường Luân sẽ nói gì với mình.

“Hân Nhiên.

Từ lâu rồi anh vẫn luôn muốn viết gì đó cho em, thực ra, những lời này anh nên nói trực tiếp với em nhưng cuối cùng anh lại viết thư cho em, anh không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm.

Anh nghĩ, khi còn nhỏ, mẹ xem nhẹ anh đã khiến anh có bóng ma tâm lý. Cho dù anh biểu hiện bất cần nhưng trong lòng đứa trẻ nào, tình yêu thương của mẹ cũng đều là không thể thay thế. Cho nên từ khi còn rất nhỏ, anh đã học được cách che giấu mọi cảm xúc trong lòng. Thậm chí có một đoạn thời gian, anh còn cố ý coi thường tình thân gia đình. Sau này anh mới dần hiểu được, sở dĩ mình như vậy là vì anh vẫn luôn chán ghét sự thiên vị của mẹ dành cho anh trai.

Hân Nhiên, tâm lý này khiến anh vừa khát vọng lại vừa sợ hãi với tình cảm. Với tình yêu, anh thà không có chứ không thể bừa bãi.

Anh thừa nhận, lúc đầu tiên chúng ta bước vào cuộc hôn nhân này đều không phải là vì tình yêu nhưng em như chiếc lá nhỏ nhẹ nhàng rơi vào lòng anh, anh cũng chẳng biết em đã bước vào tim anh từ khi nào... nhưng bởi vì sự do dự của anh, sự nghi kỵ của chúng ta dành cho nhau mà cuối cùng vẫn chia tay.

Hân Nhiên, anh biết khúc mắc trong lòng em. Không phải vì anh từng thích Quân Dĩnh mà vì sợ trong lòng anh mãi mãi tồn tại bóng dáng của cô ấy, mãi mãi không gỡ được nút thắt này. Anh cẩn thận nghĩ lại quan hệ của anh và Quân Dĩnh. Anh từng thích cô ấy, sau này biết cô ấy thích anh trai anh cũng rất đau lòng, thất vọng, thậm chí là trốn tránh, không muốn về nhà. Lúc ban đầu anh nghĩ là vì anh thích cô ấy. Nhưng lâu sau, anh cũng đã hiểu, cũng chẳng phải như vậy, nếu cô ấy thích người khác, có lẽ anh đã sớm quên. Nhưng cô ấy lại thích anh trai. Từ nhỏ đến lớn, trong lòng anh đều không coi anh ấy là anh trai mà là đối thủ. Bởi vì mẹ luôn thiên vị anh ấy khiến anh luôn nghĩ anh ấy giỏi hơn anh nên mẹ mới thích anh ấy hơn. Lòng anh luôn rất ảm ức, nhất định phải vượt qua anh ấy... Sự lựa chọn của Quân Dĩnh không nghi ngờ gì chính là khẳng định với anh rằng anh là kẻ thất bại. Chuyện này anh để ý đến cảm giác thất bại còn hơn cả bản thân ý nghĩa của sự việc. Sau này, cuối cùng anh cũng hiểu ra. Không phải anh không quên được Quân Dĩnh mà là không thể chấp nhận việc mình luôn thua anh trai. Anh không muốn thừa nhận sự thất bại của mình nên mới luôn như vậy.

Giờ rồi cuộc cũng trôi qua, đã trải qua rất nhiều chuyện, cuối cùng anh và anh trai cũng có thể thẳng thắn với nhau, giống như anh em thực sự. Quân Dĩnh cũng mãi mãi là chị dâu của anh.

Anh nói nhiều như vậy cũng là muốn em hiểu một điều, Hân Nhiên, anh rất để ý đến em, không muốn mất em. Anh từng nói với Mễ Kiều Dương, anh rất ghen tị với anh ấy. Đây là thực sự. Anh ghen tị vì anh ấy từng chiếm vị trí quan trọng trong lòng em, rời khỏi Vân Hải, anh từng nghĩ, nếu em chọn anh ấy, nếu em thực sự hạnh phúc thì anh sẽ không quay về nữa... Có đôi khi anh rất yếu đuối, nhất là đối mặt với tình cảm của mình... nhưng sau này sẽ không như vậy nữa, anh sẽ thẳng thắn với lòng mình.

Hân Nhiên, anh rất may mắn vì đã gặp được em, cho dù không thể sớm hơn một chút nhưng cũng không muộn. Anh tìm được trong cuốn sách em để lại truyện ngắn “Một giọt nước mắt”, cũng biết về câu chuyện tình yêu xinh đẹp đó... Hân Nhiên, anh không muốn phải tiếc nuối, anh mong sau này đều có thể ở bên em, hi vọng con cháu đầy nhà, có thể cùng em đến Hồ Thanh Hải...

Hân Nhiên, có ba chữ anh vẫn chưa nói với em, đó là: “Anh yêu em”

Cho dù bây giờ ba chữ này đã không còn như trước kia nhưng trong lòng anh, vẫn là thần thánh. Anh sẽ không dễ dàng nói ra ba chữ này. Trong lòng anh, nó là lời hứa hẹn, đã nói ra thì sẽ là lời hứa cả đời. Năm đó, khi cùng em đi biển, điều muốn nói cũng chỉ là “Anh thích em”.

Giờ, anh muốn nói là: “Hân Nhiên, anh yêu em”.

...

Không biết từ khi nào, nước mắt đã rơi xuống bức thư đó, thì ra, thì ra anh vẫn luôn hiểu cô.

Khi người kia tiến vào, cầm theo một cặp lồng cơm.

“Thế nào? Xem xong chưa? Có phải là rất cảm động không?”. Hấn nhìn Quý Hân Nhiên, cất bức thư lại.

Cảm xúc của Quý Hân Nhiên đã bình ổn lại, bức thư này không kí tên, hấn hấn ta sẽ không đoán được ai viết, cô không mong kéo Đỗ Trường Luân vào việc này. Vị trí của anh rất miễn cảm, chuyện thế này bớt dính vào vẫn hơn.

“Người này không có quan hệ gì với công ty tôi, anh ấy cũng không kiếm ra được nhiều tiền như vậy, anh gọi điện thoại cho phó chủ tịch Trần của Đông Hạo, chuyện trong công ty đều là ông ấy quyết định”.

Người kia nửa tin nửa ngờ: “Cô nói thật chứ?”

“Đương nhiên, không tin anh có thể hỏi Vạn Tuệ, lúc trước cô ta cũng tìm Trần Bình Đức đầu tiên”.

“Hỏi cô ta? Con đàn bà ngu ngốc bị các người xoay như chong chóng”. Hấn khinh thường đáp.

“Đây là bữa sáng, đương nhiên không thể bằng với bình thường, nhưng cô chịu khó một chút, tôi đi gọi điện thoại, nếu người đó chịu đưa tiền sớm thì cô sẽ không phải chịu khổ lâu đâu”.

Hấn ta cầm ống hút vào cặp lồng: “Dùng tạm đi”.

Đương nhiên Quý Hân Nhiên không dám hi vọng anh ta sẽ cởi trói ỳnh, anh ta chỉ mua cháo, hiển nhiên cũng không muốn cô ăn no, chắc chỉ cần không chết đói là được.

Để bảo tồn thể lực, cho dù là cháo cũng phải ăn. Từ tối qua đến giờ một giọt nước cũng không có, thực sự là rất đói bụng, lập tức hút cạn cặp lồng cháo.

Người kia cầm điện thoại đi đến: “Trần Bình Đức muốn nghe giọng cô”. Tay kia của hấn ta chẳng biết cầm con dao nhỏ từ khi nào, đặt bên cổ Quý Hân Nhiên: “Cô biết nên nói gì rồi đó, nếu không...”

Trần Bình Đức rất lo lắng: “Hân Nhiên, Hân Nhiên, cháu sao rồi? Hấn có làm gì cháu không?”

Người kia nhìn cô chăm chăm: “Nói mau.”

“Chú Đức, cháu không sao, chú bảo mẹ cháu đừng lo lắng. Còn...” Cô còn chưa kịp nói hết thì điện thoại đã bị hấn cầm đi.

“Thế nào? Ông Trần, ông yên tâm, Chủ tịch Quý là thần tài của tôi, sao tôi dám làm gì cô ấy. Nhưng nếu mãi không thấy tiền thì cũng khó mà nói... Ông đừng có đùa giỡn gì với tôi, cảnh sát ông đây cũng ném qua rồi”. Nói rồi cúp máy.

Quay đầu nói với Quý Hân Nhiên: “Chủ tịch Quý, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn, yên tâm, tôi chỉ cần tiền, không chọc giận tôi thì tôi sẽ không làm gì cô hết”.

80. Chương 80

Người kia đi rồi sau, trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Từ tối hôm qua cho đến bây giờ, lần đầu tiên Quý Hân Nhiên cảm thấy sợ hãi, con dao nhỏ lạnh lẽo kia khiến cô nghĩ tới cái chết. Cô biết chú Đức nhất định sẽ nghĩ cách nhưng đừng nói đến việc gom khoản tiền lớn như vậy chỉ trong thời gian ngắn đã là không dễ mà có mang tiền đến rồi mình còn có thể an toàn thoát thân không? Hấn ta có thực sự chỉ cần tiền tài?

Cảm giác tính mạng bị đe dọa khiến cô khó thở, cảm thấy mờ mịt.

Bên ngoài, lúc này đã rối loạn vô cùng.

Hôm qua, Đỗ Trường Luân họp được một nửa thì nhận được điện thoại của Trữ Băng, hỏi khi nào thì hai người trở về? Không biết vì sao, một phút đó anh có dự cảm xấu dâng lên, anh vội vàng xin phép rồi về nhà Quý Hân Nhiên.

Thấy anh, Trữ Băng càng hoảng: “Trường Luân, đã muộn thế này, sao Hân Nhiên còn chưa về?”

Thì ra sau khi bọn họ chia tay, Quý Hân Nhiên vẫn chưa về nhà.

“Bác đừng sốt ruột, có lẽ là nhất thời có việc, đã gọi điện cho cô ấy chưa ạ?”

“Gọi rồi nhưng tắt máy nên bác mới gọi cho con”.

Trữ Băng vốn rất yên tâm nhưng càng lúc càng muộn mà Quý Hân Nhiên không về, cũng không gọi điện thoại lại, bà có hơi sốt ruột, gọi cho cô thì lại là tắt máy nên bà mới tìm Đỗ Trường Luân, không ngờ bọn họ đã về từ lâu nên càng hoảng.

“Trường Luân, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”. Mọi khi Quý Hân Nhiên về muộn đều gọi điện về báo, chuyện như thế này đây là lần đầu tiên.

“Hắn là không đâu, để cháu gọi điện cho chú Đức hỏi xem”. Đỗ Trường Luân an ủi bà, thực ra lòng anh đã càng lúc càng bất an.

Quả nhiên, Trần Bình Đức cũng không gặp Quý Hân Nhiên.

Nhất định là đã có chuyện, cho dù có chuyện cần làm thì cũng không đến mức ngay cả quần áo cũng không thay, huống chi xe cô vẫn còn trong gara.

Mấy tiếng trôi qua, Quý Hân Nhiên vẫn không có tin tức gì, những người có thể liên hệ đều liên hệ, không ai nhìn thấy cô. Trần Bình Đức cũng đến, ông cũng giống Đỗ Trường Luân, đều cảm thấy chuyện không ổn nhưng trước mặt Trữ Băng, bọn họ cũng không dám quá lo lắng.

“Tiểu Lệ, cô đưa bác đi nghỉ trước đi”. Đỗ Trường Luân biết bệnh tim của Trữ Băng không tốt, không thể bị kích thích.

“Hân Nhiên chưa về, sao bác có thể yên tâm được”. Trữ Băng không chịu đi.

“Chị dẫu yên tâm, không sao đâu, có thể là Hân Nhiên gặp bạn bè nên quên thôi. Em và Trường Luân ngồi đây rồi, chị cứ nghỉ đi, chờ Hân Nhiên về sẽ gọi ngay cho chị. Trần Bình Đức cũng khuyên bà.

Trữ Băng nghĩ nghĩ, cảm thấy ông nói cũng có đạo lý, tuy rằng bà lo lắng nhưng cũng không nghĩ theo hướng quá xấu.

“Chú Đức, cháu cảm thấy không ổn lắm, liệu Hân Nhiên đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Chờ Trữ Băng đi rồi, Đỗ Trường Luân hỏi.

Trần Bình Đức sốt ruột gật gật đầu: “Đúng là không ổn, không bao giờ có chuyện con bé đi lâu như vậy lại không liên lạc với người nhà. Huống chi bạn bè của nó chúng ta đều đã đến tìm, nó còn có thể đi đâu?”

“Là tại cháu, đáng nhẽ phải đưa cô ấy về tận nhà”. Từ khi biết Quý Hân Nhiên không về, anh bắt đầu tự trách, nếu lúc ấy anh nghe lời cô, ở lại ăn cơm thì đã không như vậy.

“Cháu đừng tự trách mình, cũng không nhất định là như chúng ta nghĩ, trị an khu này vẫn không tệ đâu”. Trần Bình Đức an ủi.

Đỗ Trường Luân gọi điện thoại cho bên công an, hỏi xem đêm nay có vụ việc gì xảy ra không nhưng họ đều đáp không có.

Hai người bọn họ lại đến phòng bảo vệ của khu nhà xem camera theo dõi, từ sau khi xe Đỗ Trường Luân rời đi, trong thang máy không thấy có Quý Hân Nhiên, cổng khu nhà cũng không thấy có cô. Nói chính xác là cô không lên nhà cũng không đi ra cổng, vậy sẽ đi đâu? Bảo vệ kiểm tra kỹ một lượt nhưng cũng không phát hiện được gì.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Quý Hân Nhiên không về, điện thoại vẫn tắt máy, tìm Đỗ Trường Luân cũng dần chìm xuống, anh cảm thấy tim mình sắp bị đè nén không thể đập nổi nữa.

“Chú Đức, không thể đợi mãi được, chúng ta báo cảnh sát đi?”

“Trường Luân, chờ một chút, nếu tình hình không tệ như vậy, báo cảnh sát sẽ không hay?”

Đỗ Trường Luân cũng biết là như thế nhưng anh thực sự không thể chờ thêm nữa.

“Không, chú Đức, Hân Nhiên không tự mình đi ra ngoài thì hẳn là chỉ có thể đi xe người khác ra ngoài, đó là ai? Vì sao Hân Nhiên lại đi cùng hẳn ta? Mặt này chắc chắn là có vấn đề, chúng ta không thể đợi thêm được, phải mau báo cảnh sát thôi”.

“Vậy được rồi.” Trần Bình Đức gật gật đầu.

Hai cảnh sát rất nhanh được cử đến để hỏi thăm tình hình, hỏi kỹ mọi việc và quan hệ xã giao tế bình thường của cô: “Gần đây cô ấy có đắc tội với ai không? Hoặc công ty các vị có gây thù với ai không?”

“Không đâu, Hân Nhiên vào công ty lâu như vậy nhưng cũng chưa từng xảy ra vấn đề gì”. Trần Bình Đức cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Ông đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu phát hiện Đỗ Trường Luân cũng nhìn mình, hiển nhiên anh cũng nghĩ tới điều gì đó, ông lạng lẹ lắc đầu.

Cảnh sát tìm hiểu tình huống xong, không nói gì thêm, chỉ bảo có gì sẽ liên hệ ngay.

“Chú Đức, chú nghĩ đến điều gì?” Đỗ Trường Luân vội vàng hỏi.

“Xem ra cháu cũng nghĩ tới... chuyện Vạn Tuệ.” Trần Bình Đức thông thả nói: “Nếu đắc tội với người, Hân Nhiên chỉ đắc tội với cô ta mà thôi”.

“Có thể là cô ta không lấy được tiền nên nổi lên suy nghĩ điên cuồng, không sớm không muộn mà cố tình gây chuyện như vậy?”

Anh vẫn cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

“Chúng ta chỉ đoán thôi, nếu nói chuyện này cho cảnh sát thì sẽ khó mà không gây ồn ào, Hân Nhiên sợ nhất là bị Trữ Bạng phát hiện chuyện này. Một khi chuyện không liên quan gì đến Vạn Tuệ thì chúng ta sẽ thành thất sách”. Trần Bình Đức cũng rất khó xử: “Cứ chờ một chút, nếu có liên quan đến Vạn Tuệ, nhất định sẽ gọi điện thoại đến, dù sao mục đích cũng là tiền”.

Kéo dài một đêm, Đỗ Trường Luân chỉ cảm thấy như đang bị dày vò trong địa ngục.

Trời tờ mờ sáng, Trần Bình Đức phải đến công ty: “Nếu đối phương nhằm vào công ty thì rất có thể sẽ gọi điện thoại qua đó, chú phải qua đó theo dõi”.

Tình hình Trữ Bạng không tốt, Đỗ Trường Luân vội mời bác sĩ từ bệnh viện đến cho bà để đề phòng vạn nhất.

Không lâu sau, Trần Bình Đức gọi điện thoại đến, chuyện bọn họ lo lắng cuối cùng cũng đã đến.

Đỗ Trường Luân vội vàng đến công ty, cảnh sát cũng đã đến đó, đã bố trí thiết bị theo dõi điện thoại.

“Chú Đức, đối phương nói thế nào?”

“Hắn muốn một trăm ngàn, chú đã gặp Hân Nhiên rồi, con bé không sao”.

Về mặt Trần Bình Đức nặng nề: “Giờ chú đi chuẩn bị tiền, sau đó chờ điện thoại của hẳn ta.”

Đỗ Trường Luân gọi điện thoại cho Cục trưởng cục cảnh sát: “Cục trưởng Lâm, tôi mặc kệ các anh định phá án thế nào, cũng mặc kệ là dùng cách gì, vấn đề tiền bạc các anh cũng không cần lo lắng nhưng nhất định phải giữ an toàn cho Hân Nhiên, người, nhất định phải an toàn trở về!”

81. Chương 81

Thời gian dường như chưa bao giờ chậm như lúc này, Quý Hân Nhiên nhìn ánh sáng trong phòng dần biến hóa, thầm tính toán thời gian.

Người kia có quay lại một lần, mang theo chút đồ ăn cho cô, vẫn là cháo. Quý Hân Nhiên cảm thấy mình đã dần mất sức, còn ăn cháo thêm nữa thì cho dù có bảo cô chạy cũng không chạy nổi. Cô không thể ngồi chờ không, phải nghĩ cách trốn thoát. Nhưng tay chân cô đều bị trói rất chặt, nơi này lại hẻo lánh như vậy, cũng không trông chờ sẽ có người đến. Cũng chỉ có thể chờ phía chú Đức, nếu ông biết chuyện này có liên quan đến Vạn Tuệ, có thể tìm được Vạn Tuệ thì hẳn sẽ biết mình ở đâu.

Tia sáng cuối cùng cũng dần tắt, người kia lại đến, vẫn là mang theo chút cháo.

Hắn kiểm tra lại dây trói của cô: “Chủ tịch Quý, cô cố nhịn một chút, ngày mai tôi sẽ lại gọi điện cho Trần Bình Đức, chỉ cần đủ tiền thì tôi sẽ cho cô đi ngay, hơn nữa cam đoan sau này tôi và Vạn Tuệ sẽ không quay về Vân Hải nữa”.

“Trong thời gian ngắn như vậy, chuẩn bị một số tiền lớn cũng không đơn giản.” Quý Hân Nhiên lạnh nhạt nói.

“Nếu bọn họ muốn cứu cô thì tự nhiên sẽ nghĩ cách”. Hắn nhìn Quý Hân Nhiên: “Nhưng cô có vẻ không quá sợ hãi, cô không sợ không thể quay về?”

“Tôi không thể quay về, anh cũng không nhất định có thể thoát được.” Quý Hân Nhiên lạnh lùng nói.

“So với cô, tôi chỉ là cái mạng quèn, sợ cái gì?”, Hắn nghiêng rằng: “Chủ tịch Quý, cô vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để bọn họ chuẩn bị cho đủ tiền đi”.

Buổi tối này gian nan hơn nhiều so với tối đầu tiên, ban đầu cô còn không nhận thực rõ được sự nguy hiểm nhưng bây giờ cô lại cảm nhận được rõ ràng nỗi sợ hãi này, cô lại nghĩ đến cái chết một lần nữa.

Cô nhớ lại mẹ từng nói, trên đời này mẹ chỉ còn cô là người thân, nếu cô có gì bất trắc, cô không dám nghĩ tiếp...

Cô nhớ tới Đỗ Trường Luân, cô còn rất nhiều điều muốn nói với anh, cô muốn nói với anh, thực ra trong lòng cô có anh, vẫn luôn là như vậy nhưng vì cô sợ đánh mất bản thân nên không chịu nói. Cô còn muốn nói với anh, cô thích phong thư anh viết tặng cô, hi vọng sau này vẫn có thể nhận được... Về sau, còn có thể có sau này không? Có còn kịp không... nếu quả thật như vậy, cô sẽ rất hối hận, hối hận đã không nói rõ lòng mình cho anh.

Còn cả Mẹ Kiều Dương, cô đã nhận lời chờ anh về sẽ tổ chức tiệc cho anh, cô mong mình và Đỗ Trường Luân sẽ cùng tổ chức tiệc cho Mẹ Kiều Dương.

Cô nhớ tới rất nhiều người, rất nhiều việc, thậm chí cả Quý Kiến Đông. Sau khi ông qua đời, cô cố gắng không nghĩ đến ông, trong tiềm thức cô như cố quên đi mọi thứ về ông, bất luận là tốt hay không tốt. Nhưng giờ khắc này, cô không khỏi nghĩ, có lẽ kiếp trước bọn họ thực sự làm oan gia, kiếp này làm cha và con gái mà vẫn ân oán không ngừng, chỉ là người ông mang nợ nhiều nhất không phải cô mà là mẹ...

Sau đó cô ép mình phải nhắm mắt lại, cô phải bảo tồn thể lực, tìm cơ hội chạy trốn.

Sáng sớm hôm sau, người kia lại tới, hắn nghe điện thoại ở bên ngoài rồi cầm điện thoại đi vào: “Ông ấy muốn nghe giọng nói của cô, cô cũng biết nên nói gì rồi đó”.

Dao nhỏ lại kề vào cổ cô.

“Hân Nhiên, cháu đừng sợ, mọi người sẽ chuẩn bị tiền đi cứu cháu”. Là giọng nói của Trần Bình Đức.

“Chú Đức, cháu nhớ cha”. Đột nhiên cô nói vậy.

Người kia hung hăng đẩy cô ra: “Muốn chết à, nói điều vô dụng này làm gì”, rồi lại cầm điện thoại đi.

Quý Hân Nhiên không biết Trần Bình Đức có hiểu không, ý cô là chuyện này có liên quan đến Quý Kiến Đông, ông nhất định sẽ nghĩ đến Vạn Tuệ.

Bên kia, qua máy theo dõi, Đỗ Trường Luân cũng nghe được những lời này của Quý Hân Nhiên.

“Chú Đức, lời này của Hân Nhiên có ý gì?”

“Đúng thế, sao con bé tự nhiên lại nói thế?”. Trần Bình Đức cũng bất ngờ, ông biết tình cảm cha con hai người rất phức tạp, sẽ không đột nhiên nhớ đến Quý Kiến Đông vào lúc này.

“Trường Luân, có phải con bé muốn nói, chuyện này có liên quan đến cha mình... Đúng, nhất định là như vậy, nếu không nó đã không nói câu kì quặc này”.

“Thế thì hẳn là có liên quan đến Vạn Tuệ, chú Đức, mau nói tình hình cho cảnh sát”.

Cảnh sát dò lại camera theo dõi khu nhà tìm được một chiếc xe khả nghi, tra đến cùng thì đây là một chiếc xe bị trộm nên manh mối lại bị cắt đứt. Bình thường bọn họ cũng có không ít cơ sở ngầm, đều không nghe nói trong giới hắc đạo ở Vân Hải có chuyện mua bán gì liên quan đến chuyện này.

Bọn cướp yêu cầu Trần Bình Đức mang tiền đến vào lúc ba giờ chiều nhưng không nói địa điểm cụ thể, chỉ nói đến đó sẽ liên lạc sau. Cảnh sát phân tích, người này rất狡 hoạt, có kinh nghiệm, bọn họ đã mời cả chuyên gia về tham gia phá án.

Đỗ Trường Luân đã chẳng còn vẻ bình tĩnh, lí trí thường nhật, anh đã hai đêm không chợp mắt, cổ họng đã khàn khàn. Nhớ lại đêm đưa Quý Hân Nhiên về nhà, anh hối hận vô cùng, vì sao không đưa cô lên nhà rồi hãy đi? Anh không biết giờ cô thế nào? Bọn cướp có làm gì cô không? Cô chắc chắn rất sợ hãi mà mình lại chẳng có cách nào, trong chớp mắt nghe được giọng nói của cô, anh cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài, hận không thể bắt thấy bọn cướp kia.

Quý Hân Nhiên biết hôm nay hẳn là ngày mấu chốt nhất, xem ra là ngày giao tiền, lấy được hay không thì mình đều sẽ rất nguy hiểm.

Cô nhìn trong phòng, chiếc ghế mình bị trói cách tường rất xa, nếu muốn cọ đứt dây trói thì căn bản không phải là chuyện dễ. Cổ nhin đau, cô dùng sức, ghế thoáng lung lay, nếu làm đổ ghế có lẽ còn có hi vọng. Nghĩ vậy, cô bắt đầu liều mạng giãy dụa, cảm giác cổ tay đau muốn chết mà ghế còn chưa đổ.

Cô có chút nhụt chí, có lẽ chỉ đành nghe theo số trời nhưng chỉ thoáng ngừng thì lại thấy không cam lòng, lại bắt đầu cử động.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, cô vội dừng, ngoan ngoãn ngồi đó. Tiếng bước chân rất vội, đã đến rất gần nhưng lại đột nhiên rẽ theo hướng khác.

Cô vừa định kêu nhưng lại nghĩ lại, mình ở đây đã lâu như vậy đều luôn không nghe ra động tĩnh gì, người này không biết là ai, vạn nhất là đồng bọn của kẻ kia thì chẳng phải là mình tự chui đầu vào rọ, vẫn nên nghe ngóng xem sao.

Tiếng bước chân lại gần, hơn nữa lần này chính là đi về phía cô, cô nín thở nghe theo tiếng bước chân đến gần. Đến khi thấy người tới, cô không nhin được mà kêu lên: “Vạn Tuệ?”

82. Chương 82

Vạn Tuệ nhìn đến thấy thì giật mình: “Quý tiểu thư? ... Sao cô lại ở đây?... Là Chung Tấn đưa cô đến đây?”

Quý Hân Nhiên thấy phản ứng của cô, có vẻ cũng không biết chuyện này.

“Vạn Tuệ, cẩn thận xét lại, tôi cũng không thua thiệt gì cô, không ngờ cô vì tiền lại làm ra chuyện này”.

“Không, không phải tôi, thật đó, Quý tiểu thư, không phải tôi”. Vạn Tuệ rất hoảng: “Tôi thực sự không biết chuyện này, là Chung Tấn, là anh ta không nên quay về tìm cô đòi tiền. Không ngờ cô đã biết Đào Đào không phải là con của cha mình... Tôi khuyên anh ắt rời khỏi đây, anh ấy cũng đã đồng ý, không ngờ anh ấy lại dám làm ra chuyện thế này. Hai ngày nay tôi đã cảm thấy anh ấy bất ổn, hôm nay anh ấy lại nói chúng tôi có thể lập tức rời đi, sống an ổn. Tôi sợ anh ấy lại đi cờ bạc nên đi theo, không ngờ anh ấy lại đến đây...”

Quý Hân Nhiên thấy cô không giống nói dối, Chung Tấn mà cô nhắc đến hẳn chính là người đàn ông kia.

“Vạn Tuệ, Chung Tấn này có quan hệ gì với cô? Sao hắn ta biết được chuyện của cô?”

Vạn Tuệ rũ mắt: “Anh ấy chính là cha của Đào Đào, là đồng hương với tôi, đến Vân Hải thì quen. Anh ấy rất quan tâm tôi, sau này chúng tôi ở bên nhau nhưng anh ấy không chịu được lao động khổ sở, luôn muốn kiếm nhiều tiền nên thường qua lại với những kẻ không ra gì. Sau thì nghỉ việc, cả ngày đi cùng đám người đó... vì thế, chúng tôi luôn cãi cọ, sau đó chia tay, anh ấy ra ngoài... Sau đó tôi biết Chủ tịch Quý... nhưng mấy năm trước đột nhiên Chung Tấn quay lại, anh ấy gây chuyện bị cảnh sát truy nã, không có chỗ để đi nên quay về tìm tôi. Tôi cũng không đành lòng để anh ấy bị cảnh sát bắt nên lặng lẽ thuê phòng cho anh ấy, nhưng anh ấy chỉ ở lại hai tháng rồi lại bỏ đi. Đi rồi... tôi mới phát hiện mình mang thai nhưng anh ấy vẫn không quay về. Sau khi Chủ tịch Quý qua đời, tôi mang Đào Đào về quê, vốn định sống an ổn nhưng anh ấy lại tìm được chúng tôi. Anh ấy bị tù mấy năm, mới từ ngục trở về, dù sao cũng là cha của Đào Đào, lại không có nơi để đi... Tôi vốn định đưa tiền cho anh ấy làm ăn nhưng anh ấy ham cờ bạc thành tính, tiền trong nhà đều mất sạch. Hết tiền anh ấy nghĩ đến cô nên dỗ chúng tôi quay lại. Không ngờ anh ấy lại làm chuyện này...”

Lòng Quý Hân Nhiên cũng có chút cảm thông: “Vạn Tuệ, anh ta chỉ cần tiền, cũng không đối tốt với mẹ con cô, đơn giản chỉ là lợi dụng mẹ con cô thôi. Cô ở cùng anh ta lâu như vậy hắn cũng hiểu. Nếu cô giúp anh ta thì sẽ thành đồng lõa, con cô còn nhỏ, nếu cô xảy ra chuyện thì nó phải làm sao?”

“Chuyện của anh ấy tôi thực sự không biết, cô yên tâm, tôi sẽ không hại cô, tôi sẽ thả cô đi”. Nói xong, Vạn Tuệ cúi trối cho cô.

Quý Hân Nhiên không ngờ lại có thể biến chuyển như vậy, cho dù việc này là vì Vạn Tuệ mà ra thì giờ cô vẫn thực sự cảm kích Vạn Tuệ,

Dây thừng trối rất chặt, trong phòng lại không có gì sắc để dùng. Vạn Tuệ mất hơn nửa ngày mới cởi trối được cho cô. Quý Hân Nhiên cũng bất chấp đau đớn, vội vàng cùng Vạn Tuệ cởi trối chân, hai người vất vả lắm mới tháo được dây thừng. Quý Hân Nhiên đứng dậy, cảm thấy chân cũng không nghe lời nhưng cô phải rời đi ngay, Chung Tấn kia chẳng biết khi nào sẽ trở về.

“Quý tiểu thư, mau đi thôi”. Vạn Tuệ cũng thúc giục cô.

Cô gật gật đầu: “Vạn Tuệ, cảm ơn cô, cô cũng mau rời khỏi hắn ta đi, đừng ở cùng hắn một chỗ nữa”.

Ra khỏi căn phòng này cô mới hiểu được mình quả thật đang ở trong một tòa nhà chưa xây xong, cũng hiểu vì sao mình chẳng nghe được chút tiếng động nào, ngôi nhà này xây trên triền núi rất xa nội thành. Năm đó chẳng biết ai định mở làng du lịch ở đây nhưng làm một nửa mới phát hiện nơi đây có nhiều mỏ mả, chất lượng nước cũng có vấn đề, căn bản là không phù hợp để khai phá nên cứ thế mà bỏ lại đó. Bởi vì nơi này quá hẻo lánh nên đồng nát cũng chẳng buồn viếng thăm.

Cô ra khỏi tòa nhà, vừa định đi thì bỗng nhớ ra một thứ, vội quay lại.

“Sao cô còn quay về?”. Vạn Tuệ vừa định đi, thấy cô lộn trở lại thì hoảng sợ.

“Tôi tìm túi của mình”. Cô tìm xung quanh, quả nhiên tìm được balo của mình ở trong góc. Vừa định mở ra thì nghe được tiếng bước chân dồn dập, Vạn Tuệ nhìn thoáng qua: “Không hay rồi, anh ta đã trở lại, mau chạy đi”.

Quý Hân Nhiên quay đầu lại, Chung Tấn kia đã đuổi đến nơi.

Vạn Tuệ tiến lên ngăn cản hắn ta: “Chung Tấn, anh không thể tiếp tục sai lầm mãi được, thả Quý tiểu thư đi.”

“Con kỹ nữ đề tiện này, phá hoại chuyện tốt của tao”. Giọng nói hung tợn, sau đó lại nghe tiếng Vạn Tuệ kêu. Hắn một cước đạp Vạn Tuệ đi rồi đuổi theo.

Quý Hân Nhiên đang định chạy xuống dưới lầu nhưng cho dù là bình thường chưa chắc đã chạy nhanh hơn hắn huống chi đã hai ngày cô không ăn cơm. Chung Tấn kia nhanh chóng đuổi được cô, hắn túm tay cô: “Cấm chạy, đừng để tao không khách sáo”, giọng nói cũng rất hung bạo.

Quý Hân Nhiên sống chết giãy dụa, hai người giằng co, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, bị đẩy một cái, người lao đảo ngã ra đằng sau, sau đó đầu văng mất hoa, không biết gì nữa.

83. Chương 83

Lúc tỉnh lại, đập vào mắt Quý Hân Nhiên là khuôn mặt của Đỗ Trường Luân, vô cùng lo lắng bất an, xung quanh trắng toát, tay cô còn có kim truyền dịch, hẳn là ở trong bệnh viện.

“Hân Nhiên, em tỉnh rồi?”, giọng Đỗ Trường Luân khàn khàn mang theo chút vui mừng, mắt ướt ướt.

“Trường Luân, sao em lại ở đây?”

Cô nhớ rõ lúc mình té ngã từ trên lầu xuống, Chung Tấn kia vẫn còn đuổi theo cô: “Chung Tấn kia đâu?”, cô hơi giật mình, chỉ cảm thấy ót hơi đau.

“Đừng cử động”, Đỗ Trường Luân nhẹ nhàng đỡ vai cô lại: “Hắn ta đã bị cảnh sát bắt được, em yên tâm, không sao đâu”.

Cảnh sát tiến hành theo dõi Vạn Tuệ, phát hiện ra Chung Tấn và chiếc xe bị trộm kia, sau đó theo dõi hắn ta, may mà đến kịp, nếu không... Đỗ Trường Luân không dám nghĩ thêm, chỉ vội nắm chặt tay cô.

Tay anh vô cùng ấm áp, Quý Hân Nhiên cảm thấy rất an tâm.

“Mẹ em đâu?” Cô không nhìn thấy Trữ Băng, mấy hôm nay chắc hẳn bà lo lắng gần chết, không biết cơ thể thế nào.

“Bệnh tim bác tái phát, bác sĩ nói không thể quá kích động, em yên tâm, bác đã biết em không sao, Tiểu Lệ ở nhà cùng bác, không có chuyện gì”. Đỗ Trường Luân an ủi cô.

“Mẹ có biết...?” Chuyện lần này căn nguyên có liên quan đến Quý Kiến Đông, cô không biết mẹ đã biết gì chưa.

“Bác chỉ biết là có người vì tiền mà bắt cóc em, chuyện khác đều không biết, chuyện này chỉ có rất ít người biết, anh đã dặn dò rồi, em cứ yên tâm”. Đỗ Trường Luân biết cô lo lắng điều gì.

“Cảm ơn anh”.

“Còn phải khách sáo thế sao?” Đỗ Trường Luân mỉm cười: “Mắt cá chân em bị thương, chút nữa còn phải phẫu thuật, đừng nói nhiều nữa, nghỉ ngơi đi”.

Cô ngã từ tầng hai xuống, tuy rằng không cao lắm nhưng phía dưới đều là gạch ngói. Đầu cô bị va vào một hòn đá nhỏ, may mà không đụng phải chỗ nguy hiểm. Bác sĩ nói nếu lệch một chút, đụng phải chỗ nguy hại thì rất khó tưởng tượng. Cổ chân bị gãy xương, cũng may không quá nghiêm trọng nhưng phải phẫu thuật.

Thực ra Quý Hân Nhiên hôn mê trong thời gian rất ngắn nhưng anh lại cảm thấy quá dài, mỗi giây mỗi phút đều quá gian nan. Anh nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt trắng bệch của cô, lòng như có vô số giọng nói đang gọi: “Hân Nhiên, Hân Nhiên...”

Hai hôm nay Quý Hân Nhiên đã trải qua lo sợ, hãi hùng, hơn nữa ăn uống không đủ no nên rất yếu, hơi thở của Đỗ Trường Luân khiến cô cảm thấy an tâm, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cho dù là bác sĩ chính hình giỏi nhất bệnh viện phẫu thuật cho Quý Hân Nhiên, hơn nữa bác sĩ còn luôn nói chỉ là tiểu phẫu nhưng Đỗ Trường Luân vẫn rất lo lắng. Chứng thực tất cả các vấn đề với bác sĩ một lượt. Triệu Nghị Hiểu ở bên thấy anh như vậy thì nghĩ: Đúng là liên quan đến mình thì sẽ dễ bị rối loạn.

Ra khỏi phòng mổ, bên ngoài có rất nhiều người đợi, thậm chí là cả Trữ Băng.

Chỉ là gây tê cục bộ nên Quý Hân Nhiên rất tỉnh táo: “Mẹ...”, cô khẽ gọi.

“Hân Nhiên...”, Trữ Băng còn chưa nói xong nước mắt đã rơi.

“Mẹ, con không sao, chẳng phải lại ổn rồi đấy thôi?”. Quý Hân Nhiên biết bà không khỏe, lo lắng nhìn bà.

“Đúng thế, chị dâu, Hân Nhiên không sao, bác sĩ nói chân sẽ nhanh chóng khỏe lại, không thành vấn đề”. Trần Bình Đức ở bên khuyên Trữ Băng.

Đỗ Trường Luân không nói gì thêm chỉ nắm tay cô, sự đau lòng hiện rõ nơi đáy mắt.

Trữ Băng không khỏe, dưới sự khuyên bảo của mọi người, thấy Quý Hân Nhiên quả thật không có chuyện gì nghiêm trọng nên lại về nhà. Vốn Triệu Nghị Hiểu còn định ở lại chăm sóc cô nhưng Đỗ Trường Luân không chịu: “Mai em còn phải đi làm, ở đây có anh là được”.

Triệu Nghị Hiểu vốn cảm thấy anh là đàn ông thì không tiện nhưng nghĩ lại, xem bọn họ thế này, tái hôn là chuyện sớm muộn, cũng chẳng có gì mà tiện hay không tiện.

Gật gật đầu: “Được rồi, em về trước, ngày mai lại đến”.

Quý Hân Nhiên ở phòng chăm sóc đặc biệt, điều kiện rất tốt.

Lúc Đỗ Trường Luân quay về, cô đang nhìn chân mình bị bao kín như bánh chưng.

“Đau không?”, Đỗ Trường Luân ngồi xuống bên giường.

Cô lắc đầu: “Không đau, chắc thuốc tê vẫn còn”.

Đỗ Trường Luân kiểm tra đầu cô, phía sau sưng vù, anh cúi đầu, thì thào nói: “Hân Nhiên, làm anh sợ muốn chết...”

Chỉ có giờ khắc này, ôm cô, cảm nhận được hơi thở của cô thì anh cảm thấy tim mình mới được lơ lửng.

“Em đã nghĩ có lẽ sẽ không còn được gặp lại anh nhưng em không cam lòng, không cam lòng mới nhận được bức thư tình đầu tiên của anh mà đã rời khỏi anh. Em rất tham lam, muốn sau này có thể nhận được nhiều thư của anh hơn nữa, em không muốn cứ thế mà đi... Hơn nữa, em còn có chuyện chưa nói với anh, những lời này nhất định em phải tự mình nói cho anh... Trường Luân, em yêu anh...”

Đỗ Trường Luân khẽ cọ mặt lên má cô, Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy má mình lạnh lạnh, ướt ướt...

Một tiếng ho khan phá tan sự ấm áp trong phòng, hai người ngẩng đầu, đứng ở cửa lại là Tiểu Trình Vỹ.

Anh tỏ vẻ như đang xem hài kịch: “Ấy dà, tôi có gõ cửa chỉ là hai người quá chuyên tâm nên không nghe thấy”.

Đỗ Trường Luân bình thản đứng dậy: “Sao anh lại đến đây?”

“Đương nhiên là đến thăm Hân Nhiên”. Anh nhìn Hân Nhiên nằm trên giường: “Không ngờ tôi mới đi vài ngày mà đã xảy ra chuyện như vậy, Hân Nhiên, em yên tâm, tôi sẽ cho người xử lý thẳng khôn đó, cho nó cả đời đừng mong ra tù”.

“Anh đừng dây vào”. Đỗ Trường Luân nạt.

“Trường Luân, nói gì thì nói cậu cũng nên giới thiệu Hân Nhiên với tôi đi chứ? Cũng không thể để cô ấy cứ gọi tôi là Tiểu tổng mãi được?” Anh miễn cưỡng nói.

Lời vừa nói ra, Quý Hân Nhiên sững sốt. Cô không thể tưởng tượng được là Tiểu Trình Vỹ và Đỗ Trường Luân lại biết nhau.

Đỗ Trường Luân nhìn cô, do dự một chút rồi nói: “Xin lỗi em, Hân Nhiên, anh vẫn chưa nói cho em, anh ta là anh họ anh”.

Câu cuối rất nhỏ nhưng Quý Hân Nhiên lại nghe rõ. Trong đầu có có vô số suy nghĩ thoáng qua, thì ra là thế, khó trách lúc trước Long Gia lại vô duyên vô cớ chịu giúp cô.

Tiểu Trình Vỹ đắc ý nói: “Hân Nhiên, cho dù tôi chỉ lớn hơn Trường Luân vài tháng nhưng em cũng phải gọi một tiếng “anh họ” đấy biết chưa?”

“Tiểu Trình Vỹ, anh đừng quá đáng”. Mặt Đỗ Trường Luân đen thui, người này chán sống rồi đây.

“Trường Luân, đừng như vậy”. Quý Hân Nhiên dịu dàng nói. Cho dù lòng cô có rất nhiều nghi vấn, hơn nữa nhìn ra được Đỗ Trường Luân không thích Tiểu Trình Vỹ nhưng nói thế nào người ta cũng từng giúp mình. Huống chi cô thấy, Tiểu Trình Vỹ này chỉ là mồm mép xấu xa nhưng tâm địa không xấu.

“Cảm ơn anh, anh họ Tiểu”. Cô nghiêm trang nói.

Tiểu Trình Vĩ vui tươi hơn hớn: “Vẫn là Hân Nhiên tốt nhất, ây dà, coi như anh cũng không chịu đòn oan”.

Lúc này Quý Hân Nhiên mới biết, thì ra ngày đó anh bị Đỗ Trường Luân đánh. Không ngờ Đỗ Trường Luân lại có lúc đáng sợ như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng được, nhịn không được lạng lẽ liếc Đỗ Trường Luân một cái. Đỗ Trường Luân đứng đó, mặt đen thui.

84. Chương 84

Sau khi Tiểu Trình Vĩ đi rồi, sắc mặt Đỗ Trường Luân mới hòa hoãn lại: “Xin lỗi, Hân Nhiên, lúc trước không nói cho em”.

Quý Hân Nhiên nhìn anh: “Hân là em cảm ơn anh mới đúng, cảm ơn anh đã giúp em, giúp Đông Hạo. Nhưng sao chưa bao giờ em nghe anh nhắc đến anh ấy?”

Đỗ Trường Luân khe khẽ thở dài: “Anh còn một người cô nhưng đã lâu rồi hai nhà không qua lại”

“Là mẹ của Tiểu Trình Vĩ? Em đã gặp cô ấy”. Cô nhớ tới người phụ nữ phóng khoáng, xinh đẹp đó, thì ra đó lại là cô của Đỗ Trường Luân.

“Đúng, chính là cô ấy, cô là Đỗ Vân Bình, sau bỏ họ đi, gọi là Vân Bình. Cho nên rất ít ai biết được mối liên hệ giữa hai nhà. Chuyện giữa bà và cha anh anh cũng có biết đôi chút. Em cũng biết bà không phải là vợ đầu tiên của cha Tiểu Trình Vĩ, hơn nữa tuổi tác họ chênh lệch rất lớn. Tiểu Trình Vĩ còn có mấy anh chị em cùng cha khác mẹ, bọn họ lớn hơn anh ta nhiều. Ông bà nội anh mất sớm, chỉ có cha và cô sống nương tựa vào nhau, cha vốn rất thương cô nhưng sau chẳng hiểu sao cô lại biết cha Tiểu Trình Vĩ rồi yêu ông ấy. Đường nhiên cha anh không đồng ý, không chỉ vì ông ấy lớn tuổi, từng kết hôn mà vì bọn họ xuất thân là nhà tư bản. Thời đại đó, cái này cũng rất đáng sợ. Nhưng bình thường cô được cha nuông chiều, rất tùy hứng, cha càng phản đối thì cô càng gần gũi với người kia. Sau này còn nghĩ đến bỏ trốn, bị mẹ của Trường Côn biết, cũng là bác của anh, bà ngăn cô lại, kết quả xảy ra tai nạn xe cộ... Cha anh không thể tha thứ cô nên đuổi cô đi, nói rằng không cho phép cô bước vào nhà họ Đỗ nữa... Cho nên có thời gian rất dài hai nhà đều không qua lại, cô không dám về... Thực ra cô rất thương anh và Trường Côn, thường lên đi thăm bọn anh nhưng lại không dám để cha biết”.

Quý Hân Nhiên không ngờ thì ra lại là như vậy: “Vậy anh còn đi nhờ nhà họ Tiểu giúp?”. Tình hình đó, hiển nhiên anh rất khó xử.

“Không phải anh, là cha đi”. Trước kia anh luôn cảm thấy cha chắc cũng yêu quý Trường Côn hơn, nhưng lần này vì anh, cha lại chịu đi tìm cô.

Lòng Quý Hân Nhiên rung động: “Em làm khó mọi người rồi”.

“Không, Hân Nhiên, thật ra anh nghĩ, như vậy cũng tốt, dù sao mọi chuyện đã qua lâu rồi, cha cũng đã già, chắc hẳn ông cũng rất nhớ cô”.

Nhân cơ hội này, hai nhà có thể hòa hảo, thực ra cảm kích Quý Hân Nhiên nhất vẫn là Đỗ Vân Bình.

“Vậy sao anh và Tiểu Trình Vĩ lại như...”, cô không hiểu, nếu là anh em họ sao lại xa lạ như vậy.

“Anh với anh ta? Hừ, bọn anh bất tự tương khắc”.

“Sao anh có thành kiến lớn với anh ấy như vậy?”

“Không phải thành kiến, Hân Nhiên.” Đỗ Trường Luân nghiêm túc: “Anh ấy giống cha, phong lưu thành tính, hái hoa bắt bướm khắp nơi, anh ghét nhất là kiểu thái độ công tử phong lưu đó của anh ta. Lúc học đại học, anh ta trêu chọc một bạn học trong lớp anh, khiến cô ấy suýt tự sát, ai cũng căm ghét”.

Lần đó, anh đã đánh Tiểu Trình Vĩ một trận, chỉ cần thấy người này, tâm tình anh trở nên rất tệ.

“Thực ra lòng dạ anh ấy cũng không tệ”.

“Cho tiền anh ta cũng không dám có ý đồ xấu gì với em”, anh oán hận nói.

Nhớ tới khuôn mặt sưng vù của Tiểu Trình Vi, Quý Hân Nhiên không nhịn được bật cười: “Sao anh còn đánh người? Thật sự là nhìn không ra”.

Đỗ Trường Luân bị cô cười mà xấu hổ: “Ai bảo anh ta làm thế với em, đáng đời”.

“Khỏi nói, lúc ban đầu anh ấy tìm công ty em đầu tư, ngay cả chú Đức cũng sợ anh ấy có lòng dạ gì. Nhưng cũng phải cảm ơn anh ấy, nếu không có anh ấy, Đông Hạo chắc đã phá sản rồi”. Thoáng ngừng lại, cô lại nói tiếp: “Đương nhiên, càng phải cảm ơn anh”.

Đỗ Trường Luân cầm tay cô: “Đừng khách sáo với anh, có thể giúp được em, anh rất vui”.

Anh kéo chân lại cho cô: “Được rồi, em vừa mổ xong, nghỉ ngơi cẩn thận, đừng nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi”.

Nhờ bóng Đỗ Trường Luân, phòng bệnh của Quý Hân Nhiên có rất nhiều nhân vật lớn đến thăm hỏi, lẵng hoa, giỏ quà chật kín phòng. Triệu Nghệ Hiểu nói thầm với cô: “Những người này cũng thật tình mắt”.

Đương nhiên cô hiểu ý của Triệu Nghệ Hiểu, cho dù cô và Đỗ Trường Luân đã ly hôn nhưng những người này là ai, nhìn biểu hiện của hai người đương nhiên đã biết là có chuyện gì.

Thậm chí cả Bí thư Trần cũng đến, đầu tiên ông thăm hỏi một hồi, cuối cùng nói với hai người bọn họ: “Tôi đã chuẩn bị hồng bao rồi, chỉ còn chờ rượu mừng của hai cô cậu thôi”.

Đỗ Trường Luân chỉ cười không nói, Quý Hân Nhiên ngượng ngùng, mặt ửng hồng.

Buổi tối, phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ.

“Nằm xuống nghỉ một lát đi?” Đỗ Trường Luân chỉnh lại gối cho cô, mình thì ngồi đọc tài liệu ở bên.

Quý Hân Nhiên cảm thấy anh gầy đi rất nhiều, cũng khó trách, bản thân bận rộn mà còn phải chăm sóc mình.

“Trường Luân, thuê y tá riêng đi, anh bận như vậy, còn phải chăm sóc em”.

Đỗ Trường Luân buông văn kiện: “Thuê y tá cũng được nhưng anh vẫn phải đến, khó khăn lắm mới có cơ hội ở riêng với em, sao có thể lãng phí được?”

“Nhưng thế này sao anh chịu được?” Hai ngày nay thời gian nghỉ ngơi của anh rất ít.

“Haha, sao thế? Đau lòng vì anh?”. Đỗ Trường Luân cười cô.

Quý Hân Nhiên cảm thấy anh thực sự thay đổi rất nhiều, nhưng cô thích sự thay đổi này.

“Đúng rồi, Trường Luân, Vạn Tuệ đâu? Đừng làm khó cô ấy, cô ấy cũng rất đáng thương”. Trong lòng cô đã không còn hận cô ấy, cô có thể trốn được cũng phải cảm ơn Vạn Tuệ.

“Cô ấy không tham gia bắt cóc, hơn nữa lại cứu em, hẳn là không sao.”

“Chút nữa em gọi điện cho chú Đức, cho cô ấy chút tiền, cô ấy một mình nuôi con cũng không dễ dàng gì”.

Trong lòng cô nghĩ, chỉ mong Vạn Tuệ có thể gặp được người tốt, đừng gặp phải tên khốn như Chung Tấn nữa.

“Em đúng là lương thiện”. Đỗ Trường Luân lại nghĩ ra cái gì: “Đúng rồi, anh nghe nói em đã chạy đi nhưng sao lại quay về?”

“Em về lấy lại balo”.

Đáp án này thật sự là làm cho Đỗ Trường Luân mở rộng tầm mắt: “Balo? Trời ạ, em không muốn sống nữa sao? Không biết trở về rất nguy hiểm sao?”

“Trong balo có thư của anh, em sợ mất”. Cô thấp giọng nói.

Đỗ Trường Luân cảm thấy trong lòng có cái gì đó đập vào, ê ăm. Anh nhìn Quý Hân Nhiên: “Đúng là ngốc, vì một phong thư mà thành ra như vậy... Chỉ cần em thích, về sau anh sẽ viết rất nhiều rất nhiều, cho em không còn chỗ cất”

“Sao có thể không có chỗ cất được? Tim em to lắm”. Quý Hân Nhiên mỉm cười, ý vui tràn ngập nơi đáy mắt.

85. Chương 85

Cho dù mời y tá riêng nhưng Đỗ Trường Luân vẫn ngày nào cũng đến, ban ngày anh cũng bận nhưng tối đều đến cùng Quý Hân Nhiên cả buổi tối, sau đó lại về đi làm. Giờ không riêng gì Quý Hân Nhiên ở trong bệnh viện mà anh cũng ở lại bệnh viện luôn.

Trữ Bạng khỏe lên nhiều, thường đến thăm Quý Hân Nhiên, thấy anh như vậy thì rất đau lòng.

“Trường Luân, con đừng ngày nào cũng đến, nhìn con kia”.

Đỗ Trường Luân gầy đi rất nhiều nhưng tinh thần rất tốt.

“Con không sao, ở trong này cũng vẫn nghỉ ngơi thoải mái được”. Anh giặt khăn mặt rồi lau mặt cho Quý Hân Nhiên.

Tuy anh nói vậy nhưng Quý Hân Nhiên biết, buổi tối anh nghỉ không được tốt. Chân cô không thể động, nằm trên giường chỉ có một tư thế. Đỗ Trường Luân sợ cô khó chịu, thỉnh thoảng lại dậy giúp cô cử động một chút. Quý Hân Nhiên luôn nói không sao, không cần phiền phức như vậy nhưng anh đều chỉ nhẹ nhàng đáp: “Sao lại không mệt? Bình thường em quen vận động, cả ngày nằm như vậy chắc chắn là rất khó chịu”.

Lúc anh cúi xuống, Quý Hân Nhiên có thể ngửi được hơi thở sảng khoái của anh. Có một lần, mặt anh gần sát, cô khẽ hôn lên má anh một cái. Anh nhìn cô, mắt như tấm nước, hồi lâu sau mới nói: “Hân Nhiên, em phải mau khỏe lại thôi”.

Ngày nào cũng ăn canh tằm bổ các loại, khẩu vị của cô cũng không tốt, hầu như là phải uống thuốc vậy. Đỗ Trường Luân chắc chắn cũng thấy, hôm đó anh đến mang theo cặp lồng. Anh mở ra, đặt trước mặt cô: “Ngửi xem thế nào?”

Hương thơm tỏa ra, là canh cá.

“Ừm, thơm quá!”. Mấy hôm nay cô cũng có ăn canh cá nhưng không biết có phải vì có quá nhiều gia vị không mà không được thơm như này.

“Mua ở đâu vậy?” Cô hỏi.

Đỗ Trường Luân lấy thìa ra: “Ăn thử đi, mua ở quán cơm nhà họ Đỗ”.

“Anh làm?”, Quý Hân Nhiên đón lấy thìa nếm một ngụm, nhẹ nhàng thơm ngon, rất tuyệt.

“Ừm, anh ra biển mua cá của ngư dân, đều rất tươi, sau đó lại hầm cả buổi chiều, em phải nếm mặt anh, ăn nhiều một chút”.

Đương nhiên cô rất nể mặt, ăn sạch hai bát lớn.

“Cá anh làm ngon lắm”. Cô nhớ trước kia anh cũng từng làm cá, ăn rất ngon.

“Muốn ăn thì mau khỏe lên, chúng ta cùng đi câu cá, sau đó về nhà làm.”

Anh lấy khăn tay lau miệng cho cô.

Quý Hân Nhiên có chút ngượng ngùng, đón lấy khăn tay: “Cứ thế này, em sắp thành bạn nhỏ học mẫu giáo mất thôi”.

“Lúc em bệnh rất ngoan ngoãn nhưng anh thích em khỏe mạnh hơn”. Đỗ Trường Luân khẽ véo mũi cô.

Quý Hân Nhiên cũng nhớ lại lúc trước hai người đấu võ mồm, hình như chẳng lần nào mình thắng được: “Anh toàn bắt nạt em, toàn cau có với em, lần đó chỉ vì nhà hơi bừa bộn mà quát tháo người ta”.

Đỗ Trường Luân cũng vui vẻ: “Còn giận sao? Lần sau cho em bắt nạt anh được không?”

Thoáng ngừng lại rồi nói: “Thực ra lần đó, anh thấy em ở nhà một mình lại nhàn nhã như vậy nên mới khó chịu, ai dè, chẳng có tí biểu hiện nào là nhớ nhung anh cả, em bảo sĩ diện của anh phải vứt đi đâu”.

Quý Hân Nhiên cười: “Em mà dính vào anh cả ngày như con bạch tuộc thì anh lại chê phiền muốn chết”.

“Nhưng dù sao cũng không thể như cá trạch được, chẳng tài nào bắt”.

Hai người đều bị sự so sánh này làm cho buồn cười.

Đỗ Trường Luân khe khẽ thở dài: “Kỳ thật, sau này anh mới phát hiện có người chịu làm nhà cửa mình bừa bãi cũng là một niềm hạnh phúc”.

Mỗi lần trở về căn nhà sạch sẽ như khách sạn, lòng đều thấy trống vắng.

Ở bệnh viện ngày người mười ngày, cuối cùng có thể về nhà.

Chân bị mổ còn chưa thể đi lại nhưng cô có thể chống nạng mà đi cà nhắc, ít nhất cũng tự do hơn chút.

Cô hưng phấn đi tới đi lui trong phòng khách, thực ra là va chạm lung tung.

“Ấy dè, con từ từ thôi, từ từ thôi”, Trữ Băng sợ tới toát mồ hôi.

“Được rồi, vừa về, cẩn thận chút, đừng để chạm vào chân”. Đỗ Trường Luân đứng dậy, cầm lấy nạng, đỡ cô ngồi xuống.

Trữ Băng nhìn hai người, tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống. Có lẽ chờ chân Hân Nhiên khỏi hẳn sẽ không còn ở với mình nữa.

Sau khi về nhà, Đỗ Trường Luân vẫn thường xuyên đến đây, bình thường là tới đến ăn cơm, cùng cô nói chuyện sau đó lại về.

“Bao giờ thì đi làm thủ tục?”, Triệu Nghệ Hiểu hỏi cô. Triệu Nghệ Hiểu cũng thường xuyên đến, có đôi khi cũng gặp Đỗ Trường Luân.

“Thủ tục gì cơ?”, Quý Hân Nhiên đang xem phim hoạt hình mà Đỗ Trường Luân mua ình, vui vẻ cười lớn.

Triệu Nghệ Hiểu gõ đầu cô: “Cậu thế mà đòi làm chủ tịch công ty sao? Còn thủ tục gì? Đương nhiên là tái hôn”.

Quý Hân Nhiên cẩn thận nghĩ nghĩ: “Bọn mình chưa nhắc đến chuyện này”.

“Nhìn hai người bây giờ, chắc mẹ cậu cũng chẳng giữ cậu thêm mấy ngày đâu”.

Quý Hân Nhiên ngáy người, cô còn chưa nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy giờ tốt lắm, rất hạnh phúc.

“Tiểu thư ơi, không phải cậu còn có suy nghĩ gì khác chứ?” Triệu Nghệ Hiểu hỏi.

“Đương nhiên không có.” Lần này cô rất nghiêm túc.

“Đúng thế, người ta đã làm cho cậu đến nước này rồi, cậu không thể có lỗi với người ta được”.

Từ sau ngày Quý Hân Nhiên gặp chuyện không may, cô tận mắt thấy Đỗ Trường Luân đối xử với Hân Nhiên thế nào. Trước kia cô còn có chút thành kiến với Đỗ Trường Luân, luôn cảm thấy anh lạnh lùng khó gần nhưng giờ xem ra, thì ra không phải ai anh cũng lạnh băng như vậy.

“Giờ thì mình đã hiểu vì sao cậu không chịu quay đầu, Đỗ Trường Luân dịu dàng quan tâm như vậy, đến băng cũng tan, cậu ở cùng anh ấy lâu như vậy, đương nhiên là sẽ tiếc”.

Quý Hân Nhiên nhìn cô nói: “Xem cậu nói gì kia, anh ấy mà tốt thế sao? Lúc trước đâu có được như bây giờ...”

“Ha ha, trước kia không tốt mà cậu đã không nỡ, giờ lại càng không thể buông tay”, Triệu Nghị Hiểu đã kích cô.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, mãi đến khi Trữ Băng ở ngoài gọi: “Hân Nhiên, Trường Luân đến rồi”.

“Mình về đây, không làm bóng đèn nữa”. Triệu Nghị Hiểu chớp mắt, lại thì thầm: “Cậu nên để ý, đừng có để Lâm Tiểu Trữ nào xuất hiện nữa”

“Hai em nói gì mà vui thế?”, Đỗ Trường Luân thấy cô vui vẻ thì hỏi.

“Nói về anh đấy”.

“Anh? Anh có gì mà nói”.

“Ừm, Triệu Nghị Hiểu khen anh đấy”. Quý Hân Nhiên bưng má, như có chút suy nghĩ: “Có phải là thường xuyên có người nhìn anh bằng ánh mắt hâm mộ này không?”

Đỗ Trường Luân không biết Triệu Nghị Hiểu lại nói gì với cô, anh rất sợ phóng viên, chỉ cần cô ấy nói gì đó trước mặt Quý Hân Nhiên cũng đủ cho anh giải thích nửa ngày.

“Hân Nhiên, anh rất ít khi để ý đến cái nhìn của người khác, anh chỉ muốn biết, em nghĩ gì về anh?”

Quý Hân Nhiên thấy anh lo lắng như vậy thì phì cười: “Chỉ đùa chút thôi, anh đừng nghiêm túc như vậy. Nhưng khi này, Triệu Nghị Hiểu khen anh thật đấy”.

“Khen anh?”, Đỗ Trường Luân ngồi xuống bên cô: “Sợ cô ấy quá, cô ấy lại nói gì anh?”

“Cô ấy nói anh dịu dàng, biết quan tâm, rất phong độ, bảo em phải giữ cho chặt”.

“Lại nhắc đến Lâm Tiểu Trữ đúng không?”

Quý Hân Nhiên nhìn anh cười: “Sao vừa nhắc đến cô ấy anh lại lo lắng thế?”

Đỗ Trường Luân nghiêm trang nói: “Anh lo em thôi”.

“Nói thật đi, có phải Lâm Tiểu Trữ này trong lòng anh cũng có chút đặc biệt không?”. Cô hiểu tính cách anh, nếu không phải như vậy thì anh cũng sẽ chẳng kết giao với cô ta.

Đỗ Trường Luân nắm chặt tay cô: “Hân Nhiên, anh chỉ thưởng thức thái độ làm việc của cô ấy thôi”.

86. Chương 86

“Hôm đó em gọi điện thoại cho anh, lúc nghe giọng nói của cô ấy, đúng là có cảm giác mất hết can đảm...”, cô lặng lẽ nói.

Đây là lần đầu tiên cô nói ra cảm giác của mình, cho dù biết trong lòng cô sẽ để ý nhưng nghe cô nói vậy, Đỗ Trường Luân vội ôm chặt cô: “Hân Nhiên, sau này nhất định anh sẽ không khiến em phải đau lòng nữa, dù là hiểu lầm cũng sẽ không có”.

Quý Hân Nhiên biết anh không thích nói lời ngon tiếng ngọt nhưng những lời này với cô lại là động lòng nhất.

Mễ Kiều Dương từ Anh trở về, đến thăm cô, vừa khéo gặp Đỗ Trường Luân.

“Hân Nhiên, em định nuốt lời anh? Lúc đi em đã nói khi nào về sẽ mở tiệc đón anh cơ mà”. Anh nói đùa với Quý Hân Nhiên, lúc về nghe chuyện của cô, quả thật anh rất sợ.

Quý Hân Nhiên chỉ vào chân bị thương của mình: “Xem ra chỉ đành chờ chân em khỏi hẳn mới được, tạm nợ anh bữa cơm này vậy”.

“Nhưng cũng có tin tốt là được”. Anh nhìn Đỗ Trường Luân và Quý Hân Nhiên. “Bữa cơm này coi như hai người nợ tôi”.

Đỗ Trường Luân sáng khoái đồng ý: “Được, chờ chân Hân Nhiên khỏi, nhất định sẽ bù lại bữa tiệc này cho anh”.

Mấy ngày này, Mễ Kiều Dương đến thăm Quý Hân Nhiên, hai người nói chuyện công việc, cuối cùng, Mễ Kiều Dương đột nhiên nói với cô: “Hân Nhiên, Trường Luân đã làm rất nhiều việc vì em, Tiểu Trình Vỹ là anh ấy tìm đến để giúp em...”

“Em biết, Tiểu Trình Vỹ là anh họ của Trường Luân”. Quý Hân Nhiên không ngờ anh cũng biết chuyện này.

“Ừm, thực ra chuyện của cha em, anh ấy cũng đã làm rất nhiều, lúc trước sở dĩ cha em có thể nhanh chóng được tại ngoại, anh nghe bên Viện kiểm sát nói, là vì bên tỉnh có người qua nói chuyện. Em và chú Đức đều không tìm được ai, anh nghĩ hẳn là anh ấy... anh ấy đã nói chuyện này cho em chưa?”

Quý Hân Nhiên không ngờ còn có cả chuyện này. Lúc trước khi cha được thả, tuy cô và Trần Bình Đức đều thấy ngạc nhiên nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

“Không có, anh ấy chưa nói nhưng dù là anh ấy làm thì anh ấy cũng không nói đâu”. Nếu không phải Tiểu Trình Vỹ gặp cả hai người thì cô chưa chắc đã được biết về chuyện này.

“Hân Nhiên, tuy phải thừa nhận đối thủ của mình vĩ đại là một chuyện rất đau khổ nhưng anh vẫn muốn nói, Đỗ Trường Luân thực sự rất tốt, anh thật lòng chúc hai người hạnh phúc”. Anh nói rất thành khẩn.

Quý Hân Nhiên rất cảm động: “Kiều Dương, thật ra anh cũng rất tốt, chỉ là... chúng ta đã bỏ lỡ... Cảm ơn anh, em tin anh nhất định cũng sẽ hạnh phúc”.

Cho dù Quý Hân Nhiên đã dặn dò, lúc mình không ở đó, mọi chuyện đều do Trần Bình Đức quyết định nhưng có một số việc cần cùng cô bàn bạc, Trần Bình Đức sẽ đến nhà, có đôi khi gọi điện hoặc cho thư ký đưa tài liệu đến nhà cô. Cô cũng dần bận rộn lên.

Lúc Đỗ Trường Luân đến thì cô đang xem tài liệu: “Anh ngồi chờ một chút nhé, em sắp xong rồi”.

Đỗ Trường Luân ngồi bên, rất ít khi anh thấy cô làm việc, nghĩ lại bình thường cô quản lý công ty lớn như vậy, chuyện phải xử lý sẽ rất nhiều, cũng phải bận rộn, mệt mỏi.

“Lúc trước quyết định thôi việc, có phải là rất khó chịu?” Xem xong tài liệu, anh hỏi cô.

Quý Hân Nhiên nghĩ nghĩ: “Khó chịu thì chắc chắn là có, rời khỏi môi trường làm việc quen thuộc ai chẳng vậy, huống chi anh biết đấy, em không có nhiều tình cảm với công ty này. Lúc đó xảy ra bao nhiêu việc, cũng chẳng có thời gian để ý đến cảm xúc của bản thân nhưng giờ nhớ lại, thật nhớ những ngày làm giáo viên, đơn giản, thoải mái.”

Đỗ Trường Luân gật gật đầu: “Hai năm qua chắc chắn là rất vất vả, khổ cho em rồi”.

Quý Hân Nhiên nghĩ lại: “Em cứ nghĩ, công ty này vào tay em chỉ được mấy tháng là sẽ sụp đổ, không ngờ lại kéo dài được đến bây giờ. Thực ra em cũng không tính là vất vả, chú Đức mới là người vất nhất. Chú đã lớn tuổi mà ngày nào cũng phải bôn ba, toàn tâm toàn ý giúp em. Chú ấy mới là công thần lớn nhất của công ty. Còn cả Mễ Kiều Dương, đương nhiên, cả anh nữa...”

“Có từng hối hận không?”

“Không đâu, em cảm thấy nếu đã lựa chọn thì sẽ không nên nghĩ đến hối hận hay không, nếu không thì đã không chọn lựa nó”. Cô thực sự nghĩ vậy.

“Hân Nhiên, thực ra có đôi khi anh rất ngưỡng mộ em, làm chuyện gì cũng đều quyết đoán như vậy, mà anh, có những lúc lại không quả quyết.”

“Em không thích anh luôn giữ mọi chuyện trong lòng, phải đoán tâm sự của anh, mệt chết đi được.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Có phải vì mệt mỏi nên mới rời khỏi anh”.

“Em cảm thấy rất khó đoán, như rơi vào sương mù, em cố gắng muốn nhìn cho rõ nhưng lại không thể thấy được...”, giọng cô càng nói càng nhỏ.

Đỗ Trường Luân nắm tay cô, vùi đầu vào tóc cô, thì thào nói: “Về sau không thể nữa...”

Hơn một tháng sau, Quý Hân Nhiên đến bệnh viện kiểm tra lại, bác sĩ nói với cô, hồi phục rất tốt, sau đó chưa thể hoạt động mạnh nhưng có thể đi lại nhẹ nhàng, làm các động tác hỗ trợ để khôi phục dần dần.

Đỗ Trường Luân lại đưa cô đến một phòng khám tư nhân, ở trong một con hẻm sâu, xe không thể vào được, anh bế cô từ ngoài vào.

Thực ra lúc ở bệnh viện anh cũng thường xuyên bế cô tới lui như vậy, ban đầu cô rất xấu hổ, mặt đỏ bừng nhưng mãi cũng thành quen.

Phòng khám này chuyên môn nối xương, một bà cụ hơn 60 tuổi trông rất hòa ái, nhẹ nhàng sờ sờ mắt cá chân cô rồi gật gật đầu: “Rất tốt”. Sau đó kê ra hàng loạt thảo dược, dặn Đỗ Trường Luân ngày ngày ngâm chân cho cô.

Lúc quay về xe, Quý Hân Nhiên nhìn đồng thảo dược: “Những cái này có tác dụng sao?”

“Bà ấy rất giỏi về xương khớp, có nhiều người gãy xương không đi mổ mà đến đây nhờ bà, về nhà đắp thảo dược đều có thể khôi phục lại. Nhưng tính bà rất lạ, không phải người quen giới thiệu đến thì bà đều không tiếp. Anh phải tìm nhiều mối quan hệ mới có người giới thiệu cho”.

Thì ra là vậy, khó trách phòng khám lại mở ở nơi hẻo lánh như vậy, hơn nữa lúc đến cũng chẳng gặp ai khác.

Đỗ Trường Luân biết ngày nào cô cũng ở nhà như vậy rất buồn, anh lái xe dọc theo bờ biển. Mùa này biển vắng nhưng không thiếu trẻ em chơi đùa. Quý Hân Nhiên dựa đầu vào cửa kính xe, ngẩng mặt nhìn những con diều bay lượn trên trời cao: “Bao giờ chân mới khỏi lại đây?”

“Sao thế, sốt ruột?” Đỗ Trường Luân nhìn cô.

“Ừm, thời tiết đẹp như vậy mà chỉ có thể nằm nhà, chán chết đi được”. Cô rầu rĩ nói.

“Anh cũng sốt ruột”. Đỗ Trường Luân cười nói.

Quý Hân Nhiên quay đầu lại: “Anh vội cái gì?”

“Chân em khỏi lại thì anh mới lấy em về được”. Đỗ Trường Luân nhìn cô: “Hân Nhiên, chờ em khỏe hẳn, chúng ta làm thủ tục tái hôn được không?”

Quý Hân Nhiên đỏ mặt, gật gật đầu.

87. Chương 87

Đi vòng bên biển hồi lâu, hai người về hơi muộn, lúc đi đường Trữ Băng đã gọi điện đến. Từ sau chuyện lần trước, bà rất hay lo lắng.

“Có đôi khi nghĩ lại, cảm thấy thật có lỗi với mẹ, lại giấu mẹ chuyện này”. Cúp máy, Quý Hân Nhiên thở dài.

“Biết rồi chưa chắc đã là tốt với bà”. Đỗ Trường Luân biết cô vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng.

“Nhưng cả đời phải sống trong lừa dối cũng thật đáng buồn”. Cảm xúc của cô rõ ràng đã bị down.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, qua rồi thì thôi, chỉ cần bây giờ bà được vui vẻ là được”. Đỗ Trường Luân vỗ vỗ tay cô. “Vui lên đi, thế này về mẹ còn tưởng chân em bị làm sao đấy”.

Thuốc của bà cụ rất có hiệu quả, ngày nào cũng ngâm chân, cảm giác không còn đau nữa, hơn nữa mắt cá chân cũng dần hết sưng.

Chỉ là vất vả cho Đỗ Trường Luân, hầu như ngày nào cũng phải đến đây, ngâm chân xong anh sẽ nhẹ nhàng mát xa chân cho cô.

Lúc ban đầu, cô không chịu định tự làm.

“Không được, em không rõ được độ mạnh yếu, đừng có cố, hơn nữa bác sĩ cũng có nói, mát xa nhiều thì sẽ nhanh hồi phục”. Anh rất kiên trì.

Quý Hân Nhiên vẫn không chịu, tuy rằng lúc trước hai người bên nhau, thân mật hơn cũng thử rồi nhưng cô luôn thấy mất tự nhiên: “Để em bảo Tiểu Lệ làm”.

Sắc mặt Đỗ Trường Luân không tốt lắm: “Quý Hân Nhiên, em mất tự nhiên với ai thế?”

Đã lâu rồi anh không dùng ngữ khí nghiêm túc như vậy nói chuyện với cô, nói thật Quý Hân Nhiên cũng hơi sợ, dường như nhớ lại lúc trước mình làm sai việc gì đó.

Đỗ Trường Luân thấy cô như vậy thì mềm nhũn người, khẽ nói vào tai cô: “Có gì mà phải xấu hổ? Có phải chưa từng nhìn đâu?”

Quý Hân Nhiên vốn đã mất mặt, bị anh nói vậy càng cảm thấy ngại ngùng, đẩy anh ra: “Lại bắt nạt em”.

Hai người bọn họ vốn ngồi bên mép giường, cô vừa đẩy, Đỗ Trường Luân không phòng bị ngã ra sau, tay kia kéo lấy tay cô, kết quả Quý Hân Nhiên cũng ngã vào người anh. Tư thế này áy náy vô cùng, Quý Hân Nhiên vội ngồi dậy nhưng lại bị Đỗ Trường Luân ôm lại. Mặt anh tiến gần trong gang tấc, ánh mắt như có hơi nước, theo bản năng, cô nhắm mắt lại.

Anh lại khẽ hôn lên mắt cô: “Ai bắt nạt ai chứ?”

Mặt Quý Hân Nhiên đỏ bừng: “Đương nhiên là anh bắt nạt em”.

“Thực ra anh cũng muốn bắt nạt em lắm nhưng cũng phải chờ chân em khỏi hẳn đã!” Anh kéo cô ngồi xuống, cười khá là xấu xa.

Còn nói thêm chắc chắn cô càng bị thiệt, đơn giản cũng chẳng cãi với anh nữa, để mặc anh massage ỳnh.

Chỉ là như vậy anh sẽ rất vất vả, nhất là những lúc bận rộn, Quý Hân Nhiên gọi điện bảo anh không cần đến nhưng trừ phi quá muộn còn không nhất định anh sẽ qua.

Lúc Triệu Nghị Hiểu đến luôn cảm khái với cô: “Ấy dà, lúc trước còn thấy Hách Lực không tệ, giờ xem ra kém xa...”

Sau đó lại nhìn Quý Hân Nhiên: “Cũng chẳng thấy cậu có gì đặc biệt mà sao Đỗ Trường Luân lại quan tâm cậu thế nhỉ?”

“Đỗ Trường Luân rất để ý đến lời nói của cậu, mỗi lần cậu đến chơi với mình, anh ấy đều hỏi chúng ta nói chuyện gì đó”. Quý Hân Nhiên cười nói.

Triệu Nghị Hiểu nghe xong lập tức suy sụp: “Quý Hân Nhiên, có phải cậu nói cho anh ấy rằng chuyện Lâm Tiểu Trữ là mình nói không, cậu đừng hại mình chứ, có khi ngày mai chủ biên đến tìm mình nói chuyện thì chết”.

Thấy cô như vậy, Quý Hân Nhiên cười ha hả: “Cậu quá khoa trương rồi đó”

“Mình mà khoa trương? Chẳng phải Lâm Tiểu Trữ là ví dụ sống đó sao?” Cô bĩu môi.

“Chẳng phải cậu cũng nói Lâm Tiểu Trữ đi chạy tin vốn cũng có mục đích khác, trở lại cương vị công tác ban đầu là chuyện bình thường, sao cậu nói nghe như bị trả đũa thế”.

“Hay lắm, Quý Hân Nhiên, chưa gì đã vội bênh anh ấy, đúng là trọng sắc khinh bạn”.

Hai người náo loạn một hồi, cuối cùng Triệu Nghị Hiểu vẫn nghiêm túc nói với cô: “Vị trí của Đỗ Trường Luân bây giờ rất miễn cưỡng, dù sao bây giờ các cậu vẫn chưa tái hôn, có một số chuyện vẫn nên để ý”.

Nếu là trước kia cô cũng chẳng quan tâm nhưng lần lộn trên thương trường mấy năm qua, có một số việc cũng hiểu được ít nhiều. Người trong chốn quan trường như đi trên băng mỏng. Triệu Nghị Hiểu nói cũng rất có đạo lý.

Hôm đó, buổi tối Đỗ Trường Luân phải đi xã giao, lúc đến đã rất muộn, Quý Hân Nhiên đã gọi điện cho anh bảo anh không cần đến nhưng anh sắp phải ra ngoài họp nên nghĩ lại vẫn đến thăm cô.

Quý Hân Nhiên đang ở trong phòng thử tự đi, chân bị thương cô không dám quá dùng sức, đi được một đoạn, rất cố gắng mà trán đã toát mồ hôi.

“Muộn rồi sao anh còn đến?”, cô thấy Đỗ Trường Luân thì giật mình.

Đỗ Trường Luân đỡ cô ngồi xuống sofa: “Hai ngày nữa chắc anh phải ra ngoài họp, thời gian tới sẽ bận nhiều việc, chỉ sợ không thể thường xuyên đến được”.

Anh đặt chân cô lên sofa, nhẹ nhàng massage: “Cảm thấy thế nào?”

“Khá hơn nhiều, chắc không lâu nữa là có thể đi lại được”. Cô cao hứng nói.

“Đừng quá sốt ruột, tránh để lại di chứng gì”. Anh lo lắng dặn.

Hai người ngồi rất gần, Quý Hân Nhiên thoáng ngửi thấy mùi rượu: “Anh uống rượu sao?”

“Ừm, hơn nữa uống cũng không ít”.

Quý Hân Nhiên thấy mắt anh đỏ đỏ, biết quả thật anh uống không ít.

“Uống nhiều như vậy còn không nghỉ ngơi sớm mà tới đây”. Cô giận nói, thực ra là đau lòng.

Đỗ Trường Luân sao lại không hiểu, anh vuốt tóc cô: “Anh về nhà thì làm gì có ai xót?”

Mặt Quý Hân Nhiên đỏ bừng: “Để em rót nước cho anh nhé”.

Đỗ Trường Luân vừa đi ngăn cô lại thì cô đã lấy nạng ở bên, đứng lên nói: “Ngoan nào, chờ một chút”, khẩu khí của một bà chủ gia đình hiện rõ.

Cô vào phòng bếp lấy mật ong pha nước cho anh, chờ khi cô bưng trà già rượu đến thì Đỗ Trường Luân đã ngủ gục trên sofa.

Khuôn mặt anh hiện rõ sự mệt mỏi, có thể thấy mấy ngày qua đã rất vất vả. Cũng khó trách!

Cô khẽ đi cà nhắc lấy chăn, nhẹ nhàng đắp chăn cho anh.

Gần đây Trữ Băng liên lạc lại với đồng nghiệp cũ, mọi người đều nhàn rồi, ngày nào cũng ăn cơm tối xong thì đến câu lạc bộ tuổi già, mấy hôm nay đều về muộn.

88. Chương 88

Trữ Băng vào cửa đã thấy Quý Hân Nhiên ngồi ở phòng khách xem tivi: “Muộn rồi còn chưa ngủ?”

“Mẹ, hôm nay gặp ai mà vui thế?”, vừa vào cửa đã thấy bà tươi cười.

“Ừm, hôm nay cô Đoạn của con lại liên lạc được với một đồng nghiệp cũ, tán gẫu hơi lâu”. Bà cũng biết hôm nay mình về hơi muộn.

“Mẹ, không sao, mọi người không phải đi làm, tối về muộn chút cũng không sao, mẹ vui là được”.

“Thực ra mẹ vốn nên ở nhà với con nhưng mẹ đâu thể làm bóng đèn của các con mãi được đúng không?”

Đỗ Trường Luân thường đến đây, bà ở nhà lại khiến bọn họ mất tự nhiên.

Quý Hân Nhiên có chút ngượng ngùng: “Mẹ, mẹ nói gì thế, bóng đèn gì chứ?”

“Hôm nay Trường Luân không đến?” Trữ Bạng thấy cô ở phòng khách thì nghĩ Đỗ Trường Luân không đến.

“Có đến, anh ấy uống rượu, đang ngủ trong phòng con”. Cô đáp ứng.

“Mấy hôm nay cũng làm nó mệt rồi, chờ chân con khỏe lại, hai đứa mau đi làm thủ tục đi, cho nó đỡ phải chạy tới chạy lui như vậy”.

“Mẹ vội đuổi con đi thế sao?”, cô bĩu môi.

“Ai dà, mẹ hận không thể giữ con ở bên cả đời”. Trữ Bạng thở dài: “Nếu không xảy ra nhiều việc, hẳn các con vẫn còn tốt, có khi giờ con cái cũng biết đi rồi”.

Cô im lặng, hai người bọn họ thực sự đã lãng phí rất nhiều thời gian, chỉ là vãn may, dù sao cũng không để lỡ.

Đỗ Trường Luân quả thật rất mệt nhưng anh chỉ ngủ một lát đã tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trên sofa, trong phòng chỉ còn lại một ngọn đèn mờ mờ, dưới ánh đèn mờ mờ, anh thấy Quý Hân Nhiên đang dựa vào giường mà nhìn anh đến xuất thần.

“Sao không ngủ thêm?” Thấy anh tỉnh, Quý Hân Nhiên không nhịn được hỏi.

Anh ngượng ngùng: “Đến thăm em lại ngủ mất”.

“Sau này đừng tự làm mình vất vả như thế”, giọng cô rất thấp.

Đỗ Trường Luân đứng lên, tới gần cô: “Nhớ rồi thưa bà xã”

Quý Hân Nhiên nhìn anh, rất nghiêm túc: “Trường Luân, chúng ta đi làm thủ tục sớm đi”.

Đỗ Trường Luân không ngờ cô lại nói lời này, lòng tuy cao hứng nhưng vẫn cảm thấy có chút hoang mang: “Sao thế, Hân Nhiên, có phải là có chuyện gì không?”

Quý Hân Nhiên mỉm cười: “Đỗ Trường Luân, anh quá đáng thật đấy, người ta đã cầu anh rồi mà anh còn kèn kieu?”

Đỗ Trường Luân ngồi xuống bên cô: “Hân Nhiên, anh chỉ ước sớm lấy được em về nhưng sao tự nhiên em lại nói thế?”

Quý Hân Nhiên nghĩ nghĩ: “Em cảm thấy thân phận, vị trí của anh bây giờ rất miễn cưỡng, không muốn gây rắc rối cho anh”.

Đỗ Trường Luân hiểu tâm ý của cô, anh ôm cô: “Hân Nhiên, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục nhé”

Lúc anh đi, Trữ Bạng nhìn đồng hồ trên tường nói: “Muộn rồi, hay là con đừng về, dù sao cũng có phòng khách mà”

“Không được, mẹ, con phải về nhà lấy một số thứ, ngày mai có chuyện quan trọng phải làm”. Anh cười nói.

Trữ Bạng tiễn anh ra cửa thì mới nhớ ra sự thay đổi trong cách xưng hô, mỗi lần nghe anh gọi mình là “bác gái” bà đều cảm thấy mất tự nhiên nhưng cũng không tiện nói. Giờ nghe Đỗ Trường Luân gọi mình như vậy, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Hôm sau thời tiết rất đẹp, hai người cùng đến nơi đăng ký. Có lẽ hôm nay là ngày lành, nơi đăng ký kết hôn xếp một hàng dài, hai người cũng không vội, ngồi chờ bên ghế, nhìn từng cặp đôi vui vẻ rời đi cũng là một chuyện thoải mái.

Hai người làm thủ tục xong cũng sắp đến giờ tan tầm.

“Hại phó thị trưởng như anh phải đợi nửa ngày, sao không bảo thư ký của anh đến chào hỏi?” Lúc lên xe, Quý Hân Nhiên đùa anh, vừa rồi lúc bọn họ làm thủ tục, nhân viên kia nhận ra anh, rất khách khí, nói đã làm chậm thời gian của lãnh đạo khiến cô ở bên vui vẻ cười.

“Chuyện khác có thể nhưng chuyện này không được”. Anh nói rất nghiêm túc.

Quý Hân Nhiên nghĩ lại, hai người bọn họ đã đến nơi này ba lần rồi, không nhịn được cảm khái: “Ai dà, chúng ta đã đến đây ba lần rồi đó”. Đương nhiên đây là lần tâm tình tốt nhất.

Với câu nói này của Quý Hân Nhiên, Đỗ Trường Luân cũng không trách cứ gì.

“Chờ chân em khỏe lại, anh dẫn em đến một nơi, có cái này muốn tặng em”. Anh từ tốn nói.

“Thật sao?”, cô hưng phấn rồi nhìn lại chân mình: “Ai dà, chân của tôi ơi, mau khỏe đi nào”.

Vui nhất chính là Trữ Băng, lúc sáng sớm đi, Quý Hân Nhiên cũng không nói cho bà mình đi đâu, lúc về mới nói khiến bà rất vui: “Tốt lắm, mẹ trông chờ ngày này lâu lắm rồi”.

Đêm đó Đỗ Trường Luân bay đến Thượng Hải họp, vốn là anh phải đi từ sáng nhưng vì đề nghị của cô nên anh đã xin phép chuyển lịch.

Trước khi đi, anh đeo lại nhẫn cưới cho Quý Hân Nhiên: “Về sau không được tháo xuống nữa”.

Quý Hân Nhiên nhìn chiếc nhẫn này, chiếc nhẫn từng đeo hơn một năm, lúc rời đi cô đã để lại cho Đỗ Trường Luân, không ngờ cuối cùng vẫn về tay mình. Mọi chuyện trên đời này thật diệu kỳ, những gì cô chưa từng nghĩ đến cuối cùng lại đều xảy ra.

Trần Bình Đức đến bàn chuyện với cô rồi hỏi: “Hân Nhiên, bao giờ thì về công ty?”

“Chú Đức, sao chú giống như tư bản thế, khó lắm cháu mới được nghỉ mấy ngày mà chú đã vội lôi cháu trở về sao?”

Trần Bình Đức cười: “Hân Nhiên, không phải chú Đức giục cháu nhưng chuyện trong công ty nhiều lắm, chú đã già rồi, cũng không thể lo hết được”.

“Chú Đức, cháu biết chú vất vả, hay là thế này đi, để Mễ Kiều Dương qua giúp chú nhé?” Suy nghĩ này cô đã nghĩ đến từ lâu rồi.

“Được thì được nhưng phía xí nghiệp thuốc thì phải làm sao?”

“Bên đó tạm thời cứ để anh ấy kiêm nhiệm rồi từ từ tìm người thay thế là được”.

Trần Bình Đức gật đầu: “Ừm, thế cũng tốt, chú cũng đã già, dù sao cũng phải tìm người để giúp cháu, Mễ Kiều Dương rất tốt”.

Gọi điện thoại cho Mễ Kiều Dương, anh thoải mái đồng ý: “Được chứ, em cứ ở nhà yên tâm dưỡng thương đi”

“Anh và Tiểu Hồ sao rồi?” Cô nghe Triệu Nghị Hiểu nói, vài lần thấy anh và Hồ Thiên Dao đi chung.

Bên kia, Mễ Kiều Dương bật cười: “Em thích chuyện bát quái từ khi nào thế? Bọn anh rất tốt, em yên tâm chưa”.

Nghe tiếng cười sang sảng của anh, Quý Hân Nhiên cảm thấy thực sự an lòng.

89. Chương 89

Cho dù rất thích căn hộ bọn họ từng ở nhưng nghĩ cho Đỗ Trường Luân, Quý Hân Nhiên cảm thấy ở đó không ổn. Cô và Đỗ Trường Luân thương lượng rồi mua một căn nhà cách Trữ Băng không xa, không phải là nhà của Đông Hạo xây. Trần Bình Đức biết thì gọi điện thoại nói: “Hân Nhiên, muốn mua nhà thì sao không lấy của công ty, hoàn cảnh cũng tốt mà, sao lại mua bên ngoài. Cháu là chủ tịch Đông Hạo lại đi mua nhà của người ngoài thì người khác sẽ nghĩ gì đây?”

“Chú Đức, chính vì cháu là chủ tịch Đông Hạo nên mới không muốn ở nhà của công ty, chú để cháu tự do chút được không?” Cô như đứa bé làm nũng trước mặt phụ huynh.

Trần Bình Đức cười ha ha: “Được được, chú Đức không miễn cưỡng cháu”.

Diện tích nhà rất lớn, cô muốn Trữ Băng đến ở cùng nhưng Trữ Băng lại không đồng ý.

“Mẹ đã già đến độ không thể động đậy đâu, sao cần ở cùng hai đứa, hơn nữa còn có Tiểu Lệ mà”.

“Mẹ, nhà rộng như thế, mẹ qua ở cho vui”. Mua nhà lớn như vậy chính là vì muốn ở cùng bà.

“Vui? Muốn vui thì sinh con sớm đi”. Trữ Bằng nói xong thì lập tức có chủ ý khác: “Thế này đi, chờ các con có con, mẹ qua bế cháu nhé”.

Quý Hân Nhiên nghĩ lại, không nhận được cười: “Mẹ, chẳng lẽ bắt mẹ đi làm bảo mẫu cho con”.

“Mẹ ấy à, muốn làm còn chưa được đây!”

Cô buồn bực nói lại quyết định này của Trữ Bằng cho Đỗ Trường Luân.

“Cái này có gì khó”, anh khẽ vỗ trán cô: “Chúng ta sinh cục cưng sớm là được”.

Chân cô chưa khỏi hẳn, Đỗ Trường Luân cũng bận rộn nhiều việc nên việc trang trí nhà mới giao cho công ty thiết kế làm.

Đỗ Trường Luân đưa sổ tiết kiệm cho cô: “Tiền tiết kiệm của anh đều ở đây, cho em, bà xã!”

Quý Hân Nhiên cầm lấy nhìn nhìn: “Ái dà, đường đường là phó thị trưởng mà chỉ ít thế sao?”

Đỗ Trường Luân biết cô đùa: “Cho nên sau này phải nhờ bà xã nuôi rồi”.

Quý Hân Nhiên vui vẻ: “Đúng là, tiền của quan lại các anh chẳng phải đều là tiền thuế của bọn em nộp sao”.

Hai người lại nhắc đến căn hộ cũ.

“Đáng ra nên bán, chúng ta không ở nữa nhưng nói thật, anh không nỡ”. Đỗ Trường Luân có rất nhiều tình cảm với ngôi nhà đó.

“Thực ra em cũng thích ở đó, nếu không vì thân phận của anh thì đã ở đó rồi”. Đó là ngôi nhà chân chính đầu tiên của cô, có đôi khi nhớ lại, lòng lại cảm thấy ấm áp.

“Anh đừng bán, chờ bao giờ anh bắt nạt em, em cũng còn có chỗ về”.

“Giờ anh ở nhà em, muốn bắt nạt cũng là em bắt nạt anh chứ”. Đỗ Trường Luân ra vẻ nghiêm túc.

“Thế vừa khéo, chờ em bắt nạt anh thì anh muốn bỏ nhà ra đi cũng có chỗ mà đi, nếu không chạy đến văn phòng ngủ chẳng phải để người ta cười chết sao?”

Nhà trang trí xong xuôi, chân Quý Hân Nhiên cũng đã khá lên, đương nhiên có một số điều vẫn cần chú ý nhưng dù sao cũng không còn nghiêm trọng như trước, đi lại bình thường. Cô cũng đã thỉnh thoảng về công ty đi làm.

Đồ đạc trong nhà đều là mua mới cho nên cũng không cần chuyển đồ gì cả. Đỗ Trường Luân tìm người chuyển sách từ nhà cũ về. Người chuyển là thư ký của anh, chính là cậu MC trong bữa tiệc nguyên đán năm nào, khi đó cậu ấy gọi cô là “chị dâu” nhưng giờ như có chút câu nệ mà gọi cô là “Chủ tịch Quý”.

“Cứ gọi là chị dâu đi”. Cô cười nói.

“Vâng, chị dâu”, cậu đáp thoải mái.

Nhà mới rất lớn, một mình ở đây thực sự có chút cảm giác trống rỗng, bởi vì diện tích lớn, hai người đều có thư phòng riêng. Nhìn giá sách của riêng mình, cô có chút nhớ nhung thư phòng trước kia, sách hai người để cùng một chỗ, bây giờ gọn gàng nhưng có chút cô đơn.

Cô tìm mấy quyển sách mang vào phòng ngủ, vẫn như trước kia, cô không thích quy củ mà ngồi đọc sách trong thư phòng.

Đỗ Trường Luân gọi điện về nói, tối anh có việc sẽ về muộn một chút.

Nằm đọc sách trên giường, xung quanh vô cùng yên tĩnh, giống như những buổi tối trước kia, cô ở nhà chờ Đỗ Trường Luân trở về.

Còn chưa đọc hết một cuốn sách, dưới lầu đã có tiếng mở cửa. Đỗ Trường Luân đã về, chỉ thoáng chốc đã có tiếng bước chân anh lên lầu.

Đỗ Trường Luân đẩy cửa phòng ngủ, thấy Quý Hân Nhiên đang mặc áo ngủ dựa vào đầu giường đọc sách, trong nháy mắt, anh cảm thấy như hai người chưa từng rời xa, vẫn là như thế, lúc về nhà, có người để đèn chờ anh, có người chờ anh dưới ánh đèn.

“Sao lại đứng đó?” Quý Hân Nhiên thấy anh không vào mà chỉ đứng ở cửa.

“Sợ vào rồi em lại như tiên mà biến mất”, Đỗ Trường Luân đùa.

Quý Hân Nhiên đứng dậy lấy quần áo cho anh: “Mệt rồi đứng không, mau tắm rửa đi, nghỉ ngơi cho sớm”.

Đỗ Trường Luân nghe lời lấy áo ngủ đi vào phòng tắm, nghe tiếng nước ào ào bên trong, Quý Hân Nhiên đột nhiên cảm thấy hơi hoảng. Quả thực là có chút lo lắng, mãi đến lúc này cô mới nhớ, đã rất lâu rồi hai người không ở cùng nhau.

Đỗ Trường Luân nhanh chóng bước ra, vừa lau tóc vừa hỏi Quý Hân Nhiên: “Hôm nay bạn như thế, chân có còn đau không?”

Quý Hân Nhiên vội lắc đầu: “Nào có yếu đuối như thế, hơn nữa em chỉ nhìn người khác bạn thôi chứ có làm gì đâu”.

Đỗ Trường Luân ngồi xuống bên cô: “Đọc sách gì thế?”

“Đều là sách cũ, không ngủ được nên lấy ra đọc lại”.

Anh rút quyển sách khỏi tay cô nói: “Đừng xem nữa, không ngủ được thì làm chuyện khác”.

Nói xong nhẹ nhàng ôm lấy cô, môi dừng bên cổ cô.

Mặt Quý Hân Nhiên ửng hồng, cô đương nhiên biết anh muốn làm gì: “Cái đó... anh không mệt sao?”

“Hân Nhiên, lâu lắm rồi anh chưa được mệt”. Anh thấp giọng nói với cô.

Thì ra làn da thực sự có trí nhớ, khi tay anh vuốt ve cơ thể cô, Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy có dòng điện chạy qua cơ thể mình, cô run rẩy...

Cho dù Đỗ Trường Luân rất khát vọng nhưng cũng rất dịu dàng. Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy mình như dần bị hòa tan thành nước, trong thời khắc bùng nổ ấy, anh đã gọi: “Hân Nhiên, Hân Nhiên...”

90. Chương 90

Sáng thứ bảy, Quý Hân Nhiên ngủ rất ngon lành. Vì chân bị thương nên thời gian này cô rất nhàn rỗi, chuyện trong công ty phần lớn đều là do Trần Bình Đức và Mễ Kiều Dương phụ trách. Điều này khiến cô nhớ lại trước kia khi làm giáo viên được nghỉ, ngày nào cũng ngủ đến khi mặt trời lên ới chịu dậy, buổi tối không lên mạng thì cũng xem phim, luôn ngủ rất muộn.

“Người ta ở công ty thì bận ngập đầu, em lại ở nhà thanh nhàn thế này, anh phải đi bảo với bọn họ mới được.” Đỗ Trường Luân đùa cô.

“Em cũng chỉ có được vài ngày lành thế này thôi, chú Đức đã nói, tháng sau em phải về công ty làm rồi”. Cô cố ý thờ dãi.

Đỗ Trường Luân thấy cô ngủ ngon như vậy, không nhịn được mà nhéo mũi cô: “Mèo lười, dậy đi, mặt trời chiếu vào mông rồi”.

Quý Hân Nhiên đang ngủ, chỉ cảm thấy có gì đó đang cọ ở mũi mình, mở mắt ra thì thấy Đỗ Trường Luân đang nhìn mình cười cười.

“Mèo lười dậy đi”.

“Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

Cô có hơi ngây người, bình thường lúc ngủ dậy anh đã đi rồi.

“Xem ra ngủ nhiều hồ đồ rồi, ngay cả hôm nay là thứ bảy cũng quên?” Đỗ Trường Luân lại nhéo mũi cô, anh hình như càng ngày càng thích động tác này.

Quý Hân Nhiên bắt lấy tay anh: “Lại nhéo mũi em, em cắn anh bây giờ”. Động tác này của anh khiến cô nhớ lại khi mình còn bé suốt ngày bám đuôi mẹ.

Nói xong, cô khẽ cắn ngón tay anh, hồn nhiên không biết rằng động tác này trong mắt Đỗ Trường Luân quyến rũ cỡ nào.

Anh đột nhiên cúi xuống hôn cô: “Tiểu từ này...”, mãi đến khi sắc mặt Quý Hân Nhiên ửng hồng, hơi thở dồn dập thì mới buông cô ra.

“Thì ra em thích đánh thức kiểu này?” Anh khẽ thì thầm bên tai cô.

Quý Hân Nhiên càng xấu hổ, véo tay anh một cái. Đỗ Trường Luân cười lớn: “Mau dậy đi, anh đưa em đến chỗ này”.

Xe tiến ra đường cao tốc, cô hỏi: “Đi đâu vậy?”, không phải là đường về tỉnh.

Sau khi Thượng Mai và Đỗ Vân Châu biết tin hai người tái hôn đều vui vẻ gọi điện nói muốn tới Vân Hải. Từ sau lần ngã ngựa, Đỗ Vân Châu không còn được khỏe như trước, Hân Nhiên và Trường Luân bàn bạc xong nên quyết định sẽ về nhà thăm bọn họ.

Đỗ Trường Luân cười cười: “Đừng vội, còn phải đi một lúc nữa cơ”

Lại đi được một đoạn, đã ra khỏi Vân Hải.

“Đi thăm bà ngoại sao?”

“Ừm, hẳn là phải đi thăm bà nhưng không phải hôm nay, hôm nay muốn dẫn em đến một nơi khác”.

Quý Hân Nhiên cảm thấy anh hoàn toàn không muốn nói ỉn là phải đi đâu nên cũng chẳng đoán thêm nữa, mở bản nhạc kinh điển “Going Home” lại rất phù hợp với tâm trạng lúc này.

Xe đi qua một đoạn đường quốc lộ rồi rẽ vào một làng chài ven biển, cuối cùng dừng trước một ngôi nhà.

“Xuống xe đi!”, Đỗ Trường Luân nói với cô.

“Nhà ai đây?” Cô chưa từng nghe anh nhắc tới có người quen ở đây.

“Là nhà của chúng ta”. Đỗ Trường Luân cười nói.

Quý Hân Nhiên nhìn anh, trông không giống nói đùa, quay lại nhìn căn nhà này, là kiểu nhà nông thôn bình thường, ngôi đồ tường xanh, không khác gì những ngôi nhà xung quanh.

“Thật sao?” Cô cảm thấy rất khó tin.

“Chẳng phải em đã nói, chờ chúng ta già rồi, tìm một làng chài nhỏ rồi mua nhà, ở bên bờ biển, đi câu cá bắt hải sản, nghe gió biển, nghe sóng biển...”

Đó là lần cùng anh đi ra biển câu cá cô đã nói nhưng cô chưa từng nghĩ anh sẽ nhớ đến vậy. Thậm chí đến cả cô cũng chỉ cho rằng chỉ tiện miệng nói vậy mà thôi dù cô cũng rất thích.

“Mở cửa đi”, anh đưa chìa khóa cho cô.

Mở cửa ra, là một khu vườn nhỏ, diện tích không lớn nhưng rất sạch sẽ, phía tây có một nhà trệt, phía đông dùng hàng rào ngăn cách lại, giữa vườn có một con đường đất men về phía ngôi nhà.

Trong nhà có phòng bếp, có đồ nấu nướng đơn giản, phía tây là một phòng khách có một bộ bàn ghế bằng mây, phía đông là phòng ngủ, là một chiếc phản, bên trên có trải chiếu...

Quý Hân Nhiên đột nhiên xoay người ôm lấy Đỗ Trường Luân, nước mắt rơi lên áo T-shirt trắng tinh của anh. Cô nhìn thấy hoa cỏ trong phòng khách, đều là những chậu hoa ở nhà cũ mà cô từng chăm sóc, cô từng nghĩ chúng đã chết từ lâu rồi.

Đỗ Trường Luân nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô: “Sao thế? Không thích?”

“Thích, đương nhiên là thích, thích muốn chết”. Khuôn mặt cô còn ngẩn lẹ, cười hỏi: “Anh mua từ bao giờ?”

“Lần đó đi câu cá rồi, anh có hỏi qua chú Lâm nhưng không tìm được nhà phù hợp, sau này hai ông bà ở đây muốn đến Bắc Kinh ở cùng con cái nên anh mua lại. Vốn định cho em bất ngờ nhưng sau đó lại xảy ra nhiều chuyện. Nhưng giờ nói cũng không muộn, trông em không vui?” Anh cười nhìn cô.

Quý Hân Nhiên vui đầu vào ngực anh nói: “Đỗ Trường Luân, cảm ơn anh”.

Chiếc áo này của Đỗ Trường Luân chắc chắn là không thể mặc nữa, đã bị nước mắt của cô làm cho loang lổ.

Tuy rằng nhà không có người ở nhưng đầy đủ mọi đồ dùng, hơn nữa cũng không có mùi khó ngửi của nhà bỏ không.

“Thím Lý ở bên có chìa khóa, vẫn là thím ấy trông coi giúp anh. Hoa cỏ ở đây đều là thím ấy chăm sóc”. Đỗ Trường Luân kéo cô sang bên chào hỏi thím Lý.

Thím Lý này béo tròn, tính cách thoải mái, vừa thấy Đỗ Trường Luân đã nói: “A, Tiểu Đỗ đến à, mấy hôm nay không thấy cậu đến đây?”

“Đúng thế, dạo này cháu hơi bận”. Đỗ Trường Luân giới thiệu Quý Hân Nhiên cho bà.

“Đây là thím Lý, đây là vợ cháu, Quý Hân Nhiên”.

“Cháu chào thím”, Quý Hân Nhiên chào hỏi.

“Vợ cháu xinh quá”, thím Lý khen ngợi: “Tiểu Đỗ thật có phúc”.

“Đúng thế ạ, cháu cũng thấy thế”. Đỗ Trường Luân cười hì hì.

Thím Lý nhiệt tình lại phúc hậu, tặng cho bọn họ chút rau dưa và gạo: “Vốn định bảo hai đứa qua nhà thím ăn nhưng hai đứa đều là người thành phố, thím cũng chẳng biết hai đứa thích ăn gì nên mang cho hai đứa ít gạo, tự nấu lấy mà ăn”.

Quý Hân Nhiên cảm thấy hơi ngại.

“Mọi người ở đây đều sống đơn giản, rất hòa hợp, em đừng từ chối, nếu không thím sẽ cảm thấy em khách sáo đó”. Đỗ Trường Luân xem ra đã rất quen rồi.

Thôn tuy không lớn nhưng mọi mặt đời sống đều đầy đủ, hai người đi quanh thôn, có một siêu thị nhỏ, phía nam còn có một chợ lớn, hầu như mọi thứ cần dùng đều có thể mua được.

“Đằng kia có một bến tàu nhỏ, chạng vạng ngày nào cũng có thuyền đánh cá trở về, hải sản gì cũng có, hơn nữa còn rất tươi”. Đỗ Trường Luân chỉ ra bờ biển cách đó không xa.

Hai người làm cơm đơn giản. Quý Hân Nhiên chỉ vào bếp lửa nói: “Sao không dùng cái đó? Nhóm lửa nấu cơm thích lắm”.

Đỗ Trường Luân đang xào rau: “Tiểu thư ơi, em nhóm lửa nấu cơm thì tối còn ngủ được sao?”

Lúc này Quý Hân Nhiên mới hiểu, giờ đã sang đầu hạ, thời tiết này mà đốt lửa bùng bùng thì chắc không cần ngủ thật.

Ăn cơm trưa xong, hai người ngồi bên bàn uống trà, nói chuyện phiếm.

“Sao lại tìm được đây?” Quý Hân Nhiên thấy lạ, nơi này không phải trong địa giới Vân Hải.

“Trước kia bà ngoại anh ở thôn đằng trước, anh vốn định đến đó tìm nhưng vì muốn xây cảng nên thôn đó đã bị di dời. Xung quanh chỉ còn lại thôn này, vì vị trí đặc thù nên không phải di dời”.

“Nhưng mà...” Đỗ Trường Luân cười bổ sung: “Lúc anh mua thì vẫn rất rẻ, hai năm qua cảng lớn được xây dựng nên, nhà ở xung quanh đều tăng giá lên không ít, xem ra anh mua cũng được lãi đấy chứ”.

“Ha ha, coi như không lãng phí bốn năm học đại học rồi”. Quý Hân Nhiên trêu chọc.

“Anh còn mua một chiếc thuyền gỗ nữa, sau này chúng ta có thể ra biển câu cá”, Đỗ Trường Luân lại tung ra một trái bom nhỏ.

“Thật sao? Sao hôm nay không đi?” Nhớ lại lần câu cá lúc trước, cô rất nóng lòng muốn đi.

“Lần này không được, chưa chuẩn bị gì cả, hơn nữa chân em cũng chưa khỏi hẳn”.

“Bác sĩ đã nói vận động một chút cũng không sao mà”. Cô cãi.

“Em không muốn bị dị chứng gì thì ngoan ngoãn đi”. Đỗ Trường Luân uy hiếp cô.

“Nào, lại đây, anh còn có cái này muốn cho em xem”, Đỗ Trường Luân kéo cô ra vườn.

Anh mở cửa căn phòng phía tây, Quý Hân Nhiên vừa nhìn vào đã hét lớn: “Xe của em?” Quay đầu hỏi Đỗ Trường Luân: “Anh còn giữ?”

“Thứ em thích sao anh để mất được?” Nhìn vẻ mặt không dám tin của cô, anh nói tiếp: “Lúc trước anh để nhờ trong gara một người bạn, sau mua nhà này thì mang qua đây”.

Quý Hân Nhiên vượt chiếc xe: “Em còn nghĩ anh bán nó rồi cơ”.

“Nhưng về sau cũng không được chạy loạn khắp nơi”. Anh vội ra quy củ với cô.

“Biết rồi, hơn nữa hôm nay cũng không được đi, đúng không?” Quý Hân Nhiên làm mặt quỷ với anh: “Còn đông dài hơn cả mẹ em”. Tuy nói vậy nhưng trong lòng cô cũng rất cảm động, một ngày này, Đỗ Trường Luân đã mang đến cho cô quá nhiều niềm vui.

Lúc chạng vạng, hai người ra bờ biển. Bờ cát nơi đây trắng mịn, hạt cát được ánh mặt trời sưởi ấm, đi chân trần trên cát, cảm giác ấm đến tận tim.

Đi một, bọn họ ngồi xuống bên bờ cát, trời chiều đã ngả về tây khiến biển lớn vàng rực, gió biển thổi qua tựa như có bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve, xa xa, những con thuyền đánh cá đang trở về...

Mọi thứ xung quanh đẹp tựa bức tranh mà bên cạnh lại là người mình yêu, thì ra hạnh phúc chính là như vậy.

Trong đầu Quý Hân Nhiên hiện lên một câu nói: Chỉ cần kết thúc đẹp, mọi thứ cũng đều là hoàn mỹ.

91. Chương 91: Phiên Ngoại: Lễ Tình Nhân Năm Ấy

Mới tan tầm mà cả tòa cao ốc đã trống rỗng, bình thường cũng không như vậy.

“Hôm nay làm sao vậy? Một đám người như đang chạy trốn”. Quý Hân Nhiên nói với Mễ Kiều Dương.

“Em không biết thật hay giả vờ thế?”, Mễ Kiều Dương nhìn cô: “Chủ tịch Quý, hôm nay là lễ tình nhân”.

Quý Hân Nhiên giật mình hiểu ra, mấy hôm trước đám con buôn tuyên truyền khắp nơi, quảng cáo đầy đường nhưng cô vốn là người chẳng nhớ ngày tháng gì cả nên hôm nay cũng chẳng để ý.

“Đỗ Trường Luân đâu? Không phải anh ấy cũng quên rồi chứ?” Mễ Kiều Dương cười hỏi.

“Anh ấy đang ở Bắc Kinh, dù không quên cũng không về được”. Đỗ Trường Luân đi họp cũng hơn một tuần, hôm kia gọi điện nói còn có việc, phải hai ngày nữa mới về.

“Một người vì mọi người thôi, công bộc của dân đều là như vậy, Hân Nhiên, vì dân chúng trong thành phố, em hi sinh một ngày lễ tình nhân thì có là gì?”. Mễ Kiều Dương cố ý nghiêm trang nói.

Một năm trước, Đỗ Trường Luân đã nhậm chức thị trưởng Vân Hải.

“Mẽ Kiều Dương, anh đáng ăn đòn lắm”, Quý Hân Nhiên làm bộ muốn đánh.

Vừa khéo đến bãi đỗ xe dưới lầu, anh quay đầu khoát tay: “Anh về đây, về nhà cùng vợ đón lễ”.

Quý Hân Nhiên đến nhà trẻ đón Nhược Nhược.

“Mẹ, sao hôm nay trên đường bán nhiều hoa thế?” Đỗ Quân Nhược năm tuổi tò mò hỏi.

“Vì hôm nay là ngày lễ con ạ”. Quý Hân Nhiên nhìn cô bé cười cười.

“Lễ gì hả mẹ?” Sớm biết trong cái đầu nhỏ nhỏ này có rất nhiều câu hỏi.

“Là lễ tình nhân.”

“A, tình nhân là gì ạ?”

“Tình nhân chính là...” Quý Hân Nhiên vừa lái xe vừa nghĩ: “Chính là người con rất rất thích”.

“Rất thích?” Đỗ Quân Nhược bưng má: “Con rất rất thích mẹ, mẹ là tình nhân của con đúng không”.

Quý Hân Nhiên không biết nên khóc hay cười: “Nhược Nhược, tình nhân này là chỉ nam nữ con ạ”.

“À, con biết rồi, con thích Triệu Chi Hàm, vậy câu ấy là tình nhân của con”.

Triệu Chi Hàm là một nam sinh trong lớp cô bé.

Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng to: “Nhược Nhược, tình nhân phải chờ khi con lớn lên, xác định người con thích thì mới gọi thế được, giờ con thích Triệu Chi Hàm thì cậu ấy là bạn tốt của con”.

Đỗ Quân Nhược như đã hiểu ra: “Thế thì cha và mẹ là tình nhân đúng không?”

Quý Hân Nhiên gật gật đầu.

“Thế thì chú Kiều và cô Hồ cũng thế ạ?”

Quý Hân Nhiên tiếp tục gật đầu, cũng may là đã về nhà, đề tài này có thể tạm thời ngưng lại.

Ăn cơm tối xong, Quý Hân Nhiên tắm rửa cho Đỗ Quân Nhược, vừa định ôm cô nhóc đi ngủ thì: “Mẹ, hôm nay con muốn ngủ với mẹ?” Cô nhóc ngây thơ nói.

“Vì sao?”

“Con thích mùi hương của mẹ”. Cô nhóc nắm chặt áo ngủ của Quý Hân Nhiên.

Quý Hân Nhiên bật cười: “Vậy được rồi”.

Bé đến giường lớn, tiểu tử kia hưng phấn ôm cô Quý Hân Nhiên rồi hôn chụt lên má cô.

Quý Hân Nhiên bắt đầu kể chuyện cho cô nhóc, thực ra là đọc truyện cổ tích.

“Có một cô bé tên là Đa La Tây, là trẻ mồ côi, cô bé sống cùng chú Hanh Lợi...”

Cô đọc cho Quân Nhược nghe truyện “Lục dã tiên tung”, gần đây cô nhóc rất thích truyện này, hầu như tối nào cũng nghe. Có lẽ tiểu tử này ban ngày chơi đùa mệt mỏi nên còn chưa đọc hết một chương thì đã nhắm mắt ngủ khì.

Quý Hân Nhiên hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc, đắp chăn lại cho cô bé. Quân Nhược ngoài đôi mắt to giống Quý Hân Nhiên thì còn lại tựa như bản sao của Đỗ Trường Luân vậy. Mỗi lần về nhà bà nội, Quân Dĩnh bé cô bé mà trêu Đỗ Trường Luân: “Trường Luân, em xem Nhược Nhược như hoa như ngọc, cuối cùng cũng không lãng phí khuôn mặt kia của em”.

Nhớ tới Đỗ Trường Luân, cô không nhịn được mà nhìn điện thoại, bình thường buổi tối anh đều gọi điện về. Mấy năm qua, Quý Hân Nhiên đã đem phần lớn chuyện của công ty cho Mẽ Kiều Dương, bản thân cũng được thoải mái hơn một chút. Nhưng Đỗ Trường Luân vẫn bận rộn rất nhiều việc, lúc thực sự rảnh rỗi rất ít, có thể ở bên hai mẹ con cũng không nhiều. Trong lòng cô, ngày nào Đỗ Trường Luân có thể ở nhà, cả nhà cùng ăn cơm, nói chuyện phiếm đã là thỏa mãn rồi.

Nhìn nhìn mà ngủ gật bên thành giường từ khi nào không biết.

Đột nhiên có cảm giác là lạ khiến cô bừng tỉnh, mở to mắt lại nhìn thấy Đỗ Trường Luân đang mỉm cười nhìn mình, tưởng là nằm mơ, cô đưa tay dụi dụi mắt.

“Không mơ đâu, là thật đó”. Đỗ Trường Luân khẽ vỗ vỗ má cô.

“Sao anh lại quay về? Không phải nói còn hai ngày nữa mới về sao?” Phản ứng của cô vẫn hơi chậm.

“Anh lén chạy về đây”. Đỗ Trường Luân thì thầm vào tai cô.

Quý Hân Nhiên thấy anh còn chưa thay quần áo: “Vừa xuống máy bay?”

“Ừm, anh nhớ em, Hân Nhiên”. Anh cúi người khẽ hôn Quý Hân Nhiên.

Vốn chỉ định hôn phớt qua, nào ngờ càng hôn càng triển miên, hôn dọc theo cằm cổ trắng nõn của Quý Hân Nhiên lướt xuống dưới, tay cũng lần vào trong áo cô. Quý Hân Nhiên thở dốc: “Nhược Nhược... đang ngủ kìa”.

Đỗ Trường Luân đang vùi đầu vào ngực cô, ngừng hồi lâu mới ngẩng đầu, sóng tình trong mắt còn chưa dứt: “Con bé này sao cứ thích chiếm chỗ của anh nhỉ?”

Quý Hân Nhiên nén cười: “Bé nó về phòng đi”.

Đỗ Trường Luân nhẹ nhàng bế con gái: “Đi thôi, về phòng của mình đi, về sau không được chiếm chỗ của cha nữa”.

Lúc về phòng Quý Hân Nhiên đã ngồi dậy: “Anh có đói không? Em nấu gì cho anh nhé?”

Đỗ Trường Luân lại ôm lấy cô: “Đúng là anh có đói, Hân Nhiên, rất đói, anh muốn ăn em”.

Mặt Quý Hân Nhiên ửng hồng, ôm cổ Đỗ Trường Luân, thì thầm vào tai anh: “Em cũng muốn anh, Trường Luân”.

Ngay sau đó, Đỗ Trường Luân đã ôm lấy cô, đặt cô lên giường, người đổ ập lên người cô, cánh môi dầy dứa, quần áo hai người dần cởi bỏ, Quý Hân Nhiên chỉ cảm thấy choáng váng...

Kích tình qua đi, Đỗ Trường Luân nhẹ nhàng ôm lấy Quý Hân Nhiên, khi nãy anh vào nhà, thấy Hân Nhiên và Nhược Nhược ngủ trên giường, hai khuôn mặt một lớn một nhỏ, lòng đột nhiên có cảm giác hạnh phúc dâng đầy...

“Hân Nhiên, anh có quà cho em đây”. Anh đứng dậy mặc áo ngủ, đi ra phòng khách. lát sau đã mang theo một chiếc hộp lớn được gói cẩn thận đưa cho Quý Hân Nhiên: “Mở ra xem có thích không?”

Mở ra mới thấy, là một trái tim bằng pha lê, nhìn kĩ bên trong còn có một trái tim khác nữa. “Anh thấy ở trong cửa hàng ngọc, sư phụ nói đây là pha lê thiên nhiên, trái tim kia là có sẵn ở trong đó chứ không phải chế tác đâu, anh nghĩ em nhất định sẽ thích”.

Đương nhiên Quý Hân Nhiên thích, không chỉ thích trái tim pha lê này mà còn thích ngụ ý của nó.

Đỗ Trường Luân khe khẽ nói với cô: “Bà xã, lễ tình nhân vui vẻ”.

Sáng hôm sau, Quý Hân Nhiên còn đang chìm trong giấc mộng thì đã có một bóng người nho nhỏ trèo lên giường, chui vào giữa cô và Đỗ Trường Luân. Quý Hân Nhiên hoảng hốt, may mà mình và Đỗ Trường Luân đã mặc áo ngủ.

“Nhược Nhược, không phải mẹ đã dặn, vào phòng người khác thì phải gõ cửa sao?” Đây không phải lần đầu tiên tiểu tử này làm như vậy.

“Nhưng rõ ràng hôm qua con ngủ với mẹ cơ mà?” Cô nhóc ôm tay Đỗ Trường Luân: “Cha, sao sáng ra con lại thấy con ngủ trên giường? Có phải là giống Đa La Tây, gặp lốc xoáy nên bị thổi qua không?”

“Ừm, Nhược Nhược lớn rồi, không nên ngủ cùng mẹ nữa”. Đỗ Trường Luân định giảng giải đạo lý cho cô bé.

Đôi mắt linh động đảo quanh: “Nhưng mà cha còn lớn hơn cả Nhược Nhược, sao vẫn ngủ với mẹ?”

Câu này khiến Đỗ Trường Luân dở khóc dở cười: “Cái này...” Anh thực sự không biết nên trả lời vấn đề này ra sao.

Tiểu tử kia chớp chớp mắt, ghé sát vào tai anh: “Con biết rồi, cha, có phải cha cũng thích mùi hương của mẹ không?”

Bên này, Quý Hân Nhiên nghe được không nhìn được mà bật cười, Đỗ Trường Luân lại rất nghiêm túc gật đầu: “Là như thế đấy Nhược Nhược”.

“Thế thì như vậy đi, hai chúng ta mỗi người ngủ với mẹ một ngày, không ai được ăn gian”. Tiểu tử kia khẳng khái nói.

Đỗ Trường Luân: ...

Những tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào giường, chiếu lên cả nhà hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-o-phia-tay>